

چيخوف ۽ در چنگين آزمانك

(ر جانك آزمانك)

ر جانكار: ڊاڪٽر بيزن سبا

بلوچي اڪيڊمي

عدالت روڊ ڏکون ٽ

www.balochiacademy.org

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ ڈرائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بید ۽ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چھاپ کت نہ کت۔

چینوف ۽ در چنگیں آزمانک

(رجانک آزمانک)

ڈاکٹر بیزن سبا

2023

ISBN # 978-969-680-189-4

نہاد: =/200 کلدار

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب ذکی پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چھاپ کنائینگ ۽ شنگ کتگ۔

لٹری بندی

vi	1- انتون چیخوف (1860 – 1904)	
1	2- پینڈوک (The Beggar)	
8	3- فرنگی انگور (Goose Berries)	
21	4- کونش (Boots)	
28	5- بوسگ (The Kiss)	
48	6- وانکا (Vanka)	
55	7- وائین (Sleepy)	
65	8- گرمی گڈول (Chameleon)	
71	9- جو د (The Husband)	
78	10- پیری (Old Age)	
86	11- شکاری (The Hunts Man)	
93	12- بہتام (Slander)	

- 100 13- مبار کی تپ (Typhus)
- 109 14- آدینک (The Looking-Glass)
- 116 15- شرت (The Bet)
- 126 16- بدکار (The Male factor)
- 132 17- نو دربر (The Student)
- 137 18- زالبولے گوں ٹچکء (The Lady With The Little Dog)
- 159 19- بیچارگ (Misery)
- 168 20- مُردگ (A Dead Body)
- 175 21- دراں ڈیہہ (In Exile)
- 188 22- درویش (The Black Monk)
- 234 23- زہگاں (Children)
- 243 24- شادہی (Happiness)
- 256 25- سیاہ کار (A Transgression)
- 263 26- بانکاں (Ladies)
- 270 27- بے سمانی (An Adverdence)
- 275 28- دُژمنیں مرد (Enemies)
- 294 29- کشتنکا (Kashtanka)
- 321 30- اسکول ماسٹر (School Master)
- 331 31- دیشنار (Betrothed)

- 360 (The Lottery Ticket) لٹری ٹکٹ-32
- 368 (A Borgins) بئگی مردم-33
- 378 (At The Barber) مُود تراش-34
- 383 (An enigmatic Nature) ناتا ہیر-35
- 387 (Fat and Thin) ز نڈیں ء لا گریں-36
- 390 (The Post) ٹپال-37

انتون چیخوف (1860 – 1904)

روسی زبان ء لبزانت، آزمانکار ء کسمانکار انتون چیخوف نوکیں عہد ء
آزمانکاری ء سرکماش زانگ بیت۔ کسمانک نویسی ء نوزدہمی ء بیستہمی صدی ء
سرخیلاں ہوارانت۔

انتون چیخوف ء زندگوں بازیں چست ء ایر ء کش ء چیلاں گوشتگ۔ ہے
ڈول ء آئی ء ند ء تہا انسانی زند ء تب ء میل، ہمک روچی جاور، وشی ء غم ء نیامچی ء
چیدگ گندگ بنت۔

چیخوف میڈیکل ڈاکٹرے ات۔ آگوں مردماں سک تزیک ات۔ آئی ء
گوشتگ ات کہ میڈیکل منی لوگ ء زال انت ء لبزانک منی مہگو نکیں دوستدار۔۔۔
انتون پاولوویچ چیخوف 29 جنوری 1860ء تگان روگ (Tagan rog)

روس ء ودی بُوت۔ آئی ء پلس پاؤل پنساری ء ات۔ بے زری ء مالی جاورانی زہر آئی
ء مُدام وتی چُکانی سر ء کش ات، چیخوف ہم آئی ء دژمان، لٹ ء شہماتاں نہ رکت ات۔
بلئے چیخوف ء ماس یک مہروانیں جنینے ات۔ آئی ء نام یایوگنیا (Yevgenya)
ات۔ چیخوف ء گوشتگ ات کہ آئی ء قصہ گوشتگ چہ وتی مات ء ہیل گپتنگ۔

چیخوف 1879ء میڈیسن ء وانگ ء زانگ ء دربرگ ء شُت۔ آئی ء پت ء
مالی جاور روچ پہ روچ گنتر بوت انت ء چیخوف وتی کہول ء مالی مدد ء کمک ء سرگپت ء
اے کار آئی ء قلم ء وش نبشتہ کاری ء پیلوگت۔ بندات ء آئی ء قلمی نامے ء نبشتہ گت۔
بلئے 1880ء آئی ء یک نیمگے ء ڈاکٹرے ء جہت ء پریکٹس گت ء پداوتی جند ء نام ء
نبشتہ کاری بناگت ء آزمانک شنگ کناں گت انت۔

چیخوف؎ پھٹیڑاں کسمانک نبشتہ کُت۔ آئی؎ گچینی سر حالاں تڑن؎ بچکند؎
ابید غم؎ ٹریجڈی؎ تہر ہواراں انت۔

چیخوف؎ آزمانک؎ وارڈ نمبر 6؎ زابلول گوں کچک؎ سسک نامدار بوت
انت۔ آئی؎ کسمانکانی تہا (The Cherry Orchard)؎ سسک نام کش ات۔
بلوچی لبزانک؎ چیخوف بازوانگ؎ رجانک کنگ بوتگ۔ آئی؎ مٹت۔ گرگ
کرزیت کہ مئے لبزانک؎ آزمانک؎ تہر؎ رُ دوم۔ گرگ؎ ہم چیخوف؎ اثر؎ رنگ
ہست؎ گندگ بنت۔

باز دیر انت منی واہگ بوتگ کہ چیخوف؎ ہما آزمانک کہ باز نامدار انت یا
آہانی رجانک کنگ؎ بلوچی لبزانک؎ عکسے؎ مارگ؎ جوزگے گندگ بوت کنت؎ من
آہاں بلوچی؎ بہ تڑیناں؎ کتابی دزوشے؎ دیم؎ بیاراں۔ ہے سکین؎ برکت؎ من قلم
چست کُت؎ چیخوف گوں ہورتی؎ وانگ؎ فہمگ؎ کار بندات کُت۔ اے مرد؎
آزمانکانی وانگ؎ چار؎ تپاس؎ پد من ہے ماریتگ کہ چیخوف آزمانک نبشتہ کنگ؎
وہداں نہ فیصلہ دنت؎ نئے؎ پنت؎ نصیحت کنت بلکنہ ہرچی گندیت؎ ماریت ہماوڑ
نبشتہ کنت؎ فیصلہ؎ وانوک؎ دست؎ دنت۔ بگندے؎ ہے شرف انت کہ آئی؎ را
مستریں آزمانکارے جوڑے کنگ۔ پدا آئی؎ آزمانکانی تہا مردمانی اندر؎ مارشت؎
واہگانی جہلانکی؎ گندگ؎ کیت۔

چشکہ واہین (Sleepy) وانکا (Vanka) کشتنکا (Kashtanka) بہ
بیت یا درویش (Black Monk) یا (Lady With Little Dog)
دُژمن؎ (Enemies) یا زہگاں (The Children)؎ دُزاہیں آزمانکانی تہا
کردرانی رنگ؎ دُژوشم اصل؎ حقیں رنگ؎ گندگ بنت؎ گوشے ہر چاگردے؎
بہر؎ مردم انت۔

چینوف ۽ زند ۽ وفانہ گُت ۽ آئی ۽ رائی بی ۽ ناڈز ای ۽ گورجت۔ 1901ء
 سال ۽ آئی ۽ ماسکو آرٹ تھیٹر ۽ یک ایکٹریس اولگانیپر (Olga Kniper) ۽ گوں
 عاروس گُت۔ ٹی بی ۽ ناڈز ای ۽ آئی ۽ روچ کم گُت انت ۽ جر منی ۽ باڈین ویلیئر ۽ ہند ۽
 15 جولائی 1904ء چل ۽ چار 44 سال ۽ کسانیں عمر ۽ امر وزیلہ دات۔

چینوف مروچی ہم لبرانک ۽ کوہیں قلاتے۔ دنیا ۽ بازیں لبرانکاں آئی
 ۽ آزمانک ۽ ساچشت رجانک بوگگ انت۔ اُمیت انت کہ آئی ۽ آزمانک وانوکاں
 دوست بنت ۽ وتی گزان بہائیں پنت ۽ سوجاں پمانڈر کن انت تاں کہ بلوچی زبان ۽
 گہتری ۽ دیروئی ۽ میان اُستمانی لبرانک ۽ بے بہائیں مڈیاں رجانک کنگ ۽ کار دیما
 روان بہ کنت۔

بلوچی سبز بات

ڈاکٹر بیزن سبا

بی ایم سی ایچ (شال)

جنوری 2023

پنڈوک (The Beggar)

”واجہ۔ او واجہ! غریب ۽ خیال ۽ بہ کن۔ سک شد کیوں۔ سنے روج انت
 ہج نہ وارنگ۔ پنچ آنہ کیسگ ۽ نہ کپتنگ۔ شپے دیم ۽ انت۔ کیسگوں ہو رک انت۔
 من سوگند وراں کہ پنچ سال بیت، اسکول ۽ ماسٹر بوتگاں بلئے زیم اسٹروپ ۽ شو می ۽
 نوکری شت۔ واجہ! پہ خدا بچار! من ۽ مردمانی دزوگیں شاہدیاں گارگت۔ من ۽
 سالے بیت کہ درپہ دراں۔۔۔“

اسکورٹ سوپ، پیٹرز برگ ۽ وکیلے ات۔ آئی ۽ کٹھی پنڈوک ۽ نیمگ ۽ چار
 ات۔ دیم ۽ چل ۽ لیگارات، چم ۽ چو نشی ۽ خمارات انت۔ شو نز ۽ سیاہیں کوٹے
 گور ۽ ات ۽۔ گوں آئی ۽ گندگ ۽ چرت ۽ کپت، گوشے اے مرد آئی ۽ پیسر ۽ ہم
 جاگے دیستگ۔

”واجہ! انوں من ۽ کالو گاء صوبہ ۽ پہ نوکری ۽ لوٹانگ اش، بلئے وائے
 قسمت کہ کیسگ ۽ کلدارے نہ کپتنگ، من چوں شت کناں۔ واجہ! منی کمک ۽ بہ
 کن۔ دست ۽ شہار دیگ پہ من وت عیسیٰ بلئے چوں کناں، انچیں جا وراں گپتنگ کہ
 لاچاراں دگہ وس نیست۔“

اسکورٹ سوپ ۽ آئی ۽ کوشانی سربر ۽ کور چارات تاں یکے جہل ۽ دو می پاد
 ۽ لنگ ۽ برزترات، آئی ۽ ہکل دات، ”بل وتی دزوگاں، ذی من ترا آدی می دمک ۽
 دیست کہ تو گوشگ ۽ ات ۽ کہ من اسکول ۽ نودربرے آں، مروچی گوشے کہ
 اسکول ۽ ماسٹر بوتگاں، روچے دزوگے بندے۔“

”نا، نا، چُش نہ انت واجہ! من اسکول ۽ ماسٹر بوتگاں اگاں تو باور نہ کن ۽
گڑا بُز و من وتی دُراہیں کا گد ۽ سنداں پیش داشت کناں!“

”توپہ دُروگ گٹ نہ بے“، اسکورٹ سُوپ برا نر گپت۔ ”توت گوشت
کہ من نودر برے آں ۽ چو ہم گوشت کہ چہ اسکول ۽ چیا کٹنگ بوتگاں ۽ نون ترا
یات نہ انت؟ تو گُنگ بوت کئے۔ غریبے بوت کئے۔ بلئے ترا ہیج حق نیست کہ
دُروگ بہ بندے، پرے دُروگاں ترا پولیس ۽ دست ۽ دیگ بوت کنت ۽ ترا سزا
ریت۔ شرم بہ کن گوں دُروگ ۽ بندگ ۽۔“

پنڈوک ۽ دُروازگ ۽ کڑی گپت ۽ پے بڑگی دام ۽ گپتگیں مُرگے ۽ وڑا بے
وسی چاران ات۔ آپد البجان بوت، ”من، من، من وتی کا گداں پیش داشت کناں۔ بلئے
من دُروگ بندگ ۽ نہاں“

”تئی گپاں کئے باور کنت“ اسکورٹ سُوپ ۽ پے بے کماری دُراہینت۔ ”پہ
مہلوک ۽ ہمدردی ۽، برے اسکول ۽ ماسٹر ۽ برے اسکول ۽ نودر برے۔۔۔ چہ
ایشی ۽ گنتریں لگوری، چم جہلی ۽ بے غیرتی چے بوت کنت۔ اے چٹ بے راہی ۽
۽ سرکشی ۽۔“ اسکورٹ سُوپ سک زہر گپت ۽ بد بد ۽ پنڈوک ۽ چارات۔

پنڈوک ۽ چم زمین ۽ جت انت ۽ لُنت ۽ حُشک بوت انت۔ نون کہ
اسکورٹ سُوپ ۽ آئی ۽ دُروگ ۽ ردی گپتگ ات ۽ وتی دل ۽ تہاد لجم ات۔ آئی ۽ دل ۽
ہر وہد ۽ غریب ۽ لاچاریں مردمانی کمک ۽ جذبگ ہست ات بلئے دُروگ بند ۽
چلو سیں مردم آئی ۽ ہچہر پنڈگ نہ دات انت۔۔۔

پنڈوک ء مزن جکانسری گت کہ وتی دزوگاں راست بہ کنت ء پیش بہ
 داریت، بلئے ہیچ نہ بوت گڈ سرء آئی ء وتی سر جہل گت ء پہ راستی ء چم جہلی ء حال ء
 دات آنت۔

”واجہ! من دزوگ بستگ۔۔۔“ آئی ء دل ء سرء دست ایر گت۔ ”تومنی
 دزوگ گپت انت۔ من ناں نودر برے آل ء نینیکہ اسکول ء ماسٹرے بوتگاں۔ حق ء
 دل ء من روسی صوت جنوکانی ٹولی ء گون بوتگاں ء من ء رابازیں شراب ورگ ء چہ
 اوداں کشتینگ اش۔ واجہ! راستیں گپ ہمیش انت۔ من نون چوں بہ کنناں۔ منی
 راستی ء کس باور نہ کنت۔ پہ راست گوشگ ء کس آنہ نہ کشتیت۔ پمشکہ من گردان
 ء دزوگ بنداں گڑا مردم باور کن انت ء منی کمک ء دستے شہار انت۔ من ء شتہ ہر
 گپ سرء چٹان انت بلئے راست ء باریک ء من ء شپ ء شام نہ رسیت ء سارتی ء
 برف بہ باں گڑا کسے باور بہ کنت نون تووت بچار من چے بہ کنناں۔ دزوگ ء ابید
 دگہ راہ ہست؟۔“

”ہوڑے ہو! من ء جُست کنتے کہ چے بہ کنناں۔ چے کنتے۔ کار کن۔
 روزگارے شوہاز کن“ اسکورٹ سوپ ء آئی ء راماں بست۔
 ”کار۔ چے کار۔ من زاناں بلئے کئے کار دنت!“

”پشت ء مرگ بہ بیت ترا! وت ء بچار ورنائے ء، جان ء پڑے ء، کاروت
 پہ توکیت بلئے تئی جان بڈیں جون کار نہ زوریت، تراپنڈگ ء ورگ وش بیت۔ تئی
 جان ء کار ء باریک ء مرگ انت۔ تووہنگ ء وارنگ۔ تئی جان ء طاقت وودکا ء بوتل
 ء زنگ۔ تئی جان چوہر وکیں دار ء بوتگ کہ کار ء باری ء لڑیت۔ شوم! پتنگلیں نان ء
 شیکن ء شیر مہ بو۔ اگاں توکارے پہ دلکش بہ کنتیں گڑا مروچی یک دپترے ء کار ء

بوتے، روسی صوتیانی ٹولیء ہمراہ بوتے۔ بلئے کارترامرگ انت نوں تو دزوگ
بندگ ء پنڈگ وتی کارکتگ۔ تئی جان کارنہ زوریت، نوں کجا تو پوریاگری کنئے ء
ورے، پرچاکہ کارکنوکیں مردم پابند بیت، کار جاہے ء دزگٹ بیت یالوگے ء کاراں
دلگوش بیت۔“

”واجہ! تئی گپ راست انت! بلئے من ء اے عمر ء کئے کار ء داریت۔
فیکٹری ء کار ء واستہ ہنر لوٹیت۔ پہ دکان ء بچکی ء، چہ کسانى ء کار ء شیواری لوٹیت۔ پدا
مردم پہ وتی لوگ ء کاراں پجاروک دارانت۔“

”ہوڑے بودناک! ہرگپ ء پسو تئی کرا تیار انت شتریں تو دار تل کنئے؟“
”ہو! من پہ ہر کار ء ساڑی آں بلئے مرچاں پہ دار ء تل کنگ ء کئے پکائیں
مردم داریت۔“

”ترا! ہر کار ء پشت ء ازرے گوں، شتر گڑا پہ من ء دار تل کنئے؟“

”الما، پرچانہ کنناں!“

”شتر شتر! چاریں گڑا۔ شاباش“ اسکورٹ سوپ ء وتی دستاں مُشت کنناں
چک لوگ ء تہی نیمگاترینت ء وتی مولد چہ بُرچی خانہ ء تو ارگت۔

”اولگا! بیا اینگو! اے مردک ء دارانی جاہ ء بہ بر ء داران ء پیش دار کہ

ایشاں گوں تیر ء تل بہ کنت۔ شاباش!“

پنڈوک پہ بے واری رگرگ بوتگ ات۔

نوں آئی ء کراچی وڑیں اُزر ء بہانہ پشت نہ کپتگ ات کہ دارانی گڈگ ء
 اناں بہ کنت۔ آولگا ء رند ء گوں بوت، دارانی مبار ء سُت۔ یکے آکڑنگ ات ء
 دومی وتی گپانی موگ ء لاچارات۔ اے گپ ہم تچک ات کہ بازیں ووڈکا ء ورگ ء آ
 بے تمہبل ء گزاں جان ات۔ آئی ء دل ء کارکنگ کوہ ء لیٹینگ ات۔

اسکورٹ سوپ ء لوگ ء مز نیں کوٹھی ء تاک ء چارات کہ آولگا ء رند
 ء پے بے دلی گون انت ء پدا اولگا ء دارانی مبار ء دپ پچ گت ء آئی ء راتہارہ دات۔
 انچش درابوت کہ اولگا آئی ء راپہ نادکشی برگ ء ات۔

اسکورٹ سوپ ء دل ء تہاوت ء رامیارگ گت کہ آئی ء قہوہ ورگ ء وہد
 انت، بلئے خیر آہم عجیبیں مردے ات۔۔۔ پدا آئی ء دیست کہ دزوگ بندیں
 اسکول ماسٹریا اسکول ء نودربر ء تیر زرتگ ء داراں تل کنگ ء انت۔ بلئے پے ٹرس ء
 لرزات کہ تیر آئی ء دست ء لنکک یا پاد ء مہ گڈیت۔ یکبرے آئی ء پے پگر ء پریشانی
 دست سرائت انت ء چہ آئی ء لُنثانی سُرگ ء انچو سما بوت کہ آئی ء رابدیں جبریا
 دزمان دیگ ء انت۔

اسکورٹ سوپ ء زہر کم ترات انت۔ پے دمانے آدل ء پشومان بوت کہ آئی
 ء یک جان بڈ ء پنڈو کے گرتنگ ء آرتنگ ء کار بستگ بلئے پدا آئی ء دل ء حیاں گت
 آئی ء اے کار پے ہمائی ء گہتری ء کتنگ کہ چاگرد ء کار آمدی مردے جوڑ بہ بیت۔
 آچہ نان ء ورگ ء بان ء وتی وانگ ء بان ء سُت۔

یک ساعتے ء پدا اولگا اتک ء حال دات کہ دڑاہیں دار تل کنگ انت گڑا
 آئی ء پسو ء گوشت کہ آئی ء رانیم روبل پے مڑ بدے۔ ہے بہ گوشے کہ ہر ماہ ء اولی
 تاریخ ء بیٹ ء داراں تل بہ کنت، آئی ء کار پکا انت۔

نوں ہر ماہ پنڈوک اتک۔ دارے تل کت ء دات انت، ء برے لوگ ء
 دیم ء برف ء صاف کت انت۔ لوگ ء نپاد ء جل ء چنڈات انت۔ اے ڈول ء
 آئی ء رامہ ء تہاسی ء چل کوپک پہ کارانی مز ء دز کپت۔ برے برے کوہنیں شلوار ء
 جاگے ہم رس ات۔

ہے پیم ء پنڈوک آئی ء کاراں کنان ات۔ اگاں آجاگے ء روگی بوتیں گڑا
 آئی ء سامانانی بندوک ء چست کنوک ات۔

اسکورٹ سوپ، دل ء یتک آئی ء کاراں وش ات۔ آنوں یک سرپدیں
 مردے جوڑ بوتگ ات۔ یک روچے آئی ء را، چہ کاراں چٹینگ ء پد یک روبلے
 دات ء جست کت۔

”تئی نام کتے انت؟“

”لشکوف!“

”واہ لشکوف! تو نوں باز شتریں مردے بوتگ ء۔ من پہ ترا شتریں
 کارے چارینگ۔ تو چش کن باند امنی ہمکاریں سنگتے ء کر ابرو آتراوتی دپتر ء کار ء
 داریت تو منی حیاں ء تو وانگ ء نویگ زانے۔۔۔ اللہ ء باہوٹ ء۔۔۔“

لشکوف ء سفارشی کا گد زرت ء دیم دات بلے پد ہچبر و اترنہ بوت۔

اسکورٹ سوپ، دل ء سکت وش ات کہ آئی ء راہ ء رد بوتگیں مردے

راستیں راہ ء آورت۔

دوسال ء پد یک روچے سینما ء ٹکٹ ء گرگ ء و ہداں آئی ء مردے دیست

کہ لشکوف ء چہرگ ء جت۔ آئی ء کہ گوانک جت گڑا اے لشکوف ء جنات

نوں وشی ء و شمالی ء آئی ء جند ء درو شم بدل ات۔ لشکوف ء حال دات کہ آنو ٹری ء
 کراسی ء پنچ روبر بل ء نو کر انت۔ اسکورٹ سوپ ء دل ء وشی ء مارشتے ء جہہ جت ء آئی
 ء لشکوف ہماروچ ء یات دات انت کہ آئی ء ہکل ء بے عزت کنگ ء آانسانے جوڑ
 کت۔ گڑا لشکوف ء ہم مارات کہ اگاں آئی ء کراسی میا تمیں گڑا تنیگتہ پنڈان ء دروگ
 بندان ات کہ اسکول ء کشتینگیں ماسٹر انت آئی ء شتریں کار ء پنٹاں آئی ء زند بدل
 کت، بلتے اصل ء آئی ء زند ء بدل کنوک آئی ء برچی اولگات۔

”آچون؟“ اسکورٹ سوپ اجکہ بوت۔

”آاے وڑاکہ وہدے من دار ء تل کنگ ء اتکوں گڑا اولگامنی دیم ء نشت
 ء پے دلپدردی من ء گوشت ءے ’اوبڑگ، اوحدا ء نہ وا، متنگیں مردک! ترا شراہاں
 کشتنگ تو انگتہ زندگ ءے۔ وت ء شتر بہ کن۔ پدا آئی ء پے گزیوگی منی دیم چارینگ ء
 پمن زار زار ء گزیینگ۔ ’تو بے وس ءے۔ ترا کس نیست۔ بلتے اے دُراہیں زار
 ء پریات پے من وتی جاگہ ء، آئی ء یک کارے ء منی دل ء راجٹ موم کت، بزاں آئی
 ء دار ہم پے من تل کت انت۔ تو بزاں واجہ! من ٹالے دار ہم پے تو تل نہ کتنگ۔
 دُزست ہمائی ء کتنگ انت۔ اے ڈول ء آئی ء ہمدردی، مہروانی ء من شراب یل
 کت۔ من چے بہ گوشاں۔ آئی ء منی زندگی بدل کت۔ آئی ء مہروانی ء من ء دگہ
 مردے کت۔ من، پچبر آئی ء مہر ء بیجال کت نہ کنناں۔“

پدا آئی ء رضا کپت کہ فلم ء بندات بونگ ء وہد انت، گھنٹی ء توار کت،
 لشکوف گیلری ء نیمگاشت۔

فرنگی انگور (Goose Berries)

سُباہ نیگ ات کہ آزمان ۽ جمبراں بستگ ات۔ سیاہ ۽ بڑی جمبر، ہما پیم کہ اے ساعت پر ساعت، ہور سر ۽ پلہ بہ دنت۔ بے تواریں روچے ات، جمبرانی سیاہ ۽ بڑی وتی جاگہ ۽، بلینے گوارگ ۽ نام اش نہ زانت۔

ایوان ایوانوچ کہ ساہد ارانی ڈاکڑے ات، گوں وتی سنگت برکن، اسکول ۽ ماسٹر ۽ ڈگاری دڑا جیں پند ۽ پد مبرتگ ات۔

میر ونوسکونی ۽ میتگ دیم ۽ ات۔ میتگ ۽ گوات ۽ چکی ۽ پد رات۔ راستیں پہنات ۽ کسانیں کوبانی جُچپ ات آنت کہ تاں دریاء لمب ۽ تالان ات آنت، دریاء لمب ۽ کہچر تاں دُور ۽ وتی سبزگ ۽ بز اہاری ۽ لڈان ات آنت۔ اے کوبانی سراپٹ ۽ میدان پد روت ات۔ میتگ ۽ ٹیلی گراف ۽ لین گندگ بوت، وہدیکہ دُور ۽ ریل گاڑی چو دڑا جیں کر مے ۽ دڑوشم ۽ لاپ لیٹ ورن ات۔ صاف ۽ روژنائیں روچاں، چداں میتگ شری ۽ گندگ بوت، بلینے اے وہد ۽ جمبری ۽ حُج ۽ تہارات۔ دوئیں سنگت اے ندرگ ۽ میتگ ۽ لمب ۽ ڈولدری ۽ سک بازوش ۽ دلجم ات آنت۔

ناگتہ برکن ۽ درائنت ”ترایات آنت کہ، لہتیں روچ ساری، ما کہ پروکونی ۽ تر ۽ تاب ۽ شتیں گڑا تو گوشت کہ وشتیں قصہ ے کاراں۔۔۔؟“

”ہو! من ۽ وتی بزات ۽ قصہ آرگی ات!“

ایوان ایوانوچ دمانے مہتل بوت، وتی تمباک ۽ پائپ کش ات، بُن دات، دڑا جیں دے جت کہ قصہ ۽ بندات بہ کنت، بلینے ہور ۽ سریل دات۔ ہور تیز تر

بوت، برے دزدے ء شلانی بوت، ہر نیگا آپ تالان ات، دوئیں سنگت اوشیات
 انت، بلتے زانگ نہ بوت کہ ہور کدی بس کنت۔ لہتیں کچک آہانی کراچ بوت ء وتی
 لٹکان پادانی تل ء دیان آہاں چم پیش داران بوت انت۔

”ماراہور ء سر ء اوشنگ ء بدل ء جاگے ء سر چیر دیگ لوطیت۔ بیاروئیں مئے
 سنگت، ایلیں ء گیس نژیک انت۔ ماراہور ء جاگہ دنت۔“

”ہو، بیاروئیں“

آہاں وتی راہ بدل گت، چپ ء چوٹیں راہے۔ گران بوت انت تاں کہ دیم ء
 میتگے ء ’وانڈمل‘ اتک ء پدا تچو کیں آپ ء کے دیمتر ء اسپتیں کوٹھی ءے درابوت
 کہ ایلیں ء گیس ات۔ تچو کیں آپ یک بندے ء تژندی ء ایر چان ات۔ دیمتر
 لہتیں اسپ بستگ ات۔ ہور ء میستگ ء سر اش جہل ات انت۔ لہتیں مردم ہم
 اینگو آنگور ء ات۔ آہاں ہور ء آپ ء میسگ ء رگگ ء گونی سر ء کتگ ات۔ ہور ء
 زمین لچ ء مین کتگ ات ء آپ سارت ات۔

ایوان ایوانوچ ء برکن، ہور ء میستگ ات انت، آہانی جان ء گد گزان ء پاد
 لچ ء مین ء دوننگ ات انت۔ ڈیم ء آدم ء گودام ء امبار ات انت۔ دوئیں بے توار
 ء سر ء رند ات انت، گوشے چہ یکے دومی ء د لگران بہ بنت۔ یک امبارے ء تہا
 مشین ء توار آہگ ء ات ء چہ آئی ء دروازگ ء دوز ء غبارے ڈن ء در کپان ات،
 دروازگ ء آدم ء ایلیں وت اوشاتگ ات۔ ایلیں کساس چل سال ء برز ء ورنائیں
 مرد کے ات۔ آئی ء مود ذراج ات انت، چو کہ یک پروفیسر یا از مکارے، بلتے
 ایک زمیندارے ات۔ آئی ء اسپتیں جاگے گور ء کتگ ات کہ، پچبر شودگ ءے نہ
 لوٹ ات۔ آئی ء بیلٹ ء بدل ء چیلکے سرین ء شلوار ء بستگ ات۔ پاد ء کوشان ء لچ ء

پُگانی دُونے ء بستگ ات، دیم ء دزانی مُجے ات، آئی ء دمان ء ایوان ایوانوچ ء برکن
دُست گت انت ء آہانی گندگ ء گلے چت۔

”بیات واجہاں! وش اتک ءے، لوگ ء بروات۔۔۔ من بس دمانے ء
پیدا کوں“

اے دو منزل ء ٹوہیں گسے ات، ایلین جہلی تبک ء جاہمند ات، لوگ ء
کسانیں تاک ء دریگ ات انت۔ جہل ء جو، ووڈیکا ء اسپانی ساد ء مہارانی بُوئے تالان
ات۔ آبرز ء شر تریں کوٹھیاں ہماوہد ء شت و ہدیکہ مہمان اتک انت۔

ایوان ایوانوچ ء برکن ء گس ء پترگ ء گوں یک ڈولداریں کارداریں جنکے
ء وش اہت گت انت۔ آجنگ ء گندگ ء گوں ہبکہ بوت انت۔

ایلیں ء وتی وش ء مارشت درشان گت، آہانی آہگ ء سک گل ات۔

”پلیگا! ناگتہ اے واجہانی آہگ ء من سک گل ء بالان۔ چشین مردم کم دز
کپیت۔“ آئی ء گوں کارداریں جنک ء دیم گت ء درائینت۔ ”ایشانی شر خدمت ء بہ
کن۔ ایشان ء پُچانی بدل کنگ ء پوشاک بدے۔ من ہم وتی پچاں بدل کناں۔ من
یکبرے پسیل ء رواں وت ء شوداں۔ بیا واجہ! بیات۔ شما ہم دست ء دیم بہ شود
ات۔ تناوہدے آدگہ چیز تیار بہ بنت۔“

شر رنگیں پلیگا ء پہ آہاں صابون ء ٹوال آورت ء ایلین گوں وتی مہماناں
پسیل ء شت۔ ”دیر انت کہ من وتارانہ شستگ“ ایک درچ ء گپ کنان ات،
”اے پسیل مزن انت ء منی پت ء جوڑ کتگ۔ من ء وہد نیست کہ ادا بیاہاں وتارا
شری ء شست ء شود بہ کناں۔“

آئی ءِ نشت ءِ وتی سرءِ آپ پر ریتک، آپ چہ آئی ءِ در ا جیس مُودانی حاک
 ءِ چلاں ناس ءِ رنگ ءِ بُوت۔

ایوان ایوانوچ ڈن ءِ در کپت ءِ گورم ءِ جُہلیں آپ ءِ تہا بڈوران ءِ اوژناگ
 ءِ دزگٹ بوت، آئی ءِ را آپ ءِ تہا بڈورگ ءِ جہل ءِ حاکان ءِ دز جنگ ءِ مز نیں وشی ءِ
 مارشت بوت۔ دومی نیمگا ہور ءِ شزرگ ءِ آئی ءِ بالاد گیشتر وشنود کتگ ات۔ وہدیکہ
 ایلیں ءِ برکن ءِ و تارا شُستگ ات ءِ تیار ات انت، بلئے آگوں جُہلیں آپ ءِ سک
 دیر ات کہ وژدلی ءِ لیب ءِ ات گڈ سر ءِ برکن ءِ آئی ءِ را ہکل دات کہ بس انت نوں
 درا۔۔۔

آدر کپت، آدراہ بُرز ءِ شُست انت۔ پُچھ ءِ پوشاک بدل کت انت۔ صاف ءِ
 وٹیں گاؤن، پوشاک، نرمیں سواس پاد ءِ کت انت ءِ آرام دیو کیں گرسیانی سرانشت
 انت، گڑاوش رواج ءِ شر رنگیں پلہگاہ پہ آہاں چاہ ءِ جام آؤرت تاں ایوان ایوانوچ ءِ
 وتی قصہ بند ات کت کہ درستاں آئی ءِ نیمگا دلگوش گور کت۔

”مادو بزات اتیں۔ یکے من ءِ دومی منی بزات کہ آئی ءِ نام نکولے ایوانوچ
 ات۔ چہ من دو سال کستر۔۔۔ من گیشتریں وانگ ءِ حاترادر کپت ءِ شُست ساہد ارانی
 ڈاکٹر ءِ ڈگری گپت بلئے نکولے نوزدہ سال ءِ عمر ءِ سرکاری کلرک ءِ نوکری گپت ءِ دیم
 ءِ نہ ونت۔

تمشا ہیما لیسکی سرکاری افسرے ات، آئی ءِ وفات ءِ پد ہیما ءِ کے مال ءِ
 میراث پشت کپت۔ بلئے اے میراث ءِ پما چشیں بلاہیں زحمہ نہ جت، وام ءِ بدل ءِ
 دگہ عدالتی کارانی تہا شُست انت، مئے زندگی پہ عذابی گوزان ات۔ ہمے ڈول ءِ کہ
 بزرگ رانی چکانی پیما پہ واری ءِ بدگی۔ تچ ءِ تاگ کتگ، شپ جاہ، روچ جاہ بو تگیں،

ڈگاری سرکار کنگ، دارچنگ، ماہیگ کپتنگ ء اسپانی چار ء دلگوش کنگ، دز چک گڈیتنگ، دار تل کنگ، تو بزاں کہ یک مردم ء وتی کسانى میتنگ ء زند ء دز شکی، تہلی ء زبریں زمستاناں گوازینتنگ، آئی ء دل شہر ء تہا کجا آسودگ بوت کنت۔

منی بزات ء دل ء اے سرکاری نوکری چو کنگ ء چنڈات، یکیں جاہ ء ننگ، یک وڑیں کاگدانی وانگ ء لیٹینگ، یکیں گپانی سراجیڑگ، چہ اے دُڑاہیں کاراں آئی ء دل ریش بوتگ ات ء شپ ء روج ہے فکر ء گار کہ چتور میتنگ ء تہا پھوت فارمے، ڈگارے، دریاء لمب ء بہ زوریت ء آسودگیں وابے بہ کنت۔“

”آشتریں مردے ات، بلئے منی دل ء چہر نہ کش ات کہ آچداں شہر ء در بنیت ء وتی زند ء یک کشت ء کشاری ڈگارے ء بہ گوازینت۔ اے گپ راستے کہ مردم ء را ایوکاشش فٹ زمین پکار انت، بلئے شش فٹ یک مردگے ء پکار انت، زندگ ء دل باز لوٹیت۔ مروچی باندا مئے لائق ء زانکاریں مردمانی دل ء جان ہم زمین ء زمینداری ء نیماگیشتر بوتگ، کہ کار آمدی چیزے۔ بلئے منی نر ء اے ڈگارے زورگ ہماشش فٹ زمین انت، اے شہر ء میل کنگ ء میتنگ ء ننگ چہ جہد ء دُور بوئگ، وتی ذات ء منگیئر ء ننگ، بے تہمبلی ء یک رنگے ء درویشی زندگی انت۔ اے زندگی گوشگ نہ بیت۔ ہموداشتریں کارے کردے بوت نہ کنت مردم ء واستہ شش فٹ زمین یا ٹوہیں فارم ء بوئگ ء نہ بوئگ چہ نہ انت۔ مردم اے ابرم، چاگرد ء دنیا ء واستہ انت، کہ وتی دل ء روح ء آجوتی ء کرد ء شری ء دز شان گرت بہ کنت۔“

”منی بزات نکولی، سرکاری دفتر ء کرسی ء سرانٹینگ ات بلئے ہر ساعت ء دمان آئی ء خیال گوں فارم ہاؤس ء جوڑ کنگ ء دلگوش ات کہ چتور وتی ڈگارے گوبیاں بہ گزادیت ء بہ وارت کہ آہانی بوہر کنڈ ء تالان بہ بیت۔ چے پیم ء سبزگیں کاہانی

سرا بہ نندیت ء نان بہ وارت، روج ء سرا بہ وپست، بہ نندیت ء سبزگ ء ڈگاراں
یکوئی بہ چاریت۔

منی بزات ء شوق ات آئی ء ہر روج حالتاک ونت انت بلئے آئی ء حُب
گوں ہما اشتہار ء احوالاں بندوک ات کہ کشت ء کشار، ڈگار ء فارمانی بابت ء شنگ
بوت انت۔ آئی ء ہما اشتہار ونت انت کہ زمینانی ایکڑ، آبادی کچھر، دریاء لمب ء
آبادیں زمینانی بیپار ء بابت ء شنگ بوت انت۔ تو بزاں کہ آئی ء حیاں ء تہاباگ، مل،
باگ ء راہ، مل ء تلاوگ ء فارم ہاؤس ء بان ء کپر تر ء تاب ء ات انت۔ چہ اے
ڈرستان گیش آئی ء حیاں ء سرافرنگی انگورانی کشتگ سوارات۔ اے بزاں آئی ء اول
ء دل سریں کارات۔

”میتنگ ء زند ء وتی تام ء مزگے۔“ برے برے آئی ء درائنت ء گوشت،
توبان ء دیم ء بر آئدہ ء بہ نند، چاہ ء کوپ ء دیم ء کن، آپ ء تلاوگ ء تہابٹ اوژناگ
کن انت، وشیں بوہے ہرنیگاتالان انت۔ فرنگی انگور رُدان انت ء آئی ء دانگ پہتہ
بوہان انت۔“

آئی ء ہر وہد ء وتی ڈگار ء فارم ء یک نقشے کش ات آئی ء تہاکہول ء لوگ،
کاردار ء بان، باورچی ء فرنگی انگورانی دزچک اے دزاہ لازمی ات انت کہ آئی ء نقشہ
ء رد ء تہاوار ات انت۔

آئی ء پرے فارم ء باگ ء اڈکنگ ء وتی زندگی عذاب کت، انچش کہ
پنڈوکے، آئی ء پرے باگ ء جوڑکنگ ء وتی یک یک کلدارے مچ کت ء بینک ء ایر
کت۔ وت ء راگژن ء لاپ کشتگ ات لے، جان ء مچ چنڈ چنڈ ات انت بلئے آئی ء
واب ء حیاں فرنگی انگورانی باگ ات۔ برے برے عید ء وشیں روج ء اگاں من پر

آئی چیزے راہ بہ داتیں گڑا حرام بہ بات کہ وتی حاترا کار مرزے بہ کرتیں بلکنہ
چت ۽ ایرے گت انت تاں کہ وتی باگ ۽ زرنانی تہامان اش بہ کنت۔ ہماگپ انت
کہ وہدے مردے یک کارے ۽ رندا بہ کپیت گڑا آئی ۽ یل کنگ مرگ انت۔
اے مرد انچش ات، سال گوزان بوت انت یلے آئی ۽ فارم جوڑ کنگ ۽ واہگ برجاہ
ات۔ آئی بدلی دگہ جاہے بوت یلے انگتہ ہر روج اخبار ۽ اشتہاراں جاہ ۽ ڈگارے چار
ات۔ پدا من ۽ حال ۽ گپت کہ آئی ۽ عاروس کنگ۔ آئی ۽ عمر ہم چل سال ۽ گوستگ
ات۔ آئی ۽ ہے واہگ ات کہ زمینے بہ زوریت ۽ آئی ۽ تہا فرنگی انگورانی کشار بہ
بنت۔ ایشنگ ۽ آئی ۽ جن رنگ ۽ وانگ ۽ سکلیں بدرنگ ۽ مزن عمرے یلے مالدارے
بوتگ ۽ ہے مال ۽ لالچ ۽ آئی ۽ سور کنگ کہ بگندے زوت فارم ۽ گپت بہ کنت۔ آئی
۽ اولی مرد پوسٹ ماسٹرے بوتگ ۽ گوں آئی ۽ آپ ۽ لاپ بوتگ یلے اے دومی سور
۽ باری ۽ بچی ۽ حرام ۽ گڈ سراجدا ۽ وتی مال کنگ۔ من اے جبر ۽ سوگند ۽ وراں کہ
منی بزات ۽ آئی ۽ مرگ ۽ مورے ۽ ہم گوشاں نہ وارنگ۔ زرن مردم ۽ رچو شراب ۽
وڑانٹہ کنت۔ منے میتگ ۽ یک زرداریں مردے ہست۔ وہدے کہ مرگ ۽
وہدے اتک گڑا آئی ۽ وتی دڑا ہیں زرن، لاٹری ۽ ٹکٹ، گوں بینگ ۽ بچی ۽ وارت انت
کہ دگہ کسے ۽ کار ۽ میا انت۔ چشیں مردم ہم ہست۔۔۔

من ۽ یات انت یک روچے من ریل اسٹیشن ۽ سراپس ۽ چارینگ ۽ اتوں
کہ یک مردے ۽ پاد ریل ۽ گپت ۽ کونڈ ۽ جہل سست ۽ جتا بوت، مرد ۽ پاد حون ۽
چرنینگ ۽ ات یلے آئی ۽ راوتی سستگلیں پاد بڈ ۽ ات پرچا کہ ایشی ۽ بوٹ ۽ تہا بیست
روبل مان ات، آئی ۽ غم ات کہ زرن گار بنت، اے غم ۽ بے خیال ات کہ آئی ۽ پاد
گڈگ بوتگ۔

”آدگہ قصہ ال بل۔۔۔“ برکن ء درائینت۔

”بلئے بلئے، جن ء مرگ ء پد۔۔۔ منی بزات ء یک زمینے ء پٹ ء پول
بندات کت۔ آئی ء سہ صد ء سی ایکڑ ء زمینے زرت کہ آئی ء تھا کھول ء گس، کاردار ء
کوٹھی ہست ات انت۔ بلئے ایشی ء تھا باگ ء فرنگی انگور ء درچک نیست ات۔ یک
دریائے ہست ات بلئے آئی ء آپ چل ء لیگارات پرچاکہ یک کار جاہے ء کچرہ ایشی ء
ہوار بوت انت۔ نکولائی ایونوچ ء اولی کار ہمیش ات کہ آئی ء بیست بُن فرنگی
انگور آؤرت کشت ء میتگ ء زمیندارے ء وڑازندگی بندات کت۔

گوشتگیں سال ء من آئی ء ڈگار ء سیل ء شتاں، آئی ء من ء کاگدے نبشتہ
کتگ ات کہ نام ء ڈس ء جاہ ء (Tchumaro Klar Waste alias
Himalaiskoe) نبشتہ ات۔ من سر بوتوں، گرم ات، ہرنیمگا دام ء پل بستگ
ات۔ راہ کند ء بیٹ ات، زانگ نہ بوت کہ راہ کجام انت ء اپس ء بندگ ء جاگہہ زانگ
نہ بوت۔ من گس ء نیمگا شتاں گڑ ایک پڑوریں کچے بندوک ات چوہیک ء وڑا ات ء
بے تمہبل ات۔ لوگ ء باورچی ہم چو کچک ء پڑور ات، ڈن ء در کپت ء حال ء
دات کہ آئی ء واجہ آرام کنگ ء انت۔ من دیم ء کنزرات ء بزات ء کڑا شتاں، آتحت
ء سراپتنگ ات، پیر تر بوتگ ات، دیم ء گل ء کڑچک بوہان ات انت ء جندے
زند بوتگ ات۔

مایکے دومی ء رامبازاں زرت۔ مئے ارس دراتک ات، پرچاکہ مئے جوانی
شتنگ ات دوینانی مود اسپیت بوتگ ء دیم پہ قبر ء نیمگا روگ ء اتیں۔ آئی ء تچ پر
کت انت ء چہ من ساری بوت ء ڈگار ء پیش دارگ ء رھا دگ بوت۔

من جُست کت، ”توچون گزارہ کنگ ء ءے؟“

”بازوش، اللہء شکر انت من سک و شتاں“ آئیء پستودات۔

آنوں غریبیں کلر کے ء وڑ ء پیم ء نہ ات۔ یک زمیندار ء مزنیں مردے بوتگ ات۔ آئیء دل ء واہگ ء واب بندات ء ہمیش بوتگ۔ آئیء ورگ ء زندیک ٹوہیں مردے ء رنگ ء ات، کش ء کر ء مہلوک ء کار جاہ ء نامدار بوتگ ات ء میتگ ء بزرگ ء مردمانی کر آئیء نام واجہ ات۔ آئیء وتی نام ء توار ء بزر تر کنگ ء مردمان ء حیرات ء کمک داتگ ات۔ بلاہیں کار ء نہ گت، مردے ناڈراہ بوت آئیء رادوا ء درمان ء گت ء بزرگ ء دہقانان ء ووڈکاء گیلن ء دات، پمشکہ آئیء نام ء توار پُرشنگ ات کہ مزن ء شرّیں واجہ کارے۔ دگہ چے دہقان، ہے ووڈکاء ورگ ء پد آئیء توسیپ ء زمین ء زمان ء سرازور انت، مست ء ملنگ بنت ء آئیء پاداں چک انت۔ آئیء زندر رہند ء تھاگروناکی ء بے پروائی ء جاہ کنگ ات۔

ہما کلرک کے لبز ء ء سر وچیر بوٹگ ء آئی مس ریتک ات، مروچی انچش گپ جنگ ء ات کہ ملک ء حاکم ء مجال ات، بزاں آئیء گپ چوش ات انت۔ ”وانگ ء زانت لازمی انت بلئے پہ دہقان ء چک ء واستہ نہ انت۔“ دگہ برے گوشت ء ”جسمانی سزا دیگ قانون ء حراہیں چیزے بلئے ہمتیں جاہ ء لازمی انت دگہ سزا ایسی ء جاہ ء گپت نہ کنت۔“

”من زاناں کہ بزرگ ء چوں کار بہ گر۔ آپمن گنوک انت منی یک گوانکے ء ذراہ جُج بنت۔“ اے دُراہیں گپ، آئیء پہ انچش تھی گت انت کہ آسکیں ٹوہیں مردے۔ گوشے آئیء بیجال کتگ ات کہ مئے پیرک یک بزرگے بوتگ ء پت ء چندیک فوجی ء بزاں مئے پت ء پیرکی نام ”پٹیچی مشاہیما لسکی“ آئیء واستہ سک مزن ء ٹوہ ات۔

نوں اصلیں گپ ۽ منی گوشدار، آچوناہی ۽ بدل بوتگ ات کہ اے، لہتیں ساعت ۽ تہامنی تہا بازیں بدلی آہاں بوت انت۔ ہما بیگاہ ۽ کہ ماہر دُک نشنگ ۽ چاہ ورگ ۽ اتیں، باورچی ۽ یک پلیٹے فرنگی انگور ۽ پُرکُت ۽ مئے دیم ۽ ایرکُت۔ اے ہے باگ ۽ فرنگی انگورانی اولی فصل ۽ برات کہ اولی روج ۽ سرچنگ ۽ آرگ بوتگ ات۔

نکولائی یونووج ۽ چمانی تہا یک روژنائی ۽ درپشان بوت۔ آئی ۽ کندگے جت ۽ فرنگی انگور روک روک ۽ چارات انت، پہ دمانے آئی ۽ چمانی تہا ارساں گلگل بست، چہ وش ۽ آئی ۽ دپ ۽ جبرگٹ ات انت، آئی ۽ دانگے چست کُت ۽ دپ ۽ کُت، آچو ہما زہگ ۽ پیم ۽ شادمان ات کہ وتی دلپسند ۽ لیسو کے دست ۽ بہ کپیت۔ آئی ۽ منی نیمگا چاران ۽ پہ وش گوشت۔

”چون وش انت“ پد ایک ۽ دوسہ دانگ دپ ۽ کنان ۽ بار بار گوشان ات، ”چون وش انت، چون تامدار انت۔“ ”بلئے راستی ۽ آترپش ۽ بے تام ات انت۔ انچو کہ پوشکن ۽ گوشنگ“ مارا ہما چیز دوست بیت کہ دروگے بلئے پہ تو سیپ ۽ گوشنگ بہ بیت بلئے راست، ہجرناں۔“

منی دیم ۽ یک انچیں مردے نندوک ات کہ آئی ۽ بازیں سالے ۽ جہداں پد واب معناء راست بوتگ ات انت۔ آئی ۽ ہرچی لوٹینگ آئی ۽ دیم ۽ سر بوتگ انت۔ آئی ۽ زند ۽ مول ۽ مراد سرجم بوتگ ات۔ منی حیال ۽ زند ۽ تہانا ایتی ۽ لیکہ ہست ات بلئے ادا منی دیم ۽ سکیں وشیں مردے چم ۽ ظاہر ۽ نندوک ات۔ شپ ۽ مایکیں کوٹھی ۽ کش ماں کش ۽ تحت ۽ وپسوک اتیں بلئے دیست کہ آئی ۽ چمانی واب شنگ ات، آدماں پہ ساعت پاد اتک ۽ پلیٹ ۽ یک دانگے فرنگی انگورے چست کُت ۽ واران ات۔۔۔

من یک تزانگے ۽ ڪپتاں ڪه دنيا ۽ تها چئڪس مردم هست ڪه آدل ۽ سٽڪ وش
 ۽ دل ڪيم انت، زوراک ۽ بے مياری ۽ گستاخی، کمزور، نازانتي ۽ جاہلی، ہر نیمگا غریبی،
 مچوکائی، کپک ۽ پروشگ، منافقی، دزوغ، نشہ، پدا پنجاہ ہزار ۽ میتگ ۽ تها کس ۽ را کسي
 ۽ ہچ پرواہ نیست۔ کس ۽ را ہم وتی غم نہ انت ۽ یکے ہم وتی او پار ۽ نہ کثیت۔ ماگن دیں
 مہلوک مارکیٹ ۽ رَو انت، روج ۽ گرد انت، ورا انت، شپ ۽ وپس انت، بے
 فاندگیں گپ ۽ تزان کن انت، سور ۽ عاروس انت، مردم پیر بواہان انت، مران
 انت، قبرستان ۽ برگ ۽ کل کنگ بنت۔

ماچو ہم گندیں ڪه لہتیں مردم ۽ زندگی عذاب انت، بزگ ۽ بد حال انت
 بلئے وتی دل ۽ گپ ۽ نہ کنیں، آہانی ہچ حال ۽ دومی سہی نہ انت ڪه آئی ۽ جین ۽ سرا
 چے گوزگ ۽ انت۔ آ بے تو ار انت۔ پچی نہ گو شیت۔۔۔ بازیں مردم گنوک بنت،
 بازیں چک گژن ۽ وردن ۽ کمی آماج انت ۽ باریں چینکس گیلن ووڈ کاتلگ بیت، کسی
 دل ۽ پاہاران نہ کثیت۔۔۔ ادا گڑا انچو بیت ڪه وش ۽ وشچالیں مردم وتی درانگا ۽
 کنت، شادمان انت بلئے پریشان ۽ عمیگیں مردم ۽ حال ۽ کس نہ زانت پرچا ڪه
 آپدڑا ہی نہ کنت۔ اے مردمانی بے مارشتی انت بلئے ہر وشچالیں مردم ۽ سر ۽ مہر ۽
 دائم ۽ اے تپرتیز انت ڪه ہروشی ۽ پد غم ۽ روج ہم کاینت، چوگل مہ بنیت ڪه ہر وہد
 ۽ وش ۽ تام آئی ۽ گٹ ۽ ایر روان انت، بیماری، ناڈڑا ہی، نقص ۽ تاوان پہ ہر کسی بحت
 ۽ کپت کن انت، اے گندگ ۽ اٹکنگ نہ بنت بلئے ہر کسی نصیب ۽ بوت کن
 انت، بلے آسودگیں مردم وش انت۔۔۔“

”آشپ ۽ من ہم وتی دل ۽ تها مارات ڪه من ہم یک سلا متیں مردے
 آں“، ایوان ایونوچ درائینت، ”شپ ۽ نان ۽ سرا ہم من ہے جبر گیر آورت انت

کہ مذہب ۽ زندء قانون چون انت؟ بزرگ ۽ حق چی انت؟ سائنس یک رُژنے،
ربیدگ، دزوشم الی انت۔ آجوتی حُدائی دادے، وهدیکہ لس مردم ۽ واسطہ وانگ
۽ نبشتہ بلاہیں گزرے، چہ ایشاں ابید مئے مثال ہمیش انت کہ مردم بے گوات ۽
دمانے ہم زندگ منت نہ کنت۔“

”گڑا پرچی ماودار بہ کنناں؟“ ایوان ایونوچ ۽ وتی سنگت برکن ۽ نیمگا چار
ات ۽ جُست گُت۔ ”تاں کد مردم انتظار بہ کنت، ہر لیکہ زندء تہا یک دزوشنہ
زوریت بلنئے وهد پکار انت۔ انچو پہ دمان کار نہ بنت۔ ہرچی پہ دیم آسرنہ بیت۔
آ مردم گنوک انت کہ کندے ۽ تہا اوشنتیت کہ اے وت بند بیت، ایشی ۽ سرالازم
بندے بندگ لوٹیت۔ مردم پرچی ۽ ودار بہ کنت۔ ہما ودار ۽ بہ کنت کہ پچی زندء
توان پشت مہ کسیت ۽ یا پہ انچش زندگی کنگی انت کہ مفت ۽ زندگ بو نگی انت یا بس
زندگوا زینگی انت انچو پہ دیم۔۔۔ من چہ وتی بزات ۽ میتگ ۽ در کپتاں ۽ پدا کدی
واترنہ گت، پرچا کہ من ۽ انچو واک ۽ ہاٹیک مان نہ ات کہ من آجا گہہ ۽ ایمنی ۽ وششی
۽ دل ۽ تہا جاگہ دات بہ کنناں۔ نون منی جند کم توان انت۔ من ۽ ہچ توکل نیست پرچا
کہ منی جند ہم جہد ۽ قابل نہ انت۔ پدا من یکے ۽ نفرت گرت نہ کنناں، من وتی جند
۽ تہا وزواسے ودی کنگ نہ لوٹاں ۽ وتی اندر ۽ آج ۽ جُشگ نہ لوٹاں۔ چو من بازیں
حیالے جیڑات کنناں بلنئے اٹ رُژے کہ پیری انت۔ ہچ گوں منی جند ۽ نہ بیت۔“

آپاد اتیک ۽ وتی سنگت ایلیں ۽ دست ۽ پچبگ ۽ گت، ”او منی سنگت!
بزاں کہ دنیا ۽ تہا شتریں کار ۽ کنگ ۽ ہچر چک ۽ پدمہ بُو۔ وششی چچے نہ انت، اصلیں
وششی زندء ممول ۽ مراد انت۔ بلنئے مستریں وششی ہمانت کہ شری بہ کن۔۔۔“

چہ اے گپاں ہمے پدّرات کہ آچہ آہاں یک ذاتی دز بندی ئے کنگ ء انت
 کہ ہنچش بہ کن ات۔ آسئیں نشنگ ات انت، جتا ء دور کر سیانی سرا، انچو کہ ایوان
 ایونوچ ء قصہ ء نا کہ بر کن ء نیکہ ایلیں ء سرا اثر کنگ ات، کلرک ء قصہ ء تہاد پیر وشی
 ات ء آہانی دل ء لوٹ ات کہ سر حال ء دگہ گپے ء نیمگا بہ بر انت۔ زالمولانی سرا گپ
 بہ کن انت، اے وہدی شرر نکیں پیلیگا کہ گردگ ء ات چہ ہر چیز ء شر تر ات۔

ایلیں ء چم و اب ء پڑ ء حالی ات انت، آئی ء را گور بام ء وتی کار ء چارگ ء
 دلگوش ء پاد آہگی ات بلئے آئی ء مہمان نشنگ ات انت۔ آئی ء گپ نہ گت ء ایوان
 ایونوچ ء گپانی راستی ء دروگی ء بابت ء ہیج نہ پُرس ات۔ آئی ء مہماناں نہ بُزانی گپ
 جت ء نیکہ مُر گانی۔۔۔ آئی ء زندگی ء، ہمگر ہنجیں چیزانی ہیج گپ اے قصہ ء تہامان نہ
 ات۔ بر کن ء ہمت گت ء گوشت ”نوں و اب ء و ہد انت برویں و پسیں۔۔۔“

ایلیں ء آہاں ء شپ و ش بات گوشت ء جہل ء ایر کپت۔ آہانی واستہ دو
 ٹوہیں تختانی سرا صاف ء وش بوہیں بوپ ء چادر تالان ات انت کہ اے ذراہ شر
 رنگیں پیلیگا ء دستانی کمال ات۔ ایوان ایونوچ ء ہیج بدل گت انت ء وتی تحت ء سرا
 تیچک بوت۔۔۔

”خدا مئے وڑیں گنہگاراں پہل بہ کنت۔۔۔“

آئی ء سرا ایر کنان ء گوشت۔ تمباک ء پاپے ء روک گت ء کشے
 جت، تمباک ء بوشنگ ء تالان ات ء بر کن حیران ات کہ اے چہ کجا پیدا ک انت۔
 ہور سر جمیں شپ ء شلگ ء ات ء کوٹھی ء تاک ء ترمپانی گوارگ ء ٹپ
 ٹپ ء توار بر جاہ ات۔۔۔

کوش (Boots)

مرکن پیانو ۽ ساز گرے ات۔ دیم ۽ زرد زردات۔ کسانیں ریش، پونز ۽ سراناسانی نشان ۽ گوشاں پوکی مانجیتنگ ات۔ چہ وتی ہوٹل ۽ اوتاک ۽ درکپت ۽ تزند ۽ تزند کیگے گوانک ۽ جت۔ ”سیمون۔۔۔ او سیمون۔۔۔ ہوٹل ۽ بچک!“ اینگو بیا۔۔۔“

آئی ۽ دیم زہر ۽ گوات کپتنگ ۽ ترسناک ات، گوٹسے وتی کوٹھی ۽ جے دیستگے یا اوتاک ۽ سر لمبیتنگ ۽ سر ۽ کپتنگ۔۔۔ ”بچا او سیمون۔۔۔ ترا قہرے بہ کپت، کورے منا کونڈانی نادر اہی انت، کار کپتیں مردے آل، پداہم تو منی پاد ۽ کوش بُرتنگ انت ۽ مناشپاد کتنگ۔ کجا انت منی بوٹ؟ بلے کن بیارے؟؟“

سیمون تچان ۽ مار کن ۽ کمرہ ۽ پترت، پٹ ۽ لوٹ کنان بوت کہ ہما جا گہاں بوٹاں ایر کنت۔۔۔ آسر ۽ کیچینان ۽ درکپت، بوٹ گارات انت۔ ”نہ زاناں کجا شتگ انت، زی بیگاہ ۽ من آہاں ۽ چنڈات ۽ گیگ کت انت،“ سیمون غم ۽ گپت۔ ” کجا بوت کن انت، بگندے من چست کتنگ انت ۽ دگہ لوگے ۽ ایر کتنگ انت، فافسے یگورچ ۽ کمرہ ۽ بگندے بہ بنت۔ ہما ایکٹرس ۽ کمرہ ۽ سک باز بوٹ ایر انت۔ برے برے سر پہ ہوش نہ بیت، پٹکے وراں گڑانہ زاناں چے بوٹنگ ۽ انت، انچش انت من ہمے زالکو ۽ کوٹھی ۽ بُرتنگ ۽ ایر کتنگ انت۔“

”باز، سک باز جوان۔ نوں من بہ رواں یک شرفمندیں زالے چہ واب ۽ پاد بہ کنناں کہ منی بوٹاں بدئے کہ چہ واجہ سیمون ۽ رڈی ۽ ادائی کرا آنت۔ من مردماں پریشان گت نہ کنناں۔“

مارکن شاکاران ۽ گلان زالبول ۽ کوٹھی ۽ دپ ۽ اشتاپ ۽ نرم نرم ۽ دروازگ ۽ دپ ۽ ٹک ات۔۔۔

”کنئے انت؟“ چہ کوٹھی ۽ زالبول ۽ توارے ۽ جست گت۔

”من اوں“ مارکن پہ ادب ۽ عزت اوشتاگ ۽ گوں نرمیں گالوارے ۽ شر ذاتیں زالبول ۽ راپسو دیگ ۽ آت۔۔۔ ”بی بی پہل بہ کن، تی آرام ۽ وهدانت بلئے من یک ناڈراہیں مردے آل، ریموٹک (بندانی ناجوڑ) ۽، ناڈراہی آل، بانگ! ڈاکٹراں من ۽ کڈن کتگ کہ وتی پاداں گرم بہ داراں۔ ہما وهداں کہ پیانو ۽ جنگ ۽ باں بانگ! جنرل زالبول، لاجنیرالی شیولٹین ۽ پچی ۽، گڑاپہ شپادیں پادمہ باں۔۔۔“

”توچے لوٹے؟ کجام پیانو؟ چے گوشے؟“

”چشٹی نہ انت بانگ! پیانو نہ لوٹاں۔۔۔ گپ اصل ۽ منی بوٹانی انت۔ اے سیمون ۽، ہوٹل بچک نہ انت؟ اے شووم ۽ منی پاد ۽ بوٹ چست کتگ ۽ شئے کوٹھی ۽ ایرکتگ انت۔ من ہماوانی رند ۽ اتلگوں!“

دمانے ۽ پدیکے ۽ چہ تحت ۽ ایرکپگ ۽ پاد بزمشے ۽ توار اتک۔۔۔ کوٹھی ۽ درمکے پیچ بوت، یک نرم ۽ نازرکیں زالبول ۽ دست ظاہر بوت انت، جوڑہے بوٹ مارکن ۽ پادانی دیم ۽ چگل دات۔ پیانو جنوک ۽ بوٹ چست گت ۽ وتی کوٹھی ۽ شت۔

”اٹ ڈے“ آئی ہے نہ ٹرندگ گوشت، ”اے منی بوٹ نہ انت۔ دوئیں
چپیں پادیک انت۔ سیمون ترا آزمانی گزندے سرء بہ کپات۔ منی بوٹ نوک ات
انت آہانی سرا سہریں بندیکے ات، اے ٹنگ ٹنگ انت ء پچیتگ انت۔۔۔“

سیمون ء بوٹ چست گت انت، پشت ء دیم گت ء شری ء چارات ء
مورک محینت انت ء گوشت، ”اے پاؤل الیگزینڈریچ ء بوٹ انت“ آئی ء چپیں
چم کانٹ ات ء اے وہدی اے بوٹانی پجارگ ء گیشتر کانٹ تر بوت۔۔۔

”کجام پاؤل الیگزینڈریچ؟“

”از مکارے۔ ہر سے شنبے ء شپ ء کئیت۔ ہمانی ء پہ ردی ء تئی بوٹ پادا
کتگ انت ء وتی اشتگ انت۔“

”برو بدل اش کن ء منی آل بیار؟“

”چہ کجا بدل بہ کناں؟ آئی ء راکلا کے بیت شتگ؟“

”کجا شتگ؟“

”کنے زانت، آبس سے شنبے ء کئیت۔ شپ ء داریت سہب ء روت۔
کس نہ زانت کجاروت۔ نون توتاں دیم ء سے شنبے ء ودار بہ کن تاں بلیت انت۔“

”بچاروتی کاراں! توچے کتگ؟ آبانگ ء راپاد کنا نینت۔ نون منی پاد سردی
ء حُشک بوہان انت۔“

”نون گڑاچے کنے؟ ہمیشاں پادا کن۔ کمونز ء تاب کن۔ وت شر بنت۔

تھیڑ ء برواگاں ناگڑا دیم ء سے شنبے ء!“

”بلئے چپیں پادے دو بوٹ؟ چوپرچا!“ مارکن ء بوٹ زہر زہر ء چست گت انت ء گوشت۔۔۔ ”دگہ ہرچی کہ خدا بہ دنت۔ غریبی انت یک از مکارے چه کجا بوٹاں نوک بہ کنت۔۔۔ من یک رندے ہے جسٹ گت گڑا پاؤل الیگز نڈرچ درائینت، وتی بوٹ ء تو کی گپاں وتی کر ابدار۔۔۔“

آئی ء دیم زہر ء سہر تر ات، ”منی کار بی بی ء واجہانی دیم ء وتی از م ء پیش دارگ ء آہانی دل ء وش کنگ انت، بس۔ آہاں گوں از مکارے دگہ چیزاں کار نیست۔۔۔ پدا آئی ء پہ زہر گوشت، ”گندے من ء مستری بہ رستیں گڑا من اے دڑا ہیں از مکارے گت ء جیل ء بند گت انت۔۔۔“

پہ ناد لکشی، دیم ء کڑچک کنان ء شاکاران مارکن ء چپیں نیں دو نیں بوٹ پادے گت انت ء لنگ جناں ء میڈیم جنزل ء دربار ء پیانو جنگ ء ر ہادگ بوت۔ آیتنگ ء روگ ء ات ء پیانو ء جنگ ء و ہداں آئی ء دل ء سہت ء دمان ہے گپ اتک کہ ہر کسی چم آئی ء پادے بوٹاں سک انت کہ آہانی سر برادگہ رنگ ء اگر جنگ ء پونز اش درتگ انت۔ آئی ء دل ء کم شرفی ء فکر اں ابید بوٹاں پادشر جنگ ات ء تراولے ترومبگ ء ات۔ بریگاہ ء آتھیٹر ء سر بوت کہ ہمود ایک کسمانکے (Blue Beard) ء (فرانسی کسمانکے کہ یک مردے عاروس کنت ء پدا جنیناں کُشیت) گڈی بہر ء چن ء لانچ بوٹگ ء ات، آوتی دگہ پچارو کیں سُرنا جنوکے ء سفارش ء تہاروگ ء سوب مند بوٹ۔ آئی ء مردینانی ڈریسنگ ء کوٹھی ء بازیں از مکار دیست انت کہ آوتی دیماں رنگ کنگ ء ات انت۔ پچ بدل کنگ ء ات انت۔ لہتیں سگریٹ کشگ ء ات۔ بلیو بیئر ڈگوں کنگ بوبش ء اوشاتگ ء آئی ء راوتاسے پیش دارگ ء ات۔ آدوپہ دوع گپ ء ات انت۔

”شتر تر ہمیش انت کہ تو ایسیء بہا بہ زور من یک جا گے زاناں کہ ہمو داکتر
 ءر سیت۔ چوناه ء ہشت روبل نیگ انت بلئے من ترا شش ء گراں دیانے۔۔۔“

”خیال بہ کن۔ تیر ء پُر انت“

ہے گپ ء تزان ء نیامچی ء مار کن ء دور کت۔

”واجہ بلیسٹانوف کجا انت؟“

”مناں“ بلیو بیر ڈ ء کارست کنوک ء دیم تر تینت ء پتہ دات۔ ”چے

لوٹے؟“

”پہل کن واجہ شمارا جنجال کت۔ اصل ء منی پاداں دردانی ناجوڑی ءے

گوں۔ باور بہ کن ڈاکٹر صاحب ء گوشتگ وتی پاداں سردی ء سرامہ کن۔۔۔“

”ہو! بلئے تو چے لوٹے؟“ بلیو بئیر ڈ حیران بوت۔

”بچار واجہ۔۔۔ شادوشی بیویوف ہوٹل ء کمرہ نمبر 64 ء بوتگ ءے۔۔۔“

”چونیں ر بودگیں گپ انت۔ اودا منی زال انت!“ کنگ بوبش ء بد بُرت

ء گوشت۔۔۔

”تئی زال۔۔۔“ مر کن ء پے وش پکندے جت۔ ”ہمائی ء من ء اے بوٹ

دات انت کہ اے واجہ نیگ انت۔“ پیانو جنوک ء بیٹانوف ء نیمگ ء دست ٹال کت ء

گوشت۔

”واجہ! چش بوت کہ منی بوٹ گارات انت من ہوٹل ء بچک توار پر

جت۔ آئی ء گوشت کہ آئی ء شراب وار تک ء بے خیالی ء منی بوٹ ءے کمرہ نمبر 64

ء بُرتگ انت ء تئی بُوٹ ہم ہمودا ایرئ کتگ انت “آئی ء بیٹانوف ء نیمگادیم ترینت
 “پدا واجہ! تو وہدے شتگ ءے گڑاوتی بُوٹ بے حال کتگ انت۔۔۔“

”تو چے گوشتگ ءے؟“ بیٹانوف ء پیچ ء تاب وراں ء گوشت ”تو پہ منی
 بہتام جنگ ء ادا تلگ ءے۔۔۔“

”خدا مہ کنت واجہ۔ تو گپ ء سرپد بونگ ء نہہ ءے۔۔۔ من دگہ ہچ نہ
 گوشت۔ من ایوکا بُوٹانی گپ ء اوں۔ تو دوشی اوتا ک نمبر 64 ء نہ بوتگ ءے۔ گڑا
 کئے بوتگ؟“

”کدی؟؟؟“

”دوشی، من ترانہ دیستگ بلئے انچش کہ اے مرد گوشت، ایشی ء زال ء
 منی بُوٹانی بدل ء تئی بُوٹ پمن ڈن ء چکل داتگ انت۔“

”تو گنو کہ نہ بوتگ ءے۔ ترا چے حق انت کہ یک شرف داریں زالبولے ء
 نام ء آئی ء لوگ واجہ ء دیم ء چوپہ کم شرفی بہ گئے۔۔۔“

یک انا گتیں ہیران بُوستی ءے بنا بوت۔ دوئیں مردکاں گوں زور ء وتی
 مُشت ٹیبل ء سراجت انت کہ آئی ء توار ء کش ء کوٹھی ء زالبولیں دوازمکار گڑات ء
 کپت۔

بلیو بیئر ڈے کو کار کت ”ترا ایشی ء گپ باور بونگ ء انت“

”اے شوم روچ ء گپ باوری نہ انت۔ ایشی ء دگہ کار نیست، منی دست ء
 چکے ء موت ء مریت۔ من ایشی ء راسیح کباب جوڑ نہ کناں۔ یکیں شہمات ء ایشی ء
 حجگ در کئیت۔“

پدا آریگاہ ۽ ہر کسی دپ ۽ ہے قصہ ات کہ مروچی چہ تھیڑ ۽ یک کسمانکے ۽ چارمی بہر ۽ پیسریک مردے کہ آپادشپادات، دیم ۽ ترس ۽ زرد تریتنگ ات ۽ چم ۽ ترس ۽ در گڑیتنگ انت کہ یہ زور تیلانک دیک ۽ روڈ ۽ سراؤر دیک بوتگ۔ آگوں بلیو نبیر ڈ ۽ کسمانک ۽ یک کردارے ۽ جنگ ۽ اڑ ۽ کپتنگ کہ آئی ۽ دست ۽ وتا سے بوتگ۔

پداچے بوت، کس ۽ نہ زانت بلئے ہرچی بوتگ ات، مارکن تاں پانزدہ روچ ۽ تحت ۽ باہوٹ ات۔ ہماروچ ۽ کہ آئی ۽ گوں بیٹانوف ۽ دوچار وارنگ ات ۽ چو گوشنگ ات۔۔۔ ”من یک ناڈر اہیں مردے آں، ریموٹک ۽ ناڈر اہی انت پدانوں اے گپ ہم آئی ۽ نالگ ۽ پریات ۽ ہوارات، ”ٹپی ۽ ٹوری اول۔۔۔“

بوسگ (The Kiss)

بیست مئی ء شپ ء ہشت بج ء وہد ء ریزرڈ آر ٹیلری برگیڈوتی کیمپ ء راہ ء
 روگ ء وہد ء مائسٹی چکی میتگ ء کرادم ء بالاکنگ ء مہتل ات۔ لہتیں چرچ ء کر ء گور
 ء کوارٹر ء ماسٹرانی تزان ء گشتا نکال دگوش ات۔ ہے دمان ء یک مردے گوں
 سول ڈریس ء نوکیں نسل ء اسپے ء سوار چرچ ء کر اتک، اے اسپے ء گردن ء لٹک
 کسان ات انت ء راہ ء انچوشت گوشتے نانچ کنان انت، وہدے آچرچ ء کش ء
 آفیسرانی تڑیک ء سربوت گڑ اسپ سوار ء وتی سر ء گلاہ چست کنان ء گوشت۔

”واہیں لیفٹیننٹ جنرل وون رابیک ء شماراڈرستان ء انوں پہ چاہ ء ورگ ء
 لوٹانگ۔“ بس ہے گپ جت ء آئی ء وتی دیم تڑینت، یک رندے دست ء گلاہ بُرز
 کت ء چہ ہماراہ ء اتلگ ات، ہماراہ ء شت۔

”اے شیطان ء چے گزر انت؟“ لہتیں آفیسر وتی کوارٹرانی نیمگا پہ
 نادکشی ربادگ بوت ء گوشتان بوت انت۔

اے آرام ء وہد ء ہر کس زانت کہ وون رابیک مردماں چیا لوٹیت ء چاہ ء
 چلیم کنت۔ ڈراہیں آفیسراں اے گپ شری ء زاننگ ات کہ اے ڈولیس ٹوہیں
 مردم پہ چے حاترا آہاں ء چاہ ء واستہ لوٹ انت۔ پرچا کہ پیسرگیکیں سال ء آہاں گوں
 دگہ کوساک رجمٹے ء ہواری ء پیسرگیکیں آرمی ء ریٹارڈ آفیسرے ء چاہ ء واستہ
 لوٹائینت۔ آوہد ء آوتی دگ ء ٹوہیں نامداریں مردے ات، آئی ء لوٹ ات انت،

ٹوہیں دعوتے کت۔ دعوت ء ہر وڑیں دعوت ء نعمت ہست ات، آہاں ء شراب ء کباب دات۔ تیوگیں شپ تال سہب ء داشت انت۔

آپیریں آرمی ء ریٹارڈ آفیسر ء راورناہانی دیوان انچش وش ہستگ کہ آئی ء تال روج ء درآہگ ء آہان ء داشت، وتی وہد ء قصہ ء سوب مندیانہ احوال گوشت انت، وتی لوگ ء ہر کُنڈ ء درپیش داشت انت۔ ہر ڈولیں گزان نہادیں چیز، عکس، نایابیں توپگ، کوہنیں کاگد ء نمدی، مردمانی دست رند (آٹوگراف) پیش داشت انت، تناوہد ء ڈڑاہیں آفیسرانی چم واب ء پُرّات انت، گہاسگ پہ گہاسک اش کنگ ات ء بے واب ء بے تمہبل بوت انت گڑاپہ وپسگ ء رضادات انت کہ واب ء وہد شتنگ ات۔

مروچی آفیسر پدا وون رابیک ء مجلس ء روگ ء گپ ء شزاریک ء بیزاریگ ات انت کہ چش مہ بیت ہما مرد ء وڑا تیوگیں شپ بے وابی بہ روت بلے پدا ہم آفیسر زوت پاد اتک انت وتارا دریس ء کورینگ کنان ء مرد ء گیس ء راہ ء رہادگ بوت انت۔ آئی ء لوگ ء دوراہ ات انت کہ چرچ ء کرا دراتک انت گڑا آفیسراں فیصلہ کت کہ سری راہ ء روانت۔ آراہ ء گپ کنان ات انت کہ وون رابیک باریں کئے انت؟ ”بگندے آگوریچانی فوج ء بہر ء کماش بوتگ؟“ یکے ء درآینت گڑا دومی ء گوشت ”اناں آئی ء نام لابی بوتگ، اے وون رابیک انت۔“ پدا آہاں موسم ء توسپ کرت کہ بازوش انت۔

آہاراہ ء روگ ء ات انت کہ نیمراہ ء دو جاہ ء بہر بوت۔ یکے وون رابیک ء گیس ء نیمگا شت۔ آگپ ء جنان ات انت۔ دگ ء کش ء دانانی امبار ات انت کہ آہانی سر بر سہر سہر درابوت انت۔ دیترا ٹوہیں کوٹھی ء تاک ء درپدر بوت انت۔

”مئے مہماندار پہ مانیک بیت“

یک آفیسرے ء ذرا نیت ”آچہ دڑستان بُرز تر بیت، بزائے کہ آئی ء مئے
واستہ ہرچی ء تیاری کتگ“ لیفٹنٹ لوبینکو کہ چہ دڑستان سر ء روگ ء ات، گوں وتی
ساتیگیں ریشاں مُدام پہ زالبولانی دیواناں ہدوک ات، ہامان ء پہ دل وششی گوشان
بوت، ”اُمیت انت کہ مراکش ء جنین لازم بیت۔“

لوگ ء دپ ء وون روبیک ء آوش اہت کت انت، گوں ہر یکے ء دست ء
دروہ بوت ء وتی دل ء واہگ ء درشان کت انت کہ آہانی آہگ ء آئی ء دل سک باز
وش بوتگ۔ آئی ء عمر شست سال ات ء لس مردمانی پوشاک ء تہاآت، آچہ ہر یکے ء
ہے جبر ء پہلی ء یک پہ یک لوٹگ ء ات کہ آئی ء آہانی شپ ء ننگ ء بست ء بند کت
نہ کتگ پرچاکہ آئی ء برات ء گوہار ء آہانی چک اتگ انت، پشکہ آئی ء گوراپہ آہاں
دل تہیں جاگہ ء تنگی انت۔

گوں شرفداریں جنزل ء دست ء دزوہ بونگ ء وہد ء دڑستاں مار ات کہ آ
ساری ء سال ء مہمانداری ء وڑاپہ دل گل ء شادان نہ انت، انچو گمان بونگ ء انت
کہ وتی چاگردی شان ء شرف ء لاچاری ء دعوت داتگ انت، وتی دل ء حُب ء واہگ ء
آد دعوت نہ داتگ انت۔ ہے وڑالوگ ء دپ ء تہا چشیں روژنائی ء ندار گے نیست
ات کہ آہانی دل ء وششی ء مار گے ودی بہ بیت، گوں آہگ ء پچی ء ہے مار ات کہ
آہانی آہگ ء چہ اے گس ء تہا پیلوی ء نگلی ء بے واہگی ء مارشت تالان ات۔

اگاں یک لوگے ء تہا کھول ء دگہ بازیں مردم، برات ء گوہار ء آہانی چک
چہ پیسرا ساڑی انت ء دگہ نوزدہ آفیسر ء وش اہت ء کتے وتارا جوکان بہ جنت۔
دیوان جاہ ء دپ ء آہاں ء یک دزاج دیم، سیاہ بروان ء مزن عمریں جنینے ء وش اہت

گت ۽ گوشت کہ گوں آہانی گندگ ۽ آئی ۽ دل سک وش انت بلئے پرے جبر ۽ کہت
 ۽ ارمانی انت کہ چشیں شتریں آفیسران ۽ شپ ۽ گوازینگ ۽ سلاہ جت نہ کنت۔ چہ
 آئی ۽ زیبائیں بچکند ۽ انچو درابوت کہ آئی ۽ وتی زند ۽ چشیں بازیں آفیسر دیستگ،
 گوں ہر یک مردے ۽ وش اہت ۽ آئی ۽ لٹانی بچکند چو پل ۽ سزپت ۽ پداناگتہ بیگواہ
 بوت۔ پدا آئی ۽ گوں ہر یکے ۽ پہ ارمان دل ۽ کہت ۽ درشان کنگ کہ آہانی شپ ۽
 انتظام بوت نہ کنت، ہنچو زانگ دیگ ۽ ات کہ آئی ۽ ردوم ۽ عمر انچیں حدے ۽
 گوتگ کہ اے ڈول ۽ گوں دولبز ۽ وت ۽ بے میار بہ کنت۔

وہدیکہ آفیسر چاہ ۽ تام ۽ کوٹھی ۽ پترت انت گڑا کساس یک درزنے ۽
 گیش مردین ۽ جنین گوں چک چلانگاں یک دزاجیں ٹیلے ۽ چپ ۽ چاگرد ۽ پیسے
 نندوک ات انت۔ لہتیں مردم کرسیانی سرانشتگ ات ۽ سگریٹ ۽ کٹنگ ۽ دلگوش
 ات۔ اناگہ دروازگے تیچ بوت۔ پدا جنزل ۽ گوں بڑزیں توارے ۽ درائینت۔

”شرفداراں! شمارا درستان ۽ پجاروک کنگ ارزانیں کارے نہ انت بلئے
 یک دیوانے ۽ یک دومی ۽ پجارگ لازمی انت، تاں کہ دیوانے مہ بیت گڑا کس کس
 ۽ نہ زانت۔“ دڑاہیں آفیسرانی تہا لہتیں ۽ دیم محبتگ ات ۽ لہتیں ۽ پہ زور بچکندے
 لٹانی سراتالان کتگ ات۔ بلئے دڑاہ بے وارات انت۔ چاہ ۽ حاتراشت انت۔

آفیسرانی تہا یک مردے، آئی ۽ نام ریووتیچ ات۔ پٹکیں مردے ات۔
 پشی بروت ۽ چشمکے چمان اتے، چہ دڑستاں جئات ۽ ہر یکے ۽ چمان ات۔ وہدیکہ لہتیں
 آفیسر پہ دلگوش نشنگ ۽ لہتیں پہ زور بچکندگ ۽ ات بلئے ریووتیچ انچو پیش دارگ ۽
 ات کہ تیوگیں فوجی بریگیڈ ۽ توک ۽ لچ ۽ میار ۽ سوب مندی ۽ نام ۽ توار بس گوں
 ہمائی ۽ نام ۽ بندوک انت۔ اول سراں وہدیکہ آٹوہیں وردن ۽ کوٹھی ۽ پترت گڑا

بازیں مردم ءوردنی چیزانی تہا آئی ءدگوش یک نیمگے ء بدل ء شنگ ء تالان بوتگ ات۔ پشکہ ریووتچ ءوتی سر جہل کتگ ءوت ء راچیر داتگ ات۔ مردمانی نوک نوکیں چہرگ، شیشگ ء بلور ء شنگ ء تالانیں بوہاں، آئی ء راگڑینتگ ات۔ آہرچی ء وتی دیم ء گندگ ء ات، انچو کہ فزیالوجی ء تہا گوش انت کہ مردم ہرچی ء گندگ ء انت بلئے سر پدنہ بیت۔ لہتیں و ہد گوزگ ء پد ریووتچ ء ہوش برابر بوت ءوتی چپ ء چاگرد ء فہمگ ء قابل بوت۔ آوت یک لچو ء میارویں مرد کے ات، پشکہ اولی چیز کہ آئی مارت آیش ات کہ چپ ء چاگرد ء مردم سک بے میار ء چاڑ کہ انت۔ ہما دمان ء ریٹارڈ جنزل، آئی ء زال ء آئی ء بچک کہ سہر بروتے ات، دُڑاہیں آفیسرانی تہا دیم پہ دیم ء میانجی ء نشت انت ء انچیں گپ ء تزان ء کندگے بندات بوت تو گوشئے باریں چنت سال ء پجاروک انت۔

یک کسان عمر ء جنینے کہ شوقیں پوشاک لے پوشینگ ات۔ اے کساں سالیں جنک ء گلابی رنگ ء پوشاک بزاہگ ء ات انت۔ آفون ء کار ء کرد ء سراگپ ء تزان ء شیوار ات، آئی ء گوشگ ات کہ توپ خانہ ء فوج چہ اسپ سوار ء پیادگیں فوج ء گیشتر چاڑ کہ ء شیوار بیت و ہدیکہ وون رابیک ء دومی مزن عمر ء زالبولاں آئی ء گپ ء سراپاک نہ گت۔

ریووتچ ء چم ہے جنک ء سک ات انت کہ ہما چیز اے جنک ء کار نہ انت بلئے نام ء حد آئی ء چون بلد انت۔ جنک ء چہرگ ء یک زبریں بچکندے اتک ء گار بوت بلئے وتی گپ ء سراوشاتگ ات۔

وون رابیک ء آئی ء کہول ء مردماں انچیں سر حالے ء سراگپ پہ زانت ء ہر پادکتگ ات کہ فوجی آفیسرانی اگاں دل مہ لوٹیت انت ہم گپ ء تہا دُڑ بہ کن

انت، دیوان گرم ات۔ ہے دوران ء اے شیواریں حاندان ء مردم دم پہ ساعت
 وتی مہمانانی ہور کیس بلوراں پُر کناں بوت انت ء ہے دگوش ات انت کہ کس چہ
 براندی ء ورگ ء پشت مہ کپیت ء ہر کس چہ کیک ء چنڈے الم ء بہ وارت۔ بلے کہ
 دل ء انچو پہک نہ ات انت بلے وت ماں وت ء آہانی تپاکی بے مٹ ات۔ چاہ ء ہلاسی
 ء پد ذراہ نندگ جاہ ء پڑا ہیں کوٹھی ء شت انت۔

لیفٹنٹ لو بیٹکو وتی تب ء حساب ء زوت گوں بُرزیں جنینے ء ناچ ء صحبت ء
 دگوش بوت۔ آسیاہ پوشاک ء بُر زبالادیں زال ء دیم ء وت ء دل ء میل ء نژا مبلینگ
 ء ات۔ گوں وتی چر پیں زبان ء زالبول ء پادانی کپگ ء ہر وہد ء ساڑی ات۔

پیانو ء توار ناگ ء ات ء ہر یکے ء حیاں یک عمیگ ء خُشکسین چلگے ء نیمگا
 شت۔ گلاب ء پلانی بُو ء چنار انی (سفیدہ) اسپیت ء نرم داریں دُر چک ء تزانگ
 دُر پشان بُوت۔

ماں اے چاگرد ء لُجو ء میار تہیں ریوونج ء دل ء واہگاں جہہ جت۔ یک
 نیمگے براندی ء نشہ آئی ء دل ء دماغ ء مانپوشان ات ء پدادومی نیمگا اوتاک ء گوات ء
 راگلابانی ء چنار (Poplar) ء وشیں بُوے گون ات۔ آئی ء انچو سما بونگ ء ات کہ
 اے دُرست چہ باغ ء بدل ء شر رنگیں جنکانی بالادانی بُوے بس ات انت کہ ہر نیمگ ء
 تالان ات انت۔

وون رابیک ء بیچ ء یک بارگیں زالبولے ء دست گپت ء والٹز (Waltz)
 تہر ء ناچ ء بنا بوت۔ لو بیٹکو گوں بُر ز قدیں زال ء انگتہ دو دست ات ء ناچ ء تاب
 واران ات۔ بازیں مردم ناچ ء پارٹی ء ہوار ات انت۔ بازیں دروازگ ء دپ ء
 اوشاتگ ء ندارگ چارگ ء ات انت کہ آہانی تہا کیے ریوونج ات۔ بزکار ء نہ ہچمر

وت ناچ کتگ ات ء نئے کہ وتی دست ءے پہ ناچ ء دگہ زالبولے ء سرین ء مان
 ترینتگ ات۔ آئی ء دل ء باز کش ات کہ وتی دست ء یک جنکے ء کوپگ ء بہ دنت ء
 آئی ء سرین ء بہ گپت بلئے، چپر وتی گشادے نہ دیستگ ات کہ وتی دل ء واہگ ء پیلوبہ
 کنت۔ آئی ء چون بہ کنتیں کہ آئی ء قد و بالا ء تہا چشیں مردینی کشش ء ڈول داری
 نیست ات کہ یکے آئی ء نیمگا بیت۔ آدل ء تہا وتی ہمراہ ء ہمکارانی دلیری ء اے
 ڈول ء تہا کپگ ء سرابش بش ورگ ء ات۔ آئی ء دل ء حسد مان نہ ات بلئے یک وڑیں
 ارمانے، گدگے ہست ات۔

پدا کوڈریلا (Quadrille) (تاش) ء گوازی بندات بوت۔ بہتیں
 مردم گوازی ء دلگوش ات بلئے ورنائیں وون رابیک ء اتک ء دو آفیسر کہ بیکار ء
 اوشاتگ ات انت، آہاں ء تو ارگت ء وتی ہمراہی ء چہ ٹوہیں مہمان جاہ ء دگہ کستریں
 تنگیں کوٹی ء بُرت کہ اوداچہ پیسر ء دوئے مردم نندوک ات۔ ریویو وچ ہم آہانی
 پشت ء رہادگ ات، ادا بلیسر ڈے گوازی ء ٹیبل ات ء آہاں بلیسر ڈے گوازی بناگت۔
 ریویو وچ ادا ہا تماشا چاروک ء وڑا اوشات پرچا کہ آئی ء وتی زند ء ناں پتائی ء گوازی
 کتگ ات ء نا کہ بلیسر ڈے۔۔۔ لیبی گوں ذرا جیں لٹاں برے پہ گشاد ٹیبل ء اے کنڈے
 پرا کنڈے جوش ء جذبگ ء جاک جنناں، ٹہک دیان ء بے انانی ء تچان ات انت ء اے
 وداں کس ریویو وچ ء نیمگا دلگوش ہم نہ دات۔ بے انانی ء برے یکے ء دست ء برے
 دست ء بلیسر ڈے دارے لگ ات، پیشکہ آئی ء گوں کم شرنی ء مارشٹاں آکوٹھی یل گت
 ء ٹوہیں مہمان خانہ ء اتک بلئے ادا ہم ہر کس پہ وت ات، پیشکہ آدر کپت ء ڈن ء
 شت۔۔۔

ڈن؎ در آہگ ؎ پد گوں آئی ؎ یک عجیبیں ویلے بوت۔۔۔ در آہگ ؎ وہداں
 آئی ؎ راہ گارگت ؎ دیم ؎ یک تہاریں راہے ات، دوسے کوٹھی ؎ تہا گوازان ات،
 وہدے آئی ؎ مارات کہ آردیں راہے ؎ اتلگ گڑا پد ترات، پدا وہدے آراستی نیمگا
 ترات گڑا پدا پد رد ؎ کائی دگہ تہاریں کوٹھی ؎ پترت۔ ادا پدا کوٹھی تہارات۔
 بلئے چہ دیم ؎ دروازگ ؎ ٹنگاں روزنائی ؎ بزمشے پیداک ات، دروازگ ؎ دومی نیمگا
 گوں زمیل ؎ مازورکا (ناچ) بونگ ؎ ات۔ ادا پدا چہ در ؎ چنار ؎ گلاب ؎ بوتالان ات۔
 ریویوچ بے اتانی اوشاتگ ات کہ ناگتہ پادا بزمشے بوت، زالبولی پُچانی
 شپیرگ ؎ توارے اتک۔ زالبولے ؎ سٹک سٹک ؎ گوشت ”ہمیش انت“، جنینی
 دوباسکاں آئی ؎ گردن کبندگت۔ آئی ؎ گلانی سراز میں گلاں ڈیک وارت، ’چنگک ؎
 توارے بنگ۔ گر میں انارکانی زور آئی ؎ مارات، بلئے پہ گشادی بوسگ۔ گروک چہ آئی
 ؎ سست ؎ گوں نرمیں ہٹکے ؎ گار بوت، ریویوچ ؎ ہم پہ لپرزگی کسانیں کوکارے جت
 ؎ دروازگ ؎ روزنائی ؎ نیمگ ؎ تچان ؎ رہادگ بوت۔

وہدے آٹوہیں مہمان خانہ ؎ اتک، مردمانی چوکائی ؎ آئی ؎ دل دزلیگ ؎
 ات ؎ آئی ؎ دست لرزگ ؎ ات انت، ترس ؎ کہ کسے مہ زانت آئی ؎ دست پُشت ؎
 بست انت۔ سک پشل ات، گوشے اے حال ؎ ڈراہیں مردم چہ پیسر ؎ سہی انت کہ
 آئی ؎ رایک جنکے ؎ امبازاں زرتگ ؎ زور چکیتگ۔ آپلرزگ ؎ دُز ؎ پیپا ات بلئے
 یکبرے آئی ؎ دیست کہ ادے مردماں ہچ پرواہ نیست ؎ ہر کس پہ وت انت گڑامکو کے
 دلجم بوت کہ ہچ نہ بوتگ۔

بلئے آئی ؎ دل ؎ عجیبیں واہگ ؎ مارشت جہہ جنان ات انت۔ آئی ؎ دل ؎
 آئی ؎ گردن نرم ؎ نازر کیں دستان گپتگ ؎ زور داتگ ات، سرجمی ؎ گوشے کسے ؎

چرپیں تیل لگاشتگ ۽ آئی ۽ گل ۽ ہما جاگہہ کہ برو تانی لمب ات ۽ جنک ۽ بوسگے دا تگ
 ات، گوشنگ ۽ پلپٹگ ۽ ات۔ انجو کہ یکے ۽ سوچا کیں مرچ ۽ آپ لگاشتگ،
 ہمیشک زیادہ کہ آئی ۽ کیچینت گڑا گیشتر پلپٹان بوت۔ ایشی ۽ ہوار آئی ۽ تیوگیں
 بدن سر ۽ بہ گرتاں کہ پاد ۽ یک و شیں مارشتے ۽ درانگا زگ ۽ ات۔

آئی ۽ دل ۽ واہگے ۽ جہہ جت کہ تچان ۽ کہہا بہ جنت، ناچ بہ کنت، باگ ۽
 تہادور بہ جنت، اے دُراہیں گپاں، پہک ۽ بے خیال ات کہ آئی ۽ قد ۽ بالاد جو ان نہ
 انت، آئی ۽ کوپگ کُپ انت ۽ آئی ۽ بالاد ۽ تہا پہ کسے ۽ حُب ودی کنگ ۽ جذبگ
 نیست انت پرچا کہ اے جبر آئی ۽ جند ۽ پشت کائی ۽، لہتیں زالبولانی دپ ۽ اشکتگ ات
 انت۔

وہدے وون رابیک ۽ زال آئی ۽ کرا گوزگ ۽ ات گڑا آئی ۽ دل و شیں
 بچکندے آئی ۽ نیمگاشانک دات کہ آئی ۽ پاد مہہ بوت انت ۽ حیران بوت کہ باریں
 ایشی ۽ راچے بوتگ۔

”من ۽ شمسے گس باز دوست بوت۔“

جزل ۽ جنیں ۽ بچکندے جنان ۽ گوشت کہ اے گس آئی ۽ پت ۽ اڈکتگ،
 پدازالبول ۽ چہ آئی، لہتیں جُست ۽ پدکُت کہ آئی ۽ مات ۽ پت زندگ انت کہ ناں ۽
 چنت و ہدانت کہ آرمی ۽ کار ۽ انت۔ اے گپ ۽ تزان ۽ پد آئی ۽ دل گیشتر و ش بوت
 کہ آدکُش ۽ زبیا نیں مردمانی چپ ۽ چاگرد ۽ انت۔

سر شپ ۽ ورگ ۽ سرار ۽ بیو وچ ۽ دل ۽ تب ۽ ہرچی دپ ۽ کپت، چت ۽
 وارت۔ گوں ہما بوسگ ۽ پد آئی ۽ باز بچیں جاو رے بوتگ ات۔ ایشی ۽ بابت ۽ یک

درج آئی ء حیال گورات۔ چو ہم بوت کُت کہ جنک ء تھاریں کوٹھی ء تہا گوں دگہ کسے ء گندک ء دُراہی ءے ٹہینتگ ات ء آدپ ء کپت۔ پہ ردی جذباتانی تہا آئی ء ریویوچ وتی دوستدار حیال کُت ء جھلگے گپت۔ بلے جنک ء ناگت ء چہ اودادر کپگ ء مچک ء ریویوچ گپ ء باروا سرجمی ء پُوہ بونگ ء مانگیشیتگ ات۔ ہے اشاپی ء سرجمیں کار حراب کُت انت۔ پمشکہ ریویوچ ء دل ہے چلگ ء بابت ء وسواسے ء گپتگ ات۔ ”کئے بوت کنت؟؟“ آئی ء حیال کنان ء چپ ء چاگرد ء جنک ء زالبول چاراں کت انت۔

آئی ء چم گلابی رنگ ء کسانیں جنک ء سرامیہہ بوت انت کہ آئی ء رنگ ء بزہ اسک ڈولدار ء دلکش ات۔ آئی ء تواروش، رواج کبگی ء دپ ء دیم شیوار، باسک ء کوپگ بزہ دار ات انت۔ ریویوچ انچو آئی ء چارگ ء ات کہ آئی ء حیال ء ناں جنک زانگ ء انت ء نئے کہ دگہ کسے۔ بلے جنک ء انچیں جذبہ آئی ء راجارات ء پچک ءے دات کہ تونوں پیر بوتگ ءے۔۔۔ پدا آئی ء بُر ز ء سیاہ پوشاکیں جنک ء راجیم سک دات انت، اے ہم ڈولدار ات، ورنات ء قدرتی زیبائی ء واہندات، ریویوچ ء دل ء اتک گڑا ہے بیت کنت بلے پدا آئی ء چم دگرے ء کپت انت ء آئی ء حیال بدل بوت ء دگرے ء چارگ ء بنا بوت۔

”چو گزان انت پہ اٹکل زانگ بہ بیت؟“ آئی ء حیال کُت ء پدا ہے مارات کہ درستانی چم، بُروان، باسک ء کوپگاں یکجاہ بہ کئے گڑا بگندے آئی ء وابانی بانک ء ڈیل سرجم بہ بیت۔۔۔ اے عکس کہ آئی ء دل ء تہا جوڑ بوتگ ات آئی ء دیم ٹیل ء دیم ء نشنگیں جنکانی باروا پیلونہ بونگ ء ات۔۔۔

سر شپ ۽ ورگ دُزستان هلاس گت ۽ نون آفيسر اا يک په يک ۽ پاد آيان
جزل ۽ آئي ۽ زال ۽ رارخصت کنگ بناگت۔

مرد ۽ جن ۽ پداوتي دل ۽ پهلي ۽ ارمان درشان گت انت که آهاني شپ ۽
دارگ ۽ انتظام نه بوت، آهاا ۽ دوباره آهگ ۽ سلاه اش جت ۽ باغ ۽ راه ۽ روگ ۽
سوج دات که نزيک تر انت۔ آفيسر اا باغ ۽ راه گيت۔ دُراه شادمان ۽ نشه ۽ تام ۽
مارگ ۽ ات انت باغ تهارات بلتے يک بے تواري ۽ مارگ بونگ ۽ ات۔ ريبيو وچ ۽
هواري ۽ گلان ۽ بگندے هے حيال گير آورتگ ات که شالا آهاني انچيں لوگے،
کهولے ۽ باغ به بيت، آهاني وس ۽ به بيت که مردماا انچش دعوت به کن انت،
ورگ ۽ چرگ به دينت شراب به وارين انت ۽ آهاني متاا به زور انت۔۔۔

آيک لنجبيں راهے ۽ گپ جنان ۽ ٲهک دياا روان ات انت۔ ديم ۽ دريا
ات ۽ آهاا دريا ۽ لمب ۽ دزچکاني راه گيت ۽ رهاگ بوت انت۔ دريا ۽ آپ ۽ تهاتهار
ماهي شپ ۽ استاراني بز مش تالان ات۔ هے دزچکاني سرايک بلبلے ۽ تواري الهان
کتگ ات آاينچو مردم ۽ کوکار ۽ پاد بز مش ۽ هچ مهتل نه بوت۔ ديم ۽ کوه ات ۽ بُر ز ۽
چرچ۔ کوه ۽ ديم ۽ لهتتيں آفيسر اا په دم ۽ بالا کنگ ۽ نشت ۽ وتي سگريٹ بن دات
انت ۽ ساسارگ ۽ لگت انت۔ دومي نيما آهاا ۽ مزنيں آسے ۽ شهم ديست هر کس ۽
وتي وڑا اے آس ۽ بابت ۽ گپ گت ۽ ريبيو وچ ۽ هم انچش مارات که اے آس ۽ شهم
هم آئي ۽ بوسگ ۽ حال ۽ سهي انت۔

آکور ٲر ۽ سر بوت انت۔ ريبيو وچ ۽ چچ بدل گت انت۔ آئي ۽ همراه لو۔ ميگو
ات ۽ دگه ليفٹننٹ ۽ ات که آئي ۽ نام مرزليا کوف ات۔

مرزیالوف یک بے تواریں مردے ات ۽ گوں کسی کار ۽ کار ۽ نہ داشت
یک وانندگیں مردے ۽ سبب ۽ ہر کس ۽ آئی ۽ توسپ گت۔ آئی ۽ راہر و ہد ۽
Vyestonik Evropi (روسی مہتا کے) گون ات ۽ ایشی ۽ وانگ ۽ دلگوش ات،
لوبیٹکو ۽ کہ ٹیچ بدل کرت انت بلے انگتہ گوشے نشہ پیلونہ ات، آئی ۽ وتی کار دار راہ
دات کہ آئی ۽ واستہ بیئر بیاریت۔ اے سے نیں یکجاہ ات انت۔

”آکئے ات؟“ ریہیو وچ انگتہ ہے پکر ۽ تھا گارات، آئی ۽ جم چھت ۽ سیاہیں
دوتانی نشانان سک ات انت۔ انگتہ گوشے آئی ۽ گردن ۽ گرگ ۽ گبانی بوسگ ۽
مارشت پیداک ات۔ ہما بارگ بند ۽ گلابی رنگیں زالبولانی حیال آئی ۽ مجک ۽ دم پہ
سہت آیان ۽ گار بوبان ات انت۔ آئی ۽ حیالانی تھا یکے ہم پکائی ۽ سرجم نہ بوت کہ ہما
زالبولانی تھا کجام ات، بارگ بند یا گلابی دروشم۔۔۔

وہدے آئی ۽ جم بند گرت انت گڑا ایو کا تہاری ۽ ابید دگہ پچی چمانی دیم ۽
نیست ات بلے آئی ۽ گوش گوشے تیچ بوت انت ۽ پدا ہما پچپانی شیپرگ، پادبز مش ۽
چکگ ۽ وشیں توار گوشاں ٹلینگان بوت انت، ہمیشی ۽ آئی ۽ رادگہ عجیبیں وش ۽ انگر
گت۔ ہما و ہد ۽ اے توار گار بوت کہ لبیٹکو ۽ کار دار ۽ جار جت کہ بیئر ہلینگ انت۔ چہ
ایشی ۽ لبیٹکو ۽ ارمان پُرشت انت آئی ۽ درائینت، ”چشیں ڑے۔ بد بحت۔ چداشت
۽ گوں حشکیں دست ۽ ہتگ کہ بیئر نیست۔ چشیں مرد ۽ مرد نابود مہ گوشیت گڑا
دگہ چے بہ گوشیت؟“

”ادا الم ۽ بیئر ۽ رسگ ارزان نہ انت؟“ مرزیلیا کوف ۽ تاکبند ۽ وانان ۽

درائینت۔

”چش نہ انت؟“ لیبٹکو گوشت، ”تو من ء ماہ ء سرا بہ بر۔ من ترا ہیئر ء جنک دریجھاں ء کاراں دیاں اگاں ناں گڑا ہرچی گوشے بہ گوش؟“

آئی ء کے کوٹھی ء تہا تڑ ء تاب کُت ء آہاں ء سلاہ جت کہ آئی ء ہمرائی ء در بیانت بلئے دیست ءے کہ کس راضی نہ انت گڑاوتی دڑا جیں بوٹ ءے کش ات انت ء سگریٹے بُن دات ء تحت ء سرا تچک بوت، پدا آئی سنگت ہم وپت انت۔۔۔

ریبیو وچ ء چادر پر دات ء وپت بلئے تاں کہ آواب نہ کپت، بوسگ ء حیال آئی ء دل ء نہ شُت۔ انچش کہ آئی ء زندگی ء تہا اے یک المیس وشی، شادمانی ء نوکیں مارشتے ء ہو ر ء ہو اریں واہگ ء ارمانے ء سر کشینگ۔

ریبیو وچ سُہب ء وہدے پاد اتک گڑا آئی ء گردن ء چر پیں رگ ء بنداں تزندى ء بوسگ ء پلڈنگ گار بوتگ ات۔ زیکیں مارگ، واہگ ء حیال دڑاہ ایر موش ات انت۔ چہ تاک ء ڈن یکے ء نہر دگ ء کوکار ء توار ات، ”دگہ چے۔ دگہ چے بوتگ؟“ اے ریبیو وچ ء پلٹون ء کماندار لیبڈٹ اسکائی ات کہ یک سار جنٹے ء را جست ء پُرس ء گُرد ء نہراں مان بستگ ات ء جست ء پُرس ء ات۔ واجہ آرٹمیوف زی ہم نشہ بوتگ ء لیفٹننٹ ء آئی ء راتپنگانی ایر کنگ ء امبار ء بند کتگ۔ سار جنٹ ء آئی ء را احوال دات انت۔ کار پوف ء تمبو ء سامان بیجال کتگ انت ء مستریں حال ایش انت کہ دوشی شپ ء آفیسر جنرل وون رابیک ء دعوت ء بوتگ انت۔

ہے دمان ء سُہر دپ ء دیمیں لیبڈٹ اسکائی ء چم چہ تاک ء ریبیو وچ ء سرا کپت انت گڑا آئی ء سلام ء دڑوت کُت ء جست کُت۔

”چون باریں دگہ کارے؟“

”ناں واجہ ہج کار نیست۔“ آہاں پستودات۔ ”ایو کا اسپانی گردن ٹپ بوتگ انت کہ نوکیں بلماں جنگ انت۔“

”شر گڑامن ء مردے ء چارگ ء روگی انت۔ بیگاہ ء واتر باں۔“

کساس ساعتے ء پد بریگیڈ بزاں پوجی کاروان لڈات ء دیمتر ء رها دگ بوت۔ وہدیکہ ریپوویچ ء چم دو شینگیں ماڑی ء چپ ء چاگرد ء کپت انت گڑا آئی ء پہ ارمانیں دلے چارات کہ اے وہدی اودے دڑا ہیں مردم وش واب انت۔ آہم واب ات کہ ریپوویچ ء رادوشی بوسگ ء گپت۔ آسک وش واب انت۔ آئی ء کوٹھی ء درتچ انت ء کوش کٹشان انت۔ پدا باغ ء پل ء چنار ء دڑچک ء بوکوٹھی ء تہا تالان انت۔ دروازگ، دریگ، تحت، ٹیبیل، کرسی، کسانیں چیل، ٹیبیل ء سرے گھڑی، ہرچی آئی ء دیم ء صاف ء پد رات انت بلتے ہما شوخیں جنک ء اصلیں دڑوشم ہج پیم ء پد رنہ بونگ ء ات۔ کے دیم ء روگ ء پد وہدیکہ آئی ء پد ء چک جت گڑا دریا چرچ، ء گس دڑاہ روچ ء روژنائی ء شری ء صاف ء پد ر بوتگ ات انت۔ دریاء لمب ء دڑچک ء دریا ء سربر ء نگرہ رنگیں روچ ء شہمانی ترپگ سک ڈولدرات۔ ریپوویچ ء وہدے ماسٹیجکی ء میتگ ء سراگڈی چشانک دات گڑا آئی ء دل انچو پد ر بوت گوشے آئی ء وتی زند ء باز قیمتی چیزے ہمد اگار کنگ ء روگ ء انت۔

فوجی کاروان رها دگ ات، ہجی پہ ریپوویچ ء نوک نہ ات۔

اسپانی رد، مردمانی سرگ ء توپ خانہ۔ ریپوویچ اے چیز ء شر سر پد ات کہ چپیں تبک ء اسپانی قطار ء وتی نامے ء راستی نیمگ ء اسپانی قطار ء وتی نامے۔ آئی ء زانت کہ یک بریگیڈے ء تہاشش توپ خانہ انت ء ہر یک توپ خانہ ء چار توپ انت۔

اے ٹوہیں کاروان ۽ تہا اسپان ہوار خچر ۽ حر ہم پہ سامانانی لڈگ ۽ ہوار انت
۽ راشن ۽ فوجیانی سامانانی ہاترا اے ڈولیں حیوانانی کمک گرگ بیت۔

ریبیو وچ ۽ دل ۽ تہا بوسگ ۽ واقعہ یک ناگتیں و ہدے ۽ جاوے ات۔
ہرچی بوت نوں گوست ۽ شُت۔ ایٹی ۽ رانچ وڑادل ۽ سرا ایر کنگلی نہ ات۔ پمشکہ آئی ۽
ہے اُمیت ات کہ ایٹی ۽ رایک و شیں وابے یایاتے ۽ رنگ ۽ زورگ شر ترانت نئے
کہ دل ۽ سرا بار کنگ بہ بیت۔ پرچا کہ برے یک جنکے ۽ رنگ ۽ دزو شم آئی ۽ دیم ۽
تران ات۔ آوڑ وڑیں حیالاں چاگرد کتگ ات، جنک، آئی ۽ کوپک، جتائی، یکجائی،
جنک ۽ نقش، پداگوں وتی زال ۽ شپ ۽ شام۔ چک ۽ اولاد ناگتہ آئی ۽ حیالانی لڑ
سست کہ کاروان ۽ کمانڈر ۽ توار جت و ہدے جہلگے اتک۔

”بہ دار ات۔۔۔ داراں کن ات“

ہے وڑا آئی ۽ توار ہم دپ ۽ دراتک پرچا کہ آچہ وتی و شیں وابانی دنیا ۽
سست ۽ پداراستی ۽ دنیا ۽ اتر بوت کہ گوں وتی فوجی کاروان ۽ دیم پہ منزل ۽ رہادگ
انت۔

نووں آیک زمیندارے ۽ جائیداد ۽ بانعے ۽ دیم گوازان ات انت گڑ ایک
رندے پداہما جنک ۽ چک گرگ ۽ مومل تا جگ بوت انت۔ کاروان ۽ رہادگی ۽ تہاکم ۽
گیشی ۽ سوہ ۽ کماندار ۽ چہ پُشت ۽ کوکارے دات، دُڑاہیں آفیسر کمانڈر ۽ نیمگا دلگوش
بوت انت کہ وت دوا سپیتیں اسپانی گاڑی ۽ میانجی ۽ سوارات۔

”کسے زاناں بیمار انت؟“ آئی ۽ چمان ۽ در گڑینت ۽ جُست گت۔ آئی ۽

ریبیو وچ ۽ پدا الو بیٹکو ۽ راہکل گت۔

”شمار چے بوتگ کہ کاروان بروبرء روگ ء نہ انت، انچش سما بیت کہ شمارا جنینی درداں زرتگ۔“ جنین ء نام گرگ ء دُڑا ہیں آفیسرانی دل ء ارمان پادا تک انت۔ آہانی کمانڈر ء دل ہم جوان ات۔ آئی ء دل ء تھاہر عمر ء زالبول ء واستہ واہگ ہست ات، آئی ء دیر انت کہ چل ء بُرز تر بوتگ ات۔ پدا آئی ء کند گے جت ء اسپاں بالادیان دنزانی تھاگار بوت۔

ریبیوچ پدا حیالانی تھا کپت، ”اے کہ من حیال کناں کہ نہ بوتگیں کار انت۔ اے چو گزان نہ انت کہ مردم ء واہگ پیلومہ بنت۔ انچش کہ جنزل ء یکبرے کسے ء گوں مہر کتگ؟ پدا سورے کتگ ء نون چکانی پت انت۔ ہیچ وڑا کیپٹن واسٹر ہم چشیں خوبصورتے نہ انت۔ سالرنانوف ہم بدر رنگے بلئے اے دُڑستانی عاروس بوتگ۔ لازم یکبرے ایشانی مہر ء محبت ء قصہ بوتگ۔ ہے وڑا من ہم بدیں مردے نیاں، منی کار ہم انچش روچے ناروچے ٹہہ انت۔“

اے پگر ء آئی ء دل ڈڈ بوت۔ پدا ہما جنک ء حیال ء دزو شمان باہندگت۔

آسر بریگیڈ وتی منزل ء رست۔ ریبیوچ مرز لیا کوف ء لبیلکو یکجاہ نندوک ات انت ء سر شپ ء ورگ ء واستہ تیاری ات۔ لبیلکو ء بیتر ء گلاس دست ء ات، مرز لیا کوف وتی کتاب ء وانگ ء ات۔ وہدیکہ ریبیوچ ء ہم دم ء بالا کنگ ء یک ء دو تاس شراب ء وار تگ ات، آئی ء سر کہ گرم بوت گڑا آئی ء راوتی بوسگ ء واقعہ ء ترانگ آہاں بوت انت ء دل ء لوٹ اتے کہ وتی سنگنتاں ہے گیاں شریدار بہ کنت۔

”یک عجیبیں واقعہ بوت ہما جنزل رابیک ء لوگ ء۔ ہما شپی۔۔۔“ آئی ء

گپ بند ات گت، آئی ء تواری تھا یک جوشے ات، ”شمازان ات من بلیر ڈے کوٹھی ء شتاں۔“ آئی ء قصہ انچو بند ات گت ء زوت ہلاس بوت، آئی ء وہم ء گمان ء نہ ات کہ

یکیں دمان ء اے واقعہ ء قصہ کُنیت، آہے مارگ ء ات کہ باند اسُہب ء تاں آ
بُوسگ ء قصہ ء گوشان کنت ء اے گوشداراں بنت بلئے اے چی؟ ہیج نہ بوت۔

لبیشکو سکیں بے باورے ات۔ وت دزوگ ء کچے ات بلئے دگہ مردم ء جبرئے باور
نہ بوت انت۔ وهدیکہ مرزلیاکوف وتی ماہتاک Vyestonik Evropi ء وانگ ء
گیش نہ ات۔ آئی ء جم چست نہ کت انت ایوکا کتاب ءے کونڈانی سرائت ء
دراینت ءے۔ ”واہڑے یار! چشیں کار۔ وت سرائت مردینے ء گردن ء سوار بہ
بُو، وتی نام ء مہ گوش، اے پکا گنو کے بوتگ۔ ساریں مردم چش نہ کنت۔“

”ہو، بگندے“ ریویوچ ء آئی ء گپاں تپاک کت۔ نوں لبیشکو ء دراینت
گوں من ژے یک رندے انچش بوت۔ من کونو Kono ء روگ ء اتوں۔ ٹرین ء
سوار اتوں۔ ٹرین ء راجہک جہک ات۔ واب نیاتک۔ من گارڈ ء رائیم روبل دات۔
من ء دگہ کمپیار ٹمنٹے ء برت اش۔ گڑا من کے چادرے پردات ء وپتاں۔ تہار
ات۔ ناگتہ جہہ سرائتاں۔ چے گنداں کہ جنکے منی سربر ء انت۔ سہر لنٹے۔ سینگ
ءے مک انت۔۔۔“

”بہ جن ژے بچہ۔ بہ جن۔“ مرزلیاکوف ء آئی ء گپ ء را پڑوشت۔
”شر۔ سینگ ء گپ ء حیرانت بلئے تہاری ء سہریں لنٹ چون گندگ بنت۔۔۔؟“
لبیشکو Lobytko ء ستر جہد کت بلئے آئی ء دزوگ گرگ بوت۔ چہ ایشی ء
ریویوچ Ryabovitch ء دل حراب بوت ء پاد اتک ء وپت ء پدا اے گپ ءے نہ
کت۔

کیمپ ۽ زندگی بندت بوت۔ روج گوزان بوت انت بلتے ہر روج ریویوچ
۽ واستہ نوکیں اُمت ۽ واہگ ۽ روچے ات، آئی ۽ زند محبت ۽ تہا تڑپل ات۔ آئی ۽ را
اے سمانہ ات کہ آپ سارت انت۔ ایوکا زندگی آئی ۽ حاتراوش ۽ گرم ات۔

بیگاہ ۽ وہدے سنگتانی دیوان ۽ دوستی، مہر ۽ جنک ۽ گپ بوت گڑا پیش
کنزات۔ وہدے جنک ۽ حبر بوت گڑا آفوجی جوڑ بوت کہ آئی ۽ بہر زرتگ ات۔ آئی
۽ راجنگ، وتی کسانی، مات ۽ پت یات اتک انت بلتے آئی ۽ ما کسٹیجی Myestetchki
، پچبر چہ دل ۽ بُرت نہ کت۔ ہما اسپ، وون رابیک، آئی ۽ زال کہ Empress
Eugenie ۽ رنگ ۽ دروشم ات، تہاریں کوٹھی، چلگ ۽ دروازگ ۽ ٹنگانی
روژنائی۔ اگست ۽ گڈی روج ات، آئی ۽ برگیڈ ۽ 2 توپ خانہ پدا ہما میتگ ۽ رہادگ
ات۔ آئی ۽ دل ۽ پل سرت پت انت، آئی ۽ راپدا رویک ۽ گس ۽ تزانگاں زرت۔

ہما تہاریں کوٹھی، ہما توار، ہما بے وفائیں جنک، بگندے، آئی ۽ دپ ۽ بہ
کپیت ۽ آبزانت کہ کئے ات۔ باریں گندگ بیت کہ ناں۔ باریں گپے جنت نہ
جنت۔ باریں وتی بوسگ۔ گرگ ۽ گیر کاریت کہ ناں۔۔۔ وڑوڑیں حیالاں آئی ۽ را
چپ ۽ چاگردکنگ ات۔ بلتے ہرچی بہ بیت، اگاں آئی ۽ جند دپ نہ کپت بلتے ہما
کوٹھی ۽ روت ۽ وتی دل ۽ تزانگاں، حُب ۽ واہگاں زندگ کنت۔

بیگاہ ۽ وہداں ہما پچاروکیں چرچ ۽ ظاہری دات۔ اسپتتیں امبارانی کوٹھی
پدربوت انت۔ آئی ۽ دل ۽ جم ہموداتک بوت انت۔ آگوشے کربوتگ ات کہ آئی
۽ کش ۽ گور ۽ آفیسر چے گوشگ ۽ انت۔ آئی ۽ را ایوکا یک چیزے گندگ ۽ اتک کہ
دریاء آپ مچگ ۽ انت ۽ ہما ٹوہیں کوٹھی انت کہ آئی ۽ چپ ۽ چاگرد ۽ کپودر بال انت
۽ روج ایرروان انت۔

آچرچ ۽ کرا سربوت۔ آئی ۽ دل نون ۽ ودار ۽ ات کہ یک مرد ۽ اسپ
 ۽ سوار انت ۽ کئیت ۽ گو شیت کہ: ”آفسر اا بیات، مروچی شمنے دعوت انت“ بلئے
 کس نیاتک۔۔۔ ناسپ سوار اتک ۽ نہ کسے اشتاپی ات کہ دعوت ۽ روگی انت۔
 ”بگندے وون رابیک مے کاروان ۽ آہگ ۽ سہی ۽ سر پد نہ انت؟“

نون اگاں آئی ۽ کاردار ۽ آئی ۽ رامے آہگ ۽ حال ۽ بہ دنت گڑ لازم
 قاصد ۽ راہ دنت، بلئے اے ریویو وچ ۽ خشکیں واہگ ات انت۔ کس نیاتک۔۔۔
 آوتی گدان ۽ تہاشت گڑ آفسر وتی چاہ جوڑ کنگ ۽ کرہ ۽ آپ گرم کنگ ۽ ات۔ آئی
 ۽ دل ۽ کہت بوت۔ آئی ۽ ڈن ۽ چارات بلئے کتے ۽ نشان نیست ات۔ آئی ۽ تچک
 دات۔ ساعت ۽ نیم ۽ پد پاد اتک ۽ چرچ ۽ نیمگا رهاگ بوت۔ باریں قاصد ۽
 مرد ۽ ہست کہ ناں بلئے ہیچ گواہ نیست ات۔

آپد اتک ۽ وپت۔ پد ساعت ۽ نیم ۽ پد پاد اتک ۽ چرچ ۽ کراشت۔ تہاری
 ات، سنے سپاہی ہمو داوشتاگ ات انت کہ چہ کوہ ۽ راہ جہل ۽ ایر کپیت۔ بے توار
 ات انت آہاں ریویو وچ ۽ اسلوٹ گت۔ بلئے ریویو وچ جواب دیگ ۽ پد جہلگ ۽ ایر
 کپت۔ آدم ۽ روان ات۔ آئی ۽ دوزا بول دیست کہ گو بھی سیندگ ۽ ات انت بلئے
 پیش ۽ وڑا گلاب ۽ پل ۽ بو ۽ بلبل ۽ توار گارات انت۔۔۔ ریویو وچ باغ ۽ سربوت۔
 بے توار ۽ ات، آئی ۽ گوش داشت انت کہ بگندے مرد ۽ توار بیت بلئے بے
 تڑک ۽ توار ۽ ات۔ آدریاء لمب ۽ روان ات۔ ماہ ۽ روژنائی تالان ات تاں کہ جنزل
 ۽ جان شودگ ۽ جاگہ ۽ سربوت۔ دریاء آپ ماہ ۽ روژنائی ۽ تڑپگ ۽ ات۔۔۔ آپ ۽
 چارگ ۽ پد ریویو وچ ۽ راحیا لے اہت۔

”اے دُراہ احمقی انت۔۔۔ نابزانتی انت دُراہ۔“

نوں آنا اُمیت بوتگ ات، آئی ء دل ء بوسگ ء واقعہ چچے نہ ات۔ اے
دُراہ گنو کی خیال انت اُمیت ء نا اُمیتی انت۔ آئی ء دل پہک ء صاف بوتگ ات۔ آئی ء
دل ء کہت ہلاس بوت کہ جنزل ء قاصد پر چا آئی ء واستہ نیا تک۔ آگپ ہم آئی ء دل
ء بے معنا بوت کہ آئی ء آجنگ ء رادیت کہ آئی ء رابوسگ ء گپتگ۔ بگندے
آئی ء بہ دیستیں گڑاچے بوتگ ات۔ آپ پُڑان ات۔ انچو کہ مئی ء ماہ ء تچان انت
دریاء ہوار بیت پدالہ زوران ء جمبر جوڑ بیت ء ہور بیت ء ریجیت۔ ہمے آپ مروچی
ہم تچان انت۔ ریویوچ ء دیم ء بلئے پہ کئے ء پرچا؟

اے وہد ء تیوگیں دنیا ریویوچ ء دیم ء بے معناء نابزانتی ء ات۔ آئی ء حم
دریاء دُور چست گت ء آزمان ء نیمگا چارات ء خیال گت کہ یک نہ زانتگیں جنینے ء
نصیب ء آئی ء رانگتی ء وتی زند ء گوں مہر ء ڈیک دات۔ آبدل گت۔۔۔ وہدیکہ آئی
ء واتر گت ء وتی کیمپ ء کڈک ء شت گڑا یک مردمے ہم نیست ات۔

آئی ء کاردار ء حال دات کہ دُراہ جنزل رابیک ء قاصد ء آگ ء پد دعوت ء

شتگ انت۔

دمانے ء ریویوچ ء دل ء وشی ء واہگے ء جاہ جت بلئے آئی ء دل داشت۔ وتی

نپاد ء سرا تچک بُوت۔ آئی ء دل ء مہرچہ نصیب ء دل آزار بوتگ ات ء جنزل نیگ ء
نہ شت۔

وانکا (Vanka)

وانکا زوکوف Vanka Zhukov نہہ سالی بچکے ء نام انت۔ سئے ماہ بیت
کہ آشہر ء کوش جوڑ کنوک ایلیان ء کراکار ء ہیل گرگ ء پہ شاگردی راہ دیگ
بوٹگ۔ مروچی کر سمس ء شادہ ء پیسریگیں روچ انت کہ آئی ء جند، آئی ء لوگبانک ء
لوگ ء کاردار بازار ء شتگ انت ء شپ ء عبادت ء بہر زور انت۔

وانکا لوگ ء ایوک انت، آپاد کئیت، چہ وتی واہند ء کباٹ ء یک زنگ
گپتگیں نب ء قلم ء سیاہی ء دواتے کئیت۔ آئی ء دیم ء یک کز چکیں کاگدے، کہ آئی ء
سر انبشتہ بنا کنت۔

یک لبزے ء نبشتہ کنگ ء پیسری آئی ء چپ ء چاگرد ء چمشانکے دات،
سارتیں آہے کش ات، گس ء دومی بندیں راہ چارات ء تسلاکت کہ کس نیست۔
کاگد بیچ ء سرائرات ء آئی ء وت ء راجوٹ کت ء گوں قلم ء نبشتہ بند ات کت۔

”منی دوستیں پیرک کونسٹانٹین ماکاریچ Konstantin Makaritch“
آئی ء نبشتہ کت ”من ترا اے کاگد ء نبشتہ کنگ ء اوں، اُمیت انت کہ تئی دل چہ
کر سمس ء وشیاں سر ریچ انت۔ حد اتر ادا تم و شحال بہ کنت، من ء نہ پتے نہ ماتے۔
منی ہست ء نیست یکیں تئی جند انت۔“

وانکا ء جم دیم ء تہاریں گس ء راہ ء نیمگاشانک دات انت کہ موم بتی ء مر
مراکلیں روژنائی ءے تالان ات ء ہامان ء آئی ء راوتی پیرک کونسٹانٹین ماکاریچ
یات اتک کہ آوتی میتگ ء یک از گاریں خاندانے ء لوگ ء چوکیدار ات۔ آشت ء

پنچ سال ء عمر ء بارگ، پر کندگ ء نیم خماریں چمان، بیدار ات۔ آزیوروف
خاندان ء لوگ ء شپ ء پانگ ات۔ روج ء آبورچی ء کوٹھی ء وپت ء گول آئی ء
مجلس ء گت، شپ ء بزیز چادرے مانپوشت کہ بُزے پوست ء جوڑ ات۔۔۔

کچکے، نامے ایل (Eel) ات، پمشکہ کہ سیاہ ات ء ذرا ج بالا دے ات، وتی دز
لٹ ء زمین ء جنان گت ء چوکیداری ء کار ء پہ دل ء جان پیلوکنان ات۔ ایل
گندگ ء غریب، غریب ات ء کس ء را پریشان ء نہ گت، وتی بہ بوتیں یاد آمد۔
سکلیں شتریں کچکے ء وڑ ء پیم ء ات۔ بلے راستی چوش نہ ات، سکلیں چالاک ء شیوارے
ات۔ چیر وکائی ء، اسٹور ء دپ پیچ بہ بوتیں گڑانہ بوتگیں کارے گت۔ ہمسائگیں
دہقان ء راجہ گٹھ ء چٹے کتگ ات۔ آئی ء رابازرند ء گرگ ء دزنجگ بوتگ ات
بلے مرگ ء کندگ ء پد ہم نہ مرت۔

اے وہدی پیرک گیٹ ء دیم ء اوشاتنگ چم ء نزا آورنگ انت۔ چرچ ء
سُہریں تاک ء چارگ ء انت، گول بورچی ء مسکرائی ء گپ ء بیت، وہدیکہ آئی ء
کسانیں دزلٹ آئی ء سرین ء بیلٹ ء لونجان بیت۔

آچہ سارتی ء بے سماگول وتی ہمرہاں، کندگ ء مسکرائی ء دلگوش انت۔
اگاں آلوگ ء داشتہ ء بورچی ء راچنڈک بہ پاچیت پر آئی ء عمر ء کس پرواہ نہ
کنت۔ پیرک ء ناس ء وتی لذتے۔ گول ٹھکے ناس ء بازیں مردمانی چشگان کشتیت۔
وہدے پیریں زال ء پونز ء ناس مان کنت۔ آسک چشیت بلے کچک ایل، ہجر نہ
چشیت ہاں بلے کشتنکاسک چشیت ء گنوک بیت، لٹک ء سُربیان ء تچیت۔

میتگ ء موسم نول سک وش بیت۔ گوات کم کم کشتیت ء دز ء مج نہ بیت۔
شپ تہار ماہی بنت بلے آزمان ء استارانی روزنائی ء کلکشان ء رنگ صاف گندگ

بنت۔ اے روژنائی ء برف ء چو پگی پگی ء کپگ ء ہوار بزر ء لوگانی دوت دانانی، دوت ہم رام کشتان ء صاف گندگ بنت۔ دژ چک ء دار برف ء سارتی ء شستگ ء صاف کتگ انت۔

وانکاء سارتیں آہے کش ات ء نبشتہ بناکت۔۔۔

”زی من ء سک بشر و تر کنگ بوت، واہند ء من ء گرت کنان ء ڈن ء کش ات۔ گوں بوٹانی بروبر کنوکیں ہڈیں دار ء من ء سک ء جت پرچا کہ منی گناہ ہمیش بوت کہ آہانی لاڑکیں چک ء راگو انزگ ء چنڈینگ ء وداں من کمو کے داب کپتگ اتاں۔

گوشتگیں ہفتگ ء بی بی منی سرا بزانز گپت، آئی ء ماہیگ پہ شودگ ء صاف کنگ ء داتگ ات انت، منی ردی ہمیش ات کہ چہ لٹک ء صاف کنان کت انت پمیشی ء ماہی ء سرگے زرت ء منی دیم ء جت۔ پدا لوگ ء کار دار ء منی بے عزتی دیست۔ آئی ء منی سرا کندرات۔ آئی ء ہم من ء کار بندگ بناکتگ، دکان ء ووڈکا (شراب) گرگ ء راہ دنت ء واجہ ء باغ ء بادرنگ دُزی کنگ پرمانیت۔ واجہ انچش گنوک انت کہ ایشی ء دست ء ہرچی بہ کپیت، من ء جنت ء۔ اداورگ ء پھی نیست۔ سہب ء حشکیں نان، نیمروچ ء شردیں بٹ ء شپ ء حشکیں نانی چنڈے۔ واجہ ء بی بی وت، چاہ، سوپ ء دگہ چیزاں لاپ کن انت۔ من ء ایشاں لوگ ء دپ ء راہ ء سرا ولینتگ ء و ہدے کہ ایشانی چک شپ ء پاس جنت ء گزیت گڑا منی کار ایشی ء چنڈینگ انت۔ واجہیں پیرک۔۔۔ بیا من ء زوت چدان بہ بر۔ منی پتنگ شر انت۔ نوں گوں من دگہ کار نہ بیت۔ دل ء دارگ ء دم بُرتگ۔ تی پاداں کپاں، پہ

تو ہر روج دُعا کناں۔ من ء چداں بہ بر۔ اگاں نہ بُرت ئے گڑا بزاں کہ من
میراں۔۔۔“

وانکا ء گیلو تگاں گیت، ارس ئے دراتک انت۔ وتی ارساں پہک کناں ء
آئی ء دیمتر انبشتہ گت۔

”من تئی تمباکاں دُرشاں۔۔۔ من پر تو دُعا کناں۔ اگاں اے بری من
ہچ نہ گت۔ من ء چوسیدوری بُز ء چوپ ء لٹ دئے۔ من شوانگی کناں، بوٹ صاف
کناں، ہرچی تو گوشے کناں۔ اگاں تو مُرتے تاں زندگاں پہ تو دُعا ء حیر کناں۔ انچش
کہ پہ مات ء کناں۔ پر تو ہم کناں بلئے من ء بہ بر۔ درکن۔ ماسکو ٹوہیں شہرے۔ ادا
اسپ بازانت، بُز ء میش نیست۔ ادا ء کچک ہم جوانیں نہ انت۔ کینگی انت۔ بچک
ڈن ء کسے ء ہمراہ نہ بنت۔ یک روچے من ماہی گرگ ء کُنڈی دیست انت کہ دُکان ء
دیم ء لونجان ات انت۔ بازو شین ات انت، تو بزاں کہ یک کُنڈی ئے ء چہ ٹوہیں
ماہی ئے گرگ بُوت کنت۔ یک دُکانے ء توپک ایرات انت، ہماوڑیں کہ مئے واجہ ء
توپک انت، بگندے یکے ء نہاد سدروبل بہ بیت۔۔۔ پدا قصاب ء دُکان ء ہروڑیں
مُرگ، کرگشک ء ماہیگ ہست بلئے دُکاندار ہچ نہ گوش انت کہ چہ کجا گپتگ ء شکار
کتگ انت۔

منی دوستیں پیرک!

اگاں کر سمس ء دزچک ہست انت گڑا ایشی ء سرا یک بلاہیں جو زء دانگے
لونجان کن ء ہماجنک اولگا الگینا یوناء بہ گوش کہ وانکا نیگ انت“

وانکاء یک برے نبشتہ بندگت، درء نیمگا چمشانکے دات، گینسار تے کش
 ات ء گیر آؤرت۔

دکر سمس ء روچاں، آئی ء را پیرک ء ہمراہ گت ء جنگل شُت ء وتی واز دار ء
 خاندان ء واستہ کر سمس ء دز چکے گڈات ء آؤرت۔ من تئی نماسگ ہم ہمراہ ات
 اتوں۔

وشیں وهدے ات، پیرک وش گئی ء شعرے جنان ات ہے وڑاوانکا ہم
 آئی ء رند گیری ء ات۔ دز چک ء گڈگ ء پیسر پیرک ء وتی سگریٹ ء پاپ روک
 گت، ناس ء تشے زرت۔ پونز ء دات۔ چش ء (Fir) تچکیں دز چک مک ات آنت۔
 ہے کہ کجام باریں گڈگ ء برگ بیت۔ اگاں ناگتہ کر گٹکے در بیا تکیں ء تچان ء بہ
 شتیں گڑا پیرک ء ہکل گوشدارگی ات آنت۔

”بہ گراتے ٹے۔ بہ گراتے کہ شُت! او شوم لٹک“

وہدیکہ آئی ء دز چک گڈات گڈا گت کنان ء ٹوہیں ماڑی ء دیم ء آؤرت۔ پدا
 ایٹی ء تزا شگ ء سینگارگ ء کارے گت۔ اے کار ء تہا ڈولداریں جنک اولگا ہم پہ
 گشادی ہوار بوت۔ آوانکاء دوست ات۔ آئی ء مات پیلگایا ہم وتی زند ء بہر زرت۔
 دگہ یک کاردارے کہ آئی ء نام اولگا الگینا تیونات، ہم بہر زرت۔ آئی ء شڑی ہمیش
 ات کہ آئی ء وانکاء ہر وهد ء دلگوش داشت، چیزے دات، یک ء تاں صد ء حساب
 ئے ہیل دات ء نبشتہ ء وانگ ءے گوشت گوں۔ تاش ء گوازی ہم چہ آئی ء ہنر
 گپتنگ اتے۔

وہدے وانکاء مات ءچہ دنیا سفر کت گڑا چیزے روج ء آبورچی ء کوٹھی ء
گول پیرک ء ہواری ء جاہمند بوت ء پداسکو ء کوشانی جوڑکنگ ء واجہ کار ء ہند ء راہ
دیگ بوت کہ کارے ہنرے ہیل بہ کنت۔

”واجہیں پیرک! ہرچنت کنے بیا۔ بیا من ء چدا بہ بر۔ ترا مہتر عیسیٰ ء سوگند
انت۔ منی دست بستگ انت۔ منی سرا بڑگ بہ کن۔ من چورہے آل۔ من بے
وساں، من ادا بونگ ء وش نیاں، ہر کس گول من کنت انت۔ من ء جن انت۔ من
گزن ء مڑتگاں۔ ترا چہ بہ گوشان۔ منی جاوہر بد حالی انت۔ گزیوگ انت دگہ روچے
واجہ پدا من سرا نچش جت کہ من تتر اں ء دُور کپتان۔ منی حال ء کچک ء حال۔

منی سلاماں لیونا ء بدے۔ یک چمیں یوگار کا اسپ گاڑی والہہ ء بدے
گول۔ منی حالاں دگہ کس ء رامہ دے۔ من تی نما سگاں ایوان زا کوف۔ دوستیں
پیرک۔ ہر وڑکن ءے بیا۔“

وانکاء کا گد دو تل ء پتات۔ لفافہ ء تہامان کت کہ زی آئی ء یک کوپکے ء بہازرتگ
ات کے پگرے جت۔ پدا قلم ء سیاہی ء میسینت ء لفافہ ء سرا ڈس ء نشان نبشتہ
کت۔

بہ رسیت:

میتگ ء پیرک۔۔۔

پدا کے پگرے پدا دیم ء نبشتہ ات۔

کونسانٹن ماکار تیج۔۔۔

آگل ۽ بال ات۔ وتی کلاه ۽ سر ۽ گت ۽ گیس ۽ در کپت کہ آئی ۽ را کس ۽
 نبشته ۽ نہ دیستگ۔ قصاب ۽ دکان ۽ یک روچے پیسر آئی ۽ را جسست ۽ پد ۽ سر پدی
 رستگ ات کہ کا گدے ۽ دگہ جاہے راہ دیگ واستہ پوسٹ بکس ۽ مان کنگ بیت ۽ پدا
 ایشان ۽ یکجاہ کنگ بیت ۽ ہر نیمگ ۽ ڈاک خانہ ۽ اسپ گاڑیانی سرا گوں نیم وائیں
 ڈرائیور ۽ ٹیلنگو کیس، ٹلوانی توار ۽ ہر کُنڈ ۽ رسینگ بیت۔ یک ساعتے ۽ پد پہ دل ۽ وش
 ۽ شرواب کپت۔ آئی ۽ وابانی تہامیتگ ۽ چل ات، چل ۽ دیم ۽ پیرک نشتگ ۽ گوں
 بورچی ۽ آئی ۽ کا گدے لبز اں وانان ات۔

ایل کچک ہم اوشاتگ ۽ لٹک ۽ سُرینگ ۽ ات۔

وابینگ (Sleepy)

کسانیں جنک وارکا، لوگ ۽ کاردار۔ شپ انت۔ ننگ ۽ گوانزگ ۽
چنڈیناں ۽ لولی دیان انت۔

بہ وپس کہ واب ترارودینیت۔

بے وابی ترار نچینیت۔

کسانیں چراغے روک انت۔ یک چپٹے کوٹھی ۽ کُنڈاں بستگ کہ آئی ۽ سرا
ننگ ۽ پچ ڈرتلگ انت ۽ دوٹوہیں شلوار ہم لونجان انت۔ آئیکیون ۽ بتی ۽ روژنائی ۽
دیم ۽ ننگ ۽ پچانی ساہگ وارکا ۽ گوانزگ ۽ سراکپان انت۔ چراغ ۽ روژنائی ۽ بزمش
گوں گوات ۽ ہواری ۽ کم ۽ گیش بوہان ات۔

بندیں گو بھی ۽ آپشک ۽ بو، بوٹانی دکان ۽ تہمارگ بوت۔

تنگ ۽ گزیوگ دیرات بند نہ بوہگ ۽ ات، گٹ ۽ شتگ ات۔ گنگیر ۽ دم
توس ات۔ بلے انگتہ گزیوان لگنی جنان ات۔

زانگ نہ بوت کہ کدی گزیوگ ۽ بند کنت۔ وارکاسک وابینگ ات، آئی ۽
چم بند ۽ پچ ات انت۔ سرکو چنڈان ات، گردن ۽ تیر کوئی ۽ بنا تگ ات۔ آانچش
دمبرتگ ات نہ دپ ۽ سُرینت گت نیکہ چم ۽ پچ کرت گت انت۔ آئی ۽ مارشت
ہمے ڈول ات کہ آئی ۽ دیم حُشکلیں دارے ۽ سرے نزا تگ ۽ تشکلے بو تگ۔ وارکا
ننگ ۽ گوانزگ ۽ چیر ۽ چیرت ۽ توار ۽ وارکا ۽ دل ۽ نرینڈگ ۽ پداچیرت ۽ ڈن ۽ توار ۽

یک و شیش زیمیلے ء تو ارشنگ ات کہ وپسگ ء بدل ء گوشدارگ کرزاتے۔ دومی کوٹھی ء، واجہ ء بی بی گزراں وابی ء گُریگ ء ات انت۔ بلئے اے و شیش زیمیلی تو ار ء وار کالوٹ ات کہ و اب بہ کپیت بلئے و اب آئی ء قسمت ء نہ ات اگاں خدامہ کنت و اب کپیت گڑا واجہ ء آئی ء زال ء لٹاں آئی ء بڈشنگ ات۔

چراغ ء روژنائی ء بز مش دات۔ شونز ء رنگیں روژنائی ء وار کاء چماں پہ تزندى کپان بوت۔ آئی ء نیم و ابیں حیاں ء چماں وڑیں وڑیں ندارگ گوزان بوت انت آئی ء دیست کہ سیاہیں جمبر انت۔ بال گزان انت۔ انچش کہ ننگ ء وڑا چپہانٹ جن انت۔ بلئے گوات گوں تزندى ء کشیت ء جمبر اں پٹہ پٹہ کنت۔

پدا آگندیت کہ پراہیں دگے لچان مینتگ کہ آئی ء سراگاڑی تچان انت مردم آئی ء سرا سوار انت ء لڈان انت۔

آپدا آگندیت کہ جنگلے، سار تیں گورتچے کشان انت۔ آگندیت کہ مردم گاڑیاں سوار ات انت۔ بلئے گوں وتی ہر چیز ء کیسگ ء زرانی والٹ ء لچ ء تھا کپ انت۔ وار کا جُست کنت:

”اے چے بوت؟ پرچا کپت ء۔“

دُڑاہ جواب دینت، و اب ء واستہ۔ و اب مینگیں۔

آدُڑاہ و اب کپ انت ء وش و اب بنت۔

پدا آگندیت کہ سیاہیں گوراگ ء دگہ مُرگ (Mag Pie) کوار کوار کن انت ء آہاں ء چہ و اب ء پاد کن انت۔

وار کا نازینک ء دپ ء کنت!

”بہ وپس کہ واب ترارودینیت۔“

پدا آوتی پت یافیم اسپناوق ۽ گندیت۔

آڈگار ۽ کپتنگ، لاپ لیٹ ورگ ۽ انت آئی ۽ لاپ درد ۽ تزگی انت۔ درد
انچش تزند انت کہ آدپ ۽ لبزے کش ات نہ کنت۔ ایوکا ساہ کشیت ۽ دنتانان
گذروشیت۔

’ابو۔ ابو۔ ابوڑے بابی۔۔۔‘

آئی ۽ پت نارگ ۽ انت، آئی ۽ مات تچان ۽ کئیت، شاہوکار ۽ لوگ ۽ آئی ۽
مات ۽ نام پیدا گیا انت۔ دز بندی کنت کہ یافیم مرگ ۽ انت، بلئے ہچ کس ۽ گوش
۽ مورے نہ وارت۔ آدیر انت کہ پہ بے مرادی شتگ۔

وار کاوتی پت ۽ ’ابو۔ ابو مورتاں‘۔ پریات ۽ نالگاں گوشدارگ ۽ انت۔ پدا
آدل ۽ اش کنت کہ یک مردے آہانی گڈک ۽ آرگ بیت۔ اے میتگ ۽ ڈاکٹر
انت۔ آچہ شہر ۽ میتگ ۽ اتلگ۔ آتہاروکی ۽ پد رنہ انت بلئے آئی ۽ توار ۽ پاد بز مش
زانگ بیت اتلگ۔

”موم بتی ۽ روک بہ کن ات“ آگوشیت۔۔۔

”ابو۔ ابو، ابو،“ یافیم ۽ توار انت۔ پیلا گیا دزک کنان ۽ اسٹوپ ۽ کرا رؤت
انت۔ بلئے تہاری ۽ ہچ نہ گندیت۔ مکے بے تواری ۽ پد، ڈاکٹر وتی کیسگ ۽ باکسے
کشیت ۽ ٹالے جنت ۽ روک کنت۔

بلئے واجہ پیلا گیا تچان ۽ ڈن ۽ در کئیت، زوت گوں موم بتی ۽ چنڈے ۽

واتر کئیت۔

روژنائی ءِ یافیم ءِ دپ ءِ دیم پدّر بنت۔ آئی ءِ دیم سہر بوتگ ات ءِ چمانی اندر
 ءِ روژنائی ءِ ظاہرات۔ آئی ءِ چمانی نظر انچس کہ لوگ ءِ ڈن سک انت!
 ”چے خیالان ءِ۔ جی بوتگ ءِ انت باریں؟“

”گہ چے منی زندء ہلاسی انت، بس زندگاں شمار نیاں۔ منی وہد نون ہلاس انت۔“
 ”چشیں گپ مہ جن۔ تئی علاج بیت“

”تئی مہربانی واجہ! یلئے زاناں کہ منی وہد ہلاس انت؟ ملکموت سر انت“
 ڈاکٹر پانزدہ منٹ ءِ یافیم ءِ سراچک ءِ تان کنت ءِ پداجر ءِ بنا کنت۔

”بچار واجہ! من پہ تو ادا ہیج گت نہ کناں یلئے شمارا شہر ءِ ہسپتال ءِ روگ
 لوٹیت۔ اود ءِ تئی آپریشن بیت، ڈاکٹر ہست انت ءِ شپ ءِ آگاہ نشنگ انت۔ من ترا
 پرچی ءِ دیاں“

”سر پد بوتئے“

”ڈاکٹر صاحب! شمنے مہربانی یلئے ماچون شہر ءِ رویں، پہ ایشی ءِ اسپ ءِ گاڑی
 لوٹیت۔ مئے کراؤ نیست“

”شمار پیشان مہ بنیت، من واجہ کار ءِ گوشت کناں ایشی ءِ بند و بست بیت۔
 شماساڑی بہ بنیت“

ڈاکٹر درشت۔ موم بتی ہم ڈن ءِ برگ بوت۔ پداہما ”ابو۔۔۔ ابو۔۔۔“ ءِ
 توار بتک۔

نیم ساعت ء پدا اسپانی گاڑی ءے لوگ دیم ء سر بوت تاں کہ یافیم ء ہسپتال
ء سر بہ کنت، آوت ء راساڑی کنت تاں کہ رہادگ بہ بیت۔ سہب ء پیلا گیا شہر ء
شُت تا کہ یافیم ء حال ء بہ گپیت کہ آچون بوت۔

دیر ء ننگی گزیوگی توارے پیدا کہ انت ء ہمدان ء وار کا اش کنت کہ یکے
ء نازینک ء توار انت کہ چک ء واب بہ گچیت۔

”او۔ منی ننگ واب کپ، پر تو نازینکے جنان“ پیلا گیا و اتر کئیت ء آئی ء
گوشان نرم نرم گو شیت۔

آہاں آئی ء راشپ ء ہسپتال ء داشت بلتے سہب ء گور بام ء آئی ء ساہ ء بال
کت۔ ہسپتال والہاں گوشت کہ آئی ء ناڈز اہی ء باز وہد گو سنگ ء نوں آئی ء نا جوڑی ء
رگک باز گزان انت۔ حُدا آئی ء کاراں شر بہ کنت۔

وار کاچہ واز دار ء لوگ ء در ء روت ء زار ء پریات بنا کنت بلتے ہے دمان ء
آئی ء سرا یکے شہماتے جنت۔ آتزان ء دیم ء کپیت ء دیم ء یک در چکے ء ڈیک
وارت۔ وہدے آچک ء تڑینیت گڑاموچی، آئی ء واز دار دیم ء اوشاتگ ء تڑندیس
گالوارے ء جاک ء انت ”کہبگ! تو ادا چے کنگ ء ءے ننگ گزیوگ ء انت، ترا
واب ء کُشتگ۔“ آپدا گہ شہماتے آئی ء گوک ء جنت۔ آہچ نہ گو شیت ء پداروت
گوانزگ ء چندینگ ء بنا کنت۔ پدا آابینگ بیت، آئی ء دیم ء ننگ ء ریلی ء تیج ہر
چندینگ ء برز ء جہل بیت پدا واب آئی ء سر ء گران کنان کنت۔ آئی ء مجگ ابینگ
انت۔ یک رندے پدا ہملچان باریں دگ پد ر بیت، مردم گاڑیاں سوار انت۔
آزمین ء سر ء ایر کنت ء واب کپیت۔ آگندیت کہ آئی ء مات پیلا گیا آئی ء کش ء

اوشتوک انت، آئی ۽ راڱرینیت زوت کن بیا۔ آئی ۽ مات میتگ ۽ مردمانی دیم ۽
دز بندی کنان انت ۽ پنڈگ لوئگ ۽ انت۔

یک زال بولے ۽ گرانیں توارے ۽ آجہہ سریت۔ ”ننگ ۽ بدے؟ شو میں
ماسی شرم بہ کن۔ واب ۽۔۔۔“ اے آئی ۽ ازدار ۽ زال ۽ گزندیں توارات۔

وارکا دمان ۽ پاد کئیت۔ آئی ۽ واب ۽ ندارگ گار انت کہ دگ انت، نیکہ
مردم انت ۽ ناں پیلا گیا انت۔ آئی ۽ دیم ۽ واہند ۽ جنین انت کہ بان ۽ میانجی ۽
اوشاتنگ ۽ چک ۽ میچینگ ۽ اتنگ۔

زندیں زال ۽ ننگ ۽ را میچینت ۽ آتہ ات۔ وارکا آئی ۽ کر اوشاتنگ ات
ڈن ۽ ندارگ چه تاک ۽ پد رات، گور بام ۽ گوات کنگ ۽ انت۔ سہب ۽ زردی ۽
مانشاتنگ ات۔

”چک ۽ بزور۔۔۔“ ماسی ۽ وتی جیگ بست۔ ”زہگ گزیوگ ۽ انت نہ
کرزیتنگ، یکے ۽ جادو کنگ“ وارکا ۽ ننگ زرت ۽ گوانزگ ۽ واپنیت، چندینگ بنا
کُت۔ نوں آئی ۽ واپنگ گار بوتگ ات۔ بلئے دمانے ۽ پد وھدیکہ آئی ۽ وتی سر
گوانزگ ۽ لمب ۽ ایر کت گڑا آئی ۽ را سکیں واب ۽ گپت، آئی ۽ جم بند بوت انت ۽ سر
گران بوہان بوت۔

”وارکا!“ ازدار ۽ جنین ۽ توار بتک۔ ”داراں بیار چل ۽ روک کن۔“ آپدا
پاد اتک۔ ڈن ۽ شت۔ دارے زرت انت تاں کہ چل ۽ روک بہ کنت۔ پرے کار ۽
آوش ات کہ ننگ ۽ بدل ۽ پاد آہگ ۽ رو آ ۽ مردم واب ۽ بیحال بیت ۽ واپن نہ
بیت۔ ہے وڑا آئی ۽ اسٹوپ ۽ آچ ہم روک کُت۔ آکے گل تر بوت کہ آئی ۽
گرانیں سر ۽ دیم ۽ زبڑی کم تر بوتگ۔

”وارکا! سماوارء آپاں گرم کن“ یکرندے پدازابلول ء گوانک جت۔

آئی ء دارے پزوشت ء سماوارء چیر ء دات کہ آس ء روک بہ کنت۔ بی بی
ء دگہ حکمے دات۔

”وارکا۔ واجہ ء کوشاں ء ربڑ ء موزگاں پہک بہ کن“

آئی ء دزاجیں ربڑ ء موزگ کہ کوشانی سربرا پر کنگ بنت
(Goloshes) ششت ء پہک کت انت۔ آئی ء دل ء واہگ کت کہ آوتی سراہے
دزاجیں ربڑانی تہادور بہ دنت ء گوات بہ گرانت ء آئی ء واب سرجم بہ بیت۔ آئی ء
بُرش ایرکت ء کوچنڈان بوت بلتے ناگتہ ء آئی ء سرچنڈینت ء واینگی پداتاچینت۔
چم شڑی ء پیچ کت ء چارات کہ تہ اے گلو شیز گوات مہ۔ گرانت ء تیوگیں کوٹھی ء
مستر تر مہ بنت۔ نوں پدانوکیں کارانی حکم بندات بوت انت۔

”وارکا پداناکاں بہ شود۔۔۔“

”لوگ ء روپ“

”دنزاں صاف کن“

”اسٹوپ ء روک کن“

”دُکان ء بُرو“

ایچوکارپہ آئی ء ٹوہیں جنجال ات انت۔

یک دمانے ء زمین ء نندگ حرام ات۔ بلتے چہ دُزاہیں کاراں گزارن تریں
کاربورچی خانہ ء نندگ ء پٹاٹہ کوٹگ ات۔

آئی ء کو چنڈگ دارگ نہ بوت انت۔ پٹاٹہ آئی ء چمانی دیم ء ناچ ء ات
 انت وھدیکہ کارچ، آئی ء دست ء لگشت گڈا آئی ء بی بی ء نہر دوکیں توار ء زمین ء
 زمان یک کتگ ات انت۔ آزنڈ ء زنڈاے نیمگ ء پر آنیمگا گردان ات۔ آستونک
 ئے لانتگ ات انت ء وارکاء سراجو جنوکیں گوک ء اوشاتگ ات۔ روچ پہ ہمے
 وڑی بیگاہ بوت۔ برے شودگ، برے صفائی ء برے دوچگ؟ داں شام ء، آئی ء دل
 بندات کہ خوشکیں زمین ء سراپہ دمانے ء بے سمدبہ کسیت۔ آئی ء ایو کا یک چیزے
 لوٹ ات، واب۔۔۔

روچ بیگاہ بوت۔ ڈن ء تھاری ء مانثانت۔ وارکاء گوں وتی دوئیں دستاں
 سرگیت ء پرتک۔ چو کہ دار ء ڈڈاٹ۔ آئی ء لٹاں بچکنڈے تالان بوت، پرچا۔ نہ
 زانت ئے۔ سرشپ ء تھاری ء آئی ء چمانی بند بوٹگ بنا بوت۔ آئی ء دلی واہگ ات
 کہ نوں وپسیت بلئے سرشپ ء مہمانانی آہگ بنا بوت۔

مہمانانی آہگ ء ہواری ء بی بی ء نوکیں گوانک ء توار بنا بوت انت۔

”وار کا سماوار ء آپ گرم کن“ اے بری بیچ رنداں آئی ء سماوار گرم کت ء
 مہماناں چاہ وارت۔ واب ء تاجینگ ء جہداں ہم دز گلانش ات۔۔۔ پدادگہ حکم
 آہاں بوت انت۔ ”وار کا برو۔ سہ بوتل بیس بیار“، ”وار کا وڈکا بیار بدئے“، ”وار کا
 بوتل ء دپی کج انت“ گندو کی شت انت اے دُرستاں پد گڈی حکم ایش ات۔

”وار کا ٹنک ء چنڈین واب گج“

وارکا پدا گوانزگ ء دیم ء نشت۔ آئی ء گوانزگ چنڈینت۔ روژنائی ء
گوانزگ ء ساہگ آئی ء ہم وایں چمانی دیم ء روان ء آہاں بوت۔ پدا چل ء نیمگا
چیرت (Cricket) ء چرچر ء توار بنا بوت

”بہ وپس کہ واب ترارو دینیت“

بلئے ٹنک ء گزیوگ بناگت۔ دپ ء پیچ لگوشنگ ء گزیوگ ء ات۔
یکرندے پدا وارکا ہما واب ء گندگ ء ات، آئی ء دیم ء لچیس دگ ات۔ مردم ات
انت، آئی ء مات پیلا گیا ات۔ آئی ء پت یا فیم ات۔

آہرچی ء پچہ آرگ ء ات۔ بلئے نہ زانت ء کہ آکجام چیز انت، کجام
دژمن انت کہ آئی ء آرام ء آئی ء واب ء آجوائی ء پیچ گپتنگ؟ آئی ء اینگو، آنگو
چاراں کہ ہے چیز ء جاہ بیاریت۔ بلئے آئی ء زانت نہ گت۔ آئی ء گوں زور ء نیم
وایں چم پیچ کنگ ء جہدگت۔ آئی ء پماں روژنائی ء کم ء گیشیں ساہگ کپان ات
انت پدا ٹنک ء زوریں چیہانٹ ء گزیوگ۔ گڑا ہما دمان ء آئی ء عقل ء کارگت کہ
آئی ء مستریں دژمن کئے انت۔

آدژمن ہے ٹنک انت۔

آئی ء ٹنکے دات، کہ اینجو وهد ء آئی ء زانت نہ گت کہ آئی ء دژمن آئی ء
گٹ ء انت۔ اے ارزان ات، پدا ہم آئی ء راروژنائی ء ساہگ ء چیریت ء سرا
کندگ اتک۔

وارکاء گنوکیں حیالاں یک راہے گچیں گُت۔ آپاد اتک۔ کوٹھی ء تہا
سرگردان بوت۔ آئی ء چمانی واپ یکبرے سُت۔ آئی ء حیال پکا کتگ ات کہ اے
ننک انت کہ آئی ء واپ، آرام ء زندئے جہندم جوڑ کتگ۔

’ننک ء بہ گُش پدا۔ واپ۔ واپ۔ واپ‘

آئی ء وشئی بے اندازہ ات ء کندگ ء ٹہک بُرز بوہان بوت انت۔

وارکا گوانزگ ء دیم ء اوشات۔ پدا جہل بوت۔ آئی ء گوں دوئیں دستاں
ننک ء گٹ ء گپت تاں کہ آئی ء ساہ دراتک۔

پدا آپہ زوت ء اشتاپی پہ گل ء شاد کندان ء زمین ء ڈراج کش بوت۔ یکیں
دماں ء آنچو واپ ء سُت کہ گوش نیک ء مُردگے کپتگ ات۔

گری گڈول (Chameleon)

پولیس ۽ کارمسٹر اوچو میلوف بازار ۽ چار راہ ۽ گوزگ ۽ انت۔ آئی ۽ نوکیں
کوٹے گورا کتگ۔ تینکے بڈ ۽ انت، بغل ۽ چیر ۽ یک گزنچے پتاگ ۽ بگلای ۽ کتگ۔
پولیس ۽ یک سپاہی ۽ آئی ۽ رند ۽ گوں تزندیں گاماں رهاگ انت، انگور ۽ ٹوکری
۽ بڈ ۽ زرتگ، جاہے ۽ پہ جرمانہ ۽ کپتگ انت۔ چار کنڈ ۽ تہاری ۽ مانشاتگ، ناں
بزمش ۽ ناں توارے۔ شراب خانہ ۽ دگہ دکانانی دپ پیچ ۽ یلہ انت، گراک ۽ مردم
وتی جاہ ۽ ہم نہ گواہت۔۔۔

ناگتہ میلوف ۽ گوشاں جا کے کپت۔ ”نیل اتے بچکاں، اے مردگ ۽
مردم وارنگ انت، بہ گراتے، پر ایشی حرام انت کہ مردم دگہ براں بہ وارت!“
میلوف ۽ چم پہ یک کچکے ۽ کپت انت، اے سے پاد ۽ سنگ جنان ات، لنگ
ات۔ یک وش پوشاکیں مردے کچک ۽ رندا کپتگ ات، مرد ۽ کچک رسینت،
لگت ۽ جت، کچک دور کپت، ٹانگے بالا بوت انت۔ مردمانی مچوکائی بوت، کچک
کپتگ، مردم ایشی چپ ۽ چاگرد ۽ مچ انت۔ مرد ۽ کچک گوں لگتاں مان بستگ، کچک
پہ بڑگی کلونزان انت، مرد کے ۽ توار جکسیت۔

”بچکاں! روگ ۽ نیل اتے“ بازیں مردے چه نڑیک ۽ گور ۽ دکاناں پہ
ندارہ ۽ چارگ ۽ یکجاہ بوتگ۔ سر پہ سرگندگ بنت۔

”واجه گوشنیگ ۽ مردم مڑینگ انت“ سپاہی ۽ درائینت۔۔۔

میلوف ۽ راہ تاب کت ۽ مچی ۽ نیمگ ۽ رهاگ بوت۔ مہلوک ۽ میڈہ ۽ وش
پوشاکیں مردے اوشاتگ، آئی وتی لنکے برز ۽ ٹال کت۔ آئی ۽ راستیں دست ۽

لنک ات، کہ ٹھی ات ۽ خون پٹینگ ۽ ات۔ انچش زانگ بو نگ ۽ ات کہ شراب ۽ وارنگ ۽ نشہ انت پہ جاک گوشان ات۔

”شیطان پہ تو زندگی حرام انت، تو منی دست وارنگ۔ ترا من ہلا رکنناں“
 پداہر کس ۽ آئی دست گوں حونان دیست گڈا گیشتر دلپدر دوت۔ اے لنک آئی ۽ سوب مندی ۽ ما زمان ات۔ میلوف مرد ۽ رادمان ۽ بچہ آورت۔ اے زرگرے ات کہ نام ۽ ہر یو کین زرگر ات۔ وھدیکہ مجرم ایشانی نیام ۽ چار پاد ۽ سر شکون کپتگیں نیم جانیں کچکے ات۔ کچک اسپیت کوچکے ات، لرزگ ۽ ات، چمان تر سے کپتنگ اتے۔

”اے چے تماشہ، شاپر چہ مچ ات۔ تو پر چہ وتی لنک بُر زکتگ، چے پیش دارگ لوٹ ۽؟ میلوف ۽ مچی ۽ تہا پہ زور پترت ۽ درائنت۔۔۔“

ہر یو کین دیم ۽ کنزات ”واجہ گپ ایش انت کہ من گوں مردے ۽ چیزے ۽ بابت ۽ گپ ۽ اتوں کہ ناگتہ اے شو میں رستر ۽ من ۽ بے گناہ ۽ دست ۽ وار۔ تو ت زانے من یک پوریات کارے اوں، تو بہ گوش من اشی ۽ چون بہ کنان، اے دست باریں پہ وش بو نگ ۽ چنت روج بہ جنت۔۔۔ اے وڑے نہ ات کہ مردم جانور بہ دار انت کہ مہلوک ۽ بہ ورا انت، اے وڑی ۽ کس گشت نہ کنت۔ مردم ساہدارے داریت گڈا بند ۽ بوج ۽ بہ کنت، اے پیم ۽ کچکان ورگ بنا کتگ گڈا اے دمکاں کس گو ست نہ کنت۔“

”بلئے بلئے۔۔۔ راست گوش ۽، باریں اے کچک ۽ واہند کئے انت، کہ مہلوک ۽ تنگ کنگ ۽ پہک ۽ کچک ۽ مل کتگ، زاناں مہلوک انچش کپتنگ کہ آڈالیں کچکے آہاں بڑگ بہ کنت، منا حال بد نیت کہ اشی ۽ واہند کئے انت؟ من آئی

ء پوسٲ ء رانه كش ات گڏا منى نام ء دير به كن ات۔۔۔ مزنين كچك داروكے۔ ادا كس بے واجه نہ انت۔“

”يلڏرين! اڙے بچار باريں اے گرمي نين كچك ء واھند كئے انت“ آئي ء گون وتي سپاھي ء ڊراينٲ۔ ”اشي ء حلاپ ء كاگدے درج به كنائين۔ واھند ء شوہاز به كن۔ اگاں نا اے كچك ء به گرم ء گنگير به كن۔ اے بگندے ٲڏڪئي ٲے، من ٲڏا گوشتان كجام مردم اشي ء واھند انت؟“

”واجه! مني حيال ء اے جنرل زانگوف ء كچك انت“ مردمانى تهايكے ء

ڊراينٲ۔

”جنرل زانگوف ء، پوليس ء كارمسٲر ء“ ڊٲ ء اے نام گٲ ات ”اے ٲٲور گڏا بوزين مردم ء وارت كنت۔۔ اے ٲٲلكين كچك ء چون تي دست گٲ ٲاٲنگ؟ يلڏرين انگو بيا باريں، مني كوٲ ء كش گون۔۔۔ سكيں گرم ء مانشانٲگ۔۔۔ مني دل ء هور بونگي انت۔۔۔“ پوليس ء كارمسٲر وتي سپاھي هلڏرين ء نيمگا كچك تزينٲ ء گوشت۔ ٲڏا آئي ء گون ٲٲي نين مردك ء تزندين گالوارے ء گوشت۔

”تي سر ٲه هوش انت؟ اے كچك چون ترا بوز ء بوز وارت كنت، ترا اے نيون كنگي بوٲگ كه دست ء ٲٲ به كن ء ٲٲٲ ء ناحق مردمانى سرا بهٲام به جن۔ كچك ء بچار اے بوزگ ترا چون وارت كنت۔ تو گنگ ء شيطانين مردم ٲے، جهلين ٲجماں گون لچ به كن، مني دل ء تو ٲه كچك ء واھند ء ملام كنگ ء اے هيٲه سازينگ۔“

ٲه مردمانى تهايكے ء ٲه جاك گوشت، ”اے واجه ڊزوگ بندے، ايشي ء الم ء بوزگ ء سارو كين سگريٲ ٲچگل داٲگ۔ گڏا كچك ء ٲه گناه انت۔“

” تو بس کن۔ شرم نہ کنت اے ڈولیں گپ کئے۔ پولیس ۽ کار مستروت
سرپدیں مردے، تئی دڑوگاں باور نہ کنت۔ اگاں دڑوگے گڈا عدالت ہست انت،
وت فیصلہ بیت۔ منی بزات ہم پولیس ۽ انت۔ مرچی باندا قانود ۽ دؤر انت، ہرچی
۽ فیصلہ زوت بیت“

”بازیں ہبرمہ کن“

”واجہ منی ہبر ۽ گوش دار۔۔ جنزل ۽ کچک چشینے نہ انت“ پولیس ۽ سپاہیگ
۽ درائینت۔

”انچش؟“

”ہو واجہ۔۔ جنزل کسانیں کچک داریت“

”ترا باور انت“

”جی سر“

” ہو تو راست گوشے۔ جنزل صاحب ۽ کرا کچک ہست بلئے شرذات ۽
گراں قیمت انت۔ آچشین کم ذاتیں کچک نہ داریت۔ اے گپ ۽ من سدکاں،
دگہ۔ گپے گوشدارگی ایش انت کہ اے کچک ماسکویا پیٹرز برگ ۽ اے وڑادست بہ
کپتیں گڈا پریشی ۽ زندگی مات ات۔ قانود ہم ترا اے وڑیں کچکانی کشگ ۽ مہ کن نہ
کنت۔ ہما دمان ۽ بہ گش ۽ کس ترا ہچ نہ گوشت“

”بلئے سر۔۔ اگاں اے کچک پہ دل جنزل صاحب ۽ بوت گڈا چون کئے

ایشی ۽ پیشانی ۽ نبشتہ نہ انت کہ واہندے کئی انت؟“

مچی ۽ دگہ مردے ۽ بڑزیں گالوارے ۽ گوشت ”واجہ! یک روپے من ۽

یات انت کہ ہمیشی وڑیں کچکے آئی ۽ لوگ ۽ دپ ۽ گردگ ۽ ات“

”جی؟ اے مرد چے گو شیت؟ یلڈرین! اڑے منی کوٹ ء بیار۔ پدا سردی ایرد بیان انت۔ گوات کشان انت، تو کچک ء بہ گر ء جنزل ء لوگ سر کن، بہ گوشے، کہ من کپتنگ ء دیم داتگ۔ وتی کچک ء گر ء بند بہ کن ات۔ مردے وارت۔ اے سکیں شتریں کچکے پہ یلہ چری شتر نہ انت، کچک شتریں ساہ دارے، میت ء حُدا کس ء را نہ وارت۔۔۔ او۔۔۔ اڑے شوم وتی لنک ء جہل کن، تو واجہ ء کچک ء رابد نام کتگ، دنیا ء دیم ء وتی لنک ء راتما شاجوڑ کتگ۔ اے تئی جنء ردی انت۔“

”صبر کن ات، جنزل صاحب ء باور جی پیدا ک انت آوت فیصلہ کنت“
یک مردے ء چہ مچوکائی ء جاک جت۔

”اڑے پروہر اینگو بیاباریں اے کچک شمئیگ انت؟“

پروہر ء سرکش ات ء کچک ء راجارات۔

”چونیں گپ کنئے، مئے واجہ چُخشیں سلئیں کچک نہ داریت، مئے نہ انت“
گوں اے گیاں میلوف ء پدا گپ ء گالوار بدل کت۔ ”دگہ جبر پشت نہ کپتنگ، اے بازاری کچکے۔ اشی ء دگہ علاج نیست، بس کشگ! دگہ جُست ء پر سے نہ لو طیت۔ پرچاکہ اے کچک یلہ چرے، ایشی ء بہ گُش ات دگہ چے“

پروہر ء پدا درائینت ”واجہ! اے مئے کچک نہ انت، بلئے جنزل ء برات نیگ انت، دومی واجہ ء را اے ڈولیں کچکانی شوق انت“

”چے گوشے؟“ میلوف ء پہ حیرانی درائینت، ”بلئے، بلئے۔۔۔ واجہ ء بزات اتلگ، واجہ ولاد میسر ایوانچ۔۔۔ واجہ باریں داں کدی ہدا انت سلامتی، تو من ء پیسر احال بہ داتیں۔ آالم ء وتی لالہ ء چارگ ء کیت“

”اے بڑاں دومی واجہ ء کچک انت۔ بچار چون بڑگ کتگ شماے بڑگیں
 ساہ دار۔۔۔ یہ بڑاں زوت واجہ ء کچک ء، اڑے وت سرے بہ کن، او بڑگ چیا
 ٹرس ء لرزگ ءے؟ بچار بڑگیں کچک ء یہ مسکرا ایشی ء لنکک چٹیتگ۔
 پروہیر کچک ء سردیان بوت۔
 مردماں ہریو کین سرا توازہ بناکت، پولیس ء کار مستر میلوف ء گوں
 تزندیں گالوارے ء آئی ء راہبار دات۔
 ”ترا من وت شر کنیں“ گوشان ء وتی دزا جیں کوٹے بڈے پردات و
 رهاگ بوت۔

(The Husband) جود

اسپ سواریں فوجی کاروان وتی مڈا میگیس رگھوڑی ترے تاب ء انشی میتگ ء
 جگلی ات۔ اے ڈولیں فوجی کاروانے ء چہ میتگ ء گوزگ ء شپ ء دارگ پہ ادے
 مردماں ٹوہیں سوگاتے ء کم نہ ات۔ دکانداراں ہے واب دیستگ ات کہ کدی فوجی
 بیانت، آہانی سامان بہابہ بنت ء ہما چیز کہ دنزاں بار انت ء ہما ہیرگانی ڈبک کہ زنگاں
 گپتگ ات انت، صاف ء پلکارگ بوت انت۔ بازار تیوگیس شپ ء پچ بیت۔ پولیس
 ء ترے گرد ء نفس بند بوت ء فوجی آفیسر کمانڈنٹ ء آئی ء سیکریٹری گوں صافیں پچ ء
 یونیفارم ء ترے تاب کنان ات انت۔ بلینے چہ دڑستاں زیات میتگ ء جنک ء زالبول
 گل ء بال ات انت۔ میتگ ء زالبولاں وتی گس یل کت انت ء پہ سرگنوکی دمکاں یل
 بوت انت۔ آچو بیجال ات انت کہ سہب بوتگ نوکیں پوشاک گورا بہ کن انت۔
 بس گوں ہے حال ایشنگ ء پہ گل ء شاد سرگپت انت کہ فوجیاں وش اہت بہ کن
 انت۔ آہانی فوجی مارچ ء بینڈ ء گوشدارگ ء بے صبر ات انت۔ فوجیانی دمبرنگیں
 چم ء دیم کس ء نہ چار ات انت۔ ایو کا دڑستانی چم آہاں انچش سک ات انت کہ یک
 نادر ء بے بہائیں مردمانی ٹولی ء چہ مزینیں ہندے ء اتلگ۔

”سپاہیانی لشکر۔۔۔ مروچی پیداک انت آہانی، وشی ء جاک ء آزمان سرا
 زرتگ۔۔۔ اے درآمدیں فوجیانی لشکر ء پر آہاں چے گون ات کہ یک شپے مہمان
 ات انت ء باند اوتی راہ ء رہادگ بوتگی ات انت؟“

دمانے ء پد فوجی لشکر اتک ء سر بوت ء بازار ء مزینیں چار راہ ء سرا یکجاہ جُ
 بوت انت۔ میتگ ء سمجھیں زالبول ہم اے مچی ء اتک ء ندرگ چاروکانی سرپ ء

ہوار بوت انت۔ آہانی وت ماں وتی گپ ء تران ء سر حال ہے فوجی آفیسر ء سپاہی
 ات انت۔ یکے ء درائنت کہ کرئل ء عاروس بوتگ بلئے بزگ وتی زال ء کرانہ
 انت۔

آٹوہ تریں آفیسر ء زہگ ودی بنت بلئے مرتگین انت۔ دگہ آفیسرے ء را
 گوں یک از گاریں جنکے ء مہر ء محبت انت۔ بلئے آئی ء دل گوں ایٹی ء پھک نہ انت ء
 وتی کشگ ء سرگوستگ۔ مردماں آہانی ہر چیز ء بابت ء زانت۔ وہدے سہر پو شاکیں
 سپاہی ڈن ء دراتک ء میتگ ء دمکانی نیمگاپہ گشادی رھا دگ بوت گڑا آہاں ایٹی ء رلبجہ
 آؤرت کہ لیفٹننٹ ریمزوف ء نوکر انت کہ آئی ء واستہ تزند آپ ء بیڑ ء شوہاز ء
 سرگردان انت۔۔۔ ہے دمان ء آہاں ہے آفیسر دیست کہ آئی ء پشت پرات، وتی
 قد ء بالا ء حُب ناکی ء یکیں مردم ات۔ زالبولانی دلی واہگ ات کہ آہانی کلہ کلب ء
 کارندہ ء کمانڈنٹ ء سرکنگ بہ بیت کہ انشی نانچ ء صوت ء محفلے دارگ بہ بیت، آہانی
 اے دلی واہگ ہم پیلوکنگ بوت۔۔۔ شپ ء ٹہہ ء سپاہی کلب ء ڈن ء بینڈ ء باجا جنگ
 ء ات انت ء میتگ ء زالبول کلب ء تہا گوں فوجی آفیسر ان نانچ ء صحبت ء ات انت۔
 زالبول وتی دل ء انچو گل ء شادات انت کہ چوکسے بانزل بہ رودنیت۔ وتی
 نوکیں پجاروکیں فوجی سنگتانی گل ء حُب ء چہ وتی میتگ ء پیشی سنگت ء حقیں جود ء
 مرداں بے تزانگ بوت انت۔ آہانی پس، برات ء جود پہ زور چہ اے محفل ء
 دُوردارگ بوت انت۔ مزنیں حال ء پترگ ء جاہ ء ورگ ء وردنی چیز پہ رہند ایر
 کنگ بوتگ ات انت ء مردمان مچوکائی چپ ء چاگرد ء ات۔

ادا، میتگ ء مردم، کلرک، سپرنٹنڈنٹ، کیٹیسیر، پرنسپل سیکریٹری ء دگہ
 سرکاری سول کارندہ پہ بڑگی اوشاتنگ ات انت ء آہانی زالبول گوں فوجی واجہاں نانچ
 ء صحبت ء مشکول ات انت۔ آہانی کمتری ء بے وسی چہ دیم ء ایر مرگ ء چمانی جہلی ء

شری ۽ پڌرات۔ دگہ ٻچي آہاني دست ۽ نہ بوت۔ پارٿي ۽ تہاروگ ۽ موکل چوناہي ۽
 نيست ات۔ ايوکاوتي زال ۽ جنکان ۽ چارگ ۽ ات انت کہ گوں فوجي آفيسراں پہ دل
 وشي ناچ ۽ ات انت۔

اے دُراہیں مردمانی تو کا یک مردے ات۔ آئی ۽ نام شیلی کوف ات۔
 شیلی کوف سُنک گروک (Tax collector) ات۔ پٹک، مزن سرگ،
 بز لونس ۽ کینگی مردے ات، وتی وانگ ۽ زمانگ ۽ یونیورسٹی ۽ دیروئی دوستیں
 نودربرانی سیاست ۽ کارندہے ات۔ کتاب لے باز و نت ۽ نودربرانی پروگراماں
 صوت لے جت بلئے ہما انت کہ سرکار ۽ نوکر بوتگ ات ۽ سور لے کتگ ات گڑا آئی
 ۽ گپ ہمیش ات کہ من ایوکا ٹیکس گرگ ۽ کارندہے آل دگہ چھے نیاں۔
 آہم ٹوہیں دروازگ ۽ دپ ۽ اوشاتگ ات بلئے یک گیگ ۽ جم لے وتی
 جنین اینا پاؤ لوناء سک داتگ ات انت کہ گوں یک فوجی آفیسرے ۽ انچوناچ ۽ ات
 کہ پورا اے دمان نہ آدماں ۽ زمین ۽ کپیت ۽ بے ہوش بیت بلئے ناچ ۽ عشق ۽ چہ دنیا
 ۽ بے سماء بے سارات۔

ایناء عمر سی سال ات۔ کنڈزنوک، شپنگ پونزیں سبزے ات۔۔۔ آئی ۽
 تنک ۽ تنگیں پوشاک پوشیتگ ات ۽ ناچ ۽ شوق ۽ چہ وتی چپ ۽ چاگرد ۽ بے سمات ۽
 انچوگمان بوت کہ وتی کالج ۽ زمانگ ۽ جنکانی ناچ ۽ مقابلہ ۽ بہر زورگ ۽ انت۔
 آئی ۽ وابانی تہا چُشیں مردے نہ ات کہ انوں آئی ۽ قسمت ۽ اتلگ۔ آئی ۽
 وابانی تہا یک شہزادگے یا ٹوہیں زردارے ۽ شُبین بوتگ۔

ٹیکس سچ کنوک ۽ دیم محیتگ ات ۽ زہر ۽ تزگی وتی زال ۽ کاراں چارگ ۽
 ات۔ پریشی ۽ آئی ۽ راز ہر نیایگ ۽ ات کہ چے بوتگ ۽ انت، آئی ۽ گیشتر اے گپ
 تورگ ۽ ات کہ پہ نندگ ۽ تاش لیب کنگ ۽ جاہ نیست ات ۽ اے سازو زبیل ۽ توار

نہ وش ات۔ سیمی گپ آئی ء دل سوک دیگ ء ات کہ فوجی، سول مردماں کمتر ء وتی
پاد ء حاک پہمگ ء ات انت۔

بلئے چہ ڈرستاں گیش تورگی جبر آئی ء زال ء دیم ء ہماوشی ات کہ آئی ء ہیچ
سگ ات نہ کت کہ پرچا اے دمان ء چوش انت ء دگہ و ہداں پہ آئی ء حاترا آئی ء
دیم مدام مجتگ۔

آگوں وت ء لجاں بوت۔

”شرم بہ کن۔ چل سال ء عمر ء سر بوئگی ئے، منی باری ء ترا مرگ انت ء
مرچی پہ اے فوجی ء نانج ء دیم ء را پو ڈر جتگ ء جان ء راگوں لچنگئیں گداں بڑاہ دار
کتگ۔ اے ڈولدار ی پہ دگر ء واستہ نہ انت۔ اے منی حق انت کہ تئی دیم پمن وش
بہ بیت ناکہ پہ اے سہڑ واں۔۔۔“

اینا پاؤ لوناء وتی نانج ء وشانی تہا یکرندے ہم آئی ء نیمگا چک نہ چرینت ء نہ
چارا ت۔ یکرندے پدا ٹیکس کلکٹر ء سار تیں گینسارے کش ات۔

”ما کجاء اے فوجی کجا۔۔۔ مئے مثال ہما بڑگ، جٹ ء جاہل ء انت کہ زندگی
ء راستی اے نہ انت کہ تو یک ساعتے ء ناسر جمیں وشی ء گار ء بیگو اہے“ آلبجگ ء
ات ”کے صبر بہ کن، ترا گوشاں کہ تئی بچنند چوں جور بنت۔ تو اسکولی جنکے نہ ئے۔
پیر ء پیر لچ بہ کن۔“

آئی ء دل ء تہا حسد، زہر ء کینگ ودی بوتگ ات، ہے لہتیں کم ذات ء کم
بستار ء آفیسرانی دیم ء جہل جنگ بوتگ ات۔

پدا اوڈکاء نشہ ء آئی ء مزن جگری گیشتر وڈینتگ ات۔ محفل ء ہلاسی ء پچی
ء آٹو ہیں ہال ء تہا دیم پہ وتی جنین ء نیمگار ہادگ بوت کہ گوں وتی ہمراہ ء نندوک

ات۔ پہ نازء ادا گوں وتی ہمراہ ء لٹناں پیچ ء بند کنان ء گوشگ ء ات کہ آئی ء پیٹرز برگ ء چتورناچ ء مقابلہ ء بہر زرتگ۔

”اینا۔ پاداگس ء برواں“ ٹیکس کلکٹر ء تزنڈیں توارے ء گوانک جت۔

ناگتہ وتی مرد ء رادیم پہ دیم ء اوشنگ ء گندگ ء گوں اینا پاؤلونا ء یک برے شرم ء سر جہل گت، حجات بوت کہ آئی ء راک جودے ہست ء پچشیں نادر ء نابودیں مردے۔ ”پرچا چوزوت؟“ آئی ء پستہ دات۔

”منی دست بستگاں پادا سرگر“ ٹیکس جم کنوک ء پہ زانیکاری دڑا نینت۔

”پرچا زاناں چے بوتگ؟“

”ہچ نہ بوتگ بس برواں۔ ہمچک بس انت۔ دگہ گپ مہ کن“

اینا پاؤلونا چہ وتی جودے نہ ترس ات بلتے و ہدے آئی ء مارات کہ آئی ء ناچ ء ہمراہ چو عجیبیں وڑے ء آئی ء مرد ء روک روک ء چارگ ء انت گڑا پادا تک ء وتی مرد ء کمیں ہمراہ بوت ء دیمتر ء روان ء گوشت ء ”پرچا؟ چے بوتگ تنیکہ یازدہ نج نہ بوتگ ء تولانک بستگ پہ لوگ ء“

”بل۔ بیاروئیں دگہ گپ نہ بیت!“

”چیا کنوک ء۔ بروا یوکا“

”شتر گڑا ایوکا رواں۔۔۔ پدا ہرچی بوت گڑا تو زانے۔“ گوں اے گپ ء

گوشگ ء ٹیکس جم کنوک ء دیست کہ آئی ء جنین ء دیم برگشت ء ڈولداری ء ڈراہیں رنگ ء داب گار بوت انت۔ پہ ایشی ء آئی ء دل ء گوشے گر کے جت۔

”من ء ناگتہ تو پرچا تولوٹے“

”من ترانہ لوٹاں بلینے چدا بہ روان بس“ بندات ء اینا پاؤ لونائے گپ ء زورگ ء ساڑی نہ بوت بلینے رندا آئی ء وتی جو دء راہرو ء سرپد کنگ ء جھد کت کہ دمانے ساعتے، دہ ء پانزدہ منٹ ء صبر بہ کن بلینے آچ وڑامنگ ء ساڑی نہ بوت۔

آئی ء ہمے جھد کت کہ کسے ء پرے جبر ء شک مہ بیت کہ ٹیکس مچ کنوک گوں وتی زال ء جنگ ء جیہ ء انت، آئی ء پہ مٹت ء لیلایا، گر بندگ، سک شک ء بچکند ہر ڈولیس ہیلت ء حیلہ کت بلینے مرد بچ رضامند نہ بوت۔

”کائے بیا۔ اگاں ناں گڑا من انچیں آچے پادکناں کہ دنیا بہ گندیت“

وہدے آگوں وتی جو دء گپ ء ات گڑا انچو سما بوت آئی ء بالاد پیریں جنینے ء دزوشم ء زور بوتگ۔ آوتی لٹاں گڑاں ء گزیوان ات، آچہ مزینیں دروازگ ء در کپت ء وتی چیزاں مچ کنان بوت۔

وہدیکہ دگہ زالبولاں آچو پہ اشتاپی روگ ء دیست گڑا آہاں پہ مٹت گوشت، ”اینایاؤ لونامہ رو۔ پل کجاروئے“

وہدیکہ آئی ء پسو دات نہ کت۔ گڑا ٹیکس جم کنوک ء پسو دات، ”ایشی ء سر ء درد ء کپتگ۔۔۔“

دوئیں چہ کلب ء در کپت انت۔ راہ ء بے تزک ء تواری رہادگ بوت انت۔ کس ء گپ نہ کت جن پیسر ء مرد آئی ء رندا ات۔ آبے تواری ء وتی جنین ء دلپر وشی، غمبگی ء کمتری ء چاران ء دل ء گل ء بال ات ء ہمے وڑا کلب ء شپ ء ہما شاکامی ء وشی ء مارشت کہ آئی ء دل ء بوتگ ات انت نوں پہک پڑشتگیں مردے ء رنگ ء گار بوتگ ات انت ء ہما کارچ کہ کلب ء آئی ء دل ء ایرشتگ ات نوں سوب مندے ء یک جذبے ودی بوہان ات۔ یکیرے آئی ء دل ء اتک کہ واتر کلب ء بہ روٹ ء ڈز ایسانی وشیان حاک بہ کنت تاں کہ ہر کس بزانت کہ اے میتگ ء لچ

ء مینیں دمکاں، تہاری ۽ گردگ چنکس گزان انت ۽ سہب ۽ وہدے مردم پاد کنیت
گڑ اووڈکا ۽ تاس ۽ پتاہاں ابیددگہ چے گواہت۔ ہوڑے بس بربادی۔۔۔

اینپاؤ لوناگوں گزانیں پاداں گام جنان ات۔ ماں آئی ۽ بدن ۽ انگتہ ساز ۽
زیمل، گپ ۽ تران، روژنائی، جاک ۽ ناچانی اثرشنگ ات۔ آوتی جند ۽ شومی ۽ پیٹ ۽
ہیٹ کنان ات۔ آپہ وتی بڑگی، کم شرفی ۽ ارمانی ات ۽ آئی ۽ وتی مرد ۽ پادانی توار ۽
سراسک بد آنگ ۽ ات۔ آبے توار ات بلتے دل ۽ زہر ۽ پڑات کہ کجام وڑیں زاہ ۽
بد، دژمان ۽ بدیں دعایاں وتی مرد ۽ ماں بندہ بہ کنت بلتے پداچو ہم زانت ۽ کہ آئی ۽
ہچ کار نہ کنت۔ بزاں کہ آئی ۽ بدیں دژمنی ہمیش ات کہ آئی ۽ ہچ وڑیں گپ
گوشدارگ ۽ حیلہ ۽ پشت نہ گیتک۔

چہ دور ۽ بیڈ ۽ توار جلسگ ۽ ات، تہاری ۽ یوکا ناچ ۽ بے تاہیر کنوکیں
تارانی نہ سستگیں مارشت پشت کیتگ ات۔

پیری (Old Age)

اوز یلکوف، گسانی نقشہ جوڑکنو کے ات۔ اے وہدی سیول کو نسلرء اگدہء سر اکارء ات۔ آئیء راجندء پتء پیر کی میتگء اے کارء حاتر الوٹامینگ بوتگ ات کہ چرچء رادوارگ قبرستانء تہا جوڑکنگء نقشء نشاناں اڈبہ کنت۔ آہے میتگء ودی بوتگ ات تاں کہ عاروس ئے ہمد ابوت۔ اسکول ئے ہمد اونگ ات۔ وہدیکہ آچہ ٹرینء ایر کپت، گڑا بازیں چیزانی سرپد بوتگ گزان ات۔ میتگ بدل بوتگ ات۔ دگء راہانی سرء، بچکانی مارموتء سہادرانی گرگء لیب نیست ات۔ اسٹیشنء نزدیکء یک ٹوبیں ہوٹلےء ماڑی ئے ات کہ آئیء چپء چاگردء آہنء پلے بستگ ات، آگارت۔ ہر دہ سالء گوزگء پد ہر چیزء نقشء نشان گارات انت۔

انچو مردم بدل بوتگ ات انت۔ ہما ہوٹلےء کہ آئیء دانشنگ ات، ہمودء کار کنوکیں بچکء جستء پُرسء اوز یلکوف ہے سرپد بوت کہ آئیء نیم بہرء پچاروکیں مردم مُرتگ ات انتء دگہ بازینے غریبیء بد بختیء ہر جان انت۔ پدا آئیء چہ پیریں کارندہء وتی بابتء جست گت۔

”ترا اوز یلکوف گیر کنیت، ہما اوز یلکوف نقشہ ئے جوڑگت۔ ہما مردک کہ وتی جنء سہنے دات انت آئیء راسیور بوسکیء دمکء لوگے ہست ات“
 ”ناواجہ منایات نہ انت“

”چون ترایات نہ انت۔ اے گپ ہر کنڈء مشہور بوتگ ات۔ مردے ہست ات وکیلے نام ئے شاپکین ات۔ آشومء دوئیں مردء جنء سہنء کیسء را

زُر تگ ات۔ بائیں جواری، دغا باز، ٹھکے ات، ہما کہ کلب ء مردماں سک جت، ترا
یات نہ انت“

”ہو۔ ہو۔۔۔ ایوان نیکو لائیچ ء گپ ء ءے؟“

”ہاں، ہمیشی ء جندء، مُرتگ یا زندگ انت؟“

”زندگ انت واجہ! چو گوک ء انت، نون نوٹری جوڑ بوتگ۔ سک سیر
انت۔ آئی ء دو لوگ انت۔ کر بیچینی ء دمک ء۔ ساری ء روچ ء آئی ء جنک ء عاروس
ات“

اوز یلکوف ء یک برے جہل ء بُرز ء وتی کو ٹھی چارات ء پدا وتی دل ء فیصلہ
گت کہ وتی ایوکی ء تاچینگ ء در بُیت ء کر بیچین ء دمک ء شاپکین ء دپتر ء بہ روت۔
نیم روچ ات۔ آئی ء دیست کہ شاپکین وتی کارگس ء انت ء پہ مشکل پجارگ بوت۔
آورنائیں مرد کہ ہر و ہد ء چاڑ کہ ء نشہ ء نوبتان ات کجا ء اے پیریں مرد گوں سرء
اسپیتیں مود ء بے واکیں بدن ء کجا۔۔۔

”تومن ء پجاہ نیاؤرت؟ بے حال ءے؟ من تئی پیسریگیں کلائنٹ
اوز یلکوف اوں“ آئی ء درآینت۔

”اڑے اوز یلکوف! توئے اوز یلکوف!“ شاپکین پیشی تزانگاں کپت، پدا
سک حیران ء اُبگہ بوت۔

”بیابیا۔ اڑے اے و پمن و شیں حالے بوت، تو ناگتہ ء چہ کجا؟ تئی چے
خدمت ء بہ کناں۔ شیمپین یاورگی صدف (Oyster) شمارا لازم پسند بیت، تو وتی
و ہد ء پمن باز کتگ بلئے من پہ تو ہج کرت نہ گت“

”شما بیچ جنجال مہ بیٹ؟ منی کر اوہد نیست۔ بس تئی چارگ ء اتکاں۔ منی کارسک باز انت۔ من ء قبرستان ء روگی انت ء چرچ ء جاگہ گیشینگئی انت پر چاکہ من ہے کار ء سر جمی ء ڈبہ زرتگ ء اشاپی آل“

”اے زبریں کارے۔ تو بیچ غم مہ کن۔ منی کر اسپانی شتریں گاڑی ء ہست۔ صبر کن۔ کتے چیزے بہ ور۔ من وت ترا چرچ ء جاگہ ء براں۔ گول ہمود ء پاسبان ء پجاروک کناں۔ دیریں و ہدے ترانہ دیستگ۔ حال ء احوالے کناں۔ ہو! یک و ہدے ات کہ ہر کس ء چہ من ء ترس ات۔ من ء رستر ء شوے گوشت۔ آوہدشت۔۔۔ ہر کس چہ من جست بلتے۔۔۔ منی و ہدشتگ پیر مرد بوتگاں۔ چکانی پت اول، بزاں کہ مرتگیں مردے آل“

دویناں یک جاہ ء نیمروچ ء نان وارت۔ پدا جتکیں اسپ ء گاڑی ء سوار بوت ء میتگ ء قبرستان ء نیمگار ہادگ بوت انت۔

”ہو! آدگہ و ہدے ات“ شاپکین و ہدے اسپ ء گاڑی ء سوار بوت گڑا گیر آران ء گپ کنان بوت ”ترایات انت کہ تو ء زال چون سست ء سید بوت ءے۔ اے گپ ء بیست سال انت۔ تو بگندے بے حیاں بوتگ ءے بلتے منا انچویات انت گوشے زیکیں گتے۔۔۔ پے بہ گوشاں۔ آوہدے ات۔ من چینچو پرے کیس ء سر ء پادجت۔ ہر و ہدی مئے وس گیش ات ء ہر چند کہ کے زر ء فیس گیشتر بہ رستیں۔ من کیس روگ ء نہ اشنت۔ ترایات انت کہ ناں۔۔۔ بلتے تو من ء چینکس، پنچ یا شش ہزار داتگ ات ء زورگ ء بندات ات، انچوناں، پدا تو پیٹر زبرگ ء لوگ ء و ہداں ہرچی منی دست ء داتگ ات کہ ہرچی کنتے بہ کن۔ گڑا من وتی دل ء تب ء ہر چیز شتر گرت گت۔۔۔ صوفیہ میہیلونا (Sofya Mihalovna) تئی جنین وتی یک بیماری خاندانے ء زہگ ات۔ کس مہ لیک ء سنٹ برزے ات، آئی ء رازر ء

رشوت دیک ۽ جہل جنگ سک گزان ات۔ سکیں گرانیں کارے ات۔ بلئے من ۽ ہر پیم ۽ گوں آئی ۽ گپ ۽ تزان کنگ ۽ مٹارینگی ات۔ بلئے گوں منی گندگ ۽ آئی ۽ وتی مولد ۽ راہکل کت ”ماشاے نیٹ ۽ تہا پترگ ۽ میل۔“ اے ڈول ۽ اے زال ۽ جہل آرگ مشکل ات، رند ۽ من ایٹی ۽ راباز رنداں کا گد نبشتہ کت ۽ مٹارینگ ۽ جہد کت۔ پدا یک رند ۽ ناگتیں گند ۽ مند ۽ من جہد کت بلئے ہیچ پہ ہیچ۔۔۔ پدا من آئی ۽ دگہ مرد ۽ سردات بلئے ہیچ نہ بوت۔ من باز جہد کت۔ تناوہدے کہ من آئی ۽ رادہ ہزار دیک ۽ قول کت گڑا پہ مشکل راضی بوت۔ انگتہ آئی ۽ بد بُرت۔۔۔ آئی ۽ منی دیم ۽ تک جت۔ نوں رضامند بوت گڈا آئی ۽ وتارا گنگہ گار لیک ات۔

”منی دل ۽ آ پانزدہ ہزار ات انت۔ دہ نہ ات انت“ اوزیلوف درائینت۔

”ہو۔ ہو۔ تو راست گوشتے۔ پانزدہ ہزار ات انت۔ منی ردی انت“

شاپکین ۽ کے پہ حجاتی درائینت ”نوں آوہد گوشت ۽ شُست۔ نوں مرد ۽ چے چیر بہ دنت۔ من آئی ۽ رادہ ہزار دات ۽ ہیچ ہزاروت زُرت۔ من شمارا دوینان ۽ رددات۔ تئی جج بورس ہم سکیں شریں مرد کے نہ ات۔ تو ہستو مندیں مردے ات ۽ تے۔ ترا ہرچی دست کپت، تئی عاروس ۽ جوانیں واگے ات بلئے آسر پہ سہن ۽ سر بوت، من ۽ یات انت ترا زربازات یک ٹھیکہ ۽ بیست ہزار درگپت۔ دگہ کسے ہست ات ابید من؟ آج تو بازیں زر کش ات بہ کتیں؟ ترا وتی دست ۽ آرگی ات ۽ وتی کاراں شرنگلی ات۔ اگاں تو یک چیزے دست ۽ آرگ لوٹ ۽ گڑا آئی ۽ دیم ۽ کبگی انت۔ ترا یات انت کہ پہ یک روبل ۽ مرداں کلب ۽ تہا منی دپ ۽ دیم پُر وشت انت، بلئے نوں چے فاندہ۔ اے گپاں یات کنگ ۽ چے رسیت۔ آوہد گوشت ۽ شُست“

”ہو! شر بلئے بہ گوش کہ پدا صوفیہ ۽ چے بوت؟“

”پہ آئی ء شری نہ بوت۔ دہیں ہزاراں آگنوک گت۔ آئی ء غرور پر آئی
 یک عذابے جوڑ بوت ء وتی شرف ءے گارگت۔ بگندے تودوست ءے بوتگ ءے
 بلنے چہ توگڈ آئی ء تزند آپ ورگ بناکت۔ پدادگہ آفیسر ء مردمانی ہمراہ بوت۔
 ہوش ء سار ءیلہ دات۔ گڑار یسٹور نشانی تھا آئی ء گنوکی ءے بے سمائی ءے قصہ بے کساس وڈ
 ات انت۔“

”ہو! من ء ہر وہد ء حال رست کہ آئی ء گنوکی ء جنگ ء جاکانی احوال شنگ
 انت رندا چے بوت؟“

”پدا ایک روچے من وتی لوگ ء نشنگ ء کارے ء دزگٹ اتوں تاں ناگت
 ء در ء دپ پچ بوت ء آپتت۔ نہ گپتے نہ جبرے۔ ڈڑاہیں زرے ء آورت ء منی دیم ء
 جت انت کہ بزور غرق بووتی شو میں زرّاں۔ گڑا من زر چست گت انت تہ ایشاں
 پنج صد کم ات چہ ہماہ ہزار ء تھا“
 ”گڑا تو زرّاں ء چون گت؟“

”اے گپاں بل، باز دیر لگیں گپتے۔ من وتی کرا ایرکت انت۔ صبر کن
 من ء چومہ چار۔ زر چون بوتوں، اے یک فلمے ء کم نہ انت۔ یک شپے ء بزاں، لہتیں
 ماہ ء رند من شراب وارنگ ء وتی لوگ ء روگ ء اتوں، من لوگ ء رستاں۔ موم بتی
 ءے روک کت تاں چاراں صوفیہ لوگ ء نشنگ۔ آئی ء ہم وارنگ ء سر ء بروبر نہ
 ات۔ چُست ء اشتاپی ء پادا تک، پورا منی گٹ ء بہ گیپت کہ منی زرّاں کش۔ من وتی
 زرّانی رندا اتلگوں۔ تو شو مے ءے، نیٹے ءے۔ کوٹکے ءے۔ منی زرّاں ورے۔ من
 وتی زرّاں وت زوراں بلے کہ من تباہ بہ باں۔ تو چوش ءے توفلان ءے۔۔۔ بازیں زاہ
 ء بدے داتے ءشت!“

”تو گڑا چون گت؟۔۔۔“

”من زردات آنت، بلئے دہ رو بل۔۔۔“

”اڑے۔ چون!“ اوزیلکوف پہ کو کار دڑا آئنت۔ ”اگاں تو آئی ء راڈڑا ہیں

زرنہ دات آنت یادات نہ گت آنت گڑا من ء بہ گوشتیں۔ من و ہچ ء سہی نہ اتاں“
 ”اومنی واجہ! ترا من چیا بہ گوشتیں اگاں آئی ء را پہ تو کارے ہست ات۔
 گڑاوت حال ءے بہ داتیں ہما وہد ء کہ ہسپتال ء کپتگ ات۔“

”ہو! بلئے منی دز گئی باز بوتگ انت من گوں وتی نوکیں عاروس ء کاراں

انچو دز گٹ اتوں کہ ہچ وہد نیست ات کہ کاگدے ہچ بہ کنناں ء بہ واناں۔ بلئے تو
 باندیں آئی ء کمک ء ہمدردی ء کارے بہ کتیں۔ کے من ء حال بہ داتیں۔۔۔“

”آروچ ء ء مرچیکیں روچ ء باز فرق انت۔ آروچاں منی ء حج بورس ء پگر

دگرات آنت۔ مروچی بوتیں من آئی ء را ہزار رو بل دات بلئے آروچ ء دہی ء کشگ
 گزان ات۔ اے سکیں شو میں کارو بارے۔ بے حال ءے کن، انوگیں حال ایش
 انت کہ ما ادا دوچار کپتیں“

اسپانی گاڑی اوشات۔ شاپکین ء اوزیلکوف ایر کپت انت۔ قبرستان ء

شُت انت۔ ہر نیمگا چیری ء چگرد ء دز چک ات انت۔ چلگ ء برف آہانی شاہ ء دارانی
 سرا اسپیت اسپیت ء تڑپگ ء ات آنت۔ روچ روژنا ء گرم ات۔ یک بوئے کہ
 قبرستان ء پجار انت، تالان ات۔

”مئے قبرستان ڈولدار انت، باغ ء وڑا انت۔۔۔“

”ہو! بلئے ہمے دُزاں حدابہ گپت کہ ادء شرے سینگاں دُزانت ء برانت۔ آ

پُشتی نیمگا صوفیہ مہیا لیوناء قبر انت۔ روئے چارے ءے؟“

دوئیں گام جنان ء ہموداٹنت انت۔ شپیکین ء یک کسانیں سنگ ء قبرے
 ء نیمگا دست ٹال گت ء آئی ء را پیش داشت، ”اے سنگ ء تختی یک لیفٹننٹ ء
 جناہینتگ۔۔۔“

اوز یلکوف ء وتی سر ء کلاہ دورگت۔ آئی ء کٹیں سر روچے ء سرا تڑپگ ء
 ات۔ ہمے وڑا شپیکین ء ہم وتی کلاہ دُورگت۔ آئی ء سر ء مودر تلگ ات انت۔ ہر نیمگا
 بے تواری ات۔ گوات ہم بے تواری ات۔ دوئیں سنگت بے تزک ء تواری اوشاتگ
 ات انت۔

”وہتگ پہ ایمنی“ شپیکین ء درائینت۔۔۔ ”اے وہدی آوتی سرا یک ہم
 بہتامے نہ زوریت ء نئے کہ شراب ورگ ء لاچار انت۔ ذمہ وار بورس حج انت“
 ”چی ء ذمہ وار؟“ اوز یلکوف ء جست گت۔
 ”دگہ چے گو ستگیں وہد ء لعنت انت بلئے چہ مرچی ء شرترات“ شپیکین ء
 وتی سینتگیں سر کچینت۔

”من ء مرگ ء پگر نہ انت، من وش باں کہ مرگ ء حساب ء من بہ
 کٹاں بلئے گپ ء فائدہ نیست“
 اوز یلکوف ء دل نزور تران بوت۔ وتی گو ستگیں زمانگ ء گیر آرگ ء آئی ء
 چمانی ارس رچگی بوت انت۔

شیر کنیں ارس ء وشیں مہر۔ آئی ء دل ء سرا بارے ات، بلئے شپیکین ء
 کش ء اوشتگ ء آئی ء ارس داشت انت کہ آئی ء دل ء نزوری ء زانت مہ کنت۔۔۔ آ
 گوں تزن دیں رواجاں چرچ ء تہا پترت۔

دو ساعت ء چرچ ء بابت ء اود ء نگہبان ء گپ ء تران ء پدیک رندے آ
 چیر وکائی ء دراتک۔ وہدے شپیکین گوں چرچ ء پادری ء گپ ء تران ء دز گٹ

ات۔ آئی ء دل ء مُیل ء گزیت۔ آتچان ء قبر ء کرا اتک۔ چم ء سک گت۔
 اسپتیس تختی پہ آئی ء ابیتک ء بے گناہ ء کسانیں جنکے ء پیم ء در ابوت کہ آئی ء ر اچم
 ء سک داتگ ات انت۔ نہ گوشے کہ ہما زال ات کہ آئی ء سہن داتگ ات انت۔
 اوزیلکوف حیلاں گار ء دل ء تہا گریوان ات۔ وہ منٹ ء چہ وتی جند ء بے حیال
 بوت۔

پداوہدے آئی ء ہمے مارات کہ آدگہ حیالے ء گار انت گڑاوتی ارس ء
 داشت انت، دل ء گک ء در اتک۔ آ شیکن ء در گیجگ ء ر ہادگ بوت۔

شکاری (The Hunts Man)

یک گرم میں نیرو چے ات۔ آزمان چہ جمبر اں صاف ات۔ گرم ۽ ڈگار ۽ کاہ
سوتلگ ۽ بے جلوہ کتگ ات انت۔ اگاں ہور بہ بیت ہم اے پداردگ ۽ وڑانہ ات
انت۔ جنگل بے توار ۽ گوش نیگ ۽ بے زندات ۽ آپوکیں طوفانے ۽ وداریک
ات۔۔۔

یک بُر ۽ کساں کوپگیں مردے، وش وٹک ۽ سزاپ کناں رھا دگ ات۔
آئی ۽ عمر چل سال ات، سہریں جاگ ۽ پچھتگیں شلواریے پاد ۽ اتے، گندگ ۽
شرف مندیں مردے ات، گوں ذرا جیں بوٹاں بے واک ۽ تہمبل ۽ گام جنان ات،
انچو درابوت کہ کشک ۽ کش ۽ گوراں یلہ چری دراتلگ۔ راستیں پہنات سبزیٹگ
ات ۽ چپیں نیمگ ۽ ارزن ۽ زردیں ڈگاردان چماں کارکت تالان ات۔ آہیداں
سرریچ ات۔ دیم سہر تریٹگ ات۔ آئی ۽ سر ۽ اسپیتیں گلاہ، انچو درابوت کہ
مہروانیں دوستے ۽ ٹیکلی ات۔

آئی ۽ کوپگ ۽ بغل جو لے ات۔ ایشی ۽ تہا کینچر شکار کر تگیں ات۔ دست
۽ دونلی چڑی (Shot gun) تیر ات۔ دیمتر ۽ شیواریں تازی رینزوک ۽ کبڈاں
بوچنان ات ۽ مرد ۽ چم تازی ۽ سک ات انت۔ ہر نیمگ ۽ بے تواری ات۔ بزاں کہ
ہرچی چہ تبدیں گرم ۽ چیر اندرات۔

”یوگوروالسچ (Yego Valssitch)“ ناگتہ یکے ۽ گوانک ۽ آپد ریمینت۔

اوشات، چکّے ترینت تاں پشت ۽ یک زرد چکیں زالبولے، کساس سی
سال ۽ عمر ۽ اوشاتگ ۽ آئی ۽ دست ۽ ذرا جیں کاہ بر وکیں داسے ات، آئی ۽ گوں
حُب ۽ واہگے چاران انت ۽ پچار وکیں دزوشے ۽ پدر بوہان انت۔

”او۔ پلیجیا Pelgea تو ادا“ شکاری اوشات ۽ توپک ۽ لاک ۽ بندگت۔

”تو ادا چے کن ۽؟“

”یا گور۔ منے میتگ ۽ زالبول دُراہ ہمد اکار ۽ حاترا اتک انت گڑا من آہانی

پچئی ۽ اتکوں۔“

”ہو۔ بلئے“ یا گور والسچ ۽ گوں نہ و شیں تے ۽ گوشت ۽ لہتیں گام دیم ۽

جت۔

پلیجیا آئی ۽ رند ابوت ۽ گپ جنان ات۔

”یا گور والسچ ترا دیر انت کہ نہ دیستگ۔ مردم ۽ زہیر کنت ہما ایسٹر ۽ پد تو

چک نہ جت مردمے ہست کہ نیست۔ آہم تو پادانی سرا اتک ۽ شت ۽۔ ایوکادو
گٹ آپ وارت ۽ پدا تو منا گڑ ۽ نہر گٹ ۽ لٹ دات ۽ شت ۽۔ من ہما انت کہ تئی
ودار ۽ نشنگوں کہ اے روچ پر آروچ کائے، من نوں دمبر تگ بلئے تو ودی نہ بوت

۽۔ اُف، یو گور۔ یک رندے من ۽ پچار۔۔۔“

”من ترا چون کناں۔ تئی کر اچے ہست“

”راست گوشے۔ پہ تئی واستہ منی کر اچ نیست بلئے آہم جاگے، حیال داری

لو طیت تو کماش ۽ مسترے۔ منی حیال ۽ تو کپنجرے جتگ۔ دمانے بہ نند ۽ دم ۽ بالابہ

کن“

وہدے آشت گڑا پلجیاء پھ ارمانے، گوں ایتنکس بجکندگے چم آئی ء
سک دات انت۔ آگل ات۔ یوگور ء آئی ء راہم نندگ ء گوشت۔ گڑا پلجیاء پھ وش
ء بجکندے گل کنان ء نشت۔ بلئے دگہ ہچ گپ نہ بوت۔

”توگندے اولی براں ادا اتلگ ءے“ پلجیاء جسٹ گت،

”چے واستہ“ یاگور ء دے کش ات۔ آئی ء وتی سر ء کلاہ دور گت ء دیم ء

ہیدے پھک کرت انت۔

”تئی میتگ ء روگ ء فاندگ چی انت۔ ایو کا وتی پریشان کنگ ء ترا جنجال
کنگ۔۔۔ وہد برباد بیت۔ اے میتگ ء کہ تو نشتگ ءے اودا منی وڑیں مردے ء
نندگ تورناک انت۔ تو زانے من ء آسودگیں زندے دوست بیت۔ من ء وپسگ
ء بوپے لوٹیت۔ و شیں چاہ ء تام لوٹیت۔ و شیں گالوار ء شہدیں زبان ء گپ لوٹیت۔
من ء اے ڈراہیں چیز پکار انت۔ تئی ڈولیں چلی ء سلےں میتگ ء نندگ گوں من نہ
بیت۔ یک روچے حرام انت کہ بہ ننداں۔۔۔ اگاں یکے من ء لاچار بہ کنت کہ
گوں تو نندگی انت گڑا من ہماگڈک ء آس دیاں یاوت ء گٹ ء گر ان ء کشاں، منی
چہ کسانى ء واہگ انت کہ وتی آسراتی ء دوستی کنگی انت۔“

”ادا۔ تو کجائے“ پلجیاء جسٹ گت۔

”من دیمتری ایوان وچچ نامیں شکاری مردے ء کر اکار کنگ ء اوں۔ آئی ء

واستہ شکار کنان بلئے آئی ء دل وش انت ء من ہم گیک ء گوراں

”یاگور! اے شتریں کارے نہ انت۔ دگہ مردمانی واستہ وہد گوازینگ انت

تئی دل ء تو بلاہیں کار و بارے کنگ ءے“

”بس کن تو حاک زانے۔ چلی“ یاگور ء پسنہ دات۔۔۔

”تو، پھر من ء زانت نہ گرت۔ انچو وہد گوازینگ ء پد ہم تو زانت نہ کنئے کہ من چتوریں مردے آل۔ تئی دل ء من چچے نیاں بلئے مردم زان انت کہ منی تیر ء نشانگ یک ء ٹک انت۔ آزانت کار انت۔ منی بابت ء حالتاک ء ماہتا کاں نبشتہ کن انت بلئے تو حاک زانئے! تو تنگی نہ زانئے کہ چے ڈولیں مردے آل من۔۔۔ من ء تئی یتگ ء یتگ ء زندگی بچ دوست نہ بیت۔ من آسودگیں و شیں زندے ء واہگ داراں۔ من چہ وتی کسانى ء تپنگ ء کچک ء ابید بوت نہ کنناں، اگاں کسے منی تپنگ ء چہ من چچ گیت گڑا من ماہی گرگ ء دامے زوراں۔ اگاں آئی ء چچ گیت گڑا من گوں وتی دستاں چیزاں گراں بلئے پد کنزگ نہ بیت۔

من یک آجوںیں مردے ء ڈول ء زند گوازیناں۔ گوں من ء دگہ کار نہ بیت گڑا اسپانی پڑی ء رواں سودا جناں، اسپ بہا زوراں۔ منی واہگاں کس اچ من گیت نہ کنت۔ پرچا کہ منی دل ء تہا آجوںی ء وت واہی ء توم رستگ انت، ایشاں کس کشت نہ کنت۔ ہما ڈول ء کہ یک مردے جاگے روت کہ من ازمکارے جوڑ بونگ لوٹاں گڑا، پھر کاروباری مردے جوڑ بوت نہ کنت۔ تو زالبولے ء تئی سر بچ ء پر نہ بیت بلئے آکہ سر پد بنت آگوشگ نہ لوٹ انت۔

”من سر پد باں یا گورولسچ۔۔۔ بلئے۔۔۔“

”تو بچ زان ءے گریوگ ء ابید“

”من نہ گزیوان۔۔۔“ پلیجیاء پستہ دات۔

”بلئے یا گور۔ اے گناہ انت۔ حق ء ورگ انت۔ تو دوازدہ سال انت کہ گوں من عاروس کتگ بلئے یک روچے، یک ساعتے پہ تو حرام انت کہ گوں من نشتگ ءے۔ یک دمانے ء محبت منانہ داتگ“

”مہر۔۔۔“ یا گور ء زُندَات۔

آئی ءوتی سر کچینت ” مئے میانجی ء مہر کجا تک۔ بوت نہ کنت مابلس
 مرد ء جن بوتگیں۔ پہ نام۔ پہ دل، پھر ناں۔۔۔ تئی چماں من کوہ ء جنگلی مردے
 آں۔ منی دل ء تو میتگی جٹ ء پہو الیں جینے ءے۔۔۔ ما کجا یک قد بوت کنیں۔۔۔ من
 وتی دل ء بادشاہ آجو ہیں مردے آں ء تو۔۔۔ یک میتگی ڈگارانی سرا کار کنو کیں
 زالبولے ءے یک بزگرے ءے۔۔۔ تو شپادے ءے۔۔۔ ہر وہد تئی سزین جہل انت ء
 کار کنے۔ من ہر ڈولیں نشانگ ء جنوک ء لیبانی زانت کارے آں ء تو من ء پہ کمتری
 چارے۔ تو کجا من کجا؟۔۔۔“

” بلئے ماسور کتگ یا گور“ پلیجیاء درآینت۔

” اے پہ دلیں عاروسے نہ بوتگ۔ اے دُراہ واجہ سرگئی
 پیلوچ (Sergey Paylovitch) ء شو میں کار بوت انت کہ آئی ء چہ شکار ء من
 بلد تر اتوں گڑا ہے بیر گرگ ء آئی ء شپ ء روج من ء شراب مان ریتک ء ترا منی
 سرا جو کہہ ءے کرت۔ پہ ہوش تئی گرگ پہ من حرام ات۔ بلئے وہدے مردم وتی
 ہوش ء ڈن بیت ء نشہ بیت گڑا وتی دین ء ہم بدل کنت۔ یک شکاری ء سور
 گوں۔۔۔ یک جٹیں جنکے ء چون بوت کنت۔ ترا پر چا عقل نہ بوت ء تو پر چا گوں من
 سورگت تو کزدن کتگ۔ تو زانتگ ء کتگ وہدے ما پہ مردی ء جنی پنیم نہ بیس۔ تئی
 زاناں قسمت ات کہ منی سرا کپت ءے۔ تو باند مہ کتیں۔ نوں ہرچی پریات کنے بہ
 کن۔ واجہ کار ء وتی کار کت ترا پہ مسکرائی منی سرا مُشت ءے بلئے تو نوں وتی سرا پہ
 سنگ ء جنئے شر ء زار جنئے شر۔۔۔“

دوئیں بے توار بوت انت۔

سے بٹ بُر زء بال ء ظاہر بوت۔ شکاری ء چم سک دات انت بلئے آجگل ء

دیم ء بال کنان ء گار بوت انت۔ پدا آئی ء وتی دیم پلیجیاء نیمگاترینت ء درآینت۔

”تو چون زندگئے؟۔۔۔“

”انوں اداء اودء کار کناں ء زمستان ء ہسپتالے ء زہگے زوراں ء داراں

ایشی ء بدل ء من رو بلے دینت“

”ہو!“

پدا بے تواری بوت۔

”تئی قسمت ء عاقبت ہمیش انت“ یا گور ء گوشت ”تئی بحت گوں انچیں

کاران انت ء شر تر نہ بے، نون من ء دیم پہ بولٹراروگی انت۔ دیر انت کہ گوں تو باز

پوتاری کتگ حداء میارئے“ یا گور ء تنپنگ کوپگ ء کت ء پادا تک۔

”پدا کدی واتر پیدا کئے میتنگ ء“ پلیجیاء جُست گپت۔

”ہچبر ناں، ہچبر اے واب ء مہ گند، منی دپ تئی ہما آپاں انگتہ زہر انت“

”حداء میارئے۔ یا گور ولسچ“

یا گور پادا تک وتی کلاہ ئے زرت ء کچک ء راتوارے پر جت ء رہادگ

بوت۔

پلیجیاء انگتہ اوشاتگ ات ء آئی ء چم ئے سک داتگ ات انت ء چاران

ات۔ آئی ء پشت پر ات۔ کوپگ، کلاہ، بے پرواہیں گام، دُراہیں رنگ ء داب ء

گندگ ء آئی ء دل ء پاہار چست بوہان ات انت۔ یک دمانے ء آئی ء روگ ء تہا

اوشات چک تڑینت۔ پلیجیاء چم آئی ء راسک ات انت۔ بگندے آئی ء ارمانی میں

چار گاں آئی ء دل نرم کت ء چک ء تڑینت۔ آئی ء ہچ نہ گوشت بلئے آئی ء چارگ ء

وڑ ء پیم ء آئی ء ہسے مار ات کہ گپے جنگ لوٹیت۔ گڑا پلیجیاء مدان مدان ء آئی ء کرا

شُت۔

”ایشی بہ زور“ آئی ء چہ وتی کیسگ ء یک کڑ چکیں روبل ء نوٹے کش ات
 ء آئی ء نیم گائال گت۔ گڑا پلیجیا ء ہم روبل زرت ء گوشت۔
 ”خداے میارے یا گور۔۔۔“

آئی ء گام جنان کت ء تچک ء شت۔ پشت ء چک ء نہ تڑینیت۔ پلیجیا ہم
 آئی ء رایک گیگ ء چاران ات۔ تناوہدے چہ آئی ء چماں اندیم نہ بوت ء بس
 اسپیتیں کلاہے ظاہرات۔

”خداے میارے یا گور ولچ۔۔۔“ پلیجیا ء دل ء ہلوت گت پدا آوتی پادانی
 لنکانی سراوشات کہ چماں اندیم بوؤکیں اسپیتیں کلاہ ء یک رندے بہ چاریت۔

بہتام (Slander)

سرگئی کیپٹونچ آہینو (Serge Kapitonich Ahineev) اسکول ء
 وش خطی ء ماسٹر ات۔ آئی ء جنک ء عاروس گوں تاریخ ء جغرافیہ ء ماسٹر ء بونگی ات۔
 عاروس ء شادہ گوں مزین شاتکامی ءے برجہ ات انت۔ مجلس ء تہاناچ، صوت ء
 گوازی ات۔ ورگ ء وردن ء دیم ء دیوؤ کیس ویٹرز چہ کلب ء لوٹامینگ بوتگ ات
 انت۔

آہانی جتائیں پوشاک، چل ء سلین ٹائی بندوک ات انت۔ ہر نیمگا جاک ء
 تزان ء کندگ ء وش ات۔۔۔ حساب ء استاد ترائٹولوف، فرانسیسی ء استاد پاسڈیکوئی،
 ٹیکس ء سُنگانی چار ء تپاس کنوک مزدا، ڈراہ گوں یکے دومی ء گپ ء تزان ء ٹلمہ ات
 انت ء یکے دومی ء گپ ء سراپزوشان ء وار دیگ نہ ات انت۔ ایشانی بحث ء سر حال
 روحانیت ات ء زند ء ظاہری مردم ء قبر کنگ ء گپ ات انت بلئے کس کسے ء گپ ء
 گوش دارگ ء ساڑی نہ ات۔

دومی کمرہ ء لہز انک ء ماسٹر ڈوڈنسکائی اے گپ ء سراگر بستگ ات کہ
 یک سنتری فوجی ء راجت انت کہ کسے ء سرا تیر گواری بہ کنت۔ اے سر حال ہم
 گرم ء گزان ات بلئے مردم گوں آئی ء گپاں تپاک کنگ ء ات انت۔ بازیں
 مردم کوٹھیاں ڈن تاک ء درانی دیم اوشتاتگ ء ندرگ چارگ ء ات انت پرچا
 کہ آہاں چاگردی حساب ء کستری ء سبب ء، تھا آہگ ء موہ ء موکل دیگ نہ
 بوتگ ات۔

گپ ۽ تزان ۽ محفل گرم اتاں کہ شپ ۽ نیم پاس بوت تناوہدے لوگ
 ۽ کماش آہنیف پاد اتک تاں کہ بورچی ۽ بہ چاریت کہ ورگ جریدگ انت کہ
 ناں۔۔۔ بورچی خانہ ۽ وشیں تامانی بوگوں دوتاں تالان ات۔ مرگانی تہا بٹ ۽ سیسو
 ۽ پتگلیں بو، ۽ دگہ تہرانی سامان دو ٹیل ۽ سراپہ وٹ ۽ ڈولے ایرات انت کہ آہانی تہا
 شربت ۽ نر میں وراک ہم ہست ات۔

باورچی مارفا Marfa ٹیبلانی چپ ۽ چاگرد ۽ تزان ات آوت گندگ ۽ چو
 ڈمس ۽ گوات گپتگ ۽ سہرگ ۽ زنڈیں زالے ات۔

”مارفا۔ مناسٹرگن Sturgeon ماہیگ ۽ پیش دار۔ زوت کن بیا“ آہنیف
 ۽ وتی دست لگاشت ۽ لکک گوں لٹھاں چٹ ات۔ ”چونیں وشیں بوہے۔ آہ دل
 گوشت تیوگیں بورچی ۽ تاماں چٹ کن۔ بیا زوت ہے وشیں ماہیگ ۽ پیش دار“
 مارفا ۽ یک ٹوہیں تالے پچگت کہ آئی ۽ سراچرپ چرپیں حالتا کے ترات۔
 کاگدانی چیر ۽ یک ٹوہیں سٹرگن ماہیگ ۽ شپتگ ۽ چرپ چرپ ۽ ایرات۔ ایٹی ۽ چپ
 ۽ چاگرد ۽ گزرگ، اولیو ۽ دگہ وشیں سلاد ۽ گرد ۽ ایرات انت۔

گوں ماہیگ ۽ گندگ ۽ آہنیف ۽ پورا ساہ بند بوت۔ چم ۽ سک بوت
 انت ۽ چم ۽ پورا آزمان ۽ شت انت۔ آئی ۽ وتارا جہل گت ۽ بے انانی ۽ چہ آئی ۽
 لٹھانی ڈیک ورگ ۽ تزنڈیں توارے چست بوت انجو کہ یکے کسے ۽ رازور ۽ چلگ
 ۽ بوگے بہ گیپت۔ دمانے ۽ آوشات آئی ۽ لنکک تزا کینت انت ۽ لٹ پدازور ۽
 چٹ ات انت۔

”او۔ او۔۔ وشیں چلگ ۽ توار۔ اے کئے انت مارفا تو چوش چک ات؟“
 ناگتہ چہ دیم ۽ دروازگ ۽ یکے تہا پترت ۽ بڑزیں توارے ۽ گوشت ۽۔
 اے وانکن ات کہ چلوگی کارانی کمکارات۔۔۔

”اے کئے انت؟ ہو! ہو! واجہ سرگئی آہنیف۔ بزاں شما پیرک واہ۔

جوان۔۔۔ رازہ نیاز انت۔ چک چاک انت؟“

”من کس ءرانہ چکیتنگ! آہنیف لپرزگ بوت“ کئے ءترا گوشنگ۔ من

بس وتی لُٹان ءچٹ ات۔ احمق۔ چُشیش گپ مہ کن۔ من ءاے ماہیگ ءوشیش بُو
ءگپت“

”اے گپ ءدگہ جاہے بہ جن“ آئی ءٹوک دیان ءگوں بچکندے ء

دراہینت۔ ایشی ءرا ”کلام ءجت“ آئی ءحیال گت۔ پنڈلے جوڑ کنت ءمنی
شر فدراری گوں بدنامی ءبدل بیت۔ شیطانیں ناہار۔۔۔

آہنیف پہ شرمندگی واتر مجلس ءاتک۔ بلئے آئی ءچم وانکن ءپٹ ءلوٹ ء

ات انت۔ وانکن پیانو ءکرا جہل ات ءیک زالبولے ءگوشان گپ ءات ءدومی زور
ءگوں ٹہک دیگ ءات۔

”منی گپ ءانت۔ ایش برباد بہ بیت ءدومی ءبچار باور کنان ءکندگ ء

انت۔ ایشی ءسرا گزندے کپات۔ بلئے من۔۔۔ اے وڈا نیلیان ایش
کہ۔۔۔ چیزے زوت بہ کنان اگاں اے گپ تالان بوت گڑا بزاں کہ من سرء

چست گت نہ کنان۔ من وت دُزستاں حال بہ دیاں ءباور بہ کنایمناں کہ اگاں اے
گپے کنت گڑا دزوگے، ایشی ءگپاں باور مہ کن ات دروگ بندیت“

آہنیف، سرء کھینان ءدیم پہ فرنج ءاستاد پاسڈیکوئی Pasdequoi ءنیمگا

رہادگ ات بلئے سک شرمندگ ات۔

”من چہ بورچی ءپیدا کوں کہ بہ چاراں ورگ جریدگ انت کہ ناں۔۔۔“

”منی سنگت! من زاناں شمارا ماہیگ سک وش بیت یک وشیں اسٹر گنے
چٹ پتنگ ء تیار انت۔ دمانے ء پد، لہنتیں گز ء فاصلہ ء ایر انت، زوت شئے دیم
کیت“

”بلئے یک دگہ گپے کہ کیچن ء تہا بوت۔ اے ہم گوں ہمے ماہیگ ء گپ ء
یک انت دگہ ہچ نہ انت بلئے۔۔۔ من بورچی ء شٹاں، مُبد ہی مارفا وتی ورگ ء
وردنانی جوڑ کنگ ء دز گٹ ات۔ بلئے اسٹر گن ماہی ء گندگ ء منی دپ ء آپ دات ء
من بے حیالی ء وتی لُنٹ چٹ ات انت۔ ظاہریں گوں لُنٹاں لک ء چٹ ءے توار
کن انت۔ ہمے دمان ء شوم ء شانزدہیں دزوگ بندیں وانکن ہمودا سر بوت۔ مفت ء
حدا منی سرا اے گپ ءے مان کت کہ تو باورچی مارفا ء را جھکے گپتنگ۔۔۔ اے نوں
گپے۔۔۔ کجا من ء کجا مارفا ء کیچن ء توکا من اے بُست ء باستیں نارشت گردوک ء
چک گران، چُشیں بہتام ء بندگ۔۔۔ کہیئر ء گپاں بہ چار۔۔۔ رستر۔۔۔“
”کئے ء کہیئر گوشتگ ءڑے“ ہامان ء ترا نتولوف ء گپ اش کت ء نرّیک
ء اتک ء درّا اینت ءے۔۔۔

”ہمے وانکن انت۔“ آئی ء وانکن ء قصہ ایشی ء دیم ء پدا آورت۔۔۔“
اگاں من ء یکے بہ گوشتیت کہ اے کچے۔ ایشی ء جھکے بہ گر من گزارنے بلئے، مارفا ء ہچیر
نہ چکاں ء نیکہ منی دل کشیت۔“

وہدے آئی ء چک تڑینت داں مزدا اوشتوک انت۔ گڑا پدا وتی قصہ ءے بنا
گت، ”من ہمے شو میں وانکن ء گپ ء آں۔ شوم وت سراوت کیچن آتک ء منی سرا
بہتامے بست ءے کہ تو سک مارفا ء را بوسگ گپتنگ۔ اے نوں گپے۔۔۔ سکیں
بدبیلے۔ من بس مارفا ء کرا اوشتانگ ء ورگاں چار ء تپاس کنگ ء اتوں۔۔۔ ایشی ء
بلاہیں قصہ جوڑ کتگ۔“

”گڑا تو چیا چک گرگ ء ات ءے؟“

”آئی ء بگندے چیزے دیستگ۔ وت سراوت پت ء طاقت ءے نہ انت

کہ چشیں گپ بہ کنت ماسٹر صاحب!“

”ناں یار۔ من حرے ء چُگک۔ گراں بلئے ایشی ء مردم ء دل بد بیت۔ من ء

وت شتریں زالے ہست۔۔۔ ایشی ء مپت ء مارا شتر کتگ“

”کئے ترا شتر کتگ“ چہ پشت ء پادری ء درائنت۔

”ہے وانکن ء۔۔۔ من بورچی ء شٹناں ہمودا۔۔۔“ پدا آئی ء ماہیگ ء چُگک

ء قصہ بناگت۔ نیم ساعت ء تہا عاروس ء دعوت ء دُزاہیں مہمان وانکن، مارفا، ماہیگ

ء واجہیں ماسٹر ء چُگک ء قصہ ء سہی بوت انت، گپ یکیں دمان ء شنگ بوت گڑا ماسٹر

ء دستان ء لتاران ء دل ء گوشت، ”نوں ہر گپے کنت بہ کنت۔۔۔ کس باور نہ کنت۔

ہر کس زانت کہ آئی ء قصہ وت گڑ ء دزوگے پرچا کہ من ہر کس وت حال داتگ۔“

ایشی ء پد دعوت ہلاس بوت۔

آہنیف ء چار گلاس شراب ء تنگ ات۔ دل ء آسودگ بوت کہ آئی ء غم

ہلاس بوت۔ ہر کس وتی گساں شت۔ آوتی بوپ ء سراپہ آسودگی وپت۔ بے پگر

بوت۔ ماہیگ ء قصہ ء بیحال ات۔

بلئے چے بہ کئے؟ مردم ء دل نیگ نہ بنت۔ ہما بیت کہ حد الوٹیت۔۔۔

یکے ء زبان ء گپ نہ اوشتات۔ گپ تران ء گردن اسکول ء ہیڈ ماسٹر ء سر بوت،

آروچی آہنیف وتی کلاس ء تہا وانینگ ء ات کہ اسکول ء ہیڈ ماسٹر ویسکن Visekin

ء آیک کرے ء لوٹائنت۔

”بچار واجہیں ماسٹر!! اے منی سر درد نہ انت بلئے پدا ہم ترا گوشتگ منی

فرض انت۔ بچار تو عزت داریں مردم ءے بلئے ترا چوزیب نہ دنت کہ تو گوں

یک باورچی زالبولے ء سگتی بہ کننے۔۔۔ چک ء بوسگ بہ گرے۔۔۔ تئی گپ ہر کنڈ
ء شنگ انت۔۔۔ خد ء بچار۔ چو شتر نہ انت۔۔۔ تو شتر فمندیں مردے ءے۔۔۔ وتی
عزت ء بچار۔ مردمانی تھا۔ اسکول ء ماسٹر ءے۔۔۔“

آہنیف ء دست ء پاد حُشک بوت انت۔ آلوگ ء شُت۔ گوشے آئی ء را
گوبز اں مان ترینگ ات۔ چو کہ مردے ء را لہڑ دا تگیں آپ سر ء مان ریچک بہ
بیت، آراہ ء روگ ء ات۔

وتی لوگ ء نیمگ ء روگ ء و ہد ء آئی ء مارات کہ تیوگیں میتگ آئی ء سرا
کندگ ء انت۔ لوگ ء پہ آئی ء نوکیں آچے روک ات۔ آئی ء جنین ء آئی ء رادیم پہ
دیم کُت۔

”باریں چے بوتگ تونان پہ شتری ء نہ ورگ ءے“ آئی ء زال ء شپ ء نان
ء سرا گوشت۔

”پرچا چو نمگین ءے“

”کئی عشق ء بیمارے“

”مارفء ترا چنڈک پاتلگ۔“

”من ء شتری ء حال ء گپتگ، شتر انت کہ دز گہاراں منی چم پچ کتگ انت۔
ہو! ہو! تو بلا ہیں وحشی ءے۔ رسترے ءے۔“

ناگت زال ء شہمات آئی ء گوش بُن ء شت۔ آپہ گنوکی پاد اتک۔ آئی ء پاد
زمین ء نہ ات انت۔ وتی کوٹ ء سر ء کلاہ ءے بیجال کُت انت ء تچک ء دیم پہ وانکن ء
گس ء ر ہادگ بوت۔ وانکن لوگ ء ات۔

”بے حیا۔ بے غیرت“ گوں رسگ ء شرط ء آئی ء رادژماناں مان بندان کت۔ ”تو تیوگیں شہر ء مناء دپ کتگ تو اے بہتام پر چا منی سرا بستگ۔ من پہ تو کجام بدیں کتگ“

”چے؟ بہتام۔ تو چے گوشتگ ء ءے؟“

”اے گپ ترا ایددگہ کئے ء جتگ کہ من مارفاء جھلکے گیتگ۔ اگاں تونہ گوشتگ گڑا کئے ء گوشتگ“
وانکنن چہ حیرانی ء وتی جاہ ء حشک تڑات۔

”من ء حدابہ گپیت ء زمین بہ تڑکات ء من ہپت پُشت ء زمین ء برواں کہ من چشیں گئے زبان ء کشیتگ۔ منی چم کور بہ باں۔ منی لک حشک بات کہ من تئی بابت ء گپے کتگ۔ منی لوگ بہ کپات۔ من ء دل ء لاپ ء نادڑاہی بہ گرات کہ من اگاں اے گپ جتگ۔۔۔“

وانکنن ء بڑگی ء بیچارگی ء بے گناہی آئی ء دیم ء پد رات کہ آئی ء اے بہتام تڑاشتگ ء تالان کتگ۔

”گڑا کئے ات؟ آکئے بوتگ؟“

آہنیف چو جنوکیں گوک ء زمین ء پیشکانڈگ ء ات۔

”گڑا کئے ات؟“

”گڑا کئے بوتگ؟“

مبارکی تپ (Typhus)

کلیفوف ورنائیں لیفٹنٹ ۛ۔ آچہ ہماریل گاڑی ۛ پیٹرز برگ ۛ بہ گرتاں
 ماسکو ۛ سفر کنگ ۛ انت کہ ڈاک ۛ بارت۔ ہماڈبہ ۛ تہاشنگ ہمودا سگریٹ ۛ بیڑی
 کشک ۛ ہچ ڈولیں بندش نیست۔ آئی ۛ دیم پہ دیکی سیٹ ۛ سرایک ریش ۛ بروٹ
 تراشتنگیں مرد کے تشنگ۔ گندگ ۛ آپی جہاز ۛ کپتان ۛ وڑا انت ۛ در آمدیں قومی
 مرد کے انچش کہ فن لینڈ ۛ سویڈن ۛ باشندگے۔ آوتی سیگار ۛ پاپ ۛ زور ۛ کش
 گزان انت ۛ کییں سر حال ۛ سراگپ ۛ تزان ۛ انت۔

”اے! تو افسر ۛ؟ منی بزات ہم نیوی ۛ افسرے، ماسکو ۛ حیری روگ

ۛ؟“

”منی کار ہمودا انت“

”اے! تراچک ۛ جن ہست؟“

”ناں! من وتی تزو ۛ گوہار ۛ کرا داشتگ“

”منی بزات افسرے، نیوی ۛ افسرے، آئی ۛ جن ۛ سئے زہگ انت۔!“

اے فن لینڈی مرد ۛ گپ سردردے دیگ ۛ ات انت۔ آئی ۛ پدماں پد

”اے!“ گوٹنگ ۛ سگریٹ ۛ دو تانی تالان کنگ ہچوش بوٹنگ ۛ نہ ات۔

کلیفوف ناڈزہ ات ۛ آئی ۛ لوٹ ات کہ کے آرام ۛ دل بہ نندیت بلئے

اے مردک ۛ گپاں آئی ۛ رادگہ دل درد ۛ سردردے داتنگ ات۔ آئی ۛ دلی واہگ

ات کہ ایشی ۛ دست ۛ سگریٹ ۛ پاپ ۛ بہ گر ۛ پادانی چیر ۛ لتار ۛ چند ۛ دگہ کمپار ٹمنٹے

ۛ چکل بہ دئے۔۔۔

’جنگل آنت اے یونانی، فن لینڈی مردم۔ اے زمین ء سراجو کہ آنت، بچ
 درد ء دوانہ آنت۔ چے کار ء مرد آنت؟‘ آئی ء حیا لگت۔ آئی ء دل ء تہا ایشانی بدل
 ء فرانسسی ء اٹیلین مردمانی بابت ء حیا لگت۔ بلئے ایشانی بابت ء ایو کا آئی ء دیم ء
 دمکاں ساز ء صوت جنوک، بڑ، ہنگیں زال ء، لہتیں عکسانی ہما ترانگ ء اتک کہ آئی ء
 ترؤ ء کوٹھی ء الماری ء سراجو ک ات آنت۔

آسک نگیک ات۔ آئی ء وتی سیٹ ء سرادست ء پاد دزاج گرت نہ گرت
 انت ء ہمے ڈول ء آئی ء دپ حُشک ات۔ انچش کہ سکیں ہوشامے ء گپتگ۔۔۔
 آئی ء تیوگیں سیٹے بند کتگ ات بلئے انگہ بے تاہیر ات۔ اے شپ ء تہاری، مردمانی
 جاک، ریل ء جہک جہک ء توار ء آئی ء سر ڈمبرینگ ات۔

گوشے نہ و شیں وابے گندگ ء بہ بیت۔ پدا دمان پہ ساعت ریل ء پیک ء
 توار، مردمانی سر کپک ء ایر کپک، پلیٹ فارم ء سر اشور ء جاک ڈراہ گوشنگ ء گیشتر
 بو تگ انت ء آئی ء سر ء گرانی ء گیشتر کنگ ء ات آنت۔ گوشے کہ ٹرین مور ء گاماں
 روان انت ء ہر اسٹیشن ء دمان پہ ساعت داران انت ء ترندیں توارے کئیت۔

”ڈاک ء بیارات!“

”بلئے پیدا ک انت“

برے برے ٹرین انجن ء گرمی ء چار ء تپاس کنوک ہم اتک انت۔ ٹرین ء
 جہک جہک ء توار، پیک ء توار، پُہلانی سر اپدا ترندیں توار، دیم ء فن لینڈی مردک،
 تمباک ء پاپ ء دوت۔ ڈراہ یکجاہ آئی ء مجگ ء تہا سر ء چیر ات آنت۔ یک سلامتیں
 مردمے ء گنوک کن انت ء کجا آ کہ ناڈراہ ات گڑا پر آئی ء پدڑ ہینوک ء تر سینوکیں
 وابے ء رنگ ء ات آنت۔

دیمء لونجائیں چراغء روثنائیء ہرچی گوشئے ناچ کنان ات۔ آئیء دلء
 ات کہ پہ تاسے آپء کسےء راگوانک بہ جنت بلئے آئیء گٹ حشک اتء پہ مزنیں
 مشکلےء دیمء مردء جُستء پُرسائی پُسو دیکء ات۔ آسک بے آرام اتء پہ مشکل
 وتی پادئے تچک گُت انت۔ دیمء فن لینڈی واجہ کارے برے واب کپت، پداپاد
 اتکء پاپئے روک گُتء کُشتئے۔ وتی ”اے۔ اے“ گپاں آئیء سرگوات
 داتگ اتء آوت پہ دلجمیء راحت ات بلئے کلیموف بے چاڑء تلگیک ات۔ ہرچی آئی
 ء راگدینگء ات۔

اسپاریوء اسٹیشن اتک گڑا آیر کپت کہ آپ بہ وار ت۔ آئیء چارات تاں
 مردم تشنگ ء شریء نان ورگء انت۔ ”مردم چون ورگء انت“ آئیء خیال
 گُت۔ چاگردء پتگلیں گوشتء بوتالان ات۔

یک وش بالادیں زالبولے گوں یک سہر گلاہیں فوجی مردکے ء پہ جاک
 گپء تزانء ٹہک دیان ات۔ آئیء بچکندگء گوں کچکیں دنمان پدربوت انت۔
 گوں زالبولء گندگء کلیموفء دلء لدیگء بززانء گوشتء پتگلیں ماہیگء
 گوشتء کوفتہء تزانگ اتک۔ آوت حیران ات کہ اے فوجی پرچا بیمار نہ انتء پہ
 سلامتی شر رنگیں زالء کشء تشنگ پُر کندگء جان سلامت انت۔

آپ ورگء پد آوتی ڈبہء تہاشٹ کہ وتی سیٹء سرء نندیت۔ فن لینڈی
 مردکء راپاپ دپء اتء کشان ات۔ آئیء سینگء ہیسکء ہمپائیں توارے
 پیداک ات۔

”اے! اے کجام اسٹیشن انت؟۔۔۔“

”زناناں“ کلیموفء وتی دیم پر داتء وپت، انچو بزاں کہ آئیء پاپئے

دوتال بے وار انت۔

”گڑاماتیور (Tver) ء کدی سر بنیں!“

”واجبہ! من ء بہ بخش۔ من زانت نہ کنان۔ منی جند تپ ء گیتنگ“

فن لینڈی مردک ء وتی پاپ ء دوت چند ات آنت ء پدا وتی نیوی ء برات
ء قصہ ال آراں بوت۔۔۔ کلیموف ء آئی ء نیمگاد لگوش نہ دات۔ آئی ء حیالاں اے
وہاں یکے پہ آئی ء حاترا یک جو انیں نپادے چیر بہ گیحیت ء پہ آئی ء سار تیں آپ
بیاریت ء آئی ء خیال داری ء بہ کنت۔

پرے کار ء حاترا آئی ء راوتی گوہار کاتیا Katya بازیات آہگ ات۔ آپہ
مردم ء خدمت ء سک جوان ات۔ ہر وہد نر میں نپادے چیر گیتنگ ء آپ ء ورگ پہ
جوانی ء دات۔ آئی ء کار دار پاول Pavel ہم وتی کار ء سک گشاد ء ز برات، پہ جوانی
آپ ءے آورت ء ایرگت انت۔ آاے وہدی ہے یکیں و اہگد ارات کہ کدیں بیت
کہ وتی تحت ء بُوپ ء سر ء تچک بہ دنت۔ آئی ء سر ء اے دُز اہیں گرانی ء پریشانی
وت سراہلاس بنت۔۔۔

”ڈاک تیار انت؟“

”ہو۔ بہ زور۔“

اے توار ہر اسٹیشن ء گوشانی کپگ ء گڑینگ ء اتک۔ چہ اسپاریو
Spirovo دگہ دو سے اسٹیشن گوستگ ات۔ وہد تیزی ء روان ات بلے جاک، سیٹی
ء پیکانی توار نہ کنگ ء ات آنت۔ کلیموف ء وتی دیم چیر داتگ ات ء ووت ء راسیٹ ء کُنج
ء زگریتنگ ات۔ آپدا وتی گوہار کاتیا ء وتی کار دار پاول ء ترؤ ء تزانگ ء کپت۔ پدا پورا
آئی ء دماغ ء تہادنز ء جُماں بست ء آہانی عکس گار بوت انت۔ چہ آئی ء بدن گر میں
تپ ء باپ ء آئی ء دم ء در روگ ء ات ء گوشنگ ء چولیوار ء سوچگ ء ات وہدیکہ
آئی ء دیم چہ گرمی ء تپنگ ات۔ آئی ء پشتی نیمگا چہ دریک ء سار تیں گواتے پہ زبری

بڈے ایرروان ات بلئے آئی پرواہ نہ داشت ء ہے ڈول ء وپت آئی ء تیوگیس بدن یک
 پیم ء بے جان ات۔ انچس کہ آئی تیوگیس جان ء بدن یکے ء چٹنگ ء بستگ انت۔
 ہما و ہدے کہ آئی ء سرچست گت تاں ڈبہ ء تہار وچ ء روژنائی ات۔ ٹرین
 وتی منزل ء سر بوتگ ات۔ مردم یک پہ یک ء در آیان ات انت۔ نقلی گوں وتی
 رنگیں پوشاکاں تہا پتران ء مردمانی سامان ء پیتی آل بڈے کنان ات انت۔۔۔
 کلیموف پاد اتک ء وتی کوٹ ءے گوراکت ء بے تہمبلی چہ ریل ء ایر کپان بوت۔ آئی ء
 خیال گت کہ تہنا آنہ انت بلکنہ ڈراہیں بے وابی، تپ ء گرمی ء آئی ء تنگی ڈراہ، گوں
 آئی ء ہوار ایر کپان انت۔ آئی ء وتی سامان زرت انت ء اسپ گاڑی ء کوچوان ء چہ
 آئی ء یک روبل ء دگہ آنہ ءے پہ پووار سکی اسٹریٹ ء Povarsky روگ ء لوٹ
 ات۔ آئی ء زانت کہ باز لوٹگ ء انت ء اینکس زرنہ انت بلئے پر آئی ء زر ء ارزشت
 اینچونہ ات۔

آلوگ ء سر بوت۔ آئی ء ترو ء گوہار کاتیا اتک انت۔ کاتیاء عمر ہژدہ سال
 ات۔ آئی ء دست ء پنسل ء کاپی ءے ات انت۔ آسہی ات کہ کاتیا اسکول ء ٹیچر ء
 چکاس ء واستہ تیاری کنگ ء انت۔ آہانی یک جُستے ء ہم پسنہ نہ دات ء دیم پہ وتی وپسگ ء
 کوٹھی ء شت ء بوپ ء سراتچک بوت۔

اے وہدی، فن لینڈی مرد، سہر ٹوپیں فوجی، اسپیت دننائیں زال،
 گوشانی وش ء مسکیں بو، ٹرین ء بتی ء تزپوکیں شہم ہرچی زچہ آئی ء مجگ ء تہا پد روگار
 بوہان ات، آنچو اب کپت کہ گوشے آجاہے بیگوواہ بوت۔۔۔

وہدے آئی ء چم پچ گت انت آوتی بستر ء سراپتنگ ات۔ آئی ء جان ء
 پوشاک کشینگ انت۔ پاؤل گوں یک بوتلے آپ ء اوشتاگ بلئے آراچ وڑیں وشی ء
 راحت مارگ ء نہ ات۔ آئی ء زبان حُشک ات۔ آئی ء دست ء پاد حُشک ات انت۔

یک تمردیں مردے تخت ء آنیمگاپہ گشادی کارے ء دلگوش انت ء گوں پاؤل ء گپ
ء انت۔۔۔

”شر بیت۔۔۔ باز جوان۔۔۔ شر۔۔۔“

”نوں جوان انت۔ باز جوان۔۔۔“

”ورنا۔ شر بے۔ دل ء مہ ور۔۔۔“

ڈاکٹر ء بے گو میں گپ ء ”ورنا“ ء گو شگ ء کلیموف نہ وش بوت۔

”اے ورننا۔ ورننا چیا گو شگ ء انت۔ آئی ء پہ ناد لکشی گوشت، ”لعنت۔۔۔“

پدا آئی ء راوتی جند ء توار ء نیم اتک پر چاکہ آئی ء توار چٹ ء بدل بوتگ

ات ء نزورات۔

”باز جوان۔۔۔ باز جوان۔۔۔ تو۔۔۔ تو بچ پریشان مہ بُو۔۔۔ گڑا۔ گڑا۔“

ریل ء ڈبہ وڑا وہد انچو تچان ات۔۔۔ روج بیگاہ بوت بلئے ڈاکٹر ء روگ ء

نام نہ زانت انچو گوں وت ء ٹرنڈگ ء ات گڑا۔ گڑا۔ گڑا۔۔۔ گو شے مردمانی

گیشگ ء رند آئی ء وپسگ ء کوٹھی ء روگ ء آہگ ات۔ آئی ء حیال ء توکا آہانی دروشم

اے ڈول ء ودی بوہان ات انت چُش کہ پاؤل۔ فن لینڈی مردک۔ کیپٹن باروشی

وتچ، لانس کارپورل میکسی مینکو، سہر کلاہ، اسپیت دنٹائیں زالبول ء ڈاکٹر۔۔۔ دُراہ

گپ ء تزان ات انت۔ چندے ملان ات ء لہتیں بیڑی کشان ات۔ روج ء رحمانی ء

کلیموف ء دیست کہ پادری الیگزینڈر آئی ء تحت ء سرون ء اوشتاگ ء کتابے دست ء

انت ء دم کنگ ء انت۔ لیفٹننٹ کلیموف ء گیر آؤرت کہ فادر الیگزینڈر ہر وہد ء

کیتھولک آفیسرانی نام کھمبہ ایر کتگ ات۔ پمشکہ انوں ناگتہ ء آئی ء دپ ء چیچالے

در کپت۔

”فادر۔۔۔ یار شو بیچ کھمبہ، کھمبہ ۽ سراسر کپتگ“ بلئے فادر الیکزنڈر پرے مسکرائی گپ ۽ دل گزان نہ بوت۔ آئی ۽ دل مزن ات۔ آئی ۽ بیچ پدڑ نہ گت البتہ کلیموف ۽ سراسر اس ۽ نشانی ۽ دستے چرینت۔

شپ ۽ آئی ۽ سرون ۽ آئی ۽ ترؤ ۽ گوہار چو ساہگ ۽ اوشاتگ ات انت۔ آئی ۽ گوہار آئی ۽ دیم ۽ جہل بوت ۽ چراغ ۽ روزنائی ۽ آئی ۽ جند ۽ ساہگ دو مردم ۽ دزو شم ۽ پدڑ کنگ ۽ ات۔ آپہ آئی ۽ واستہ سلامتی ۽ جان دڑاہی ۽ دعالو لگ ۽ ات۔ ہر وہد کلیموف ۽ گین ۽ پتکلیس گوشت ۽ بوت ۽ ہما فن لینڈی مردک ۽ پاپ ۽ دوتانی بو ات۔ بلئے یکبرے کلیموف ۽ بخور ۽ بو ۽ سما بوت۔ آئی ۽ انچو مارات کہ سک ناڈراہ انت ۽ جاک ۽ پریات ۽ بوت۔۔۔

”بخور۔۔۔ اے دوت و بخوراں بہ برات۔۔۔“

کس ۽ آئی ۽ گپانی پسونہ دات ایو کا دزک ۽ دورات ۽ پادری ۽ دُعا ۽ صلوات ات۔۔۔

نوں کلیموف ۽ ہوش اتلگ ات۔ آئی ۽ کوٹھی ۽ مردم ۽ ذات نیست ات۔ وہدیکہ ڈن ۽ اسپ گاڑیانی ٹیرانی توار ات، نوں بزاں کہ برف آپ بوتگ ات۔ روچ ہم چہ گس ۽ تاک ۽ دراں پدڑ بوتگ ات۔ لیفٹننٹ وت ۽ سبک تر ۽ سلامت مارگ ۽ ات ۽ آئی ۽ شری ۽ سمد کتگ ۽ در ۽ دیوارانی چارگ ۽ گوں وتی جند ۽ ہم چارگ ۽ ات۔

آئی ۽ دل ۽ لاپ سبک تر بوتگ ات انت ۽ کندگ ۽ ہدوناک ات۔ آئی ۽ بدن ۽ سر ۽ بہ گر تاں پاداں وش ۽ مارگے ۽ جہہ جنگ ات۔ یک عجیبیں وژدلی ۽ شادمانی ۽ کہ پہ زند ۽ واستہ آئی ۽ دل ۽ جبین ۽ پترنگ ات۔ انچوش کہ اولی مردم انت ۽ آئی ۽ گوں وتی چماں اولی براں دنیا دیستگ۔ کلیموف ۽ دل ۽ واہگاں جہہ جت

کہ پاد بئیت، ڈن ء بہ روٹ ء گوں مردماں گپ ء تزان بہ کنت۔ آئی ء ڈراہیں
دگوش گونڈ گونڈیں چیزانی نیمگا بوہان ات۔ آئی ء راوتی چپ ء چاگرد ء چیزانی سما
بوٹگ ات۔ کوٹھی ء چھت، روج ء درآہگ، پردہ ء آپ ء بوتل۔ ڈرستانی نیمگا
آد لگوش ات۔

حدا ء دنیا پر آئی ء جلوہ ناک ات ء داں اے حد ء آگوں وتی کسانیں کوٹھی
ء ہم دلجم ء آسودگی مارگ ء ات۔ آئی ء دل ء چہ ایشی ء شر تر ء جلوہ ناکیں جاہ نیست
ات۔ وہدے ڈاکٹر آئی ء کوٹھی ء پترت گڑ لیفٹنٹ ء مگج ء اے گپ زپت بوٹگ
ات کہ درمان سکیں و شیں چیزے ء چہ ڈاکٹر ء شر تر یں دگہ مردم نیست۔۔۔
”گڑا۔ گڑا۔ گڑا۔۔۔ باز جوان۔۔۔ باز جوان نوں جوانیں۔ و شیں“ ڈاکٹر
وتی لبز اں گڑاں کشتان ات۔

لیفٹنٹ ء رانوں اے گپ وش بوت انت۔ آئی ء پہ وش کنڈگے جت ء
پدا آئی ء راہافن لینڈی مردک، جنک ء اسپیتیں دنمان، ٹرین، ڈوت ء ورگ یات
اتک انت۔

”واجہ ڈاکٹر! ایشاں بہ گوش کہ من ء غلہی نان، واد جتگیں کاشکیں لوجر بہ
دینت۔“

ڈاکٹر ء نہ من ات۔ پاؤل ء ہم آئی ء گپ نہ زرت ء غلہی نان نیادرت۔
لیفٹنٹ ء گر بست ء تپلیں چک ء گزیوگ بناکت۔
”اوچو! اوچو! چو! چکو! حد حافظ“ ڈاکٹر ء کندات ء در کپت۔

کلیوف ہم کندات ء ڈاکٹر ء روگ ء پد شری ء واب کپت۔ پدا وہدیکہ چہ
واب پدا اتک گڑا آئی ء دل ء تہا پدا وشی ء مارشت ء نیموناں جہہ جت۔ آئی ء تر و آئی
ء کر انتنگ ات گڑا آئی پہ وش دلی جُست ءے کت۔

”ترؤ۔ من ءچے بوتگ ات“

”جوان ترو! بلئے گڑانوں من شر بوتگاں، بزاں سلامت۔ کاتیا کج انت؟“

”آلوگ ءنہ انت وتی چکاس ء تیری ء جاگے ء شتگ“

پیریں زال ء گپ جت بلئے آئی ء لٹٹاں لرزگے زرت ء ناگتہ گزیوگ ء زار

ئے بناگت۔ اے جبر ء ہم بے خیال بوت کہ ڈاکٹر ء مہ کن کتگ ات کہ آئی ء دیم ء

گپ مہ جن ات۔

”ابو۔ کاتیا۔ کاتیا شت۔ دُور شت!“

ترؤ ء وتی سر جہل کت آئی ء سر ء گلاہ کپت ء آئی ء اسپیتیں مود پد رات

انت۔

کلیسوف ء ہیچ نہ زانت ء پے اشتاپی جُست کت۔ ”ترؤ آکجا انت؟“

پیریں زال ء ہوش شتگ ات آئی ء را ایو کا جنک ء غماں بے وار کتگ ات۔

”آئی ء راتئی مبارکی تپ ء گپت ء کشت۔ آئی ء را پیری قبرستان ء کل کت۔“

اے غم ء اندوہ ء حالے ات۔ آئی ء وشی غم ء بدل بوت انت۔ آپورا پدا

گنوک بوت۔ برے کنڈات ء برے گزیت ئے۔ ضدے کت، گرے بست کہ آئی

ء ورگ چیا بند انت۔ یک پتگے ء پد آپاول ء کمک ء تاک ء دپ ء اوشتاگ ات۔

زمستانی روچاں آزمان ء چارگ ء ات۔ ریل ء نہ وشیں توار آئی ء گوشان کپان

ات۔ آئی ء دل ء درد ء پاہار ات انت۔ آئی ء چم ارسیک ات انت۔ آئی ء سردریگ ء

تگہ ات۔ آجیر ان ات۔ ’چونیں شوے من بوتاتاں۔ منی بد بختی ء بچارات۔ رُوج

ابیتک ات۔ یک اڈنہ بوتگیں تاوانے ء ابیددگہ پچی گندگ نہ بوت۔۔۔

آدینک (The Looking-Glass)

نیلی، کساں سالیں جنک کہ ٹوہیں زمیندار ۽ جز لے ۽ جنک ات۔ کسان
 عمر ۽ شر رنگے ات۔ آشپ ۽ روج پہ عاروس ۽ واب گندگ ۽ ات۔ آوتی جند ۽ کوٹھی
 ۽ نشنگ ات، چم ۽ نیم تچ ۽ بند ات، دم ۽ بُرتگ ات ۽ چم ۽ دم پہ سہت
 آدینک ۽ سک ات انت۔ آچو آدینک ۽، بے توار، بے واک ۽ زرد ۽ پریشان ات۔
 یک تنگ ۽ ذرا جیں رهداری ات کہ اود ۽ بے حساب موم ہتی روک ات،
 آڈراہ یک رد ۽ پہ بزہ ۽ ڈول ایرات انت انچو کہ آئی ۽ ماہیں دیم ۽ دستانی رزن ات۔
 دیمتر اے داں شو نزیں زرے ۽ ہلاس ات انت ہمازر کہ آئی ۽ چول مست ات
 انت ۽ آئی ۽ روزنائی ۽ شہم سیاہ ۽ سہریں رنگے ۽ ڈروشم ۽ تالان ات۔ نیلی ۽ چمانی
 ایبتکی، لٹانی بے گویا کی ہر کس ۽ بہ دیستیں گڑا اور ۽ گت کہ ناں آ، آگاہ انت ۽
 نئے کہ واب بلئے پرے حال ۽ آگندگ ۽ ات۔ چہ ڈرستاں پیش آئی ۽ کسے ۽ بچکندگ
 دیست انت، کسے ۽ چمانی تہاوشیں اُمیت دیست۔ پد ایک مردے ۽ سر، دیم، بروان
 ۽ ڈروشم آئی ۽ دیم ۽ پد ربوت انت۔ اے آئی ۽ وابانی تہہ ۽ اُمیت ۽ طلب ات۔
 نیلی زند ۽ تہاوشی، دیمروئی، ابد مانیں زند ۽ واہگ دار ات۔ اے آئی ۽
 اندری جذبگ ۽ تمہا ات انت پرچا کہ چہ آدینک ۽ ڈن ۽ دنیا، ہورک، تہار ۽ بے معنا
 ات۔ آئی ۽ وابانی دنیا ۽ نقش، کاگد ۽ سرایا گپانی تہاچ وڑا بیان کنگ نہ بوت انت۔
 ہماواہگ ۽ بچکندوک ۽ سرجمیں مردم ۽ آواہگ دار ات، گوں آئی ۽، آئی ۽
 واب ۽ واہگ پیلو بوت انت۔ آئی ۽ زندگی گوں یک مردے ۽ ہوار بوت۔ آئی ۽ راز
 ۽ جبر گوں یک ہمراہے ۽ یک بوت انت ۽ زندگی یکیں لوگ ۽ ساہگ ۽ گوزان بوت۔

ماہِ سال ہمے وڑا گوست انت۔ ہما آدینک ات ۽ زندہ مول ۽ مراد بلئے یک زمستانی
شپے ۽ نیلی ڈاکٹر اسٹیفن لوکچ ۽ دروازگ ۽ ٹلگ ۽ ات۔ ڈاکٹر ۽ لوگ ۽ در ۽ تاک
بندرات انت۔ یک وڑیں حاموش ۽ بے تواری ۽ ات۔ آپریات کنگ ۽ ات۔

”پہ خدائیگی۔ خدائ نام ۽۔“

پدا ڈاکٹر ۽ بورچی ۽ دروازگ پچ کت۔

”ڈاکٹر صاحب لوگ ۽ انت“؟

”واجہ واب انت“ آئی ۽ باورچی ۽ وش و شکی ۽ پہ ٹرس گوشت۔

”اٹوں چہ یک ناڈراہی ۽ چارگ ۽ پدگس ۽ اہتگ ۽ ہمے گوشت ۽ کہ من

دم بُرتگ ۽ کس مناپاد مہ کنت“

بلئے نیلی وتی ہوش ۽ نہ ات، آئی ۽ بورچی ۽ راتیلانک دیان ۽ لوگ ۽ پترت

۽ تچک ۽ ڈاکٹر ۽ واب جاہ ۽ سر بوت۔

اسٹیفن لوکچ بستر ۽ سراواب ات۔

پچ پرات انت بلئے وتی کوٹ ۽ کشینگ ات۔ یک شپی تہاریں ہتی ۽

روک ات۔ نیلی ۽ ہچ نہ گوشت ۽ جہل ۽ نشت ۽ دپ پچ لگوشت ۽ گزیوان بوت۔

”منی مردسک ناڈراہ انت خدائ دوستی ۽ ڈاکٹر بیا آئی ۽ بچار، زوت کن۔

زوت کن۔ باریں چون بیت۔“ آپہ زار ۽ پریات گزیوگ ۽ ات۔ اسٹیفن لوکچ

(Stepan Lukitch) پادا اتک۔ آئی ۽ چم لتارت انت ۽ واپینگ ۽ دمہر تگلین

وڑے ۽ آئی ۽ نیمگا چارات۔ آئی ۽ بلاہیں جانے کش ات ۽ ”اوں اوں“ گویشان ۽ وتی

دست دپ داشت۔

”پادا۔ بیارویں۔ زوت کن۔ جاورے سک حراب انت۔ تراٹوا بے

رسیت“ نیلی زرد ترینگ ات، آئی ۽ دیم خشک ات۔ آوتی دل ۽ درداں پریات کنان

ء ارس ریچان ات۔ آسک پریشان ء بے تاہیر ات۔ آگوشگ ء ات کہ آئی ء مرد سک ناجوڑ انت ء اشتاپنی ء ڈاکٹرے پکار انت۔ آئی ء پریات ء زاری ء سنگ آپ کتگ ات بلینے ڈاکٹر ء سر ہچ وڑیں اثر نہ بوئگ ء ات، آبس وتی دست ء دپ ء داران ء گہاسگ ء ات۔ ڈاکٹر ء بس اُقار گے کش ات ء ”اوں“ گوشت۔

”پادا۔ پادا۔ بروان۔ دیرمہ کن۔ بڑگ بہ کن ڈاکٹر!“

”من باند اکاہاں“ ڈاکٹر نرنڈان ء لجان ات۔

”چونہ بیت ڈاکٹر! ترا اٹوں آہگی انت تو سر پد نہ ءے منی مرد سک ناڈزہ

انت۔ آئی ء رائیفائیڈ تپ انت۔ تو چومہ کن باریں چون بیت؟“

”من ہمیش انت اٹوں انگلوں۔۔۔“ ڈاکٹر ء پدا نرنڈان ات۔ ”سے روج

انت کہ پمن آرام حرام انت۔ من کیوئی تاں ہے ٹائیفائیڈ تپ ء نادراہاں چاران

آں۔ نوں منی جند ء راتپ انت ء ٹائیفائیڈ ء گپتگ، اٹوں گوں من ہچ آہگ نہ

بیت۔۔۔ پدا ڈاکٹر ء تھر مایٹر کش ات ء وتی پیشانی ء سک دات۔ ”منی تپ چل ء

سر انت گوں من آہگ نہ بیت من نشت نہ کناں۔ من ء پہل کن۔ بل کہ وپساں“

ڈاکٹر پدا وپت۔

”ڈاکٹر صاحب! منی دست بستگ انت پہ حُدا یگی پادا برواں۔ من ء کمک

بہ کن۔ منی سر ا بڑگ بہ کن۔ ہمت کن پادا۔ تو ہرچی لوٹے ڈاکٹر ترا دیاں۔ بلینے

بیا۔۔۔“

”اُف! بی بی آہگ نہ بیت من ترا چے گوشتگ اوں کہ من اتک نہ کناں“

نیلی پہ سک بے تاہیری پد ء دیم ڈاکٹر ء واب جاہ ء اے کش ء آکش

گردگ ء ات۔ آئی ء نہ زانت کہ ڈاکٹر ء چتور بہ مٹارینیت کہ پرچا آئی ء روگ الہی

انت۔ آیو کا زانگ ء ات کہ آئی ء مرد چینکس آئی ء دل ء دوست انت۔ آئی ء ابید آ

چینکس بے تاہیر ء اہتیک بیت۔ باند انت کہ ڈاکڑ وتی دم برگ ء سُست جانی ء بے
خیال بہ کنت ء آئی ء ہمراہ بہ بیت۔ بلئے نوں چد ء گیشتر دگہ چے ممت ء زاری پشت
کپتگ۔

”بروڈاکڑ زیستوف ء بہ بر“ اسٹیفن لکچ ء توار آئی ء گوشاں کپت۔

”اے وڑا بوت نہ کنت۔ آچدا بیست میل انگہ دور انت ء وہد کم انت۔
اسپ چد ء گیشتر سُت نہ کن انت۔ ماپیسراتی کرّاسے میل ء پند جتگ ء اہتگیں۔
چش مہ کن واجہ ڈاکڑ۔ پادا برواں تو یک بامردی کارے بہ کن۔ وتی دم برگ ء بے
خیال کن۔ من دست بستگاں۔ چش مہ کن“

”ہچ بڑگی بوت نہ کنت۔ من ء تپ ء کپتگ۔ منی سر ترگ ء انت۔ او

زال ترا ہچ کار نہ کنت۔ منی چند ء یل دے“

”بلئے تئی ڈیوٹی انت۔ لازم ترا آنگی انت۔۔۔ تو پشت ء گوش کت نہ کنئے۔

اے تئی کینگ انت۔ یک مردے وتی زند ء پہ ہمساہگاں قربان کنت ء تو پہ دمانے ء
حاترا آگ ء پاد نیائے۔ من ترا آمید گس ء دیم ء بُرت کناں“ نیلی ء یک برے ہے
مارات کہ آضد کنگ ء انت ء انچو بڑ زروگ ء بد تمیزی نہ لوٹیت۔ بلئے پہ وتی مردے
حاترا آئی ء ہر ڈولیس فہم، زانت ء ہمدردی بے خیال کتگ ات۔ آئی ء بہار ء زہر ء
جواب دیگ ء بدل ء ڈاکڑ پادا تک ء سار تیں گلا سے آپے گلاٹ ات۔ نیلی یک
پنڈوکے ء وڑا آئی ء دیم ء پریات ء زاری ء ات، تاں کہ ڈاکڑ ء آئی ء دیم ء وتی ضد
ہلاس کت، پادا تک، وتی پوشاک ء مٹ کنگ ء مشکول بوت ء وتی کوٹ ء شوہازگ ء
اینکو آنگو چارات ءے۔

”ایش انت“ نیلی ء ہمدان ء آئی ء کوٹ چت ء آئی ء راگورا دیگ ء پاد

آئی ء گلے چت کہ ڈاکٹر پہ روگ ء ساڑی بوتگ، ”بیاترا کوٹ ء گورا دیان
 بلتے کن۔ ہرچی لوٹے ترازردیاں۔ تیوگیں زند ء تی مٹت واربوں۔۔۔“
 بلتے چونیں مصیبتے ات۔ ڈاکٹر ء کوٹ گورا کت ء پدا تچک بوت ء آئی ء
 کوٹ ء راگپت ء گرگان کنان گت۔ اے گر ء چیل ء تہا برے آئی ء سر ء گلاہ کپت،
 برے ذرا جیں پاد ء بوٹ ء برے یک چیزے بلتے ڈاکٹر ء ذراہیں نیون آئی ء گر ان
 گت انت تاں کہ ڈاکٹر آئی ء بچی ء اسپ گاڑی ء سوار ات۔ نوں دیم ء سی میل ء سفر
 ات۔ آئی ء مرد ڈاکٹر ء ودار ء ات۔ ہر نیم گاسیاہیں شپ ء تہاری ء مان شاننگ ات۔ جم
 پہ جم ء نسیم نہ بوت۔ زمستان ء سار تیں گوات ء کشک پنا کتگ ات۔ برف ء ڈیکی
 جہل ء راہ ء دیم ء اژاند ات انت۔ کوچوان دم پہ ساعت راہ ء گار کنان ات۔ نیلی
 ء ڈاکٹر پہ بے تواری نندوک ات انت۔ آہانی نیامچی ء گپ نہ بوت۔ راہ جہل ء بُرز،
 جپ ء جول ات۔

”زوت کن، ہیا کن“ نیلی دم پہ ساعت کوچوان ء ہمیر دیان ات۔
 سہب ء پنچنج ء دمبر تگیں اسپ یک کمپانے ء پترت انت۔ نیلی ء وتی جاہ ء
 دوار پتجہ آورت، ٹوہیں دروازگ، پزاہیں فصیل۔ اسپانی بند جاہ ء امبار ڈراہ آہانی وتی
 ات انت۔ گڈ سر ء پہ توحیلے وتی لوگ ء سر بوتگ ات۔ آئی ء گوں ڈاکٹر ء درائینت۔
 ”دمانے بجل کہ من کایاں“

آئی ء ڈاکٹر مجلس ء صوفہ ء سرانادینت۔ وت دیمتر پترت، ”کے صبر کن
 من بہ چاراں باریں مردک چون انت“

وہدے نیلی چہ وتی مرد ء چارگ ء پدواتر اتک تاں آچے گندیت کہ ڈاکٹر
 صوفہ ء سراتچک انت ء نرنڈگ ء انت۔۔۔ ”ڈاکٹر، مہربانی کن۔۔۔ ڈاکٹر۔۔۔“
 ”اف۔ ڈومنا ء جست کن“ ڈاکٹر نرنڈگ ات۔

”چے؟“

”آہاں میٹنگ ء تہا گوشنگ۔ ولا سوف ء گوشنگ۔۔۔ کئے؟۔۔۔ چے؟“

نیلی یکدم پچ لرزات ء ترسے ء گپت پرچا کہ ڈاکٹر ہم آئی ء مرد ء وڑا بے
ہوش بوٹگ ات۔

”نوں۔۔۔ چے بہ کنت۔۔۔ من ء لازم ڈاکٹر ز مسوف ء رندا روگی
انت۔۔۔“ آئی فیصلہ کت۔

ہر نیمگا تہاری ات، سارتی تالان ات۔ زمین برف ء سارتی ء حشک کتگ
ات۔ آئی ء جان ء دُر دے زرتگ ات ء آئی ء روح وژند ء پند ات۔ اے دُڑا ہیں
درد ء دُوران ء ہیج علاج نیست ات۔

آئی ء پداوتی آدینک ء تہا چارات ء گیر آورت کہ ہر زمستان ء آئی ء مرد
چینکس جنجال ات کہ بینک ء زرتگیں زرتانی سود ء رہن ء زرتاں مچ بہ کنت۔ پدا
آہاں ء شپ ء واب حرام ات۔ آسرد دے ء گپتگ ات انت۔ چے پیم بہ کن انت
کہ کورٹ ء کلرک آہانی رندا میت۔۔۔ آئی ء دیست کہ منی زہگ انت۔ زمستانی
تزندیں سارتی انت، جان ء سہر کنوکیں تپ، گٹ ء ناڈر اہی ڈیپیتیر یا انت، اسکول ء
نمبرانی کمی، پنج ء شش سال ء عمر ء چکانی بیرانی۔۔۔

آدینک ء سُر مگیں رنگ پشت کپیت، ایٹی ء مرگ لڈینت نہ کنت۔
مرد ء جن یکجاہ نہ مرانت۔ ہرچی بہ بیت یکے لازم دومی ء کل کنگ ء ساڑی
ء ہست بیت۔ اے زاناں آئی ء قسمت ء تحت ات۔ نیلی وتی مرد ء راگندگ ء ات
کہ مرگی انت۔

آئی ء کفن، موم بتی، مبدہ ء حیرات کنوکیں پادری ء اے دگہ دُڑا ہیں
چست ء ایرچم ء وت دیست انت۔

اے وڑپرچا انت؟ اے جی انت۔ آئی ء وتی مرد ء راسرتاں پاداں چار
 ات ء گوشت۔ آئی ء انچو گیر اتک کہ آئی ء پیسرگیگیں زندگوں وتی مرد ء یک
 ناسر پدیں کارے ء بندات ات۔ یک چیزے چہ نیلی ء دستاں لگشت ء بُن ء کپت۔
 آگر ات ء چم ء پیچ گت انت تاں آدینک آئی ء پاداں کپتگ ء دومی ٹیبل ء سرا
 انت۔ آئی ء آدینک ء چم سک دات انت۔ آئی ء دیم ء یک حشک، زرد ء ار سیگیں
 مردے ء دیم ات۔

بلئے آدینک ء تہا سُرگیگیں پُژدر گارات۔ ’من ء آرام کنگ لوٹیت‘۔ آئی ء
 حیاں گت ء ایمنی ء آہے کش ات۔۔۔

شرط (The Bet)

زمستان ۽ تہاریں شپے ات۔ مزن عمر ۽ بینک ۽ کاردار پیشی تزانگے ۽ کپتنگ ات کہ چہ مروچی ۽ پانزدہ سال پیسر آئی ۽ یک زمستانی شپے ۽ دعوتے کتگ ات۔ آ دعوت ۽ بازیں ہوشیار ۽ زانت کاریں مردماں بہر زرتگ ات کہ آہانی تہا احوالکار ۽ دانشور ہوار ات انت۔ گپ چہ گپ، بحث ۽ تزانے ۽ پاد اتک ۽ آسر ۽ ادارس ات کہ حکومت ۽ نیگایک مردم ۽ وہدے قید ۽ بند بیت، گڑا سزاء موت شر تر انت کہ عمر ۽ قید۔۔۔ گیشتر مردمانی خیال ات کہ یکدم مردم ۽ کٹنگ یک نہ وشیں سزائے۔ آہاں ہے گوشت کہ اے وڑا مردم ۽ کٹنگ یک ناوشی، غیر اخلاقی ۽ کواہن ۽ قدیمیں رہندے ۽ گوں یک عیسائی ریاستے ۽ رہنداں ہمگر نچ نہ انت پمشکہ آہانی صلاہ ہمیش ات کہ مرگ ۽ سز ابا ندیں عمر ۽ قید ۽ بند ۽ تہا بدل کنگ بہ بیت۔

”من گوں شامتا پاک نہ کنناں“ مزن عمریں میکمر ۽ درآینت۔ ”من ناں کہ مرگ ۽ سز ادا بستگ ۽ نیکے عمر قید ۽، بلئے منی دل گوشت کہ مرگ ۽ سز اچہ عمر قید ۽ تلو سینتگیں سزاء شر تر انت۔ منی دل ۽ یکدم مردم ۽ کٹنگ چہ ہر روچی کپتنگ ۽ کٹنگ ۽ شر تر انت۔ بچار سزاء موت ۽ مردم یک رندے مریت ۽ جان چٹیت بلئے عمر ۽ قید ۽ مثال ہمک روچ ۽ مرگ انت۔ چندے دمان ۽ جان ۽ چٹنگ شر تر انت یا بازیں سالاں مردم ۽ بند کنگ ۽ مدان مدان ۽ کٹنگ بہ بیت۔ شماوت بچار ات۔“

”دوئیں شومی انت“ یک مہمانے ۽ درآینت۔ ”دوئیں مردم ۽ زند ۽ پچگرگ انت۔ یکے ہم شر نہ انت۔ زند خدائی دادے۔ سرکار ۽ اے حق نیست کہ ایشی ۽ پچ بہ گپت وہدے کہ یک چیزے نہ داگ ۽۔ دعوت ۽ یک ورنائیں بیست

۽ پنج سالی وکیلے ہم نندوک ات۔ وهدے مردماں چه آئی ۽ جُست گُت که توچه گوشے؟ گُرا آئی وتی لیکه اے وژادات، ”مرگ ۽ سزاء سزائے موت دوئیں بدیں چیز انت بلئے اگاں کسے من ۽ به گوشت گُرا من دومی بزاں عمر ۽ بندگی ۽ سزاء شتر تر زاناں، پرچا که چه یکپارگی مرگ ۽ شتر تر انت که مردم زندگ ۽ هست انت۔“

نوں نوکیں سر حالے بندات بوت۔ مینکر که آوهد ۽ ورناء جذباتی ات، آئی ۽ گوں زور ۽ وتی مُشت ٹیل ۽ سراجت ۽ جاک کنان ۽ گوشت ”تئی گپ ردانت من گوں تو بیست لکھ ۽ شرط جناں اگاں تو پنج سال پہ ایو کی به گوازین ۽۔“

”توپه دل ۽؟“ ورنائیں وکیل ۽ گوشت، ”من ۽ تئی شرط پنج سال نابلکنه پانزده سال ۽ قبول انت“

”پانزده سال! شتر!“ مینکر ۽ پداپه کوکار گوشت۔

”شتر تو وتی زراں ایر کن۔ من وتی آجوتی ۽ دیاں! شرط جنگ!“ ورنائیں وکیل ۽ پسه دات۔

دوئیناں شرط جت۔ مینکر ۽ وتی بازین زرا ۽ مال ۽ پرواه نه ات ۽ وتی شرط ۽ گل ۽ ات۔ شپ ۽ نان ۽ سراجت رندے پدا آئی په مسکرائی ورناء را گوشت، ”ورنا! بچاریک رندے پدا دل ۽ پگر به کن۔ په من بیست لکھ پنج نه انت بلئے تئی واسته زند ۽ سئے ۽ چار سال باز انت۔ من پشکه سئے ۽ چار گوشگ ۽ اوں که مشکل انت که ایو کی ۽ توچه ۽ گیشتر سال زندگ به بئے۔ بچار وتی جند ۽ منشاء و تارا بند کنگ چه دگرے ۽ زور گرگ ۽ بند کنگ ۽ گران تر انت ۽ وهدیکه ترا وتی آجوتی ۽ حیاں کاینت ۽ دراتک نه کنسے گُرا اے انچش انت که تو زهر ۽ قدح وارنگ۔ من ۽ تئی سراسک افسوس بونگ ۽ انت۔“

مروچی بینکار سرگردان ات ۽ ہاشپ ۽ دعوت ۽ شرط ۽ گیر آرگ ۽ ات
 کہ آئی پرچاچوش گت کہ چہ یک ورنہ ہے ۽ آئی ۽ پانزدہ سال ۽ آجوتی چہ گیت ۽ وتی
 بیست لکھ کور ۽ چگل دات انت ۽ اے بے نفیس شرط ۽ ہچ فاندگ ہم نیست ۽ نیکہ چہ
 ایشی ۽ اے گپ پدربوت کنت کہ عمر قید ۽ سزاشر ترانت یا سزائے موت۔ اے
 دُراہ بے سر ۽ پادیں گپ ات انت ۽ اے شرط ۽ نہ سر ہست ات ۽ نئے کہ پادیلئے
 بوت ۽ نون ایش کہ چہ منی نیمگایک ہستو مندے ۽ بے نہیں واہگ ۽ یک ورنہ ہے ۽ یہ
 زر ۽ مال ۽ حرص ۽ لالچ۔۔۔

آئی ۽ پداہاشپ ۽ شرط ۽ قول ۽ رہندیات گت انت کہ ہے فیصلہ بوت
 کہ ورنہ ہستو مندیں بینکار ۽ لوگ ۽ باگ ۽ تہابند بیت ۽ آچہ اداگوں ہچ مردم ۽ گپ
 ۽ تزان گت نہ کنت ۽ کسے ۽ توار ہم آئی ۽ گوشاں سر بیت ۽ نیکہ حالتا کے ونت کنت ۽
 ناں کسے ۽ کاگداں پبہ گت کنت۔

ہو! البتہ ساز ۽ زمیل جت ۽ گوش داشت کنت، کتاب ونت کنت، کاگد
 نبشتہ گت کنت۔ شراب ۽ سگریٹ ۽ ہم موہ دیگ بیت۔ آئی ۽ واستہ کوٹھی ۽ دیوال ۽
 کسانیں ٹنگے پر کنگ بیت کہ چہ اداوتی گزر ۽ سامان، ورگ، کتاب، شراب ۽ دگہ چیز
 لوٹ ات کنت بلئے آہم نبشتہ ۽ دزو شم ۽۔ اے ہم منگ نامہ ۽ ہوار کنگ بوت کہ
 14 نومبر 1870 ۽ شپ ۽ دوازده ساعت ۽ بہ گرتاں 14 نومبر 1885 ۽ شپ ۽ نیم ۽
 آہم اجلیت۔ اگاں آئی ۽ کسانیں بے رہندی ۽ گت گڑا بینکار پابند نہ انت کہ 20
 لکھ ۽ بہ دنت۔

آئی ۽ ایوکی ۽ قید بندات بوت۔ وتی قید ۽ اولی سال ۽ چہ آئی ۽ نبشتہاں
 ہے پدربوت کہ ورنہ ایوکی ۽ سک پریشان ۽ تہنائی ۽ آماج انت۔ پیاو ۽ توار شپ ۽
 روچ چہ آئی ۽ کوٹھی ۽ پیدا ک ات۔ آئی ۽ شراب ۽ تمباک نہ لوٹ ات۔ شراب ۽

بابت آئی گوشت کہ اے مردم دلی جذبگاں پادکنت، وہدیکہ جذبگ یک بندی
 ے ارمان بوت نہ کن انت آئی دژمن انت۔ وہدیکہ وشیں شراب ے ورگ ے
 چے فاندگ کہ مردم ے کراکس مہ بیت، ے اے کہ سگریٹ ے تمباک ے بو آئی ے
 کوٹھی ے حراب کنت۔ اولی سال ے آئی ے انچیں کتابانی لوٹ ے تمہا گت کہ آہانی تہا
 ناول ات انت ے آہانی بنگپ محبت، مہر ے دوستی ات۔۔۔

دومی سال ے پیانو ے توار گارات۔ بندی ے کلاسیک تب ے کتاب لوٹ ات۔
 پنچمی سال ے آئی ے ساز ے زمیل ے حُب ے واہگ دوارگ پاد اتک ے آئی ے شراب لوٹ
 ات۔

ہر کس ے کہ کوٹھی ے کسانیں ٹنگ ے آندارگ گت ے گڑا آہانی گوشتگ ہمیش
 ات کہ شب ے روج وپنگ، وارت، تنگیت ہر وہد ے گہاسیت ے چہ وت ے میزار ے بے چاڑ
 انت۔ وت گوں وت جیڑیت ے وت سریں گپ کنت۔۔۔ آ کتاب نہ وانیت ے بس
 نبشتہ کنت ے تاں دیر ے نبشتہ ے مشکول انت۔ پد اسہب ے پاد کئیت دژا ہیں نبشتانکاں
 دڑیت ے چگل دنت۔ بازیں وداں مردماں دیستگ کہ گزیوگ بنا کنت ے زار
 جنت۔۔۔

ششمی سال ے نیم وہد ے گوزگ ے پد بندی ے زبان، فلسفہ ے تاریخ ے بابت ے
 کتاب ونت۔ آئی ے ہمنچو باز کتاب طلب گت کہ بیکار ے وس ے ڈن بوت کہ اے
 کتاباں چہ گجا بیاریت ے شوہاز بہ کنت۔ چار سال ے تہا آئی ے شش صد کتاب ونت۔
 اے نیام ے بیکار ے نام ے آئی ے کاگدے نبشتہ گت۔

”واہمیں بندی کنوک!

اے جبراں تراشش زبان ے تہا نبشتہ کنگ ے اول، ایشی ے ہما مردماں پیش بہ
 دار کہ اے شش زبان ے زانت کار بہ بنت۔ اگاں آہاں گوشت کہ ایشاں ردی مان

نیست گڑا تو وتی باگ ء بہ اوشت ء توپکے آس بدئے۔ توپک ء توار ء من
ہے سرپدباں کہ منی جہد بے مزنہ بوتگ۔ گپ ایش انت کہ ہر زبان ء تہا گپ جتا
جتا انت بلئے راستی ء آہانی معنایک انت۔ اگاں شما بزبان ات کہ منی دل اے راز ء
سرپد بوتگ ء پد چوش بوتگ کہ کساس نہ بیت۔“

بندی ء واہگ پیلو کنگ بوت، بینکار ء حکم دات کہ باگ ء دو تیر آس دیگ

بہ بیت۔

دہمی ء سال ء پیلو کنگ ء پد بندی ء دگہ پچی نہ ونت ایو کا انجیل ء وانگ ء
ات۔ بینکار حیران بوت کہ یک مردے ء شش صد جلد ء کتاب ہلاس گت انت ء
یک سالے یک کسانیں کتابے ء سر ء چیر انت۔

وتی بندی جاہ ء گڈی دو سال ء و ہداں بندی ء ہر تہر ء کتاب ونت۔ آئی ء
بارن، شیکسپیر ونت انت۔ پدا آئی ء کیمسٹری، میڈیسن، ناول، فلاسفی ء دینیات
ء کتاب ونت انت۔ چہ آئی ء ہر چیز ء وانگ ء انچش سما بوتگ ء ات کہ یک مردے
زر ء تہا زیر آپ بوتگ ء انت ء آپی جہاز ء ہر چند ء گرگ ء دز موش کنان انت تاں
کہ آئی ء ساہ رکت ات بہ کنت۔۔۔

پیریں بینکار ء را اے دڑاہیات اتک انت۔ ”باند اشپ ء دو انزدہ نج ء آئی
ء آجوتی ء و ہد ء پاس انت ء مئے منگ نامہ ء رد ء من ء آئی ء بیست لکھ دیگی انت بلئے
اگاں من بیست لکھ دات گڑا منی چند ہلاس بیت۔“

پانزدہ سال ء پیسر آئی ء زر ء مال حساب نہ بوت انت بلئے مروچی آئی ء را

اے سامنہ ات کہ آئی ء وام گیشتر انت یا آئی ء ملک؟

اسٹاک اکیچینج ء تہا اے حساب ء نقص ء تاوان ورگ ء آئی ء بے عقلیں

کاروبار ء مروچی آئی ء راسک وار ء وام دار کتگ ات۔ آئی ء بے پروائی، بے فکری ء

بے زانتیں بازیں کاراں مروچی آئی ء راجہ پادے سواساں زبہر کنگ ات ء آسک مالی
 حساب ء کمزور ء بے وڑ ات۔ یک بینکارے ء بستار ء آئی ء دل لرزگ ء ات۔ آئی ء
 دل ء خیال کت۔

”اے شرط شومئی ءے بوت کہ منی سرا کپت“ آئی ء وتی دستان ء پرتک۔
 ”اے مردم ہم نہ مُرت۔ چون مریت، عمرے بس چل سال انت۔ اے منی
 ڈڑاہیں زڑاں بارت ء من حشکیں چادر ء مردباں۔ آ منی مال ء سرا عیش کنت، آ
 روس کنت۔ منی ڈڑاہیں زڑاں بارت ء من ء تلو سینیت۔ جواجنت۔ اسٹاک ا یک پیچ
 ء زڑ جنت ء پدا من ء پہ شگان گو شیت کہ من تی زڑاں عیش کنگ ء آل۔ پنڈگ
 لوٹے۔ ترامد د بہ کنان“

”ناں من اے وڑاں نیلیاں کہ کیے منی زڑاں عیش بہ کنت۔ اے ڈولیس
 بے عزتی ء مرگ شر تر انت۔“ دیوال ء گھڑی ء سے نج ء گھنٹی جت۔ ہر کس لوگ ء
 تہا و اب ات۔ ایوک ء باگ ء دڑ چکانی شاہانی لمباں ابید کہ گوات ء مُرگ ء توار
 آہگ ء ات۔ آپہ بے تواری پاد اتک ء ہما چابی چہ سیف ء کش ات انت کہ چہ پانزدہ
 سال ء کس ء دزنہ جنگ ات انت۔ وتی ہور ء کوٹے گور اکت ء گس ء در کپت۔
 باگ تہار ات، سارتی ات۔ ہور بو نگ ء ات۔ گواتے کشان ات۔
 دڑ چکانی شاہاں سُریناں ات۔ تہاری ء بیکار ء ہر نیمگا چار ات ء بلے تہاری پھی ظاہر نہ
 بوت۔ آ بندگ ء کوٹھی ء کراروان ات بلے پیسر ء دورند ء آئی ء چو کیدار توار
 پر جت۔ کس ء پلہ نہ دات۔

’بگندے ہور ء موسم ء سارتی ء چو کیدار بورچی خانہ یا باگ ء تہا جاہے
 زُنڈینگ ات‘ بینکار ء دل ء خیال کت۔ ’اگاں من وتی دل ء تب ء کار ء بہ کنان، اولی
 شک چو کیدار ء سراہیت۔“

آتہاری ء بے بز مشیں گام چست کنان ء بندی ء کوٹھی ء کرا سربوت۔
 کمے دیم ء روان ء آئی ء باکسی ٹالے جت، تہاری ء روژنائی تالان بوت بلئے مردی
 ذاتے ظاہر نہ بوت۔ کُند ء تختے ایرات دیمتر آہن ء اسٹوپے ات۔ کوٹھی ء کوہنیں
 جتگیں کُبل ء سیل ہماوڑا شتر ات۔ باکس ء ٹال ء روژنائی ء پیریں بینکار ء دریگ ء
 ٹنگ ء بندی ء کوٹھی ء اندر ء چارات۔ کوٹھی ء تہاموم بتی ء روژنائی تالان ات۔
 آٹیل ء دیم ء نندوک ات۔ آئی ء پشت پرات۔ سرے مود ء دست ظاہرات انت۔
 آئی ء کتاب چچ ء تالان ات انت، زمین، کرسی ء ٹیل ء سرا۔۔

آئی ء تاں پنچ منٹ آچارات، بلئے بندی وتی جان ء نہ سُر ات۔ پانزدہ سال
 ء جیل ء آئی ء حیل کنگ ات کہ ہے پیم ء وتار ا بے ترک ء توار کنگی انت۔ بینکر ء
 آئی ء دریگ ٹنگ ات بلئے بندی ء چکے نہ جت۔ گڑا بینکر ء درے کُبل ء سیل پروشت
 ء پدا چابی کُبل ء راجت۔ زنگ ء باریں کُبل ء نہ وشیں توارے کُت ء دروازگ ء
 چیسکے جت۔ بینکر ء گمان ہمیش ات کہ مردک پہ گلے پاد کُتیت ء گل ء کوکارے
 جت۔ بلئے ہیچ نہ بوت۔ آوتی جاگہ ء بے گویاک نندوک ات۔ پدا بینکار ء دل جم
 کُت ء تہا پُترت۔ ٹیل ء سرا مرد بے ترک ء توار نشنگ ات انچو سما بوت کہ واب
 انت بلئے آئی ء ندرگ ء ہم پدّرات کہ آحشکیں دارے، جان ء چلّ ات۔ ہڈ
 ء پدّرات انت ء ذرا جین مودے چہ جنین آدما نیوداں ذراج ترات انت، آئی ء
 گل کُند بوتگ ات انت، سرے چو مردم ء بدل ء ٹر سناکیں درو شم دریگ ء ات۔ آئی
 ء مودانی اسپیتی ء جان ء لاگری ء مُردگی ء باوری نہ ات کہ آئی ء عمر ایوکا چل 40
 سال انت۔ آداب ات آئی ء دیم ء کاگدے سراوشی ء چیزے نبشتہ ات۔

”بڑگ ء بچار!“ بینکار ء حیا کُت۔ ”واب ء تہا لکھاں گندگ ء انت۔
 ایشی ء کُشگ ء من ء ہیچ محنت نہ لوٹیت۔ وت نیم مردگ انت ء ایوکا کونڈانی چیرے

کنگ ء دپ ء بالشتے ایر کنگ ء گوں ساہ ء بال کنت۔ “کس زانت نہ کنت کہ چون
مُر تگ۔ بلتے پیسر اچاریں باریں چے نبشتے انت۔

مینکر ء کاگد ء تاک چہ ٹیبل ء چست کُت ء وانگ بندات کُت۔

”باند ادوازده نج منی آجوی ء وهد انت۔ من گوں دنیا ء مردماں یکجاہ ہوار
باں، بلتے اے کوٹھی ء در کپگ ء روج ء بزانزانی گندگ ء پیسر اے المی انت کہ گوں
توں چیزے گپ بہ کنناں۔ من گوں وتی عقل ء ہوش ء گوشان ء حُدا ء سوگند ء وراں
کہ من ء آجوی، زند ء جان سلامتی، اے دُراہیں کہ تئی کتاباں شتریں نام دا تگ
انت۔ دُزستانی سرا نفرت انت۔ من اے دُزستاں سوچاں۔ پانزدہ سال انت کہ
من اے دنیا ء بابت ء و نتگ۔ اے زندگی ء بابت ء کتاب و نتگ انت۔ اے راست
انت کہ من دنیا ء آئی ء مردماں گستا بو تگاں۔ بلتے چہ ہمے کتابانی تہا من ہرچی و نتگ
ء دیستگ۔ وشیں قدحانی تنگ بہ بیت، وشیں صوت، آسکانی شکار یا ممانی کُشگ،
جنکانی مہر ء محبت، شپاں، ہما جادوئی ندرگ کہ شاعر اں وتی شعرانی تہا کما تگ انت۔
دُراہ من دیستگ انت۔ ایشاں منی گوشان سُک سُک کنگ ء منی جگ ء راترینتگ۔

تئی کتابانی برکت ء من کوہ ء البرز ء سر کپگ ء روج ء در آہگ، دریا ء زر
ندرگ کنگ انت۔ چہ ہموداروج ء بزانز ء جمبرانی پٹہ دز جنگ انت۔ من سبز ء
آبادیں میتگ دیستگ انت۔ دریا، گندیم ء جنگل چارینتگ ات انت۔ ہر ڈولیس توار ء
شواہگانی شینزارگ اش کنگ انت۔ آہانی نل ء توار۔ پدا شیطان ء گپ ء گال وتی
گوشاں اش کنگ انت۔ شُمے کتابانی تہانہ بو تگیں جاور دیستگ انت۔ میہگانی سچگ،
نوکیں دین ء مذہب ء بلاہیں بادشاہانی پُر شنگ ء کپگ ء کور چات ء نہ بو تگیں جاور
دیسنگ انت۔

”شمسے کتاباں من ء عقل ء ہوش دات، مردمانی ہرنہ و شین حیاں ء لیکہ
 منی مجگ ء مان بوت انت۔ پمشکہ من ہے سرپد ہاں کہ شادڑستاں منی عقل گیش
 انت۔ بلئے من اے ہوشیاری ء سوچاں، من اے ڈولیں مزن مری ء آس دیاں۔
 اے ڈراہ بے کار ء نہ و شین حیاں ء پگر انت۔ ردورگ انت انچش کہ شیطان ء آپ
 انت۔“

”شمارا بگندے پرے جبر ء گزونا کی انت کہ اے دنیا ء شما عقلمند، زانت کار ء
 بلاہیں مردم ات بلئے یک راستی ء موت انت کہ آشمے دنیا کی ڈراہیں ہستی ء مزن
 مری ء پچ گپیت ء بارت، شمسے ہرچی سچیت یابدیت ء برنے جوڑ بیت انچش کہ اے
 دنیا ء آسرا انت۔“

شماوتی مقصد گار کتگ ء ردیں راہے ء مسافرات۔ شادڑوگ پہ راست بہا
 زرتگ۔ شررنگی ء بدل ء بدرنگی زرتگ۔ شمانہ زان ات کہ چہ بوٹگ ء انت انچو کہ
 یک نیوگ ء دزچکے ء سراسر زوپ ء مالٹا ء بدل ء بگل ء گرسی کڈول بر بہ بنت ء یک دم
 برتگیں اسپے ء جان ء ہید گلاب ء بو ء بہ کن انت۔ پمشکہ من ہے جبر ء ابھہاں کہ شما
 جنت ء بدل ء اے دنیا پر چا گچین کتگ۔“

”من ترا پہ حق ء دل پیش داراں کہ من ء شمسے دنیا ء چینکہ نفرت انت۔
 من چہ ہما بیست لکھ کلدار ء وتادز کش کناں کہ پمینی واستہ یک و ہدے مزین دولتے
 بوٹگ۔“

من چہ زراں وتارادز کشی ء حاتراوتی بستگیں و ہدے پاس ء پنچ ساعت ساری
 چرے دنیا ء درکاہاں تاں کہ شما بز ان ات کہ من وتی عہد ء قول ء بچیتگاں ء ہما شرط
 کہ ماجتگ بز اں کہ ہلا س انت۔“

وہدے بینکرے کا گدونت۔ آئی اے اے عجیبیں مردے پیشانی چمک ات اے چہ
 کوٹھی اے گزیوان دراتک۔ آدل اے تہا انچو شرمندگ ات کہ، پچرنہ بوتگ ات آگوں
 گیمرتگیں حاطرے وتی لوگ اے پترت اے تاں دیراں گوں وتی آگاہیں چمانی ارساں
 بے واب ات۔

دومی سہب اے چوکیدار پے تچان اتک، آئی اے را پے ابھی اے گنو کی گوشنگ اے لگ
 ات کہ آہاں کوٹھی اے تہہ اے مردم دیستگ کہ آئی اے چہ کوٹھی اے تاک اے دڑک کتگ اے
 تچان اے باگ اے گوزان اے چہ کمپان اے درشتنگ۔

بینکر پے تچانی درکپت تاں کہ دلجم بہ بیت کہ مرد چہ وتی کوٹھی اے رپتنگ۔
 دگہ بے فاندگیں بحث اے ترانے اے رگگ اے حاترا آئی اے کاگد اے تاک چہ کوٹھی اے ٹیبیل اے
 بے گویا کی چست کت اے لوگ اے سیف اے تہا پے مہری اے بند کت کہ کس مہ زانت کہ آ
 چہ لکھانی حساب اے شرط اے چہ رکیتنگ۔۔۔

بدکار (The Male factor)

بارگیں مرد کے، گوں تنگ ء اگڑی تنگیں پچھاں جُست ء پُرسی مجسٹریٹ ء
 دیم ء پہ بڑگی اوشاتنگ ات۔ آئی ء دیم ء ریش ء مُود پہ بے وڑی رستگ ات انت ء
 دیم چہ گر ٹمپک ء ٹپاں ٹک ء ٹگار ات۔ بزیز بُردان چمانی دیم ء گزان ات انت۔
 سکین غنمگیں مردے ء درابوت۔ آئی ء سرء مود بُونٹراں بونٹرات۔ پاداں شپاد
 ات۔۔۔

”ڈینس گریگوریوف!“ مجسٹریٹ ء آئی ء نام توار کت۔ ”کے دیمتر ایبا ء
 منی جستانی پسہ ہاں بدے جولائی ماہ ء ہفت ء، ریل گاڑیانی راہ ء چوکیدار ایوان
 سیمیونچ ء تئی رپورٹ داتگ کہ توریل ء راہ ء آہنانی یک زنڈیں نٹے ء بوجگ ء
 گرگ بوتگ ء ء آنت ایش انت؟ باریں ہے گپ انت؟“

”چے؟“

”بہ گوش ہے وڈ انت؟ شر بچار ہمیش انت؟ شاباش! پرچانٹ ء راپچ
 کرتگ ء؟“

”چے؟“

”اے چے، چے ء یل کن! اصلیں گپ ء بہ جن کہ تو پرچانٹ ء پچ کنگ ء
 بوتگ ء؟“

”اگاں! مناپریشی ء کارمہ بوتیں گڑا پرچاوتارا کشت ء پچ کرتوں“ ڈینس ء

دیم تزینت، بُرز ء چارات ء پسہ دات۔

”گڑا اے نٹ تراچے کار دنت؟“

”ماچہ ایشی ء وزن ء کار گریں“

”ما۔۔ ما! دگہ کئے انت“

”ما مردم۔۔۔ کلیموف ء مردم بس!“

”او مردک! وتارا گنوک مہ کن۔ پہ ہوش گپ بہ کن۔ ادا دزوک مہ

بند!“

”من چہ گونڈوئی ء دزوک نہ بستگ گڑا ادا چون دزوک بنداں!“ ڈینس

نر میں گالوارے ء گوشت۔

”واجہ تووت بچار۔ اگاں تو آپ ء تہا پہ شکار ء چیزے دؤر دئے، اگاں

وزنے مہ بندے چُون بُن ء روت۔ شاموت عقل ء مندیں مردم ءے۔ گسک یا کاہ ء

چنڈ چون جہل روت“

”گسکے، کاہکے وزن ء بندے گڑا آپ ء تہاروت۔ مئے میتگ ء دریا ء ماہیگ

آپ ء چیر انت سر بر ء نیاہنت۔ ایو کا شیلی اسپر آپ ء سر بر اکئیت انت“

”تو ماہیگانی گپ ءے پر چا؟“

”چے؟ تووت مناجست گت۔ مئے کار ماہیگ ء گرگ انت۔ وزن ء ابید

ماہیگ۔ گرگ نہ بیت۔ اگاں کسے ء باور نہ کنت گڑا بہ روت انت۔ وتی چماں بہ

چاریت کہ اگاں وزن مہ بندیت چیر دان چون ماہیگ ء گیپت۔ عقل ء مندیں مردم

زان انت بلئے پہ نادان ء ہیچ قانون نیست“

”بلئے بزاں تو ہمے گوشگ ءے کہ تو ماہیگ ء شکار ء واستہ اے نساں تچ

کنئے؟“

”دگہ چے؟ من گوں ایشی ء مجولی نہ کنناں!؟ اے چیر دانے“

”بلئے تو پہ ایسی ء دگہ چیزے ہم کار مرز کرت کن ءے۔ مثال، کیلا، تینگلی
تیرے آہنی چُنڈے“

”واجہ! چہ نٹ ء شتر تریں چیز دگہ ہچ بوت نہ کنت۔ ایسی ء راتو کا ٹنگے پر!“
”اے مرد ء بچارات۔ سر ء وش وش نہ انت دو روچی تیلے۔ چے گپ
کنسے؟ سر پد نہ بے۔ سر ء برو برے۔ تو اینچو ہم نز انے کہ گوں اے نٹ ء پچ کنگ ء
چنکس نقصان بیت۔ اگاں پانگپا ء ترامہ دیستیں بلائیں تاوانے بوتگ ات۔ ریل چہ
وتی راہ ء شتر تگ ات۔ بازیں مردے مُرتگ ات۔ اے مردمانی کُشدہ تو بوتگ ات
ءے۔۔۔“

”توبہ! توبہ۔ اے تو چونیں گپ کنگ ءے۔ من مردماں چیا کشاں واجہ ء
چک! حُدا ء شکر انت ماوتی میتگ ء پہ آرام ء دل نشنگیں۔ چُشیں پگرے پما حرام۔ ما کجا
ء مردمانی کُشگ کجا۔ توبہ توبہ۔ او۔ واجہ حُدا! پردگ کن۔ اے مرد چے گو شگ ء
انت“

”گُراتی دل ء ریل گاڑی کپگ ء وئیل چون بنت؟ اگاں دوسہ نٹ پچ بہ
کنسے۔ ایکسٹنٹ بیت۔“

ڈنیں ء وتی چمان ء نز آؤرت ء مجسٹریٹ پہ حیرانی چارات۔۔۔ ”گُرا
باریں چنت سال انت کہ مئے میتگ ء مردم ہے نٹاں پچ کنگ ء انت۔ یک ہم ریلے
نہ کپتنگ۔ تو گو شے ریل کپ انت۔ مردم مرانت۔ منی عقل کار نہ کنت۔ ہو! البتہ
اگاں مادارے بُنڈے ریل ء راہ ء ایر بہ کناں۔ بلکنہ! بلئے پہ یک انچکیں نٹے ء ریل
کپیت۔ اُف۔۔۔“

”ترازاگی انت کہ نٹ ریل ء راہ ء مہر دار انت۔“

”ماسر پدیں۔ ماشری ء زانیں۔ ماکدی ڈراہیں نٹ کشیتنگ انت۔ مایکے
یکے یل کنیں۔“

ڈینس گہاسگے ء گپت ء دست ءے دپ ء داشت۔۔۔

”پیسر یگیں سال ء ریل ہما کپت“ مجسٹریٹ ء ڈرائینٹ۔ ”نوں مردم

سر پد بیت کہ چیا؟“

”واجہ تو چے گوشت۔“

”من گوشت کہ نوں ہر کس زانت کہ پاری ریل پر چا کپتگ؟“

”واجہ شما ڈراہ وانندگیں مردم ات۔ واجہ حُدا چاریت ء مردم ء رازانگ

بخشائیت۔ بلئے واجہ! شُمنے اے چو کیدار چٹیں جٹ ء جاہلے۔ اے پچی نہ زانت۔

ایوکا پت ء مردماں بہتام جنت ء گپت۔ واجہ اے گپ ء ہم نبشتہ بہ کن کہ ایشی ء من

ء دل بند ء مُشت جتگ ء تیلانک داتگ“

”وہدیکہ تی لوگ پنگ بوتگ گڑادگہ انچیں نئے دراتلگ، کدی ء کجا اے

نٹ تو کشیتنگ“

”بزاں ہمانٹ ء گپ ء ات کہ لوگ ء سُہریں ڈبہ ء چیر ایرات“

”من نہ زاناں کجا ایر بوتگ؟ بلئے تو کدی کشیتنگ؟“

من نہ کشیتنگ، یک چمیں مردک سیمون ء بیچ اگنشکاء ء من ء داتگ۔ ہما

کہ ڈبہ ء چیر ایر بوتگ۔ بلئے اے من ء میٹروفان درکتگ“

”میٹروفان چی ءے؟“

”میٹروفان پیٹروف! ہما مرد کہ مئے میتگ ء نٹ جوڑ کنت ء بہا کنت۔ تو نام

نہ اشکتگ۔ آئی ء رابازیں نٹ پکار انت۔ یک نئے ء بہا دہی ءے۔۔۔“

”گوشدار! پینل کوڈ آریٹیکل 1081ء تہا نبشتہ انت کہ پے زانت اگاں کسے ریل گاڑی ء پٹری ء تاوان بہ دنت ء چہ ایشی ء نقص ء ویلے بہ بیت گڑا ایشی ء بدل ء ٹوہیں سزانت کہ مردم بندگ ء غلام کنگ بیت۔ ترا سمانت کہ یک نٹے ء کشنگ چینکہ نقص دنت“

”راست واجہ! شماسر پدات ماجٹ ء جاہل چے زاناں“

”چش نہ انت تو ہرچی زانے۔ پادے پردیے!“

”من چے سوک ء دروگ بنداں۔ میتگ ء مردماں جُست بہ کن۔ یک

دانگے لوجر ء گرگ ء ابید حرام انت کہ دگہ گپتگ“

”لوجر ء بل تو دیمتر اشتر تریں ماہیگ گپت کنے“ مجسٹریٹ ء بچکند جنت۔

”واجہ! شتریں ماہی نہ گواہت۔ ماوتی چیرپان ء دُور دیں۔ کدی کدی ناگتہ

سُہرے Mullet بگندے گرگ بہ بیت“

”دیم ء بیا۔ گپ مہ کن“

بے تواری بوت۔ ڈینس ء ٹیبل ء شو نزیں تالانیں چادر ء چم سک دات

انت۔ یک پادے ء دم برگ کم کنگ ء دومی پادے سر ازور دات۔

مجسٹریٹ ء نبشتہ بناکت۔

”واجہ منارضا انت؟“ ڈینس بے تواری ء پزوشت۔

”اناں! صبر کن، ترا سپاہی جیل ء بند کن انت“

”جیل ء بند کنناں! پرچا واجہ؟ من چے کتگ؟ منی کرا بازیں وہد نیست۔

من ء بل کہ رواں۔ من ء چہ ایگور ء سے روبل بدل۔ گرگی انت“

”بس کن۔ باز جبر مہ کن“

”جیل ء۔ بلئے پرچا؟ من چے کتگ؟ من و پھی نہ دُزبتگ۔ من ء و ام
پر نیست۔ اگاں ترا شک انت دگہ مستریں مردے ء جُست کن
”بس کن، باز جرمہ کن“

”من چے گوشنگ“ ڈینس کُپان بوت۔ من سو گند وراں کہ ہیج نہ کتگ۔
منی بز اتاں جُست بہ کن۔ ماسے براتیں ’کز ما گر یگر یوف، ایگور گر یگر یوف ء ڈینس
گر یگر یوف“

”بس۔ دپ ء بند کن۔ تو منی کار ء داشت نہ کنئے۔ او سیمون، ایشی ء کش
ات چہ اداں!“

”منی سئے بز ات انت“ ہمے گپ آئی ء دپ ء ات کہ سپاہیان آچکان کت
ء ڈن ء بُرت۔ ”یک براتے دومی ء ذمہ وار نہ انت۔ کز ما، چچر وتی بہر ء زراں نہ
دنت۔ گڑا ڈینس ء چے گناہ انت۔ بلئے چے بہ کناں مئے واجہ کار جنزل حُدا ء وتی مال
کت گڑا مروچی منی اے روچ نہ بوت۔ آئی ء ترا پیش داشت۔ ترا فیصلہ پہ حق ء
انصاف کنگی انت ناں کہ انچو پہ دیم۔۔۔ مردم ء کوڑا بہ جن۔ سزا بدئے بلئے پہ حق
ء زانگ، چونہ انت کہ ناحق ء مردم ء سزا بدئے۔۔۔“

نودربر (The Student)

موسم وش ات۔

جنگلانی و شیں توار ات۔ انچیں توارے کہ ہور کیں بلور ۽ تہا پیدا ک
 ات۔ ایندگہ کسانیں مَرگانی چلی چلی ۽ توار ات کہ زمستان ۽ و شیں گوات ۽
 زیداریں ندر گے ات۔ بلے و ہدیکہ جنگل ۽ تہاری مانثانیت گڑا تہاری ۽ سارتی ۽
 ہوار ہرچی بے ترک ۽ توار بوت۔ یک ابینگی ۽، ناوشی ۽ بے وانکی ۽ تالان
 بیت۔ سارتی ۽ زرا بے شگ بیت۔

آیوان و یلیکو پوسکی، میتگ ۽ چرچ ۽ پانگپا ۽ بچ انت، آوت کلریکل اکیڈمی
 ۽ نودر بر انت۔ چہ وتی نشانگ جنگ ۽ ہیل کاری ۽ در کپتنگ ۽ لوگ ۽ رھا دگ انت
 آپ ۽ لمب ۽ کچھر ۽ گران ۽ روان انت۔ آئی ۽ دست ۽ پادز بریں سار تیں گوات ۽
 واب کتگ ات انت۔ آئی ۽ حیا ل کت کہ اے بری زمستان پہ زبری اتلگ ۽ ہرچی
 ۽ پتا تگ ۽ بادینتگ۔ انوں بریگاہ ۽ تہار ماہیں شپ ہم زوت زوت ۽ کاینت۔ ہر کنڈ
 ویران ۽ پریشان انت۔ ایوکامیتگ، دریاء لمب ۽ جنوزا میں زال ۽ باغ ۽ روژنائی ۽
 بز مش ہست ات۔ دگہ ہرچی بریگاہ ۽ سار تیں گوات ۽ نمب ۽ وتی چادر ۽ مانپوشتگ۔
 نودر بر ۽ یات ات کہ و ہدے چہ لوگ ۽ در آہگ ۽ ات گڑا آئی ۽ مات لوگ ۽ دپ ۽
 پادشپاد نشتگ ات ۽ پت اسٹوپ ۽ کر اوپتگ ۽ جگت ۽ ات۔ مات سماوار ۽ صاف کنگ
 ات کہ مروچی گڈ فرائی ڈے ات ۽ لوگ ۽ بچی ورگ ۽ جوڑ نہ بوتگ ات ۽ نودر بر
 سک شدیک ات۔

آسارتی ء لرزینگ ء ات آئی ء حیاں کُت کہ روریک¹ (بادشاہ) ایوان
 (بادشاہ) ٹیریل ء پیٹر ء زمانگ ء ہم ہے گژن، واری، بزگی ء سرء چادر نہ بوتگ ء
 مروچی ہم ہما بد بختی، بے وسی، تہاری ء ایر جیگی بوتگ ء انگتہ ہما ڈول ء ہست انت۔
 برجاہ انت ء دیمتر اہم مان انت۔ ہزاراں سال گوستگ، زندگی ہما وڑ انت۔
 آئی ء نہ لوٹ ات کہ گس ء واتر بہ کنت۔

دیمتر اباغان ء جنوزامانی باغ اش گوشت پرچا کہ آدو جنوزامانی ات انت ء
 دوئیں چک ء مات ات انت۔ یکے ء نام وازیلبات، دومی لو کیریا۔ مات ء جنک ات
 انت دوئیں باغ ء ات انت۔

آہاں ء مردینی کوٹے گور ات۔ یک بلائیں آسے روک ات۔ آئی ء جنک
 گندگ ء ابدالوئے ات۔ نشنگ ات، لوہیگے ء شودگ ء مشکول ات۔ انچش کہ بیگاہ ء
 ورگ وارنگ۔ آدم ء مردینی توار ات انت کہ اے آہانی بزگر ء کار کنوک ات
 انت کہ چہ دریا ء اپساں آپ دیگ ء ات انت، نرّیک ء روان ء آئی ء سلام دات۔
 ”زمتان بزاں اتک۔“ نو در بر ء درائینت۔

”ہو! بلئے من ترا ڈرست نہ کُت۔ سلامت بے۔ تو زردارے بے!“
 آہاں وتی گپ بنا کُت وزیلیا یک تجربت کاریں زالے ات۔ وتی وہداں
 نر سے بوتگ ات آئی ء گند ء مند، کندگ ء بچکند ء جبر چو سر پدیں مردم نیگ ات
 انت بلئے آئی ء جنک ء کندگ ء مردم ء زانت کہ میتگی جٹ ء پہوالے۔ لیکیریا ء ہمہ
 جٹی ء ہر وہد ء چہ وتی مرد ء دست ء لٹ وارت، آئی ء جم اسٹوڈنٹ ء راسک دات
 انت ء روک روک ء چارات، گوشئے کر ء گنگے بہ بیت۔۔۔

¹ Rurik روریک نہی صدی ء روس ء بادشاہ۔

پداگپ ء تزان، مسیحی پیغمبر ء پیرانی سرا بوت۔ آہاں عیسیٰ مسیح ء آئی ء
 ہمراہ پیٹر اعظم یات کت انت، آہاں بیگاہ ء نان ء سراگپ ء تزان کت کہ پیٹر ء عیسیٰ
 مسیح ء گوشت کہ من تئی ہمراہی ء ہر جاہ ء روگ ء ساڑی آل۔ بلئے رندا پیٹر ء جان ء
 واک ء ہاٹیک شت ء گزانین وابے ء آماج بوت۔ آواب کپت۔ پدا شتوات زان ات
 کہ بھودا (Judas) عیسیٰ مسیح ء را چون ردات۔ آئی ء راجک ات بلئے تاوان
 دات۔ وہدیکہ پیٹر ء انچو دمبرتگ ات کہ پاد آتک ء نہ کت۔ پدا شتازان ات کہ
 زمین ء سرا ظلم بوت۔ آئی ء مسیح باز دوست داشت، بلئے آسرہے بوت کہ آئی ء را
 جنگ ء چوپگ بوت۔۔۔

لو کیریا، آئی ء را رُوک رُوک ء چارگ ء ات۔ آئی ء وتی قصہ ء گپ برجا
 داشت۔۔۔

”آہاں پدا عیسیٰ مسیح ء راجست ء پُرس بندات کت۔ ڈن ء سردی انت۔
 کارداراں ٹوہیں آسے روک کت۔ پیٹر ہم آس ء کرا اوشتات۔ آئی ء را ہم مردماں
 جُست کت۔ یک زالبولے ء وہدے آئی ء رادیسٹ گڑا ڈرست ء کت کہ اے ہم
 مسیح ء ہمراہ بوتگ، دُزاہیں مردم کہ آج ء چپ ء چاگرد ء اوشتوک ات انت، آہاں
 آئی ء را پہ اجلی ء تزپشی ء چارات بلئے پیٹر ء پسہ ہمیش ات، کہ من آئی ء بچہ نیار آل۔
 پدادگہ مردے ء آئی ء را بچہ آڈرت، بلئے انگتہ آئی ء ہے پسودات کہ من بچہ نیا
 آران ء۔ دگہ مردم ء پدا جُست کت بلئے آئی ء ناں کُرت۔

پدا وہدے کروس ء بانگ دات گڑا آئی ء عیسیٰ مسیح ء نیمکاچارات، پدا پیٹر ء
 دل ء دردے پادا تک۔ آچہ پیشگاہ ء در کپت ء ڈن ء سسک گریت ء۔ اے دُزاہیں
 گپ انجیل ء تہانشتہ انت۔“

نودربرء دم بالاگت ء حیلانی تہاگار بُوَت۔ ویزیلیا چمانی ارساں اولمب
 بست۔ آئی ء وتی آستونک دیم ء لگاشت ء پہک گت۔ کمے شرمندگ ات۔ بلئے
 لوکیریا انگتہ نودربرء راہہ حُب ء واہگے چارگ ء ات، گوشے آئی ء دردناکیں قصہ ء
 آئی ء دل ء سر اثر دور داتگ۔

پداچہ دریاء نیمگاکار دار اتک انت۔ اسپاں سوارات انت۔ آس ء روژنائی
 ء شرمپدر کتگ ات انت۔ سکیں تزندین قہریں زمستانی گوات کشان ات۔ نودربرء
 چہ آہاں رخصت گپت ء رہادگ بوت۔ زمستان اتلگ ات ء روچے پد ایسٹر ء شادہ
 ات۔

نودربر ویزیلیا تزانگ ء کپت۔ آئی ء ارس ء پہک گت انت۔ گوشے
 صلیب ء دزنگ بونگ ء واقعہ ء گوں آئی ء سیادی ء ہست انت۔
 روژنائی تالان ات بلئے اودا کس نیست ات۔ نودربر ء حیل گت کہ
 ویزیلیا ء گزیت۔ آئی ء جنک ہم دلوارگ ء ملور ات۔ اے قصہ کہ آئی ء بیان
 گت، چہ مروچی ء نوزدہ صد سال کوہن ات۔ بزاں گٹرا اے قصہ مروچی ہم
 زندگ ء تاجگ انت۔ دوئیں زالبولانی دل ء، اے میتگ ء، آئی ء جندہ۔۔۔
 دُڑاہیں مردماں۔۔۔

پیریں زال ء پشنگہ گزیتگ ات کہ پیٹر ء قصہ گوں آئی ء ارواح ء بندوک
 ات۔ گوں اے حیل ء آناگتہ اوشات۔ یک وٹشیں مارگے آئی ء بدن ء بند بونگاں
 ایر ریچان بوت۔ آئی ء حیل گت، ”گوست۔“

بزاں گوستگیں دُور یک مہریں زمزیلے ء پیم ء گوں مروچیکیں دور ء
 بندوک انت ء نہ سمدیت۔ پدا آئی ء حیل گت کہ زمیزیل ء دوئیں سر آئی ء دست
 ء انت۔ آئی ء دوئیں سر دیستگ انت۔ آئی ء دریا گوں خیرمی بوٹ ء گوازینت،

آئی ء وتی میتگ ء چھے شانک دات۔ بُرز ء مزن شانیں کوہ چارات انت۔ جہلادی
 نیگاروچ برکت ء رولہہ ء ڈولداریں ندارگ گت۔ آئی ء حیال گت کہ یک راستی ء
 دومی ڈولداری ء ہمار ہنداں کہ صداں سال پیش ہما پیش گاہ ء پیر ء رہد ربراں
 شون داتگ انت۔ انسان ء زند ء مڑاہ ء مزن مری انت۔ اے زمینی زندگی ء شتری
 انت۔

آئی ء وتی دل ء ورنائی، سلامتی ء مزن مری ء گیشتریں مارگ ء مارشت
 دیست انت ء زندیہ آئی ء گیشتر شتر تر، پُر سحر ء شاندار جوڑ بوتگ ات۔

زالبولے گوں کچکے

(The Lady With The Little Dog)

اے گپ زوت ہر کس ء ایش کت کہ دریاء لمب ء مرچاں نوکیں جنکے
گوں ہر دیں کچکے ء گردگ ء کئیت۔ آئی ء نام کس ء نہ زانت ء ایوکا ہے ڈول ء نام ء
کشتینگ کہ جنکے گوں وتی کچک ء بلئے دگہ مردے ڈیتری ڈیتری وچ گوروت ہم
ہم اوہد گوازینگ ء اتلگ ات۔ آئی ء دوہفتگ یالتا ء گوازینگ، آئی ء راگوں نوکیں
مردماں دُوچار کچک ء دلی حُب ء واہگے ات۔

آوہدے پوپلین ء بُرز نشنگ ء دریاء لمب ء چاران ات تاں آئی ء جم یک
ورنائیں جنینے ء کپت انت۔ سک بُرز نہ ات، گوں سہریں مُود ء گردیں ٹوپے ء دریاء
لمب ء پادجان ات کہ آئی ء پشت ء اسپتیں کچکے تچان ات۔

پدا آئی ء ہے جنک میتگ ء باغ ء ہم دیست۔ ہے پوشاک ء ہے وڑ ء
پیماں، کسے ء نہ زانت کہ ایشی ء نام کئے انت، ہر کسے ء ہے وڑا پچاؤرت کہ ”جنکے
گوں وتی کچک ء۔۔۔“

”اگاں اے ایوک انت، ناں لوگ واجہ ء نیکہ دوستے گڑا گوں ایشی ء
پچاروکی، شناسا بونگ سک شر انت۔“

گوروء عمر انگہ چل سال نہ ات بلئے آئی ء یک دوازده سال ء جنکے ات ء دگہ
دو بیچ اسکول ء عمر ء ات انت۔ آئی ء سور زوت بوتگ ات۔ دوازده ہی جماعت ء
نود بر ات۔ آئی ء زال ہم عمر ء کسان ات ء آئی ء چہ باز کسترات۔ آبرز قد،
شر رنگ، سیاہ بُروان ء عقلمندے ات ء آئی ء جند ء ہم وتی بابت ء انچش گوشت۔ آئی
ء زال ء ہر وہد ء نوکیں کتاب زبان ء بیان ء بابت ء ونت۔ وتی مرد ء راڈ مٹری ء بدل

ء ڈی میٹری توارجت۔۔۔ بلئے مردء دل ء جنین کم فہم، کم گند، بے براہ ء بد جبرے ات۔ پشکہ آئی ء رالوگ ء نندگ وش نہ بوت، گوشئے آئی ء کرا نندگ ء ترس ات ء بیم ء اتک۔ ہمے سبب ء آئی ء دل چہ آئی ء پُریشنگ ات ء گوں دگہ زالبولان نژیکی ء دوستی ء کت۔

ہر وهدء زالبول ایرجت انت، ء ”کم ذات“ ء نام دات انت۔ بلئے انگتہ ابید جنیناں آئی ء وش نہ بوت ء مروچی دوروچ نہ گوشتگ ات کہ بے واری ء سر گردان ات۔ وهدے مردینانی دیوان ء نشت گڑا بے وار ء نگیگ ات ء وتی دل ء گپ ء جت نہ کت انت، بلئے زالبولانی دیوان ء سک وش، پُرکندگ ء ہر ڈولیس سر حالانی سراگپ ء دارگ نہ بوت۔ آئی ء ہمے اندری ہنر ء زانگ ات کہ زالبول آئی ء نیمگا کشان ء اتک انت۔ آئی ء زانت کہ چے ڈول ء آہانی دل گوں وت ء یکجاہ و ہوار کنگی انت۔

گوں زالبول ء جنکاں دوستی ء ہمراہ داری ء بازیں تجربتاں آپہتہ کنگ ات ء شری ء سرپدات کہ اے ڈولیس سنگتی ء بندات سک وش شیر کن ء وش تام انت چو کہ ماسکو ء مردم ہر چیز ء میزان میزان ء زورانت بلئے گڈ سرا ایشانی آکبت، پیم ء تاب ء نہ وش بنت۔ بلئے گوں ہر زالبولے ء وتی اولی گند ء نند ء آئی ء زانت لکشیت ء آہر چیز ء بیجال کنت ء ہر چیز ء ارزانیں وڑے زوریت۔

یک روچے بیگاہ ء وهداں آباگ ء نندوک ات کہ ناگتہ ہمے زال ہمودا اتک ء آئی ء کشی ٹیبل ء گپت۔ آئی ء ظاہری دروشم انچو پیش دارگ ء ات کہ آشریں خاندانے ء زال ات، کندگ، گردگ ء پوشاکاں درابوت کہ عاروسی انت، بلئے کندگ ء ناوش ء شزاریک ات۔ آئی ء حیاں کت کہ مردمانی اڈ کتگیں قہصہ ء حال چارگ مہ بنت پرچا کہ ہر کس وتی پیم ء گپ ء سرا تاب دنت۔ وهدے زالبول چہ

آئی ء سے گام دُوری ء اتک ء نشت گڑا آئی ء دل ء تہہ ء زانت کاریں مردم ء جہہ
جت کہ چے پیم ء ٹوہیں کوہانی سراسر کچک ارزان انت ء یک زالبولے ء دل ء راہ مہر
ء محبت ء گرگ چینکس ارزان انت۔

آئی ء گڑگو شیں کچک (Spitz) ء راتوار پر جت۔ گوں وتی لنکلاں کچک ء
بڈے سمارت۔ کچک ء گڑرات۔ گورو ء پداوتی لنکک کچک ء مودانی تہا سُرینت انت۔
زالبول ء آئی ء راہ یک برے پداروک روک ء چارات ء وتی چم ء جہل
گت انت۔

”اے مردم نہ وارت“ آئی ء پہ لچ درائینت۔

”من ایشی ء ہڈے چانوگے بہ دیاں؟“

وہدے آئی ء وتی سر پہ ہو ء سُرینت گڑا آئی ء پدا درائینت۔ ”ترادیر انت

یا لٹا Yalta ء ء؟“

”کساس پنچ روچ انت“

”من ء ہم دوہفتگ انت کہ زور روچاں گوازیگ ء آل“ آہے توار بوت انت۔

”وہد اشتاپی گوزیت بلئے اے جاہ نہ وش انت۔“ زالبول ء پسہ دات ء آئی ء

نیمگانہ چاراتے۔

”اے گپ چچے نہ ات کہ اِدانہ وش انت، ہما مردماں بچار کہ چہ بیلویو

(Belevo) زیزڈرا (Zhizdra) ء (روس ء میتگ) کاینٹ ء آہانی نخرہاں بچار کہ

اے جاگہ ناوش انت، دنزانت، گوشے چہ گریفیڈا ء اتلگ انت۔“

جنین ء کندگے جت۔ پدا آہے تواری ء نان وران بوت۔ ہے ڈول ء کہ

یکے دومی ء درآمد انت بلئے نان ء ورگ ء پدا وہدے گام جنگ ء پادا اتک انت گڑا

ہواری ۽ گرداں بوت انت ۽ انچو گپ ۽ تزان کنان دیم ۽ شت انت کہ یکے دومی ۽
چہ بازو ہد ۽ پجاروک انت۔

گپ ۽ تزان ۽ سر حال ہر پڑ ۽ شت۔ زر، گوات، ماہ، ماہکانی ۽ رُژن، زر ۽
سر چون کپ انت۔ رونج ۽ گرمی ۽ بیگاہ ۽ چون جس بیت۔
پدا گپ یکے دومی ذات ۽ بابت ۽ بنا بوت۔ گورو ۽ گوں آئی ۽ گوشت کہ
آماسکو ۽ نندوک انت۔ آزابزانتی ۽ زانشت ۽ زانکارے بلئے پینک ۽ کار کنت۔
یکرندے ٹوہیں زیمیلی دیوانے ۽ صوت جنگ ۽ مقابلہ ۽ کشک بوتگ۔ آئی ۽ ماسکو ۽ دو
گس انت۔

زالبول ۽ آئی ۽ راوتی بابت ۽ گوشت کہ آپیٹرز برگ ۽ نندوکے بلئے
عاروس ۽ پدا آچہ اودادراتنگ ۽ دو سال انت کہ وتی مرد ۽ لوگ ۽ انت بلئے نون ماہے
۽ سیل ۽ سواد ۽ یالٹاء اتنگ۔ آئی ۽ مرد ۽ ہم لوٹینگ کہ چیزے وداں ہدا ابہ باں آئی
۽ راہم کے آرام پکار انت۔ پرچا کہ آصوبائی انتظام کاری ۽ ادارہ ۽ کار ۽ انت کہ آئی ۽
وت ایٹی ۽ بابت ۽ شری ۽ نہ زانت۔ چہ ہدا گورو ۽ آئی ۽ نام زانت آنا سر گیونانت۔
وہدے آشپ ۽ وتی ہوٹل ۽ کوٹھی ۽ اتک تہ دیراں آئی ۽ راواب نیاتک۔
ہے زال ۽ حیالاں گارات کہ باندا پدا گندگی انت۔ وہدے وتی تحت ۽ سراتچک
بوت گڑا انگتہ ہے حیال ۽ ات کہ آئی ۽ قد ۽ بلاد کسانیں اسکولی جنکے ۽ ات۔ آئی ۽
کندگ ۽ گوں در آمدیں مردے ۽ گپ ۽ تزان بگندے آئی ۽ زندگی ۽ اولی رندات
کہ یک مردینے ۽ چوپہ حُب ۽ واہگ دوچار کپتنگ بگندے اے دُراہیں کار ۽ پشت ۽
یک رازے ہست ات۔ پدا آئی ۽ را آئی ۽ بارگیں گردن ۽ شر رنگیں سبزیں چم گیر
اتک انت۔ وہدے آواب ۽ ہیننگ ات گڑا جنک ۽ حیال ۽ دُروشم ۽ بدل ۽ آئی ۽ دل
۽ پتہ ۽ بڑگی ۽ مارشت ووی بوت انت۔

II

آہانی پجار ء یک ہفتنگے گوستگ ات، یک شنبے روج ات، ڈن ء گوات ء
 آڈہور کتگ ات۔ تہادنزء مچ ات۔ روج ء ہڈنار گیش کتگ ات۔ گورو، ایناسر گیوناء
 دم پہ ساعت سارتیں آپ ء جوس دیان ات۔

برگاہء و ہداں آزر ء لمب ء جیٹی ء شت انت کہ آؤکیں لانچ ء اسٹیمراں
 پجار انت، آپنی گراب ء بوجیگانی اوشارینگ ء دکہ ء کرابازیں مردے تر ء تاب ء
 ات۔ آوتی آؤکیں مہمانان وش اہت ء حاترا اوشاتنگ ات انت۔ ادا یالٹاء مردمانی
 چچی ات کہ وش پوشاک ات انت۔ پیریں زالبول ہم کسانیں جنکانی پوشکان ات انت
 زر ء مستی ء سبب ء آپنی گراب بے و ہد ء پنچ ات ء پداروج برکت بوت ء ایشی ء
 دارگ ء بند و بوج ء دکہ و ہدے گوست۔

ایناسر گیوناء ہم گوں وتی دُور گند ء مچی ء تہا آپنی گراب ء نیمگا چارات، انچو
 کہ وتی پجارو کے ء پٹ ء لوٹ ء انت۔ و ہدے آئی ء گورو ء نیمگا چک تڑینت تاں آئی
 ء چمانی برنمش پدربوت آئی ء پداگپ ء رپ بناکت ء بازیں جبرے کت ء پداہمے
 گپ ء جبر، جل ء مجل ء تہا آئی ء دُور گند ہم گار بوت۔

وش پوشاکیں مردمانی مچی مدان مدان ء کمتر بوہان بوت، گوات ء تزندى
 ہلاس بوتگ ات۔ ایناء گوروانگتہ و داریک ات انت چومہ بیت آہانی گمان ء مردے
 چہ آپنی گراب ء ایرمہ کپیت۔

اینا سرگیوینا بے توارات۔ وتی دست ۽ پلانی بگچہ ۽ بُوچنان ات۔ آئی ۽ گورو
 نہ چارات۔ گورو ۽ درآئینت، ”تہاری ۽ مانثانتگ۔ کجا برواں؟ چے گوشے کے تڑ ۽
 تابے ۽ در میائیں۔۔۔“

آئی ۽ ہیچ پیسہ نہ دات۔

پدا آئی ۽ پے ناگمانی امبازاں زرت ۽ بوسگے گپت ۽ پلانی وٹشیں بو ۽ نرمی آئی ۽
 بدن ۽ سر ریچان بوت۔ پدا آئی ۽ ناگتہ ہوش کت کہ باریں کسے ۽ آئی ۽ رانہ دیست۔
 ”بروان تئی جاگہ ۽“ گورو ۽ گوشت۔

پدا دوسیں اشتاپیں گام جنان رگپت انت۔ آئی ۽ ہوٹل ۽ کوٹھی ۽ وٹشیں
 بوئے شنگ ۽ تالان ات کہ آئی ۽ چہ جاپانی دکان ۽ گپتنگ ات۔ گورو ۽ آئی ۽ نیمگا
 چاران ۽ خیال کت۔

”زندگی ۽ تہا چونیں وٹشیں نیاد ۽ نوبت کائنت کہ گوں آئی ۽ چونیں
 شر رنگ ۽ وش تیں جنیناں ڈیک وارنگ۔ آہانی دل چہ مہر ۽ سر رتیچ بوتگ انت ۽
 وتی وشیانی ساعتان واز مندگ ۽ دل ۽ گل ۽ شادان بوتگ انت۔ بلئے دومی دیم ۽ آئی ۽
 جند ۽ جنین انت کہ پے پہکیں محبت ۽ چم ۽ کور انت، ہر وہد ۽ دپ ۽ جاک ۽ پُر
 انت، چو گنوک ۽ سندیت ۽ وارت کہ آئی ۽ دل ۽ ناں مہر ہست ۽ نیکہ ۽ ہست۔
 اے ہے ڈول انت کہ ہر چیز چہ زندگی ۽ پے زور ۽ زبردستی پلگ ۽ پیچ گرگی انت۔ ہے
 ڈولیں دگہ ہم بازیں جنین آئی ۽ گوں بدیں رُو ۽ مجیتگیں موراں دیستگ ات پمشکہ
 گورو ۽ دل چہ آہاں پُر شتگ ات ۽ اے ڈولداریں دروشم پے آئی ۽ چو کنتگ ۽ جک
 وروک ات انت۔

بلئے اے کچک ۽ ہمراہیں زالبول ۽ ناگتہ آئی ۽ دل ۽ واہگ جہہ سرینت
 انت، انچو کہ گوں ناگتیں احوالے ۽ مردے ۽ آئی ۽ دل ۽ دروازگ ۽ راتیلانک دات

ء پترت۔ اے جنین چہ آدگہ دُرستاں جناتا، آئی ء وڑ ء ڈول، ننگ ء پادا آہگ،
 کوپگانی سرا شنکیتگیں بیک، یک دلجم ء کم پگر مندیں زالے ء گمان ء پیش دارگ ء
 ات انت۔ گوشتے کہ گنہگاریں زالے پیشی عکسانی تہازانگ بوت۔

”اے وڑ ء شر نہ انت“، آئی ء درائینت۔ ”تو منی نوں عزت ء خیال ء نہ
 دارے“

ہوٹل ء کوٹھی ء ٹیبل ء سرا یک کوٹگے ایرات کہ آئی ء راڈے گور وء بُر
 ات ء ورگ ء بوت۔ نیم ساعت پہ بے تواری گوست۔

اینا سیر گوینا گندگ ء سادگ ء کم تخر بہیں مردے ات، ٹیبل ء سرا موم
 بتی روک ات، آئی ء مر مرا نکلیں روزنائی ء آئی ء دیم پد رات بلئے انچوزانگ بوت کہ
 آوتی دل ء تہا جیر گے ء گار انت۔

”من پر چا تر اشرف نہ دیاں“ گور و درائینت۔ ”تو چوزائے تو چو نیں گپ
 کنگ ء ءے؟“

”خدا من ء پہل بہ کنت، چو شر نہ بیت“ آئی ء چم ارساں کیل بوت
 انت۔

”تو گوں اے پی میں گیاں پے ثابت کنگ لوٹ ءے؟“

”ناں، من کئے آں کہ وتی گپ ء ثابت کرت بہ کناں، من وتی جند ء را

چاتے ء دور دیگ ء آں۔ من ناں تہنا وتی مرد ء رد دیگ ء آں بلکنہ وتی جند ء پاداں
 ہم گڈگ ء آں۔ مروچی ناں بلکیں دیر انت کہ من وتی جند ء رد دیگ ء آں۔ منی
 مرد ایماندار ء شر تیں مردے بلئے آسک جٹ ء جاہلے من زانت نہ کناں کہ آچے
 پیم ء کار کنت۔ بلئے چٹھین جے زانت کارے، من بیست سال ء عمر ء عاروس گت،
 منی دل ء زندگی ء گوازیگ ء شر تیں زندے ء بازیں لوٹ ء واہگ ات انت۔ پوشکہ

زوت عاروس گت کہ زندگی بدل بیت۔ من ء وتی چند ء زندگوازینگی ات، زندگ بوئگی ات۔ من ء وتی واہرگانی سوک ات، توزانت نہ کنئے بلئے من سوگند وراں کہ وتارداشت نہ کرت، تاں دیراں برداشت نہ بوت۔ من زانت گت کہ اے ڈول گوں من پرچا بوئگ ء انت۔؟ من وتی مرد ء راہے گوشت۔ ادا اتکاں کہ من نا جوڑاں بلئے نوں من زاناں کہ منی جوہر ہلاس بوئگ انت۔ من ڈیکیں بیکاریں جینے آں کہ ہر کس من ء رد دات کنت۔“

گورو گوں آئی ء شگان ء بہتامی گپانی اشنگ ء چٹ ء دلوارگ ء نگیگ بوت۔ آئی ء گمان ء نہ ات کہ اے جاہ ء اے وڑیں گپ ء تزانے بندات کنت، آئی ء چمانی ارساں ابید ہم، وتی دل ء ہمے مارگ ء ات کہ بگندے مسکرانگ ء انت۔
 ”من سرپد نہ بوتوں کہ توچے لوٹ ءے؟“ آئی ء نرمیں گالوارے ء درائینت۔

آئی ء وتی دیم دل بند ء سک داتگ ء چیر داتگ ات۔ ”منی جبراں پہ دل ء سینک باور بہ کن۔ منی دست بستگ انت۔ من یک پہک ء سلہیں زندے ء واہگ داراں، من ء یک ایمانداریں مردمے ء مہرپکار انت۔ گناہ پہ منی واستہ سکیں نہ وٹیں کارے۔ بلئے من وت نہ زاناں کہ من چے کنگ ء آں۔ مردم ہے گوش انت کہ یک بدیں مردمے ء من ء رڈے پدے کتگ ء وتی کار کشیتگ ء نوں من ہم وڑے گوشت کناں۔“

”بس بس، دگہ ہچ مہ گوش،“ آئی ء نرمیں آوازے ء درائینت۔ پداپاد اتک ء آئی ء دیم ء چم ء سک دات انت۔ آئی ء رابوسگ گپت ء پہ نرمی تسلا دات، کے دیر ء پد آوتی پیشی تب ء زال جوڑ بوت ء دوئیں گل ء کندان بوت انت۔ پدا آ درکپت انت۔ میتگ ء چاریں گنڈاں بے تواری ءے تالان ات۔ زر ء لمب ء بیل ء

آلاڑے توار تالان ات۔ یک کور آسیں بو حیکے ے سراج ے مر مرا نکلیں آس شہم
دیان ات۔ پد ایک کراہی گاڑی ے ے سوار بوت ے اورینڈا ے نیمگ ے سفر کنان بوت
انت۔

”من ہوٹل ے تئی نام ے دیم ے وون ڈی ڈرٹز ونگ انت۔ تئی مرد جر منی ے
مردمے۔۔۔“

”ناں۔ آئی ے پیرک جر منے بوتگ، وت نہ انت۔“

اورینڈا ے آجگے ے بیچ ے سرانشت انت کہ دیم ے چرچ ات۔ جہل ے دریا
ات۔ یلاٹا ے ندرگ سہب ے مچ ے سرجمی ے گندگ نہ بوت کوہانی سرا اسپتیں جمبرانی
پنگ ات انت۔ دڑچکانی تاک بے توار ات انت، دریا ے چولانی توار ات۔ یک اینیں
توارے ات۔ اینی ے دائمی واب ے ساعت ات۔ یلاٹا ے اورینڈا ہر دک بہ بنت، ے
اے توار ہے ڈول ے مانیت ایوکا مردم نہ مانیت۔ اے ڈولیں ندرگ دائمی برجہ
انت، زند ے مرگ ے تہاوت ے درانگاز انت ے مئے دائمی نجات ے عہد ے پیمان انت۔
زندگی ے سر ے پربلاس نہ بوؤ کیں انت ے بے شماریں مزن مری وتی جاہ ے انت۔

یک ورنائیں جنینے ے کش ے سہب ے گوربام ے نندگ سک وٹش ے دلکش ات۔
اے وت یک ساحریں ندرگے ات ے پدا دریا، کوہ، جمبر ے پچیں آزمان
گورو ے جبین پچ بوتگ ات کہ اگاں کسے ے دل ے وٹش بہ بیت گڑا اے دنیا ڈولدار ے براہ
دار انت۔ بلنے ہرچی گوں مئے جند ے وتی پگر ے بندوک انت۔ پرچاکہ مئے جند بنی آدم
ے مزن شانی ے مڑا ے بے خیال انت۔

لہتیں مردم بزز ے اتک ے اینگو آنگو چارگ ے پدشت انت۔ فیوڈوسیا
(Fedosia) ے چہ آپی گرا بے پیداک ات۔ نوں بام ے روژنائی تالان ات۔ دمانے
ے بے توار ے پدا اینا سرگیوناء درائنت، ”کاہانی سراشپ ے نمب انت۔“

”ہو! نوں وائر وگی انت۔“ پدا آدیم پہ شہر ءر ہادگ بوت انت۔

چہ ہماروچ ء آپجاروک بوتگ ات انت گڑ آوانی نیمروچ ء ورگ یکجاہ ات
انت۔ آہانی دیم ء زرات۔

بلئے پدا ہم روچ آئی ء گلگ ہمیش ات کہ آئی ء دل نہ میت کہ گوروگوں
آئی ء دل ءستک عزت ء مہر دیگ ء انت۔ گیشتر وہدے آباغ ء شُت انت ء اے
ڈولیس گلہ ء زاری ء بنا بوت گڑا گورو ء آئی ء را امبازاں زرت ء بوسگ گپت۔ اے
ڈولیس پچیں جاہاں، بوسگ گرگ ء امبازاں زورگ کہ مردمانی چم آہاں سک ات
انت۔ شرزانگ نہ بوت۔ گوروشپ ء روچ آئی ء توسپ ء ستاء دم نہ برت بلئے دومی
نیمگا ایناسیر یگوبینا ء ہے گپ ء گرت بستگ ات کہ آہ میت کہ پہ دل ءستک آئی ء
مہروان نہ انت، آئی ء عزت نہ کنت ء آئی ء رابازاری جنینے سر پد بیت۔

بے وہدیں وہدے ء دائم آچہ شہر ء در کپت ء دگہ جاہاں تر ء گرد ء شُت
انت۔ چہ اے ڈن ء روگ ء آہانی نیام ء گیشتر یکے دومی ء سر پد بونگ ء مارشت گیشتر
وش تر ء شر تر بوت انت۔

نوں آہانی گمان ہمیش ات کہ زال ء جود آہگی انت بلئے یک کاگدے اتک
کہ آئی ء مرد ء نبشگ ات ء ذبندی ہمیش ات کہ زوت وائر بہ کن ء بیا۔ ایناسیر گیونا
پہ اشپانی سر گپت۔۔۔ آئی ء گوں گورو ء درائنت، کہ شر بوت کاگد اتک ء منی
روگ شر تر انت ء گڈی ء ہے بونگی ات۔ آہمراہ بوت انت، پدا آئی ء چہ ایکسپریس
ریل گاڑی ء وتی سفر ء ٹلٹ گپت ء ریل ء روگ ء ہول ء تو ارت گڑا اینا ء گوشت:

”دیم ء اینگو کن تر اشربہ چاراں، یک رندے دل ء سیر ء۔“

آئی ء نہ گز نیت ء بلئے عمیگ ات۔

”مناتئی یات کاینٹ۔ گیر کاراں ترا۔۔۔“

”خدا تئی کاراں شر بہ کنت۔ منی گپاں ء منی یاتاں دل ء میار۔ مانوں یکجاہ
 بوت نہ کنیں۔۔۔ بزاں کہ ماہوار نہ بوتگیں۔ خدا ء میارے۔۔۔“
 ریل گاڑی گوں تیزی ء راہ گپت روژنائی گار بوت ء پیدا آئی ء توار۔۔۔ ہما
 ڈول ء کہ آئی ء چندے رونج ء گنوکی فراموشی ء تہا بیگو اہ بوت آیو کاریل ء پلیٹ فارم
 ء پشت کپت۔۔۔

چپ ء چاگرد ء ایو کا چرتانی چری چری ات۔ تہاری ء آئی ء چم ویرانی ء
 سک ات انت۔ ٹیلی گراف ء تار لونجان ات انت ء آگوش نیگ ء واب ء گڑیٹنگ
 ات۔ آئی ء زند ء وشیانی دگہ درے بند بوت ء پدا دگہ یاتانی امبارے آئی ء مجگ ء مچ
 بوت۔ اے حیالاں آئی ء راپرد ء دلرنج گت۔ اے ورنائیں جنین ء آئی ء راپدا دغا
 ات ء شت ء ہچبر آئی ء مہروانی، دوستی ء وفاء بابت ء دل یکم ء دل ستک نہ بوت ء دائم
 ء ہمے شک ء شبہ ء تہا گارات کہ پر آئی ء مہروان نہ انت۔ عمر ء فرق ء ابید ہم اینچو
 خیال داری ء ابید ہم آئی ء باور کجا گارات ء دائم ء ہمے دلرنجی ات کہ آئی ء راریپ
 دیگ بوٹنگ ء انت۔

ریل ء پلیٹ فارم ء سراسر تیں زمستانی گواتے شیک شیک ء کٹنگ ء ات ء
 آئی ء فیصلہ گت کہ چداں بہ روٹ۔۔۔

III

ماسکوء زمستان ات۔ ہر نیمگاسارتی ات۔ سُبہء پہ چُکانی اسکول ء اسٹوپ
گرم کنگ بوت انت، موسم ء سارتی ء چاہ جوڑ کنگ بوت انگتہ تہاری ات ء چراغ
روک کنگ لوٹ ات۔

مُجے ہر نیمگاتالان ات۔ برف رچک ء ات۔ زمین ء زمان اسپیت ات
انت، سارتیں گوات ء سہاہ کشک، انچش وش ات کہ، ہجلیں ورنائی ء تزانگ ء یات
اتک انت، ذراجین توس (Birch) ء درچکانی اسپیتیں بند گیشتر جلوہ ناک ات
انت۔ ایسانی نژیکی ء، ہچبر بُریں کوبانی گمان نہ بوت۔

گوروء دل پہ ماسکوء بند ات۔ آئی ء راوتی ہند دگہ دلے دوست ات۔
برفیں روچاں آئی ء کوٹ گوراکت ء گر میں دستانہ دست ء کت انت ء شہر ء درکپت
گڑاشہر ء حُب ء آئی ء وتی انوگیں سفر ء ہر چیز بے خیال کت۔ شہر ء زند ء تہاگار ء گور
بوت۔ آئی ء، ہچبر حالتاک نہ و ننگ ات نوں روچے سئے حالتاک ء و نت ء ہلاس
کت۔

آئی ء کلب، ہوٹل ء شام کنگ ء ورگ ء مچی آں روگ بند ات کت۔ آئی
ء چپ ء چاگرد ء وکیل، اداکار ء ڈاکٹرانی گند ء مند ات۔ ڈاکٹرانی کلب ء آئی گوں
ٹوہیں پروفیسراں تاش ء گوازی کرت۔ آئی ء ٹوہیں سوپ ء کوپے (Selyanka)
ایوکا وارت۔

تاں یک ماہے ء اینا سرگیونا ء یات بس واب ء تھا چو ایندگہ زالبولانی وڑا
اتک۔ بلئے و ہدے یک ماہے گوست گڑا باپوریں زمستان اتک، آئی ء یات انچش
تا جگ بوت انت کہ گوشے زیکیں روج ء سستگ ء جتا بوتگ انت۔

آئی ء یاداشت ہر روج تیز تر بوہان ات۔ آئی ء نہ زانت کہ چون آئی ء
چکانی وانگ ء توار بہ بیت۔ بیگاہ ء بے تواری، ساز ء زمیل، ریسٹورنٹے ء تہا برف کپگ
ء توار بہ بیت، ہر چیز آئی ء یاداشت ء دوارگ سر ء کٹشان ات۔ آئی ء راوتی دوستدار ء
نیاد، کوہانی سر بر ء مچ، تھیو ڈوسیاء گندک ء بوسگ ہرچی یاداشت ء دوارگ گیر آہگ
ء ات انت۔ ہمے یاد ء گیر ات انت کہ آئی ء راواب ء تہا بے وار کنگ ء ات انت،
آئی ء گوستگیں یات باندات ء حیلانی آدینک جوڑ بوہان ات انت۔

اگاں آئی ء وابانی تہا اینا سرگوینامہ دیستیں بلئے ہر چیز ء تہا یک ساہگے ء
پیم ء آئی ء رند ء ات۔ کدی اگاں آئی ء چم بندگت انت گڑا جنک ء رنگ ء دروشم،
چہر ء واب، چہ راستی ء گیشتر ڈولدار تریں دروشمے ء آئی ء دیم ء پد ر بوت انت۔ انچو
کہ آئی ء دیم ء شوق شوق ء گردگ ء انت۔ گوشے گیش کساں سال انت ء یالٹاء و ہد
ء شر تر ء ورناتر انت۔ آئی ء دم کٹنگ ء پچانی شیمپرگ ء توار ہم آئی ء گوشان کپت
انت۔ نوں دمکانی تہا آئی ء زالبولان ء چم سک دیگ ء چارگ بناگت کہ بگندے کسے
آئی ء چہرگ ء بہ جنت۔

آئی ء دل ء ہر و ہد ء ہمے گپ جگ وراں ات کہ کسے نہ کسے ء راوتی دل ء
گپاں بہ کنت، بلئے گس ء تہا اے گپ نہ بوت انت ء ڈن ء چشیں کسے نیست ات پدا
دومی جبر ہمیش ات کہ دگہ گوں کتے ء اے گپ ء بہ کنت، چے گپ بہ کنت، آئی ء
را چشیں محبتے ہست ات؟؟ پدا اگاں آئی ء بہ لوٹ اتیں کہ زالبولانی محبت ء گپاں بہ

کنت گڑا کسے ۽ ہم آئی ۽ ذاتی معاملہ زانت نہ کُت ۽ اگتہ آئی ۽ جنین ۽ ہمے گپ
گوشنگ ات، ”تو کجا ۽ دروگ ۽ بندگ کجا!“

یک شپے وهدے آگوں وتی سنگتے ۽ چہ کلب ۽ در کپت ۽ اسپ ۽ گاڑی ۽
سوار بوت انت گڑا آئی ۽ دل ۽ لوٹ ات کہ بہ گوشت ”کہ یالٹاء تر ۽ تاب ۽ آئی ۽ باز
ڈولدریں زالبولے ۽ گوں ڈیک وارنگ“ پلئے آمر دک، ماہیگ ۽ توصیف ۽ ات۔
ہمیشی ۽ آئی ۽ دل پُرنشت کہ گوں چونیں بد ذوق ۽ طبیعت ۽ مردماں آئی ۽
سر کپتنگ۔ شپ، روچ، تاش ۽ گوازی، ورگ ۽ تنگ ۽ ڈراہیں گپ ۽ تزان دُراہ
بے مڑگ ۽ بے سرات انت، آئی ۽ رانچ وڑیں وشی ۽ مارگ نہ بوئنگ ۽ ات۔ دگہ
جاہے ۽ روگ ہم گزان ات۔ گوشے پہ زوریں دزانڈیہہ کنگ بوئنگ یاماں حیلے ۽
جبری کارگرگ بوئنگ ۽ انت۔

آشپی گورونچ واب نہ کپت، گوں چکاں آئی ۽ حُب ہلاس ات۔ بینک ۽ کار
ہم ہچ وش نہ بوت۔ دومی روچ ۽ آئی ۽ راکران جانی ۽ سردردے ۽ کپتنگ ات۔ آئی ۽
دل ۽ نہ لوٹ ات کہ در ۽ بہ روت ۽ گوں کسے ۽ حال ۽ احوال بہ کنت۔

دسمبر ۽ موکلانی روچاں، آئی ۽ ہمے تو جیل کُت کہ آپیٹرز برگ ۽ روت
۽ آئی ۽ دل ۽ واہگ ات کہ گوں ایناء گندُکے بہ کنت۔ آئی ۽ وتی زال ۽ را گوشنگ کہ
آپہ یک سنگتے ۽ کار ۽ روگ ۽ انت۔

سُہب ۽ آپیٹرز برگ ۽ سر بوت، آئی ۽ شر تریں ہوٹل ۽ کوٹھی ۽ گپت۔
آئی ۽ زمین ۽ شوقیں گالی ۽ چیر گنج ات۔ ٹیبل ۽ سر اسپ سواریں مردے ۽ ماڈل
ایرات۔ آئی ۽ وهدے اینا سرگویناء بابت ۽ جُست کُت گڑا ہوٹل ۽ کارندہ ۽ آئی ۽ را
سر جمیں ڈس دات، ”ڈائی ڈیٹنر، کوہنین گواچار نو دمک۔۔۔“ آئی ۽ جند ۽ گس
انت۔ ہوٹل ۽ نرّیک ات، آنام دارات۔ جند ۽ اسپ ۽ ہست انت۔

گوروش ووش ء گام جنان ء ہمانیمگار ہادگ بوت۔ کوہنین دمک کہ گواچار نو
 ء نام ء ات۔ آئی ء ٹوہیں ماڑی ء دیست کہ آئی ء چپ ء چاگرد ء آہن ء پلے ات۔
 آئی ء حیال کت کہ مروچی موکل ء روج انت ء الم ء آئی ء مرد لوگ ء
 بیت۔ اے وہد ء آئی ء رالوٹامینگ شر نہ انت۔ آپریشان بیت ء چٹ ء کاگدے ء راہ
 دیگ ہم شر نہ انت کہ بگندے آئی ء مرد ء دست ء بہ کپیت۔ شر تر ہمیش انت ہدا
 انتظار بہ کنت کہ آوت در بیت ء آئی ء راہ گندیت۔ پشکہ ہے نزیکیں دمک ء اے
 نیمگ ء آنیمگ پادپاد بوت۔ آئی ء دیست کہ یک پنڈو کے دروازگ دپ ء روت ء
 کچے آئی ء سراوگیت۔ پداچہ ماڑی ء تہی نیمگاپیانو ء توار آہاں بوت، اے لازم اینا
 سرگوینا انت کہ زمیل جنان انت، ناگتہ ء پیریں زالے در کیت آئی ء رند ء پٹکیں
 ذراج مودیں کچے (Pomeranian) تچان بوت۔ گوروء دل ء لوٹ ات کہ کچک
 ء گوانک بہ جنت یلے آئی ء دل ء دریگ گیشی بوتگ ات ء آئی ء کچک ء نام نہ
 زانت۔ آگردان بوت، آئی ء دل ء وڑوڑیں حیال اتک۔ بزاں کہ اینا سرگوینا، آئی ء
 راشمشنگ ء دگہ کسے ء مہروان جوڑ بوتگ ء اے ڈولیں ڈولداریں زالے ء را انچوزور
 وزبردستی، سیم ء پل ء توک ء دارگ قدرتی حساب ء گزان انت۔

آپداوتی ہوٹل ء اتک، نان ورگ ء رندتاں دیر ء پدواب کیت۔

”چونیں چپورتی کارے“ وہدے آچہ واب ء پاد اتک تاں ڈن ء تہارات۔

”من وتی واب بریگاہ ء پورا کت نوں شپ ء چے بہ کنال؟“

آوتی تحت ء سرانشت کہ ایشی ء سرارزان نہادیں کبلے چیرگیجوک ات،

ہما کہ ہسپتالانی بیڈ ء سرایرکنگ بنت۔ آوتی دل ء آزارات۔

”توپہ ہما جنین ء شتنگ ء کچے گون اتے۔۔۔ چد ء گیشتر دگہ چنچو وتارا

کشت بہ کنے۔“

چونو کائی ء سُهَب ء آ اسٹیشن ء کراتر ء تاب ء ات کہ آئی ء چم یک
پوسٹرے ء کپت انت ”گہبیشاء اولی مراکش“ گوں ایشی گندگ ء آئی ء وتی دیم پہ
تھیٹر ء دات۔

”بگندے آہم ساز ء زمیل ء دیوان ء بہ بیت“ آئی ء وتی دل ء جیڑ ات۔
تھیٹر تیوگا چہ مردماں پُرات۔ شہر ء ٹوہیں ہالے ات۔ مردمانی جاک ء
صلوات ء آؤ کائی ات۔ پہ دیم ء سزپاں پردہ منڈیتگ ات کہ اے انتظام پہ ٹوہیں
مردم گورنر ء آئی ء کہول ء ہاترا کنگ بوتگ ات۔۔۔
پردہ دُور کنگ ء پروگرام ء بندات بوت۔

گڈ سرا آئی ء دیست کہ اینا سر گوینا تہا پُترت۔ گوں آئی ء گندگ ء آئی ء
دل ء ذریگ گیش بوت انت۔ اے آئی ء واگ ء مردانی منزل، ء زند ء غم ء وش ء
تماہانی بزنہ ات۔ گوں آئی ء گندگ ء زمیلی دیوان پر آئی ء چہ نہ بوت۔

ایناسر گوینا ء ہمرائی ء یک بُرز ء بارگ بالادیں مردے ہم تہا پُترت۔
آگوں ہر مردم ء پہ ادب جہل بوہان دست ء ذروہ بوہان ات۔

بگندے اے آئی ء مردانت و ہدے آئی ء تب نہ وش بوت گڑا آئی ء را
نوکر چاکر ء نام داتگ ات۔ راستی آئی ء داب ء ذروشم ہم چونو کر ء ات انت۔

دمانے ء پداے مردکار پہ سگریٹ ء کشک ء ڈن ء دراتک گڑا گورو وش
وش ء آئی ء کراشت ء گوں ترس ء لرزیں توارے ء درائنت، ”چون ءے؟“

آئی ء پہ اجلی چارات ء گوں آئی ء گندگ ء ترس ء نیمے ء گپت ء ہمبچک ء
آئی ء دست ء گوات گچین ء ذرا جیں عینک نہ کپت انت ء جندے بے ہوش نہ
بوت۔ بے تزک ء توارمی ات۔ آنتنگ ات ء گورو اوشتاتگ ات ء دل ءے پُرتگ نہ
گت کہ بہ نندیت۔ ساز ء زمیل، سرور (Fiddle) ء نل (Flute) ء توار بنگ انت

بلئے آنا گتہ پرے جبرے گڑا ت انت کہ مردمانی چم آہاں سک انت۔ آپا داتک ء ڈن ء
نیمگا شنت ء گوروء ہم آئی ء رند ء پد گپت ء دراتک۔

آماڑی ء جہل ء بُرز پدیا نکاں ایر کپان ء سر کپان ء یک جاہے ء سر بوت
انت۔ مردمانی مچی ء روگ ء آہگ ات۔ ڈن ء کوریڈور ء یک جاہے ء اوشات انت۔
ہر ڈولیں پوشاک ء گدانی تہا استاد، جج، کاروباری مردم روگ ء آہگ ء ات انت،
زابلول گوں وتی شوقیں تچ ء پُپڑنیں کوٹاں دگہ دابے گردان ات انت۔ اے جاگہ
ء سگریٹ ء دو تانی بُوات۔ گورو پورا دل ء گپت کہ اے آر کسٹرا ء اینچو مردم چہ کجا
اتلگ؟ یک برے آئی ء حیا ل کت کہ آروچ ات و ہدے اسٹیشن ء اینا ء راہ دیگ ء
وہدے، آئی ء انچو سما بوتگ ات کہ نوں، ہجر آئی ء پدانہ گندیت، بلئے مروچی دیم پہ دیم
انت۔ یک کنڈے ء اوشان ء آئی ء درائینت، ”تو منی دل چہ جبین ء کشتنگ“ آزد
تہینگ ات ء نیس گیر ات۔۔۔ ”من شتریں نہ مُرتاں۔ تو پر چا دا اتلگ ء؟“

”اینا! سر پد بہ بُو۔۔۔ من مٹ کناں کہ سر پد بہ بو۔۔۔“

آئی ء وتی چم آئی ء راسک دات انت ء چو گنوک ء وڑا چاران بوت۔ اینا ء
درائینت۔ ”منی جُست ء مہ کن۔۔۔ تئی تزا نگاں منی ہوش ء سما بُرتگ۔ شپ ء روچ
تئی حیا لانی تہا گار اوں۔۔۔ من باز جہد کرت کہ ترابے خیال بہ کناں، وتی دل ء در بہ
کناں بلئے من پہک ء بے وس اوں۔“

آہانی نڑیک ء دو اسکولی بچک اوشاتک ء سگریٹ کشک ء ات بلئے گوروء
آہانی پرواہ نہ داشت ء چو گنوکانی وڑا آئی ء راوتی نیمگا کش ات۔ انارک ء دستانی
بوسگ۔ گرگ بنا کرت۔

”چے کنگ ء ء؟ چے کنئے؟ من دست بستگاں کہ چداں برو۔۔۔ تراہر
ڈول ء روگی انت۔ مادونیں گنوک بوتگاں۔ من گوں تو دز بندی کناں، چداں برو۔

مردم مارا چارگ ء انت۔ ترا لازم و اتز بو نگي انت“ ہے دمان ء يکے آہانی کش ء
گوست۔ اینا سرگوینا پھ سک ء نرم نرم ء چہ آئی ء دز بندی کنگ ء ات۔
”من تنی کر اوت ماسکو ء کایاں۔ من اے و ہدی سک پریشاناں۔ من ہچبر
وش بوت نہ کنناں۔ من وت کاہاں۔ بلئے انوں تو برو۔۔۔“
آئی ء دست لے گپت، پڑیتک ء پدیانک ء جہل ایرکیان بوت بلئے آئی ء
چک پد ء ات ء چم لے آئی ء راسک داتگ ات انت۔
گورویک برے حُشک ء حُدا اوشتاں۔ ہما دمان ء وتی کوٹ لے زرت ء
تھیٹر ء ڈن شت۔

IV

اینا سر گوینا ہر دو، سسے ماہ ۽ سر ۽ ماسکو ۽ تر ۽ تاب ۽ شت۔ آئی ۽ وتی باور ۽ بے باوریں مرد ۽ کراہے گوشت کہ آما سکو ۽ یک زالبولی ناڈڑ اہیانی زانت کاریں ڈاکٹرے ۽ پیشی ۽ روگ ۽ انت۔ آئی ۽ پیلو انسکی بازار ۽ داشت ۽ گورو آئی ۽ کلوہ ۽ سر اتک ۽ کس اے گپ ۽ سہی نہ بوت۔

یک روچے زمستانی سہبے ۽ آگوں وتی جنک ۽ پھ آئی ۽ اسکول ۽ رھا دگ ات۔ برفانی رتچے ۽ تندی ۽ شل دا تگ ات۔ اے بری آئی ۽ رالیناء سر بو تگ ۽ کلوہ سر نہ بوتگ ات۔

آگوں وتی جنک ۽ گپ ۽ ات کہ ۽ برز ۽ سک سارت انت پشکہ برف رچیت بس زمین ۽ سر گرم انت۔

”ہو ابا۔ زمستان ۽ گزند ۽ گرو کی ہو ر نہ بنت“

آئی ۽ وتی چک اے بابت ۽ سر پدگت۔

اے نیام ۽ آئی ۽ وتی جند ۽ ذاتی زندگی ۽ راز ۽ نیاز ۽ وہد ۽ پاس ۽ گیشنگ ۽ تزانگ اتک انت کہ آدو تہر ۽ زند گوازینگ ۽ انت۔ یکے ظاہر ۽ پدڑ آئی ۽ چک ۽ جن گس ۽ جاگ ۽ کارانی ہمک روچی راہ ۽ رہند انت۔ دومی آئی ۽ چیر وکائی ۽ زند انت وہدے کہ دومی دزوگ ۽ شتلیں زندے۔۔۔

بلئے وہد ۽ جاورانی تہلیں راستی ات کہ زندگی ۽ ہر دکیں وڑ ۽ پیم آئی ۽ واستہ پہ گچین برجم ۽ منگ ۽ دل پہک ات انت۔ بلئے آئی ۽ چیر ۽ اندریں زندگی ۽ تہا یک چیزے پہ آئی ۽ ردا ت کہ آئی ۽ رابازیں جاگہاں راستی چیر دیگی ات ۽ یک دزوگ

۽ رديں دڙوشمے مردمان ۽ پيش دارگي ات، چوڪه سور ۽ محفلاں گون زال ۽ روگ ۽ بينڪ ۽ ڪلب ۽ سنگتاني ديم ۽ دڙوگ بندگي ات ۽ وٽي دومي عشق ۽ گپ سرجم ۽ چيرديگي ات انت۔۔۔ اے ڏول ۽ آدمي مردمان ۽ هم وٽي جنده ۽ وٽا سرپد بوت ۽ ڪسے ۽ گپاني سراورے نہ کٽ۔ بزاں آئي ۽ ليڪه هميش ات که ڏڙا هيں مردم آئي ۽ وٽا دوديگي آدينگ انت۔ پيشڪه سرپديں مردمانی زندگي ۽ راز ۽ چيریں گپاني پٽ ۽ پول شتریں جبرے نہ ات۔ هر مردم ۽ ذاتي زندگي ۽ وٽي گرزانت۔

گورو ۽ وٽي چڪ اسڪول ۽ سرڪٽ ۽ پيدا سلوي منسڪي بازار ۽ نيمگا شٽ۔ آئي ۽ وٽي کوٽ ڪش ات ۽ پديانکاں گران ۽ تاں ايناسر گوينا ۽ اوتاک ۽ سرپوت۔ وهده آدمي پديم بوت انت، يڪ دمان ۽ آئي ۽ رازا مبارزاں زرت ۽، گوشتے سالے ۽ پيد دوچار کپتنگ انت۔

”چون ۽ حال کن“ آئي ۽ ايناجست کٽ۔

”بس هچ گوشت نہ کنناں، صبر کن“

”شتریں“ گورو نشٽ ۽ وٽي دل ۽ حيال ۽ کٽ بلنئے مککے گز نيٽ ۽ دل ۽ سبک کٽ۔ پيدا آئي ۽ چاهے لوٽا نيٽ، چاه ۽ ورگ ۽ پيد، اينانگته بے تاهير ات۔ آپاد اتڪ ۽ تاک ۽ دپ ۽ اوشتا ۽ ڏن ۽ بے وانڪي ۽ چاران ات۔ آگزيوگ ۽ ات ۽ سڪ نلگي ات۔ آئي ۽ دل ۽ درد ۽ جيڙگ هميش ات که آهاني زندگي ايوکايڪ رازے ۽ وٽا انت۔ چوڏڙوڪائي زندگي گوازينگ نہ بيت ۽ زند ۽ بربادي انت۔۔۔

”مه گرے۔ مه گرے۔۔۔“ آئي ۽ گوشت۔

آئي ۽ زانت که هر ڏڪاني مهر ۽ محبت جُهليلس زر ۽ وٽا انت که په زوت هلاس بوت نہ کنت۔ اينآئي ۽ زند ۽ بهرے جوڙ بوتگ ۽ آهم اے گپ ۽ جت نہ کنت که آهاني محبت ۽ هلاسي ۽ روج نزيڪ انت۔ پرچا که آئي ۽ هچ پيم ۽ اے گپ باور نہ بوت۔

آپاد اتک ء آئی ء بردست پر ہیک انت ء داشت۔ ہے دمان ء آئی ء چم
آدینک ء وتی چند ء بالاد ء کپت۔ آئی ء مُودانی اسپتی پد رات ء، لہتیں و ہدات کہ آپیر
ء بد جلوہ بوتگ ات۔

بلئے جنک انگہ ورنات، آئی ء کوپگ ء بدن گرم ات انت۔ ڈولد رات
بلئے بگندے آئی ء پچی ء گیمران بہ بیت۔ ہر و ہد ء زالبولاں آئی ء رامہر داتگ، آہانی
حیالانی تہا بوتگ، آہاں زانتگ کہ ردانت بلئے انگتہ آہاں مہر کتگ۔ بلئے یکے ہم وش
ء شاکام نہ بوتگ۔ و ہد گوزان بوتگ۔ جنین گوں آئی ء یکجاہ بوتگ انت ء پد ایلہ اش
داتگ۔ بلئے آئی ء پچیر گوں آجنیناں پہ دل مہر نہ بوتگ ء نئے جنیناں گوں آئی ء۔
نوں کہ آئی ء مُود اسپت بوتگ ات انت۔ زندگی ء تہا اولی براں آئی ء را
پہ دل مہر بوتگ ء ات۔ ایناسر گوینا ء آئی ء میانچی ء محبت انچو محکم بوتگ ات کہ پورا
آمر د ء جن انت۔ حقیں سنگت انت، چوبے باورات کہ آیکے ء مردانت ء دومی
دگہ مردے ء جن انت۔

گوشے آدوبالی مُرگ انت کہ پہ زور جتا جتا میں پنجرہ ء تہا بندگ انت۔
آہانی وتی انوگیں ء گوشتگیں و ہد ء ہر ردی ء دلرنچی بیجال کتگ ء پہل کتگ ات۔ انچو
کہ آہانی مہر ء دوینانی زندگی دگہ دزوشمے داتگ۔

یک غم ء رنج ء مارگے ء آماج ات۔ چہ اے غم ء در آگ ء حاترا آئی ء
لوٹ ات گپ بہ کنت۔ بلئے آئی ء زانت کار ء جبر زانتیں عقل کور میم بوتگ
ات۔ آئی ء ارمان ء پشومانی گیش بوتگ ات انت ء دلجم ات کہ دل پہک ء ایماندار بہ
بیت۔

”نوں بس کن۔ گزیوگ ء بل۔ بیانندیں جیڑیں کہ چے راہے در اتک

کنت۔“

پدا آہاں نشت ء تاں دیر ء جیڑا ات کہ چے پیم آیکجاہ وتی زند ء بند ات بہ
کن انت، کہ کس آہاں ء زانت مہ کنت ء اے پشی ء ہفت لوگی قصہ ء رخصت بہ کن
انت بلئے ایشی ء پتہ ہمیش ات کہ ”چون؟ چونی ء؟ چتور؟“

دویناں دست سر ء گت۔ دیراں جیڑا ات۔ اے زند ء تام شیر کن ات۔
آسروش ات بلئے گزانی ہمیش ات، اے چتور بند ات کنگ بہ بیت۔۔۔

بیچارگ (Misery)

جہل بیگاہ ات۔ تہاری مانٹانگ ء ات۔ ہرنیمگا برف رچگ ء ات۔ دمک ء
چراگ روک کنگ بوتگ ات انت ء آہانی روژنائی ء برف ء ٹکرانی یک شلے ء رچگ ء
ندارگ پد رات۔ چھت، اسپانی بڈ ء اسپ گاڑی ء کوچوان آیوانا پوٹا پوپ ء کلاہ ء
سربر ء اسپت اسپتیں برفاں چادرے پرداتگ ات، گوشے آئی ء رنگ ء دروشم
چو جن ء ات انت۔ آوتی اسپ گاڑی ء انچو نشتگ ات کہ بے جانیں مردے۔۔۔
آئی ء سر جہل ات ء جند ء تیوگیں بدن ءے کمپ ء لونجان ات۔ ہے ڈول ء اگاں
آئی ء سرا بڈے برف چگل بہ داتیں، انچو بے واک ء ہاٹیک ات کہ وتاژا مبلینگ ء
ایشاں دُور کنگ ہم تہنبل نہ بوت۔

آئی ء مادگیں اسپ بے تواری ء اوشتوک ات۔ لاغر، بے جان ء حُشکیں
دار ء وڑا۔ آہم یک پگرے ء تہا بیگوواہ ات، اگاں کسے چہ کہچر، وشیں ندارگ، ڈگار
ننگار ء کشگ، اے ڈولیں جاگے ء آرگ ء بندگ بہ بیت کہ ادا تزنیدیں روژنائی،
اشاپ ء تچوکیں مردمانی جاک ء صلوت ات۔ لازم انچیں پگر ء حیالانی تہا بیگوواہ
بیت۔

”اسپ گاڑی۔ او اسپ گاڑی والا ”ویبورگ سکایا (Vyborgskaya) ء
روئے؟“ آیونا مردے ء توار ء تیچ لرز ات۔ آئی ء برف ء نشاں باریں مچاچان ء
سُرینت تاں دیم ء یک ملٹری آفیسرے گوں وتی اور کوٹ ء ٹوہیں ٹوپ ء اوشتاتگ
ات۔

”ویبورگ سکایا روگی انت۔۔۔ بلئے کن، تو اب ئے۔۔۔ ویبورگ سکایا۔۔۔“ آفیسر ءیک رندے پد اتزندى ءدرا ئینت۔۔۔

ہما دمان ء آیوناء اسپ ء لگام چک ات انت۔۔۔ برف ء ٹکر چہ اسپ ء گردن ء بڈ ء بچیل بچیل ء رچان بوت انت۔ آپا داتک۔ گردن ء شہار دات، چابک ء زرت ء اسپ ء راپا دئے گت۔ اسپ ہم زوت ساڑی بوت، گردن ء ذراج گت ء بارگیس پادانی تہا بجز گے اتک ء رہادگ بوت۔

”اڑے مرد تو گنو کئے۔ کجا روگ ء ئے؟“ چہ پشت ء پدا فوجی مردک ء بیہار دات۔ ”خبیث! راستیں راہ ء بہ گر۔ اینگو کجا روئے، تا چگ نزانے، تو نزانے کجا روگی انت؟ راست ء برو“

دیم ء یک مردے پیادگ ات، آئی ء کوچوان ء نیمگا زہر ء زہر چارات دگہ یک اسپ گاڑی والہے ء آئی ء رادژمانے دات، مردے ء وتی اسپ ء پونز ء سر ء برف دُور کت انت بلئے زہر ء آئی ء سرارینک انت۔ ایونا پے بے قراری وتی سیٹ ء سرانشنگ ات، بلئے گوشے کنٹکانی سر ء بہ بیت، ہے ڈول ء کہ مردے مہ زانت کہ من کجا اول ء ہر جا ہے ء اول گڑا پرچا؟

”دُزاہ حرام زادگ انت؟“ آفیسر ءدرا ئینت۔ ”ہر کس ترا گوازینگ ء رند ء انت۔ چونوک انت کہ اسپ ء دیم ء کپان انت، کور انت یا پے زانت؟“ آئی ء چک ترینت ء۔۔۔ آیوناکے دلگوش بوت، آئی ء لُنٹ سُرگ ء ات انت، گپے جنگ لوٹ ات بلئے گپ ء در نیاتک انت۔ ایوکایک آہے در اتک۔

”بے گوشے؟“ آفیسر ء جُست گت۔

آیوناء گوں تہلیں بچکندے ء شاکار گے جت ء گوں شنگیں گٹے ء گوشت ”منی بچ۔۔۔ واجہ منی بچ ہے ہفتگ ء وفات بوگت“

”ہو! چچی بے بوتگ؟“

آیوناء وتی سرجمیں بالاد ترینت آئی ء نیمگا چارات ء گوشت “کس ء زانت نہ گت۔ یکبرے تپ ء گپت۔ آہسپتال ء سے روج ء تحت ء باہوٹ ات۔ پدا بیران بوت۔“

”خدا ء رضانت۔۔۔“

”دیم ء تڑین، دیم ء تڑین۔ تہاری ء چے کنسے اوشیطان زادگ۔ کورے۔ چم پر نیست۔ بچار۔ کجا گورگ ء ء۔۔۔ مردے ء کچے ء؟ ہئے کن۔ گاماں تیز کن۔ اے وڑی ء تاں باند احرام انت کہ ماسر بہ بنیں“ آفیسر ء پدا آہکلاں بست۔ اسپ گاڑی ء کوچوان پدا اتک گردن دزان گت ء گوں زبریں چابک ء وتی اسپ ماں بندان گت۔ آئی ء باز براں چک جت ء آفیسر ء نیمگا چارات بگندے گپ ء گالے بہ کنت بلئے مردک ء وتی چم بند کتگ ات انت ء نشتگ ات ء انچش کہ گپ ء تڑانی نہ انت۔

ویبورگ سکایا اتک، آئی ء وتی سواری ایرگت ء وتی گاڑی یک ریسٹورینٹ ء کرا اوشتارینت ء وت پدا کوچوان سیٹ ء سراذگرت۔ پدا برف ء اسپت اسپت رچان ء آء اسپ چون ء وڑاؤن دات انت۔

یک ساعتے گوشت ء دگہ ساعتے انگت،۔۔۔ پدا سئے ورنائیں بچک ظاہر بوت، دڑک ء دور جنان ء اتک انت، دو بزر ء بارگ ء یکے پٹک ء کمپ ات۔ آگاڑی ء تڑیک ء اتک انت۔ پٹکیں کمپ ء گوں درنگیں توارے ء جُست گت، ”ناکو۔ پولیس والہ پُہل ء روئے۔۔۔ ماسیناں بیست کوپک“ آیوناء اسپ ء لگام چک ات انت۔

بیست کوپک شریں کر ایہے نہ ات بلئے آئی ء پگر ء حیال دگہ جاگہے ء ات
 انت۔ یک روبلے بہ بوتیں یا پنچ کوپک، آئی ء دل ء اے و ہدی ڈراہ یک ات انت۔
 سے ورنائیں بچک پہ دزک، گاڑی ء در کپت انت ء یکے دومی ء دژمان ء زہار واکائی ء
 ات انت۔ ہر سینیں یکپارگی نندگ ء جہد ء ات انت۔ نون نوکیں اڑے آہانی
 نیاجی ء ودی بوت کہ کئے اوشتیت ء کئے نندیت۔

پدا جنگ ء دژمان بنا بوت انت ء گڈ سراہے فیصلہ بوت کہ کمپ اوشتیت
 پرچا کہ پٹک انت۔

اوشنگ ء دمان ء پٹک ء کمپ ء شاکارگے جنان ء گٹ صاف گت ء
 درائینت، ”واہ اڑے ناکو! چونیں شریں کلاہے۔ کجا گپتگ۔ قسم انت کہ تیوگیں
 پیٹرز برگ ء بہ رسیت۔۔۔ روان کن۔ روان کن شہاباش۔۔۔“
 ”ہاہاہاہا۔۔۔ اے چشیں چیزے نہ انت“ آیوناء کندرات۔
 ”شرچے نہ ات نہ ات! بلئے روان کن“

”گاماں تیز کن۔ اے وڑی کدی سر بے۔ توہے وڑے تاچینان کئے کہ ناں
 گردن ء مشتے بہ جنان“

”اڑے بچکاں منی گردن سک درد ء انت۔۔۔ زی من ء واسکا، ڈک
 ماسوس ء (Dukmasovs) شتیں۔ چار بوتل برانڈی وارت“ یک برزینے ء
 گوشت۔۔۔ دومی برزین ء درائینت۔۔۔

”تودروگ ء کوارے۔ اے گپانی فاندہ چے؟۔۔۔“

”شرط بستگ کہ راستے“

”اے انچیں راستے کہ بوڑے ء کندیتگ“

”ہاہاہا۔۔۔“ آئیونا آہانی گپانی سرا پدا کنڈات ء گوشت ، ”واہ ٹے ،

بچکاں“

”تو بس کن! شوم! گاڑی انچو تاج ءے ترا پورا بیماری ءے ء گپتنگ۔ مور ء

گام ء۔۔۔ بہ جن مادگ ء لٹے بلنے بال کنڈت، چش یلہ دانگ۔“ پٹکیں بچک ء
در تگیں توار ء بہیاردات۔۔۔

آئیونا ء ہما دمان ء مارات کہ پشت ء مردم، انسان نہ انت لونجان انت ء آہانی
توار لرزان انت۔ آئی ء اش کت کہ آئی ء رازہ ء بد کنگ ء انت۔ آئی ء چپ ء چاگرد
ء مردم چارات انت آئی ء دل ء تہا ایوکی ء بیچارگی ء مارشت گیش بوت۔ پٹکو ء
کو مپو آئی ء سر زہر گپتنگ ات ء نام بندگ ء ات۔ زاہ ء بد ءے بندگت۔ تناو ہدے کہ
زورا کیں گلکے ء آئی ء دپ بندگت۔ آئی ء بُرزیں سنگت یکنادیزدہ پٹرونا ء بابت ء
گپ ء مشکول بوت انت۔ آئیونا آہانی نیمگا چاران ات کہ تناو ہدے وتی گپ ء بہ دار
انت یک رندے پدا آہانی نیمگا چارات ء دلپدردیں گالوارے ء گوشت۔۔۔

”اے ہفتنگ ء۔۔۔ منی چک وفات۔۔۔ بوت۔۔۔“

”ماڈراہ مراں یکے پشت نہ کپیت۔۔۔ گاڑی ء تاج“ پٹک ء کلکے جت ء

لٹان ء گٹ پاچان ء گوشت۔۔۔ ”اوسنگتاں! من مُرتاں۔ اے ڈول ء اوشتگ
گزان انت اے کدی مارا سر کنڈت؟“

”دگہ چے گردن ء چا پیٹے بہ جن ءے گڑا شربیت“

”اوگر مپکی! اش کت، سنگت چے گوشان۔ توچو مور ء گام ء روئے۔ شر تر

ات کہ مایا دگ ء بہ سُنیناں۔ او پیریں! کلاگ اش کت۔۔۔ یا سر پد نہ بے؟“

ہے دمان ء یکے ء ترندین شہماتے آئیونا ء گردن ء شت کش ات۔

”ہاہاہا۔۔۔ اوڑے بچکاں، حُدا شماراوش بہ کنڈت۔“

”کوچوان! باریس تو عاروس کتگ“ یک بُرزیں ورنائے ء جست گت۔

”من! ہاہاہا۔۔۔ بچکاں! ہو یک جنین ء ات آہم حاکانی چیر ء شُست۔ انوں

کہ منی باریگ ات منی بچ و اجہ ء بُرت۔ بچارات، قدرت ء مرگ ہم ردوارت۔ منی بدل ء منی بچ!۔۔۔“ نوں آیوناء دل ء لوٹ ات کہ آہاں ء وتی بچ ء حال ء بہ دنت کہ آئی ء چک چون مُرت۔ بلئے ہمے دمان ء چک ء کمپیں ورناء گینسارتے کش ات ء حال دات کہ آہانی منزل سر بوتگ۔ بیست کوپک ء دز گرگ ء پد آیوناء تاں دیر ء ہمے سئیں سنگتاں چم سک دات انت تاں کہ آتہاری ء گار بوت انت۔

آئی ء راوتی بد بحتی ء بچاگی ء شکیں مارگے ء انگر کتگ ات۔ آئی ء چمانی تہا غم ء زرے چول جنگ ء ات کہ دگ ء اے کش ء آکش ء مردمانی روگ ء آہگ ء بے گویاکی ء چارگ ء ات۔ ایشانی تہا یکے ہم نیست ات کہ آئی ء عثمانی شریدار بہ بیت، بلئے مچوکائی روان ات ء آگوں وتی شو میں بحت ء ایوک ات۔ اے بد بحتی ء ایوکی ء رانہ کسے ء کیل گت ء نئے کہ کساس۔ اگاں آئی ء دل ء غم تڑگ ء گوں غم ء رنج در بیا تکلیں تاں گڑ ادنیا اے سرتاں آسر چو ہار ء وڑاپتاں ء بُرت ء۔

ہمے وڑیں جاورے ات بلئے کس ء نہ زانت۔ اے جاور چادرے ء مانپوشیتگ کہ روچ ء رحمانی کس ء زانت نہ کنت۔ آیوناء چم یک لوگی کاردارے کپت انت کہ سامان ء گوں ات ء رہادگ ات۔ آئی ء حیال گت کہ گوں ایشی ء گپ ء تزانے بہ کنناں۔

”سنگت و ہدیچی انت؟“ آئی ء جست گت۔

”دہ ء گو ستگ۔۔۔ اداچے کئے۔ برو جاگے“

آیونا لہتیں گام دیم ء شُست۔ پداوتی جندے جہل ء بُر زگت تاں کہ وتی بچاگی ء تیلانک بہ دنت۔ آئی ء ماریتگ ات کہ گوں مردماں گوں گپ ء تزان کنگ

ء ہج فاندگ نیست۔ ہر کس گیش ءوت نہ انت۔ دگہ پنچ دمان ء گوازگ ء پد آئی ء
وتی جان چندینت۔ انگتہ آئی ء جان ء درد نہ شُت۔ گڑا آئی ءوتی اسپ ء مہار کج ات
انت۔ ”برواں وتی لوگ ء۔۔۔“ آئی ء حیاں کُت، ”وتی، ہنکیں ء۔۔۔“

مادگیں اسپ ء آئی ء حیاں ء پگر ء راہا دمان ء دُزست کُت ء گام ء دیم پہ
گس ء نیمگا تزندکت انت تاں کہ ساعتے ء نیم ء سر بوت۔ آیونایک ٹوہیں چلی نیں
اسٹوپے ء دیم ء نشتگ ات۔ گوات ء بدیں بوہے تالان ات۔ آیونا جان ء کینناں
بوت۔ وتی دل ء تہا بش بش ورگ ء آت کہ پرچاچش مہلد لوگ ء اتلگ۔۔۔

”پرچا اشتاپ کُت ء لوگ ء اتکاں۔۔۔ من ناں وتی لاپ ء کارکتگ ء نئے
کہ اسپ ء کدیم۔۔۔“ آئی ء حیاں کُت۔ ”بگندے ہے منی بد بختی انت۔ یک
مردے وہدے وتی جند ء کار ء زانت ء کار کُت کنت۔ باند ہمیش انت کہ آئی ء جند ء
آئی ء اپس دو نیں سیر لاپ بہ بنت، گڑاچہ ہمیشی ء زندگی آسان بیت۔۔۔“

چہ دومی نیمگایک ورنائیں کوچوانے شاکاران ء پاد آتک ء آپ ء بالٹی ء نیمگا
ء رواں بوت۔

”چیزے ورے“ آیوناء جُست کُت۔

”جی ہو!“

”سلامت بات ء۔۔۔ بلئے تو سہی بوتگ ء کہ منی پنچ مُرت، ہے
ہفتگ ء ہسپتال ء۔ عجیبیں کارے“

آیوناء مارات کہ آئی ء گپ ء سر امرد ء ناں ہوں کنت ناں ہاں۔ وتی دیم
ئے پردات ء وپت۔ پیریں آیوناء یک سارتیں آہے کش ات ءوتی جان ء کچینت
، ہے ڈول ء کہ ورنائیں مردم تنگ ات پہ آپ ء، آنتنگ ات کہ گوں یکے ء گپ
ء حالے بہ کنت۔ آئی ء پنچ ء راہفتنگے بیت کہ چہ دنیا ء شُتگ، بیر ان بوتگ ء آوتی دل ء

رنج و زنگانی شودگ و بنی آدمے نہ گندیت کہ آہاں بہ ریچیت و غماں تالان بہ کنت۔ آئی و لوٹ ات کہ گپ بہ جنت، حال بہ دنت کہ آئی و نچ ناڈراہ ات۔ سک تکلیف ات۔ مرگ و ساری آئی و چے گوشت و چون ساه و دات۔ بلئے ہج۔۔۔۔۔
 مردے نہ ات کہ آئی و گپاں گوش بہ داریت۔ پداچوں آئی و جنازہ چست بوت۔ رند ترا آچوں ہستال و شت و وتی نچ و نچ و سامان و آورت انت۔
 آئی و یک جنکے انسیا ہست انت۔ آئی و لوٹیت کہ آئی و بابت و ہم گپ بہ جنت۔۔۔۔۔

آئی و دل بار و گران ات۔ چہ گپاں سر رتچ ات بلئے چشیں ذاتے نیست ات کہ آئی و گپانی گوش دارگ و سہتکے بہ نندیت۔ آئی و گپاں گوش بہ داریت، آہ و اوپار بہ کشیت و گزیوگ و زاری بہ کنت۔ بلئے پرے واستہ شر تر انت گوں یک زالبولے و جبر و حال بہ کنت۔ پرچا کہ آہانی گوں یکیں گپ و زار و پریات بناہیت۔
 آیوناء یکبرے دل و حیال کت۔

”روان ڈن و باریں مادگ و چاراں چون انت۔ و اب و و ہد باز انت۔ پریشانی نہ لوٹیت“

آئی و کوٹ گور اکت و اسپانی بنجاہ (اصطبل) و شت کہ آئی و مادگیں اسپ بندوک ات۔ آئی و کاہ و جو و بابت و حیال کت، موسم و بابت و حیڑ ات۔ نوں پر آئی و ایوکی و وتی نچ و بابت و حیال کنگ سک گزان بوتگ ات۔ گوں دگہ مردے و گپ کنگ انگتہ پر آئی و آسودگی ات بلئے ایو کا حیال کنگ گزان و بے واری ات۔

آیونو وتی اسپ و دیم و اوشات و جبر ات ”باریں چیزے جاہگ و وے؟ انچو گلاٹگ و وے۔۔۔ گڑا گلاٹ۔۔۔ پرچا کہ چد و گیش کٹ و کمائی نہ بوت کہ جو گپت بہ کنناں۔ نوں مارا کاہ ورگی انت۔۔۔ ہو! منی چند ہم انچو پیر بوتگ۔ گوں من

نوں گیشین کار نہ بیت۔ منی بیچ، آہ منی چک، آشریں کو چوانے بوئگی ات۔ منی جند
 کٹیگ۔ آشرات باندیں، بلئے نہ بوت۔“

آیونایک دمانے ء بیچ نہ گوشت ء پداوتی گیاں گوشان بوت۔

”ہوڑے۔۔۔ آپیریں زال۔ گڈما ایونچ ہم مارایله دات۔ انچو مفت ء

مُرت ء شُت۔ تو بچار اگاں تی کسانکیں چکے بہ بیت، تو آئی ء مات ء ء آچک بہ
 مریت۔ گڑا ترا سک توریت۔ انچوناں۔۔۔“

بارگیں مادگیں اسپ کاہاں گلاٹ گران ات، پونشان ات ء پہ دلجمی وتی

واہند ء گیاں گوشداران ات۔۔۔ آئی ء دستاں بوجنان ات ء آیونا آئی ء رادڑستیں

حالاں دیان ات۔۔۔

مردگ (A Dead Body)

اگست ۽ ماہ ۽ بے تواریں شپے ات۔ تہاریں مجھے چہ ڈگار ۽ چست بوہان
 ات ۽ ہر چیز وتی چادر ۽ مانپوشنگ ات ۽۔ ماہکائی ۽ روزنائی ۽ مج ۽ برے اسپیتیں
 دیوال ۽ برے زر ۽ شُبینگ دات۔ گوات ہم سارت ۽ گوہرات۔ شپ ۽ نیامی پاس
 ات ۽ سہب ۽ گمان نیست ات۔ مزین دگ جنگل ۽ کش ۽ گوست ۽ چہ آئی ۽، لہتیں
 قدم دُور آسے شہم دیگ ۽ ات۔ بلوت ۽ دزچک ۽ چیر ۽ یک مردم ۽ لاش ایرات
 کہ آئی ۽ اسر تاپاد ۽ اسپیتیں گدے پرات۔ آئی ۽ سینگ ۽ سر ادار ۽ اڈکتگیں بٹے
 ایرات۔۔۔ لاش ۽ دوبزگر پانگ ات، اے کار آہانی نادوست ۽ نادکشیں کارے
 ات۔

ایشانی تہا یکے بُرزینے ات۔ کسانیں بزوت ۽ بزین بروان ات انت۔ میثی
 پوست ۽ جوڑکتگیں کوش ۽ پاد ۽ ات، کاہانی سرا، پاد ۽ دیم ۽ ذراج کش کتگ ۽
 نشنگ ات۔ انچش درابوت کہ پہ بے دلی و ہد ۽ تیلانک دیگ ۽ ات۔۔۔ ایثی ۽ گردن
 جہل ات۔ پونز ۽ بند ۽ گران گران ۽ نفس کتگ ۽ ات۔

دومی بزگر ۽ دیم داغ داغ ات ۽ جند ۽ حُشکیں دار ۽ ڈول ۽ ات بلتے
 گندگ ۽ مزین عمر کسانکیں بروت ۽ چنک بُزیشے ات۔ آئی ۽ دوئیں دست کونڈ ۽
 سرالونجان کتگ ات انت۔ چم ۽ دیم ۽ آج ۽ رُژن ۽ سک داتگ ات انت۔ دیم ۽
 کسانیں شہم ۽ آسے روک ات، روزنائی، آہانی دیم ۽ پدّر کنان ات۔ یک بے تواریں ۽
 حاموشی ات، آس ۽ تِرک تِرک ۽ تواریں کارچ ۽ دار ۽ تراشگ ۽ تواریں ات۔

ورن ۽ درآینت!

”ساہوما (Syoma) تراو اب ء نہ گپتنگ؟“

”من۔ من واپینگ نیاں“ بزریش ء ٹک ات ء پتہ دات۔

”ہو! شتر انت۔ ادا ایوکانندگ ء مردم ء تر سے جان ء کپیت۔ تو گپتے وہ

جن ساہوما۔ تو ہم عجیبیں مردمے۔ ساہوموشکا۔۔ دگہ مردمے بوتیں کندگے

جتے، گپتے جتے، صوتے جتے، قصہ ءے آورتے، ترا پچی کار نہ کنت۔ تئی مثال چو

ہزیتگیں کلاگے ء انت کہ باغ ء تو کا پ ترس شتنگ ء جم ءے آس ء سک کتنگ انت۔

تئی دپ ء گپ در نیاہنت۔ و ہدے تو گپے جنے پورا لشکرے تئی رند ء کپتنگ۔ ترس ء

گارے۔ منی دل ء ترا پنجاہ سال انت بلئے تئی عقل ء ہوش انگتہ زہگی ءے۔ ترا وتی

سادگی ء سرا ارمان نہ کنت۔۔۔“

”من ء پہل کن“ بزریش ء پہ دلوارگی گوشت:

”من ء ہم تئی سرا برے برے افسوس و ارمان بیت۔ تو ت بگندے

دیتنگ تو دل ء ساپیں مردمے ءے، گزانین بزگرے ءے بلئے تئی سر ء مجگ حشک

انت۔ تو ت باندیں کہ وتی عقل ء گوں کار بہ گر۔ اگاں حءا ترانہ دانگ ساہوما! تو

وت ہمت بہ کن۔ ترا اے ڈول کنگی انت کہ اگاں مردمے گپے جنت، آئی پہ دلگوش

گوش بہ دار۔۔۔ پدا ایشی ء سرا بار بار ء پگر بہ کن۔ انچیں گپتے کہ تئی سر پر نہ بیت یا تو

سر پد نہ بے گڑا وتی دل ء بہ جیڑہ کہ ایشی ء معنا و مطلب چے بوت کنت؟ سر پد

بوتے؟ کوشش کن۔۔۔ اگاں تو عقل ء ہوش نہ کت گڑا داں قیامت ء پہ تو حرام

انت کہ چیزے حیل بہ کنتے۔۔۔“

ناگتہ جنگل ء نیمگا کیے چڑکائے بوت، انچو کہ چیزے حشکیں تاکانی سرا

کپان انت ء تاکانی پڑشنگ ء توار تہاری ء شنگ بوہان انت۔ ورنائیں بزگر چاڑگ

بوت ء وتی دومی ہمراہ ء نیمگا پہ بے صبری چارات۔

”منی دل ء بوم ء دگہ مَر گے گبند کُت۔“ ساہومو ء پھ پریشانی گوشت۔۔۔

”پرچا ساہوما۔۔۔ تئی دل ء اے وہدے کہ مرگ بال بہ کنت ء گر میں

مکانی نیمگاہہ روت؟ بچار۔۔۔ اے وہدے!“

”ہوننا۔ گور بام ء داتگ سارت انت۔“

”کنگ Crane ء سارتی وش بیت یلئے حرام انت کہ اے برف ء بال بہ

کنت۔ اے سارتی آئی ء موت انت، من ء بچار کنگے نہاں یلئے سارتی ء من برف

بستگ۔ بیاردگہ دارے آس ء پر کن

ساہومو پاد اتک ء جنگل ء تہاری ء دار ء ڈنگر شوہازگ ء رہادگ بوت ء آئی ء

ہمراہ ء چمانی سرا دست ایر کت ء پھ حُب جنگل ء نیمگا چارگ ء ات۔ دمانے ء رند

ساہومو گوں بغلے دار ء ڈنگر ء واتر بوت، آئی ء سچھیں خشکیں دار ء ڈنگر آس ء سرا

دور دات انت۔ مرو کیں آس پدا خشکیں دار بوچ ء ڈنگراں گراں لکک دیان

بوت۔ آس ء بز مش تزند تر بوت۔ روژنائی تالان بوہان ء آہانی دیم، دگ ء ہوار دیم

ء ایریں مردگ ء اسپیتیں کفن، ء آئی ء دلبند ء ایریں دار ء بُت ء سر جمیں دژوشنے

تالان کنان ات۔ دوئیں پانگ، پدابے ترک ء تواریت انت۔

ورنا ء بُرزیں بزگر ء سر جہل ات وہدیکہ بُر زیش ء جم آس ء سک داتگ

ات انت۔ انگتہ یک بُر زء بلندیں تواریت مر دے چہ تہاری ء وش گئی ء چیزے دپگال

ء پد ر بوت، آئی ء دژا جیں درویشی جاگے (جُبہ) پوشینگ ات۔ ٹوہیں ٹوپے سر ء

اتے۔ آگوں زور ء گوشگ ء ات۔

(Ye that love not zion) ”توگوں صیہون ء مہرنہ کنے، واجہ خدا

ء کر رار سوا بے“.

آس ۽ روژنائی، آدگ ۽ سراسٿری پڌر بوتگ ات، آوتی صُوت ۽ گوشتان

ات۔

”پاکیں مات! او واجہ۔۔۔ انچو بات“ آئی ۽ گُٹ شنگ ات۔۔۔ ”من

وہدیکہ آس پہ روکی ۽ دیست گڑا منی دلجم بوتان کہ کسے نہ کسے شپ ۽ دپ کپیت یاو
مردمے بیت کہ وتی اسپاں چارینگ ۽ انت پداوہدے اسپ گندگ نہ بوت گڑا منی
دل ۽ ہے شک پیدا بوت بگندے دُزانت۔ بلئے من اجکہ بوتان بلکنہ ڈنگ انت کہ
یک ازگارے ۽ راہ ۽ بستگ ۽ آئی ۽ پُنگ ۽ چن ۽ لانچ ۽ انت۔ بگندے فقیر ۽ پہوال
انت کہ وت بُت ۽ حُدائی عبادتے ۽ مشکول انت، منی دل گڑاوش بوت۔ پمشکہ من
دل ڈُڈکت ۽ گوشت بروڈے فیوڈوسے۔ کس تراچ نہ کنت تو حُدائی بندگے ۽۔
پمشکہ من شُمے آس ۽ نیمگاء یک شپ چرانے ۽ وڑا سست ۽ اتکاں، نون من سدکاں
کہ شانہ دُزات ۽ نیکہ کافر۔۔۔ شامشریں مردم ات۔ حُدا شمارا سلامت بہ کنت۔۔۔“
”وش اتکے“

”وش اتکے“

”سلامت باتے واجہاں۔ باریں شامن ۽ ما کونیسکی (Makuhinsky) ۽

راہ ۽ سوج بدئے ات“

”دُور نہ انت۔ دگ ۽ گران کن تچک ۽ برو۔ مئے میتگ آنا نوہا کنیت۔ آئی

۽ چہ پڌرا ستیں راہ ۽ گران کن ۽ دریا ۽ لمب ۽ روان کن۔۔۔ گڑا تو ہمودا سر بے۔ آنا
نوہا ۽ دو میل انت“

”حُدا! شمارا ہست بہ کنت بلئے شادا چے کنگ ۽ ات۔۔۔“

”مادا پانگیں۔ بچار دیم ۽ مُردگے ایر انت؟“

”مُردگ؟ چے گوشتے؟“

نوک آيو کيس مردک ۽ ديسٽ که اسپيتيس چادرے مردے ۽ سراتالان
 انت ۽ آئی ۽ سينگ ۽ سراتٔ پہ نشانی ايرانٽ۔ گوں ايشی ۽ گندگ ۽ آئی ۽ جان ۽
 لرزگے زرت۔ آئی ۽ وهم ۽ گمان ۽ نه ات که اے ڈوليس جاورے ديم ۽ کئيت،
 آٲٲت ۽ کنزات، چم ۽ ڊر گزيت انت ۽ بے توارى ۽ روک روک ۽ چارگ ۽ ات۔
 دپ ۽ ٲچ ات۔ نوں نرندگ ۽ ات۔

”اوبادشاه۔ اوپا کيس مات! من ايو کاچداں روگ ۽ اتوں۔ اے چه ندارگے منى ديم
 ۽ انت؟“

”تو چه کنئے؟“ ورناتريس بزگر ۽ جست گت۔ ”پيرى، فقيرى۔۔۔ چرچ ۽ پادري
 ۽؟“

”نانا۔ منى کاراے نه انت۔ تو بگندے بريك يارڊ ۽ ميتگ ۽ فورين مياهل ۽ زانئے من
 هائى ۽ بزات زتکوں۔ اوڊا من اينگو ٲرچا اتکوں۔ شما گرا چه کنگ ۽ ات؟“
 ”ماترا ٲيسرا گوشت که ما ايشى ۽ ٲانگيس“

”هو! هو!“ مردک ۽ سُبک سُبک ۽ گوشت ۽ دستاں گوں چم ۽ چه رداٽ انت۔
 ”اے مردگ چه کجا؟“

”اے در آمدے؟“

”هو! ڈے زندگى۔ من براتاں شتاں۔ من ۽ سڪ ترسيت ۽ مردگ ۽
 گندگ ۽ من ۽ لرزگے گپت۔ زندگ ۽ اے مرد ۽ بابت ۽ کس ۽ پرواه نيست بلئے
 وهڊے که مریت ۽ جون ۽ اير بيت گز ازاں که ايشى ۽ بيم چه جنزل ۽ ٲو هیں لاٲ
 پادري ۽ گيش انت۔ زندگى هميش انت۔ بگندے کسے ۽ ايشى ۽ راجتگ ۽ کُشتنگ
 ”ڄڊا بزانت؟ مانه زانيس کيے ۽ کُشتنگ يا وتى موت ۽ مرتگ“

”ہو۔ ہو۔ کئے بزانت۔ بگندے اے وہدی آئی ء روح جنت ء تہاشادمان

انت!“

”چونہ انت آئی ء روح ہمداجون ء کش ء گوراں گردیت تاں کہ سئے روج

ء“

”ہو۔ راست گوشے۔ شب چون سارت انت مردم ء جان ء لرزگ نہ

روت۔ گڑامن ء دیم ء تچک ء روگی انت۔“

”ہو۔ تاں میتگ ء پداراستیں راہ ء روگی انت۔ دریاء لمب ء“

”ہو! دریاء لمب ء۔۔۔ شرشر۔ منی اوشنگ ء چے کار! من ء روگی انت۔

وش انت براتاں“

چار ء پنج گام جنگ ء پدمردک پداوشات۔ ”من بے خیال بوتان۔ ایشی

ء قبر ء کسارت ء واستہ یک کوپکے ایر بہ کنان۔ چے گوشے شماسگتاں“

”تو شرترزانے، ہر وہد ء عبادت جاہ ء بزرگانی کراروئے، کائے۔ اگاں وت

مُرتگ ثواب انت۔ بلئے وت کُشی ء کتگ، گڑاگناہے۔ اے گپ ہم راستے“

”بگندے ایشی ء وت کُشی کتگ گڑاشرتر ہمیش انت کہ من وتی زر ء

کیسگ ء بہ کنان، ء گناہ، گناہ انت۔ بلئے من ء اگاں یکے ہزار روبل بہ دنت پمن

حرام انت کہ ادابہ ننداں۔۔۔ وش انت براتاں!“

مردک کے گام دیم ء شت ء پداوشات۔

”من نہ زاناں چون بہ کنان“ آلبجگ ء ات۔ ”چوں بہ کنان۔ ہمد آئی ء

دیم ء بہ ننداں کہ روج ٹک بہ دنت یابرواں۔ من ء سگ ترسگ ء انت۔ گوں اے

مُردگ ء حیالاں من ء گیشتر ترسگ ء انت۔ پداہتہاری انت۔ من چے بہ گوشاں۔

خدا ۽ گرگ ہمیشہ انت من سے صد میل ۽ پیدا کوں، ہیج نہ بوت بلئے وتی منزل ۽
 نرّیک ۽ مصیبت سر ۽ کپت۔ من شت نہ کنال
 ”ہو! اے راستے کہ ترس ہستیں۔“

”من ۽ چہ گرگ، دُز ۽ تہاری ۽ نہ ترسیت بلئے من ۽ چہ مردم ۽ مُرتگیں
 جُون ۽ سک تُرسیت۔ شما چو کنتے یکے منی ہمراہ بہ بنیت۔ ہرچی لوٹے دیاں۔۔۔“
 ”مارا کڈن کنگ بوتگ کہ سُرگی نہ انت پشکہ ما اتک نہ کنیں۔“
 ”شمارا کس نہ گندیت۔ شمارا ایشی ۽ بدل رسیت۔ خدا شمارا ایشی ۽ اجر ۽
 دنت، بلئے بیات گوں۔۔۔ کماش تو پادا بیا گوں، من دستبندی کنال۔۔۔ شما ہیج نہ
 گوشے؟“

”اے جئے؟“ ورنائیں بزگر ۽ گوشت۔

”شرگڑا تو بیا گوں۔ من ترا ہیج کوپک بخشش دیاں“

”ہو! بلئے شرانت“ ورنائیں بزگر وتی سر ۽ کچینت ”بلئے مارا گوشگ بوتگ
 کہ ہیج جاہ ۽ روگی نہ انت بلے ساہو مانندیت گڑا من ترا براں، ساہو ما تو نندے جگر؟“
 ”ہو! ننڈاں“ سادگیں بزگر ۽ پتو دات۔

”گڑا شرانت پیدا کوں“ دمانے ۽ پد ورنائیں بزگر آئی ۽ ہمرائی ۽ گپ ۽
 جنان رها دگ بوت تاں کہ آہانی پاد بز مش گار بوت۔ ساہو ما ۽ چم بندگت ۽ کو چنڈگ
 ۽ لگ ات۔

آس ۽ بز مش ہلاس بوت ۽ مردگ ۽ نشانی تہاری ۽ بیکوآہ بوتگ ات۔

درال ڈیہہ (In Exile)

کماش سیمیون Semyon ء دگہ ورنائیں تاتاری بچکے، دریا ء لمب ء روکیں آس ء کرائشنگ انت، بچک ء نام زانگ نہ بیت۔ آدگہ سے یکدارانی واہند کڈ کے ء تہانت۔ سیمیون، کماش انت، شست سال ء عمر ء جان ء نزور ء دپ ء دنناں ذبُون انت۔ آئی ء سینگ پزاه انت، انگتہ جان ء وش انت۔ شراب ء وارنگ آزوت، پے واپ ء کڈ ء شت، بلتے آئی ء لانک ء ووڈکاء بوتلے ات ء بگندے آدگہ سنگت چہ آئی ء بہ لوٹ انت۔

تاتاری مردک ناجوڑات، پڑمردگ ات۔ یک کنڈے نژاتگ ء نشنگ ات، چادرے مانپوشنگ ء جیڑگ ء ات ء گیر آرگ ء ات کہ سمبرسک Simbirsk سک باز وش ات، آئی ء ردی گت کہ وتی ڈولدار ء شیواریں جنین لوگ ء تہنایلہ دات ء ادا تک آئی ء عمر بیست ء پنج سال ات۔ بلتے اے آس ء رُژن ء آئی ء دیم ء پڑمردگی، غمناکی ء ناڈزہ جانی یک بچکے ء چہرگ ء جنگ ء ات۔

”اے گپ راست انت کہ ادا پل نہ کشینگ انت“ کماش ء درائنت۔
 ”بچار ادا آپ نہ گواہیت۔۔۔ دریا ء لمب حُشک انت۔ حاک ء مین انت۔۔۔ ہج پیہ وڑ نہ انت۔ ایسٹر (عید) ء زمانگے بوت بلتے انگہ دریا ء سر ء برف گوارگ ء انت، مروچی سُہب ء ہم برف رتگ۔ تباہی، تباہی“ تارتار ء گوشت دہ گام دیم ء دریا ء آپ تزندى ء تچان ات۔ ء آپ برف ات ء تزندى ء لمب ء حاکاں لُڑینان ء دُور بران ات۔ دُور جہلیں زر ء چگل دیان ات۔

دریاء لب و یک ٹوہیں سامان بروکیں یکدارے ننگرات۔ تہاری ء مزن
 درا بونگ ء ات۔ دُور ء یک آسے شہم دیگ ء ات، چومار ء وڑا لکک دیان ات، اے
 حشکیں بوج ء حشکیں کاہ ات انت کہ یکے ء مان داشتگ ات انت۔ دیمتر تہاری
 ات، دریاء تہا بر فانی کپ ٹوہیں یکدار ء یکش ء ڈیک و ران ات انت۔ تہاری ء سارتی
 ہوار ات۔۔۔

تارتاری مردک ء چم آزمان ء سک دات انت۔ آزمان ء استار تڑپک ء
 ات انت، ہاڈول ء کہ آہانی میتگ ء آزمان انت۔ بلئے یک چیزے آئی ء دل ء اتک
 کہ نہ اے آستار انت ء نیکہ آ آزمان ء چہرگ ء جنت کہ سمبر سک ء انت۔
 ”تباہی تباہی“ تارتاری ء پدا درائینت۔

”چرت مہ جن، ہرچی تئی تب ء بیت“ کماش ء درائینت۔ ”توانگتہ
 ورنائے، انوں ترا توریت تو نوک ءے، تنیگتہ تئی جان تزند انت، پشکہ یک کم عقلیں
 مردے ء پیم ء پگر کنئے کہ تو گلتمال ء بڑگ ءے، بلئے صبر کن و ہدے کنیت کہ تئی
 زند سک وش بیت۔ من ء بچار، ہج غم نہ کناں۔ ہفتگے ء پد من وتی یکدار ء زوران
 اے دُڑاہیں سانبیریاء یلہ باں۔ من اے زر ء پر آزر ء تیب ء تزان ء گردان باں۔
 اے سال منا، بیست ء دو سال انت کہ ہے پیم ء روان انت، حداء احسان انت کہ
 منی زندگی وش انت۔ منی دل ء دگہ کسے ء کرا چشیں آسودگیں زندگی نیست کہ منی
 انت ء درستاں ہے وڑیں زندے نصیب بہ بیت۔“

تارتار ء، لہتیں ڈنگر ء بوج آس ء سرا ایرگت ء کے تڑیک تر ء شت تاں
 کہ وتاباپ بہ دنت ء گوشت ءے:

”منی پت نادڑاہ انت۔ اگاں آمرت گڑا منی مات ء جنین ء قول کنگ کہ

”تئی مات ء جن ء ادا چے کنئے؟“ کماش ء درائینت ”اے بے عقلی ءے، تئی دل انت ء شیطان ترارد دیگ ء انت، وتی دل ء مردی دلے بہ کن۔ زالبول ء آرگ ترانزور کنت۔ اے پیم ء تئی تھا جان بڈی کنیت، تراڈ ڈبو گئی انت۔ شیطان ء کلام ء دپ ء دے۔ کس ء مہ لوٹ ترا پچی ادا نہ لوٹیت نال پت، نال مات، نال جنین۔ تو آرات نہ ءے کہ ادا وپتگ ءے۔۔۔ ترا بیگ ء سامانے نہ لوٹیت۔ ڈرستاں سوچ“ کماش سیمیون ء چہ بوتل ء گٹے گپت ء وتی تران بر جاہ داشت۔۔۔ ”من ء یک دہقان کاری چکے سر پد مبو۔۔۔ منی پت عدالت ء کارند ہے ات۔ آزمانگ ء منی گور ء پوشاک گزان ء شر ترے بوتگ انت۔ منی گور ء کوٹ بے مٹ بوتگ، بلئے آکورسک Kursk ء بے غمی ء دورات، ء مروچی من زمین ء سراجان دراو پتنگوں۔ منی ورگ کاہ انت۔ بلئے! چے من وتی چند ء رات ہے جاگہ ء آؤرتگ؟ مرچی منی واہگ انت کہ ہر مرد م ہے زند ء واہند بہ بیت۔ من ء بچ ء پگر نیست۔ منی دل ء کس ء بیم نیست، من وتی وڑا پگر ء حیاں کنناں۔ پمشکہ چہ من از گار ء آجو ترے مردم کس نہ انت۔ من ہم تئی وڑا اتوں۔ وہدے من ء چہ روس ء ادا آرگ بوت گڑا اول سراں منی دل بند ات۔ من بچ نہ لوٹ ات۔ شیطان ء منی دل ء آؤرت کہ وتی جنین ء کہول ء غماں گار بہ بو۔ بلئے من آئی ء رالگت دات۔ من وتی دل ڈڈکت ء پیمیشی ء مروچی من زندگاں، من پچی ء پرواہ نیست ء دلجماں ء وشاں۔ یات بدار، اگاں یک مرد مے شیطان ء گپاں کپت بزاں کہ آشت پر آئی پچ پشت نہ کپتگ۔ تئی وڑیں دہقانی چک دمان ء برباد بیت۔ شرے عقلمند ء زانکار تباہ بوتگ انت۔ نوں بیاگوں ترا یک مرد مے ء قصہ ء کاراں۔۔۔

پانزدہ سال پیسیرء گپ انت کہ یک مردے چہ روسء ادادیم دیگ بوت۔
 آئیء گوں وتی بزاتء یک دزوگیس وصیت نامہ اڈکتگ ات۔ آہاں گوشت کہ
 اے شہزادگے۔ بلئے بوت کنت کہ یک سرکاری آفیسرے ات۔

برحال! مرد ادا اتک۔ دُرستاں ساریء آئی۔۔۔ موکور ٹنسکوی
 (Mukhortinskoe)ء یک زمینء لوگے بہا زرت۔ پدا آئیء گوشت، نوں کہ
 من ادا اتنگوں گڑا من وتی جندء جفء محنتء زندگی گوازیناںء وتی جندء جانء
 ہیداں ریچان کسےء واز مندگ بوئگ نہ لوٹاں۔ پرچا کہ نوں من واجہہ ئے نیاں
 بلکہ یک دزانڈیہے آں۔ ’راست گوشتے، حدائے میارے، من آئیء ہمتء راداد
 دات۔‘ اے شریں کارےء حیالے۔‘ اورنائیں مردے ات۔ ہر روج وتی کاران دز
 گٹ ات۔ آڈنء در اتک۔ ماہیگء شکارے کت۔ برے برے چل میل اسپء
 سوراتء تاجینگء ات۔

بلئے ہماروجء آئیء و استاجنال بوت وہدیکہ اولی سالء آئیء گارینو
 Gyrinoء ڈاکخانہ روگ بندات کت۔ برے برے آمنی یک دارء سر اوشتاںء پہ
 دردورنجے گوشت، ’باز وہد گوشتگ کہ ایشاں چہ لوگء پمن زرّ راہ نہ داتگ۔‘
 من آئیء رادائمء دلبدی داتء گوشت، ’ویسلی سر گئیچ! زرّء و استا پگر مند مہ بو،
 زرّء چون کئے۔ توکو، سنگیں چیزاں مل کن۔ انچو بزاں کہ آئچ نہ بوتگ انت۔ اے
 وڑا کہ تئی زندء گوشتگیں ہرچی بوتگ آڈراہ وابے ات۔ نوکیں زندگیء بیچارء بہ
 کن۔ شیطان ترا ہرچی فرمائیت ایشاں بے خیال بہ کن۔ شیطانء گپانی زورگء
 مردمء راہ گار بیت انت۔ ہیچ پیمء شری بوت نہ کنت۔ اتوں تو بگندے زرّء طلب
 گارے بلئے وہد گوزیت ترا دگہ چیزےء طلب بوہان بیت۔ منی گپء بہ زور اگاں
 تووش بوئگ لوٹے گڑا پچیء طلب مہ کن۔ تنا وہدیکہ تئی قسمت بدل نہ بیت تو پہ

کساں کسانیں واہگاں قسمت ء پاداں مہ کپ۔ ماراوتاراڈ کنگی انت ء قسمت ء سرا
 کندگی انت۔ پدا آئی ء پسو دات کہ من گارینو ء روگاوں تاں کہ وتی جنین ء گوں
 گند ء گدار بہ کنناں پرچا کہ آئی ء منی سرا بڑگ کتگ ء اتلگ۔ آباز جوان انت ء دل
 ء مہربان انت۔ آسک گل ء بال ء وشحال ات ء پدا، لہتیں روچ ء پدا آگوں وتی زال ء
 سر بوت۔ یک ورنائیں زالے ات کہ آئی ء بگل ء زہگے ات۔ آئی ء وتی پچی ء بازیں
 سامانے آورتگ ات۔ ہر وہد ء آئی ء توصیف ء ستا ہگ ء دم ء نہ بُرت۔

یک روچے من ء گوشتے ”براس! سیمیون! مردم سائیریا ء نشت کن
 انت۔ شری ء زند گوازینت کنناں بلئے توش نہ ءے“ پدا ہر ہفتگ آئی ء گارینو ء
 روگ ء آہگ بناکت کہ باریں چہ روس ء زراتلگ کہ ناں۔۔۔

آئی ء راہر پیم زڑ پکار ات ء اے زرنانی بابت ء آئی ء گوشگ ات کہ آوتی
 ورنائیں زال ء ہر ڈولیں آسراتی دیگ لوٹیت پرچا کہ آئی ء وتی ہر چیزیل کتگ ء جوانی
 ء ادا برباد کنگ ء انت۔ آسا سیریا ء تنگدستی ء نشنگ گڑا منی باند ہمیش انت کہ من
 پر آئی ء ہرچی بہ کنناں۔ وتی زال ء وشانی حاترا آئی ء ہر ڈولیں مردمانی دیوان، نندگ
 ء گندگ ء نان ء دعوت بناکت انت ء انچیں بیکاریں حیل ء عادت زرت انت۔ اے
 مردماں مرد ء راشری ء لٹ ء پل کت، ہر ڈولیں شراب ء دعوت گپت، پیانو ء ساز
 ء زیمیل ء دیوان اڈ دیا نینت ء تو بزاں کہ شری ء مزگ ء وشنی گپت۔ بلئے ارمان کہ
 زال تاں باز وہد ء آئی ء ہمراہ نہ بوت۔ آچون نشت کت۔ اے حاک، سارتی ء آپ
 ء چب ء تھا۔۔۔ ناں ادا سبزی ناں ادانیوگ، ہر وہد ء شرابی ء بے کاریں، ناواند ہیں
 مردمانی چپ ء چاگرد، بزاں کہ آبیزار بوت۔ آئی ء وتی مرد ء راہے گوشگ ات کہ
 تو نونو شرفمندیں مردے نہہ ءے نوں تو یک دراں ڈیہہ ء بے دریں مردے ءے۔
 تئی آعزت و شرف ہلا س انت۔

سے سال پیسے جہانت ایک روپے مردے ء من ء گوانک جت۔ دریا ء
دومی لمب ء، من و ہدے گوں وتی یکدار ء سر بوتوں گڑا ایک مردے ء جنینے ات
انت۔ من آدوینان ء چہ دریا ء گوازینت ء اے کپ ء آؤرت۔ ایشانی روگ گوں
روگ ء بوت ء پداوتر نہ بوت انت۔ دومی سہب ء سراویسلی سر گیوتج پد ر بوت کہ
آوتی زال ء آئی ء ہمراہ ء پہ گنوک پٹ ء پول ء کنگ ء ات کہ سیمیون تو منی جن ء را
گوں یک عینکی مردے ء روگ ء نہ دیستگ۔ من پتہ دات۔ 'بلئے! برورند ء کپ
اگاں گیت ء کنئے' آپہ سر گنوک آئی ء پٹ ء لوٹ ء ات ء گڈ سر انچ روتج پد آئی ء
پدے جت بلئے بے مرادی ء واتر اتک۔ آئی ء سر جت ء پاد جت بلئے آئی ء جن واتر
آہگ ء ہچ وڑا تیار نہ ات۔ تاں کہ آئی ء وتی سر دیوال ء جت ء پڑوشت من آئی ء
چک ء کندات ء گوشت کہ مردم سانبیریا ء جاہمند بنت ء ہتیں تی ڈول ء وتی سرا
جنت ء پڑوشت، آچٹ ء گنوک بوتگ ات۔ آروس ء شت تاں کہ وتی زال ء چہ آ
مرد ء گڑا ہاچینت بہ کنت۔ آروپے ڈاکخانہ ء سرکاری دپتوں تر ء گردان پاد ء
سواساں کپت۔ آئی ء وتی سر سنگ ء جت کہ وتی معافی نامہ ء بہ کنت ء واتر وتی ہند ء بہ
رؤت۔ آئی من ء حال دات کہ آئی ء ایوکا دو صدر وبل ٹیلی گرام ء سرا حرج ء درج
کتگ۔ آئی ء وتی اد ء گتگیں زمین سوداگت ء مکان پہ رہن یہودیانی کرا ایرگت آئی ء
دیم گیمرت ء مودان ء اسپیتی ء گیت۔ آگوں توگپ ء ات بلئے آئی ء دپ ء وتی میتگ
ء نام ات۔ آئی ء چم ارسیک ات انت۔ آہشت سال ء ہے وڑارنج ات ء ناگتہ یک
روپے آئی ء لیکہ بدل بوت انت۔ غم ء رنج وشی ء تہا بدل بوت انت ء یک نوکیں
وشی ء واہگے آئی ء دیم ء درشان بوت۔ آئی ء جنک رستگ ء ورنابوتگ ات۔ آئی ء را
وتی جنک ء انچیں دوستی ء بوتگ ات کہ ہر وہد، ہمگر رنج ات انت یک شنبہ ء روتج ء
چرچ ء شت انت۔ آئی ء راستی چیر نہ دات۔

اے انجیں نژیکی ۽ محبتے ات کہ دوینانی نیامچی ۽ ووی بوگ ات کہ گوشے
آئی ۽ وتی هر وڑیں غم ۽ جنجال بے خیال کت انت ۽ آشر رنگیں جنک ۽ خیال داری
کت، آئی ۽ ہم اے گپ من ات کہ مردم سانبیریا ۽ نشت ۽ زندگوازینت کنت۔
سانبیریا نون و ش انت۔

بچار منی جنک چون وش رنگ انت۔ تو ایشی ۽ مٹ ۽ ہزار میل ۽ بہ
گردے دیست نہ کنئے۔ من آئی ۽ گپاں تپاک کت ۽ ایوکا ہے گوشت کہ ودار بہ
کن۔ آکسان سال انت خون ۽ گرم انت۔ بلئے بچار کہ دیم ۽ چے بیت۔ ادا بیج
زندگی نیست۔ مردم بندی جاہ انت۔ ایوکا بے پکار ۽ گردگ ۽ وپسگ انت۔ بلئے پدا
آئی ۽ جنک نادرہ بوت۔ سانبیریا پے اے اگلگیں زہگ ۽ وش نہ ات ۽ نہ بوت، اے
یک لعنتی زندگی ۽۔ پدا ہما وڑ بوت۔ جنکو ۽ دل پڑ مردگ بوہاں تحت ۽ باہوٹ
بوت۔ پدا آڈاکٹر ۽ طیبیانی رند ۽ پداں بوت۔ بلئے جنک نہ چٹ ات۔ آئی ۽ راسداں
میل ۽ طیبی ۽ حال ۽ بہ گپتیں آئی ۽ رندا شت۔ آئی ۽ بازی زرد ۽ مالے حرچ ۽ درچ
بوت۔ بلئے ہیچ نہ بوت ۽ گڈ سر ۽ جنک ۽ بہت ۽ مرگ ات۔ آئی ۽ مرگ ۽ پد پے اے
مرد ۽ دگہ ڈیہگ ۽ پروشے ات۔ آئی ۽ غماں پدا آبد حال بوت ۽ روس ۽ واتر بوت کہ
اودا آئی ۽ حاترا درنجگ ۽ پاہو ساجو ات۔ اگاں آروس ۽ بہ شتیں گڑا پے آئی ۽
گرگ، بندگ، پیشی ۽ لٹ ۽ تراہاں گوں ماں بندگ ات۔“

”باز جوان باز جوان“ تار تاری سارتی ۽ لرزینگ ۽ لبجگ ۽ ات۔

”چے باز جوان؟“ سیمیون ۽ پسنہ دات۔

”جنین ۽ جنک! اے دڑاہ غم ات انت۔ آئی ۽ دیست انت آئی ۽ کراسے

سال پورہیں بوت انت۔ اے بزاں آئی ۽ حد ۽ ٹیکلی ات کہ وتی کہول ۽ ہمراہ ات، تو
انگہ سر پد نہ بے؟“ تار تاری سارتی ۽ لرزان ات۔ روسی زبان ۽ سک بلد نہ ات ۽

پُرسشتگیں لبز ادا دیان ات کہ وتی لیکہ ء پدربہ کنت۔ آئی ء درائینت کہ اے درآمدی ء دراں ڈیہی ء مردم ء ناڈراہ بوئنگ ء مرگ گزان انت ء پدا اے بر فیس زمین ء کل بوئنگ دگہ ٹوہیں جنجالے ء کم تر نہ انت۔ بلئے اگاں آئی ء زال اے غم ء ساعتاں آئی ء ہمراہ بوتیں گڑا آئی ء وتی غمانی بار بڈء کرت کتگ ات۔ بلئے آیک روچے ء وا تر نہ بوت۔ یک روچے ء وشی ہم مردم ء زندء ء واستہ باز انت۔“

تار تاری پدا وتی زال ء ستاء گلاہگ ء بنا بوت کہ آپینکس ڈولد ار انت بلئے آئی ء چہ دُور انت۔ ادا آئی ء چمانی ارس گلگل بوت انت ء آئی ء چمانی دیم ء وتی دست ایرکت انت۔ آئی ء گوں سیمیون ء ہے گپ ء سدکی ء گیر آرگ ء ات کہ آئی ء ہچ وڑیں بدیں کارے نہ کتگ کہ مردماں آئی ء راڈوبہ جنگ ء دراں ڈیہہ کتگ۔ آئی ء ہچ جرم نہ انت البتہ آئی ء نا کو کہ یک از گاریں مردے گوں آئی ء دگہ دو بز اتانی ہمراہی ء یک پیریں بز گرے لٹ داتگ ء آئی ء اسپ پچ کپتگ۔ آبرگ پردگے بوتگ کہ نہ مُرتگ بس۔ بلئے ظلم ء بچار کہ ناکو ء راکس ء ہچ نہ گوشت ء یلہ دات ء آئی ء زڑء زور ء آر کینت ء ماسے بزات درپہ در خاک پہ سر، دراں ڈیہہ بوتیں۔“

”خیر بیت“ سیمیون ء درائینت۔۔۔

تار تاری ء ہچ نہ گوشت۔ آئی ء چم جمبوریں آس ء سک ات انت۔ چہ آئی ء دیم ء ہے پدربوت کہ بے گناہی ء یک دلپروشی ء تر سے آئی ء سراپر نشان انت کہ آپرچا اے بے وانک ء تہاریں جاہ ء کپتگ۔ درآمدانی ملک ء انت ء چہ وتی دوار جاہ ء ہنکین سمبرسک (Simbirsk) ء دُور ء گستانت۔ سیمیون آئی ء کرا تچک داتگ ات ء زہیرونکے جنگ ء ات ء آئی ء دگوش ء دگہ نیمگے ات۔ ”باند انت کہ

کسانیں جنک ء چومہ کتیں ء آپیریں مرد ء وڑا سکی ء برداشت مہ کتیں ء اد ء چاگرد ء
مہ نشتیں۔ آئی ء عمر خزہ کنگ ء پھوت ء شتریں بو ء کریم زورگ ات

”ہو شتر!“ سیمیون ء درّائینت ء ذرا جیں دم ء کش ات ء پاد اتک۔

”ووڈکا۔ ہلاس بوت۔ نوں وپسگ ء وہرانت“

سیمیون پاد اتک ء شت۔ تاتاری ایو کا حیا لانی تہا گارات کہ اگاں شلا ایک
رندے آئی ء جنین ادا بیا تکیں، یک روچے یا یک ماہے ء حاترا گڑا چون وش ات۔
بلئے اگاں آئی ء زال یکبرے قول و قرار بہ کنت گڑا بنیت پدا آئی ء ورگ ء ننگ ء
واستہ ادا ہیجی نیست۔

”اگاں ورگ نہ بوت گڑا زندگی چون بیت؟“ آئی ء وتی جند ء راجست

گت۔ آئی ء گشاد کم ات۔ آشپ ء روچ کار ء ات بلئے آئی ء کٹ ء کمائی ایو کادہ کوپک
ات۔ آمرت ء ایر بوت۔ یکدار ء ہولیگانی چلگ ء، بلئے، پچر دل سیر نہ ات۔ برے
برے مسافرے ء بزرگ بوت ء بخشش ء کدارے پہ چاہ ء وڈک ء واستہ شہار دات بلئے
اے دُراہ آئی ء ہما ہی ء کار کنو کیں بچکاں بہر ء بانگ گت انت ء آئی ء بہت ء ہیجی نہ
کپت۔ بس دُرستاں آئی ء سرا کنڈات۔ انچو کہ یکے ء گژن، گوہر ء تر سینگ ء گل
بوت انت۔

انوں آئی ء راجان دردے ء جان ء سارتی ءے چیر کپتگ ات۔ بلئے گڈک

ء تہا پہ بدن ء پردیگ ء نہ پڑے ہست ات ء نئے کہ کبلے۔۔۔

پمشکا دریا ء لمب ء وپسگ ء ہمے فاندگ ات کہ آسے روک ات۔

ہفتنگے ء پدا آپ تیوگ ء بست ء یکدار ء لانچ بیکار ء ایر بوت انت۔ سیمیون

ء تار تاری ء کار بند بوت انت ء دوئیں میتگ پہ میتگ پہ کار ء پٹ ء لوٹ ء وڈالی ات

انت۔ آئی ء حیا ل گشت وہدے اے ترانگ ء کپت کہ چتور بہ کنت اگاں اے وڑیں

جاورے بہ بیت گڈا آوتی ہبدہ سالی شر رنگیں جنین ء اے گژن ء واری ء تہا آؤرت
کنت؟ اے گپ ء خیال کنگ آئی ء واستہ مرگ ء بروبرات۔

بام ء داتگ ات۔ چپ ء چاگرد ء ہرچی پدّرات۔ میتگ ء گس پہ ردتالان
ات انت۔ میتگ ء کروسانی بانگ ء توارات۔ تارتاری ء دل ء خیال گت کہ اے
میتگ ء بر فیں حاک، دریا، بیکدار۔ در آمدیں مردم۔ سارتی۔ گژن! دُراہ راستی ہست
انت؟ یا بگندے مہ بنت۔ بلکنہ منی دل ء ایشانی وہم انت۔ انچو کہ آوت و ابانی تہا
انت ء ووتی واب ء گسگاں اشنگ ء انت۔ ہے ڈول ء کہ آوتی میتگ ء انت آوتی زال
ء تواری پر جنت ء تواری ء جواب کسیت ء آئی ء ماس دومی کوٹھی ء انت۔ اے دُراہ آئی ء
دردناکیں واب ات انت۔ بلئے چیا؟ آئی ء چم پچ کت انت۔ بچکندے جت۔ دریا
چون شر انت کہ آئی ء نام وولگا (Volga) ات۔۔۔

برف رچگات۔

یک مردے گوانک جنگ ء ات۔

”اویدار والا! اینگوبیا“

تارتاری پاد اتک۔ سر ء ہوش ء کت ء ووتی کماش ء نیمگاشت کہ آئی ء پاد
بہ کنت کہ دریا ء آلمب ء روگی انت۔ آہاں وتی گر میں کوٹ گور اُکت انت۔ رہادگ
بوت انت۔ سارتی وتی زور ء ات، آہانی گٹ ء نش آؤرتگ ات۔ اے قہریں
زمستان ء سارتی ء دیم ء دارگ چوارزان نہ ات۔ واب ء پد اے سارتی سینگ ء
دّان ات۔ آتچان ء وتی بیکدار ء سوار بوت انت۔ تاتاری گوں دگہ سئے جانشو ء
بیکدار ء سوار بوت، آہاں ہولیک زرت انت ء دریا ء تہا پد ء دیم سرینان گت انت
، سیمیون اوشتانگ ات۔ چہ دومی نیمگا گوانک ء تواری برز تر بوتگ ات ء یکے ء
دوپستول ء تیر آس دات بگندے مردم چہ واب ء جہہ بہ سرت انت۔

”شتریں شتریں چے اشناپے؟ پیداگیں“ سیمیون ء درائینت ء انچو گوشت
کہ ہچ کارپہ اشناپنی نہ بیت، ”اشناپنی کاراں پادماں پلار ء اڑیت۔“

یکدار چہ تیاب ء دیمپہ دریاء جہلانکی ء تیلانک واران بوت۔ گل ء کاہاں چیر
ء لپاشان ات۔ جانشو ہولیگاں یک درچ ء سُرینان ات انت۔ سیمیون ء وت ء گوں
دار ء تکہ داتگ ات ء گوات ء بابت ء تزان کنگ ء ات۔ نیم تہاری ء انچش درابوت
کہ لہتیں مردم یک دراج ء بزنائیں جناورے سوار انت کہ آئی ء وتی پچجگ تالان
کتگ انت ء دریاء سراپتن انت ء روان انت۔ یک سارت ء نہ وشیں جاگہے ء نیمگا
رہادگ انت، انچش کہ ترسناکیں واپے ء پیم ء انت۔ چہ دومی تیاب ء گوانک ء توار
یک پیم ء پیداک ات کہ آپہ اشناپنی توار ء ات انت۔

سیمیون ء نرنڈان ء گوشت، ”صبر، صبر سر بوتگیں“ آئی ء برف چہ وتی
دپ ء دیم ء پھک گت انت۔ دومی دیم ء آہاں یک پیر ء عاجزیں مردمے دیست کہ
سک وداریک ات۔ آئی ء جیکٹ ء گور ات کہ آئی ء سرازو باہی مودات انت ء
گوک ء پوست ء ٹوپے سرات اتے۔ آسپانی کرا ء اوشاتگ ات ء پریشان ات۔
گوشنے سک تلگ انت۔ وہدے آئی ء سیمیون دیست گڑا ہمدان ء پچاروکی بوت۔
اے ویسلی سرگو تچ ات۔ ایناسٹاسیو کا ء لوگی ات۔

”من اشناپنی آل، منی جنک سک ناڈراہ انت۔ من ء یکے سوچ داتگ کہ
ہمودا شتریں زبریں ڈاکٹرے ہست۔“

آیکدار ء سوار بوت راہ ء ہچ گپ ء تزان نہ بوت۔ آئی ء چم یک جاہے ء
سک ات انت۔ انچش کہ اے دنیا ء نہ انت۔

سیمیون ہماوڑا ء اوشاتگ ات۔ چہ آئی ء دپ ء دراتک۔
”مردم سانبیریا ء زندگوا زینت کن انت۔“

سیمون ء دپ ء گپ ء مول ہمیش ات کہ ہما گپ ء آئی ء اندازہ پیش
ء جنگ ات، آراست ات۔ بگندے اے پریشان حال ء پُرنشتہ دلیں مرد اے گپ
ء زپت گت بہ کنت۔

ویسلی سوگیو تیج درآینت ”نوں بیکاریں دگ ء سفر انت“
”تو بانڈیں یک ء دو ہفتنگ ء اے سفر ء مہ روئے شر تر انت۔ تئی روگ ء
ہچ نپ نیست۔“

ویسلی سوگیو تیج ء ہچ نہ گوشت۔ آئی ء را بخشش ء زڑے دات ء وتی سفر ء
رہادگ بوت۔ پدا سیمیون ء درآینت ”بچار اے مرد شپ ء روج ڈاکٹر ء پشت ء
تچک ء انت۔ ایشی ء دگہ کار نیست۔ حُدا من ء پہل بہ کنت۔ من گنہگارے آل
بلئے اے مرد گنوک انت کہ شتریں ڈاکٹر پٹیت۔“

تاتاری ء دل ء پابارگت، آ سیمیون ء کرا اتک بلئے زہر ء زہر آئی ء را
چارگ ء ات۔ آئی ء لبز پُرنشان ات انت۔ گوں وتی پز شتگلیں زبان ء گوشگ ء ات
”آجوانیں مردے۔ آجوان کنت۔ تو بدیں مردے ء! شوے ء! تو
مرتگ ء۔ حُدا ء مردم پہ زندگی ء ودی کتگ، پہ وشی ء واستہ۔ بلئے تو مردے نہہ
ئے۔ سگے ء۔ حا کے ء! سنگ پچی نہ لوٹیت۔ تو ہم ہچ نہ لوٹ ء۔ حُدا ہم ترا
لعنت کنت بلئے آ مردم ء دوست انت“ آئی ء گپانی سرا ڈرستاں کندات۔ تاتاری ء
وتارا چادر ء مانپوشت ء آس ء نیمگا شت۔ سیمیون گوں آدگہ جانشواں کڈک ء
شت۔

”سک سرد انت“ یک جانشوے ء درآینت۔

”ہو، سک“ دومی ء پسودات۔

”زندے نہ ء۔ قہرے۔“

دُڑست تچک بوت انت۔ تزندیں گوریتچیں گواتے کشان ات، دروازگ
 پچ بوتگ ات، گوات تہا آہگ ء ات، سک سردات بلئے دُڑست بے جانی ء کپتنگ
 ات انت۔

”بلئے من شراں۔ وٹھاں۔ حُدا ء ہر کس ء یک زندے داتگ“ سیمیون ء
 گواں وایینگیں گالوارے ء گوشت۔
 ”ہو! من زاناں تو سیاہ سریں مجرمے ء! شیطان تئی برابر بوت نہ
 کنت۔“

ڈن ء گوشتے کچکے ء ہولاسگانی توار ات۔
 ”اے جی ء؟ کئے انت؟“
 ”اے تارتاری انت گزیوگ ء انت۔“
 ”بچار۔ چون گنوگ انت“
 ”شر بیت“ سیمیون ء گوشت ء ہما دمان ء واب کپت۔ آڈراہ، دمان ء واب
 کپت انت۔۔۔ درء دپ پچ ات۔۔۔

درویش (The Black Monk)

آندری و سیلیچ کورن چہ، لہتیں روچہ بازیں دزگٹیانی سببہ ذہنی پریشانی
 ء آماج ات۔ سک نگیگ ات۔ پہ ایٹی ء آئی ء ہیچ وڑیں دوا ء درمان نہ وارنگ ات۔
 یک روچہ آگوں وتی سنگتیں ڈاکٹرے ء شتنگ ء شراب ورگ ء ات۔ وہدے آئی ء
 وتی ذہنی ناڈراہی ء گپ جت گڑاڈاکٹرے ہے سوج دات کہ گرماگ ء تیرماہ ء روچاں
 وتی پت ء ماتی میتگ ء بہ گوازینیت۔ آئی ء بحت ء چندے روچہ پد چہ میتگ ء یک
 کاگدے تانیا پیسوٹسکی ء نیمگا اتک کہ امبری لہتیں روچہ آہانی میتگ ء گوازینگ ء
 بیت انت۔ تانیا زئی ء میتگ بوریسکی ات۔ وہدے آئی ء ہے فیصلہ کت کہ اول
 سراں وتی جندے میتگ ء پت ء پیرکی مال ء میراث ء چارگ ء روت۔ دوا ء سنے روچہ
 وتی میتگ ء آب ء ہوا ء ورگ ء پد کورن دیم پہ پیسوٹسکی ء میتگ ء سرگپت۔

اے جاہ ء راہ ء دگ باز صاف ء پلگارات، پدا اپریل ء وشیں ماہ ات۔
 پیسوٹسکی آئی ء پیسرگیگیں کسانی ء چارے دگوش کنوک ء ٹیوٹر بوتگ ات۔ روس ء
 نامداریں باغبانے ات۔ آچہ وتی میتگ کورینکا ء یوروسیکا ء سفر ء رہادگ بوت۔ اے
 وشیں سفرے ات۔ اے پنجاہ میل ء سفر ات۔ راہ وش ات۔

پیسوٹسکی ء گس باز من ات۔ دزاجیں دیوال ات انت ء آہانی سراجتگیں
 دُون جاگہ جاگہ لڑیتگ ات انت۔ مزنیں درے دپ ء نوکر ء چاکر اوشاتنگ ات
 انت، لوگ ء دیم ء باغیچہ چو انگریزی وڑے ڈول ء سمبہیتگ ات۔ اے کساس یک
 میلے زمین ء سر اتالان ات۔ ٹوہیں پائے دزچک ات انت کہ آہانی روٹنگ زمین ء تہا
 چوپنچگ ء پیم ء میہ شتنگ ات انت، آپ وش وشوک ء جہل ء تچان ات۔

اودا انجیپوش ء شوقیں ندار گے ات کہ مردم ء دل ء گوشت کہ بہ نند ء
شعر نبشتہ بہ کن۔

اے کساس ہشاد ایکڑ ء زمین ات ء باگیچہ ء دگہ لوگ ء جاگہانی بچی ء باز
ڈولدار ات۔ وش ات ء موسم ء نہ وشی ء ہم وش ات۔ کورن ء چشیں پل ء گواڑخ کہ
ادادیت انت آئی ء دگہ ہیچ جاہ نہ دیستگ ات۔

ایشانی تہر تہر ء رنگ ء دروشم ہر ڈول ء بر اہدار ء زیدار ات انت۔ چلگ
ء بند ات۔ گرماگ ہلاس ات۔ باغ ء پلانی براہ انگتہ بر جاہ ات۔ انچو پلانی جنت
ہمدا تالان انت۔ نمب ء شنزگ ء اے پلانی رنگ ء براہ گیشتر وڈینت۔

پیسوٹسکی ء باغ ء وتی زیبائی ء ات ء ایشی ء یات ء گیر کورین ء چہ کسانی ء
یادداشت ء تہاز پت ات انت۔ قدرت ء زیبائی ہر نیمگاشنگ ات۔ ہروڑیں نیوگ ء
درچک سروپ، ناشپاتی، بلوط (Linden, Oaks) ء درچک، باغ ء کیشنگ ات
انت ء ایشی ساہگ بز ء تالان ات ء ایشانی جلوہ بے درورات۔۔۔

1862 ء سال ء انجیپ کسر ء Plum ء درچک، ہماسال ء یات گارات کہ
پیسوٹسکی وتی باغبانی ء کار بند ات کتگ ات۔

اے درچکانی بُر ء براہ ء ابید ایشانی مہر ء محکمیں بند ء شاہ جلوہ دیگ ء ات
انت۔ ایشاں ہو اردگہ درچکے کہ آئی ء بُند مہر ء محکم ات ء گندگ ء چوبے دانگیں
کشمش ء انگور ء رنگ ء ات انت باغ ء تہا سہب ء تاں بیگاہ مردمانی روگ ء آہگ ات
ء چہ ایشی ء باغ ء تہاز ندگی ء ہستی ء گمان ات۔

کورن شپ ء سنے ء کساس ء سر بوت۔ تانیاء آئی ء پس یگور سیمیونچ ء، آئی
ء راوش اہت کت۔ باغ ء دہقان ایوان کالچ شہر ء شتنگ ات۔ شپ ء نان ء سرا آہاں
باند ات ء موسم ء گپ ء تزان کت ء فیصلہ ہے بوت کہ شپ ء دوپاس ء تانیاء آگاہ

بیت ء باغ ء خیال داری ء کنت ء پدا یگور سیمیونچ پاد کنتیت ء گڈی پاس ء چار ء
دلگوش داری کنت۔

بیگاہ ء سر شپ ء، کورن ء گوں تانیا ء نند ء نیا دکت۔ پدا شپ ء نیم ء آئی ء
پچی ء باغ ء شت۔ شپ سارت ات۔ ڈن ء دوتے چست ات۔ اے ٹوہیں بانغے ات
کہ ایشی ء دز چکانی نیوگ ء کٹ ء آمدن ء یگور سیمیونچ سک آباد کتگ ات۔
دومی نیگا انشی ٹوہیں سارتی ء مچ ء نودے شزگ ء ات بلئے دوت ء
دز چک ء دار انچش گپت انت کہ سارتیں مچ آہانی سارا اثر مہ کنت۔ دز چک پہ رد ء
قطار کشوک ات انت ء انچش پدربوت انت کہ فوجی سپاہی قطار ء اوشاتگ انت۔

دڑاہیں دز چکانی بُرزی یک ات ء ہر چیز یک ڈول ء پدرا ت۔ کورن ء تانیا
یک شملہ تران ء ات انت ء دیم ء روان ات انت۔ اے دوت چہ آج ء روکی ء پاد
آہگ ء ات کہ ہموداد دز چکانی شاہ بوج ء کاہ سوچگ بونگ ء ات انت۔ دوت ء سیاہی ء
ایوکا باغ ء چیری، کتر ء سزوپ ء دز چک گندگ بوت انت بلئے آدگہ چیر بوتگ ات
انت۔ وہدیکہ آنر سری ء کرا آہت انت گڑا کورن ء گینسارتے کش ات ء
درا کینت۔

”من ء وتی کسانیا یات کنتیت کہ اے دوتان من ء سک چیشینت۔ بلئے
منی عقل تاں روچ ء مروچی کار نہ کنت کہ اے دوت چتور بر فیں مچ ء داریت ء باغ
ء کینیت۔۔۔“

”منی دل ء دوت، جمبرانی وڑا کار کنت،“ تانیا ء درا کینت۔

”گڑا جمبر چے کن انت؟“

”بلئے وہدے موسم حشک بیت گڑا بچ وڑا برنی ہو ر ء مچ نہ بیت۔“

”ہو! انچش“

آئی ۽ کند گے جت ۽ تانیا ۽ دست گپت۔ آئی ۽ دیم پزاه بوتگ ات۔ سارتی
۽ سفر کتگ ات، بروانک بز ۽ سیاہ ات انت، کوٹ ۽ گٹ بندوک ات کہ آئی ۽ سبب ۽
آئی ۽ گردن جہل نہ بوت۔ آئی ۽ چند بز ۽ بارگ ات ۽ چچہ نہ زیبائی آئی ۽ بدن ۽
لیچوک ات انت۔

”تو زوت رستگ ۽۔ پنج سال پیسر تو یک کسانیں جنکے ات ۽، بز ۽
بارگ ۽ سرد رہم۔ کسانیں جاگ تئی گورا ات انت۔ بز ۽ بارگی ۽ تئی نام گنگ ایر
کتگ ات۔ بلئے۔۔۔ بچارو ہد چون گوزان کنت۔۔۔“

تانیا ۽ گینسار تے کش ات: ”ہو پنج سال کم نہ انت۔ تو ت بہ گوش آندری
تو ہم یک شتریں وڑے ۽ رستگ ۽ مزن بوتگ ات ۽ بلئے تو آج مادر آمد نہ ۽۔ ہاں۔
اے گپ ہست انت کہ دُوری مردم ۽ بیجال کنائینیت۔ بلئے تو در آمد ۽ نہ ۽۔
مئے وتی ۽ ۽ مئے حق تئی سراہست۔“

”ہو! تانیا!“

”وعدہ انت!“

”ہو! منی وعدہ انت۔“

”تو بگندے سہی نہہ ۽ کہ مروچی ہم مئے کرا تئی سک باز عکس انت۔ تو
زانے منی پت ۽ تو سک دوست ۽۔ برے برے منا ہے حیال کیت کہ منی پت ترا
اچ من گیشتر دوست داریت۔ تو سر پدیں مردے بوتگ ۽۔ تو وتی آسندگ ۽ زند
شتر کتگ۔ تو زانے آپر چا ترا دوست داریت؟ پر چا کہ آئی ۽ ترا رو دینتگ ۽ مزن
کتگ۔ من ہچیر آئی ۽ اے گپ ۽ داشت نہ کناں، بلئے آوتی دل بیگاں کنت۔“

بام دیگ ۽ ات۔ ایشی ۽ پدراہی چہ در چکانی شاہانی نیامچی ۽ بوتگ ۽ ات۔
بلبل ۽ بانگ دیگ بنا کتگ ات ۽ ڈگارانی نیمگا سیسو ۽ شینزارگ ۽ تو ار پیدا ک ات۔

”میت وار آندر یوشا! تو اتک ئے“ تانیا آئی ء دست گپت ء بغل ء ایر گت۔

”ہو! شپ دیر گو سنگ ء واب ء و ہدانت۔ سارتی ء ایر داتگ۔ ادا کم مردم مئے پجاروک انت۔ مئے شپ ء روچ گوں ہمے باغ ء درچکاں گوزگ ء انت۔ ایوکا باغ، نیوگ چینکس ہست، چینکس نیست، دگہ ہچ۔۔۔ سہریں سزوپ، سیاہیں توت باغ، (Pippin, borovilca) درچکانی پیوند بندگ۔۔۔ مئے زند تیوگا گوں باغ ء درچکاں بندوک انت۔ منی زندگی ء واب ایوکا سزوپ ء ناشپاتی ء بابت ء واب گندگ انت۔ بگندے اے شر ء جوان انت بلئے برے برے مردم لوٹیت کہ زند ء تہا تہر ء دروشم بدل بہ بنت۔ من ء یات انت کہ ہر دیں تو مئے گس ء اتک ئے گڑا ادا ہرچی بدل بوت۔ لوگ ء دگہ رنگ ء روژنائی ئے ودی بوت۔ ہر چیز صاف ء پلگاریں وڑے ایرات۔ کرسی ٹیل ء چراغانی سربر ء دنز ء دوت چندگ بوت انت۔ من کسانیں جنکے اتوں بلئے من ء ہرچی یات کنیت۔“

آئی ء تہ دیراں گپ بر جاہ داشت انت ء گوں یک دلی واہگے ء تزان کنگ ء ات۔ بگندے یک سببے ات، یک نیونے ات کہ آئی ء دل ء تہا مہر ء جذبگ ء واہگ ء پر آئی ء پڑام کتگ ات۔

بوت کنت اے یک قدرتی کارے۔ ہمے ڈول ء آندری ہم انچش مارگ ء ات، آئی ء گوں مہروانی یک صوتے دپگال کنگ بنا کرت۔

”اونی گن² (Onegin) من چیر نہ دیاں!

تئی مہرانی گنوکاں تانیا۔۔۔“

وہدے لوگ ء سر بوت انت گڑ ایو گو سیمیونچ پیسراچہ واب ء پاد آہتنگ
 ات۔ کورن ء واب نیاتنگ پمشکہ آگوں پیر مرد ء باغ ء ہمراہ بوت۔ یوگور سیمیونچ
 یک بُرزبالاد ء پڑاہ سینگیں مرد مے ات۔ آئی ء لاپ مزن ات۔

ہر وہد ء گوش نیگ ء دمتوس ات بلئے راہ ء وہدے رهاگ بوت گڑ امرد ء
 چک ء آر سینت نہ کت۔ گندگ ء اشاپ ء تکا نسریں مرد مے ات ء اگاں جاہے ء
 روگ ء یک دمانے مہتل بہ بوتیں گوشے ہر کار مہتل بوتگ ات۔

”بچہ بچار ادا چیزے ہست!“ روگ ء دوران ء آئی ء وتی دم داشت ء
 گوشت“ زمین ء سراہرچی بستگ ء برف انت بلئے اگاں تو تھر مامیٹر ء چار گز بُرز ء
 سک بہ کن ء بچار گڑ افرق انت۔ بُرز تر ء گرم انت۔ تو زانے پرچا؟“
 ”من ہیچ زانت نہ کنناں“ کورن ء پیسہ دات۔

”ہو! انچش انت مردم ہرچی ء بابت ء زانت نہ کنت۔۔۔ بلئے انگتہ وتی
 عقل ء تاچین۔ بگندے ہرچی فہم ء عقل ء نشت مہ کنت۔ بلئے فلاسفی تئی کار ء
 زانستے۔۔۔“

”ہو! من سائیکولوجی وانیناں بلئے فلاسفی ء بابت ء باز فکر کنناں۔“

”اے! تراد لگراں ء سردرد نہ دنت“

”انناں! اے زندگی ء درور انت۔“

”باز جوان۔ حد اتئی مدد بات۔۔۔“ یاگور ء درائینت۔ ”منی بچ۔ حد اتئی

مدد بات۔“

بلئے ناگتہ آجہہ سرات ء دیم ء رنگ ءے برگشت، تچان بوت ء یک بزیں

دڑچکے ء پدے گار بوت۔ تہاری ات جمبر ء دوت، شنگ ات انت۔

”اپس ۽ پراے دڙ چڪ ۽ کئے بستگ؟۔۔۔“ آئی ۽ گوں تڙندی ۽ جاک کت۔ ”کجام گنوک ۽ سڙوپ ۽ دڙ چڪ ۽ اپس بستگ؟۔۔۔ گنوک، هوڏ مردم ۽ پریشان کن ۽۔ یا خدا۔ اے جی کنگ ۽؟ باغ برباد کت۔ باغ ۽ دیم سیاہ بوت۔“

وہدے آواتر بوت گڑاسک پریشان ۽ جذباتی ات۔

”اے ڈولیں احمقیں مردم ۽ گوں چے کن ۽؟“ آئی ۽ دل سچک ۽ ات ۽ چم اریگ ات انت۔ ”دوشی اسٹیوپکانا میں مردے ۽ گد (کھاد) آؤرتگ ۽ اسپ گوں اے نازا کیں دڙ چڪ ۽ بستگ۔ شو میں مرد ۽ اسپ ۽ را گوں دڙ چڪ ۽ بُنڌ ۽ انجو بستگ کہ ایثی ۽ دار ۽ سئے جاگہ ۽ وارنگ۔ مردم چے بہ کنت ۽ احمق ۽ بچار اوشتاگ ۽ چماں جہل کنت چاریت۔۔۔“

آنزیک ۽ اتک ۽ جذبات ۽ داشت انت ۽ کورن ۽ امبازاں زرت ۽ آئی ۽ دیم ۽ چک ات۔

”خدا تئی ہمراہ بات۔ خدا تئی پشت ۽ پناہ انت۔ تئی آگ ۽ منی دل سک وش انت۔ من اے گپ ۽ بیان کت نہ کناں کہ دل چتوروش انت۔“

پدا آئی ۽ کورن ہمراہ کرت، تیوگیں ۽ باغ ۽ تر ۽ تاب ۽ رہادگ بوت انت۔ آئی ۽ راشیگ ۽ کوٹھی، گرمیں کوٹھی ۽ پینگ جوڑ کنوکیں مگسکانی ڈبہ پیش داشت انت ۽ آئی ۽ توصیف کنان ۽ ایثاں عجیبیں چیزے ۽ بیان کنگ ۽ ات کہ اے صد سال ۽ نوکتریں چیزے، کے تر ۽ تاب کنگ ۽ پد روچ ۽ ٹک دات ۽ ہر نیمگ روزنا بوت۔ یک دگہ سہے ۽ بندات بوت کہ گندگ ۽ مز نیں روچ ۽ گرمی ات۔ کورن ۽ گیر اتک کہ گرماگی روچانی بندات انت، مئی ۽ ماہ انت۔ آئی ۽ دل ۽ تہا گرماگی روچانی وش ۽ ورنائی جذبگاں جہہ جت۔ ہماڏول ۽ کہ آئی ۽ وتی کسانا اے باغانی تہا پتگ ۽ دؤر گوازینگ ات۔ آئی ۽ پیریں مردک امبازاں زرت ۽ چک ات۔ آدیتر ۽

شت ۽ نشت انت۔ آہاں چاہ وارت۔ و شیں شیر چاہ کہ چہ ملاہی ۽ پُرات انت۔ حاک
 ۽ کو پانی تہا چاہ ۽ ورگ ۽ نان گوں چر پین نیمگ ۽ دگہ تامے دِگ ۽ ات کہ یک
 رندے پدا کورن ۽ ورنائی ۽ یات ۽ تزانگاں جاہ جت۔ انوگیس وشی ۽ کسانی ۽ یاتاں آئی
 ۽ راجو طوفانے ۽ مانثانت کہ چر آئی ۽ آئی ۽ رُوح و شنود بونگ ۽ ات۔۔۔

آئی ۽ نشت ۽ ودارگت تناوہدے تانیا چہ واب ۽ پاد اتک۔ آہاں یکجا کافی
 وارت۔ پدا پاد اتک ۽ وتی کوٹھی ۽ شُت۔ آئی ۽ کھے وتی کارگت بلتے کیوئی آئی ۽ چم چہ
 تاک ۽ درسک ات انت کہ پلانی اجگ ۽ تازگیس ندارگ تالان ات۔ شپ ۽ نمب
 انگتہ آہانی سراترپگ ۽ ات۔ اے ندارگ ۽ آئی ۽ دل ۽ جان ۽ تہا نوکیں واہگ
 ۽ جذبگان ۽ تمر دکنان گت۔۔۔

II

میتگ ۽ زند ۽ تہا ہم آئی ۽ بے تاہیری ہلاس نہ بوت۔ آئی ۽ کتاب وانگ بنا
گت۔ نبشتہ ۽ دزگٹ بوت۔ پدا اٹالین زبان ۽ وانگ ۽ دلگوش بوت، تاں کہ آپداوتی
مجگ ۽ یک شل بہ کنت ۽ کار ۽ دلگوش بہ بیت۔ آئی ۽ واب ۽ وڑ ۽ رہند چہ دگراں
بدل ات، اگاں آنیمروچ ۽ دمانے ۽ تچک بوتیں گڑا تیوگیں شپ ۽ واب نہ کپت۔
تیوگیں شپ ۽ بے وابی ۽ ابید ہم آئی ۽ تہا سستی ۽ بے تہمبلی ودی نہ بوت۔ سہب ۽
چاڑ کہ ات۔

آئی ۽ گپ ۽ تزان بازگت، شراب ۽ وارت ۽ گزائین سگریٹ ۽ کش
ات۔ ہمک روچ، ناں، بلتے برے برے ہمساہگ ۽ جنگ تانیاء کرا اتک۔ آہاں پیانو ۽
سراوڑوٹیں ساز ۽ زمیل جت۔ صوت جت ۽ تانیاء ہمرہی ۽ نشت۔ دگہ یک
ورنائے اتک کہ آوانکن ۽ جنگ ۽ سک بلد ات۔ کورن ۽ ساز ۽ زمیل سک وش بوت
کہ آئی ۽ توار ۽ آئی ۽ بالادلڈگ ۽ لگ ات ۽ وشنود بوت۔

یک بیگا ہے ۽ آبر ۽ بالکونی ۽ نشنگ ات کہ تانیائوگوتی، تہتیں سنگتاں اٹلی
۽ نامداریں ساز جنوک براگا ۽ (Braga) ۽ صوت ۽ طرز ۽ ریہرسل کنگ ۽ ات
کورن ۽ آہانی لبزانی گوش دارگ ۽ باز جہدگت کہ آلبروسی زبان ۽ تہات انت۔
بلتے آہانی معناء مطلب زانگ نہ بوت۔ آئی ۽ وتی کتاب ایرگت ۽ گوگوزن دلگوشے
۽ ایشانی معنایانی سرپد بوگ ۽ جہدکت گڑا ہے گوشگ ۽ ات انت کہ: یک جنکے آوتی
خیلالانی تہانت کہ آئی ۽ گوشاں باغ ۽ تہا عجیبیں توار کپ انت۔ اے توار بازوش ۽
تامدار انت۔ انچو کہ آہانی توار چہ جنت ۽ پیداک انت۔ ابدمان ۽ بے درور ۽ دائمی
انت۔ کورن ۽ چم گوگوفکرے بند بنت ۽ پاد کئیت ۽ ہماہانی کرا مجلس ۽ کوٹھی ۽

رؤت۔ وہدے صوت ہلاس بیت گڑا آتانیاء دست ء گپیت ء بغل پہ بغل تزان ء
بالکونی ء سربوت انت۔

پدا آئی ء گپ کنان ء گوشت، ”سہبی من لہتیں قصہ وانگ ء اتوں، من ء
یات نیت کہ من ایشانی بابت ء جاگہ ء اش کتگ یاوتنگ ات بلئے اے قصہ عجب ء
کش ء مانکش ات انت۔ ایشانی سرپد بونگ ء فہمگ سک گزان ات۔ کساس ہزار
سال پیش یک درویشے ہست ات۔ آئی ء سیاہیں لباسے پوشیتگ ات ء شام یا
عربستان ء ریگستان ء تزان ء گردان ات۔ اے جاگہ ء چہ دگہ بازیں منز لے ء دور
لہتیں ماہیگ کُشان یکبرے دیست کہ ہمے ڈولیں درویشے آپ ء گورم ء سراگردان
انت۔ اے دومی درویش یک دزوہاپ یا گولاپے ات۔ شامچمانی سانس ء آپٹکس ء
قانون ء یک نیمگے ایرکن ات۔ کجام درویش ء مردم بہ نیت ء دیمتر اباور بہ کنت کہ
راستے ات۔

گولاپ (Mirage) دگہ یک گولاپے جوڑ کنت ء آگوات ء دیم ء تہہ پہ
تہہ بیت۔ اے درویش بزاں کہ اے وہدی افریقہ، ایشیاء ء انڈیا ہم گندگ بیت۔
بزاں کہ ایشی ء زمین مل کتگ ء آزمان ء بُرزی ء شتگ۔ بگندے مرتخ ء سربراسر
انت۔ یازرباری پہنات ء یک استالے ء سربران۔ ہمے وڑا آئی ء قصہ انت، ہزار
سالان پدواتر زمین ء اتلگ ء سراب ء رنگ ء آئی ء پدء نشان پدرا انت۔

اٹوں آئی ء ہزار سال سرجم بوتگ انت۔ آئی ء قصہ ء درشان ء رد ء کجام
یک روچ ء اے مرد پدربوت کنت۔

”عجبیں دزوہاپے؟“ تانیاء را ایشی ء قصہ دوست نہ بوت۔

”ہو! من ہم بہکے اوں“ کورن ء کندگے جت۔

”من ۽ ڀات نه انت که اے فقیر ۽ قصہ منی حیا ل ۽ چتور کائی ۽ اتلگ۔ من اش کتگ یا ایشی ۽ بابت ۽ وننگ۔ یا بگندے منی واب ۽ حیالانی تہا درویشی ۽ واہگ ودی بوتگ۔ من سوگند وراں کہ من ۽ پچی ڀات نه انت کہ اے چیز چونی ۽ من ۽ گیر آہگ ۽ انت۔ بلئے اے قصہ بے حال کنگ نہ بیت ۽ سر جمیں روچ ۽ منی حیالانی تہا سر ۽ چیر انت۔“

آئی ۽ تانیا اجازت کت کہ وتی مہمانانی کرا بہ رؤت۔ پدا آباغ ۽ تہا ہادگ بوت۔ بیگاہ ۽ وہدات، روچ جہل روان ات۔ وہدیکہ پلانی وٹیں بوتالان ات۔ آہاں نوکی آپ وار تگ ات۔ دیمتر آئی ۽ دریا ۽ آپ ۽ کے ماندات، آئی ۽ ٹرس ۽ بیٹیں مرگاں بال کت۔ روچ ۽ بز مش چہ پائن ۽ دز چکانی شماں دریا ۽ سرا کپان ات انت ۽ بیگاہ ۽ وٹیں ندرگ دریا ۽ آپ ۽ سر بر ۽ پد رات۔

دریا ۽ آپ آئی ۽ گوں دار ۽ تختگے ۽ گوازینت۔ دیم ۽ یک مز نیں ڈگارے ات کہ گندیم کشتگ ات۔ نہ مردے نہ کہ ساہدارے تاں دیر رہے ات۔ پچیں زمینے ات، انجو کہ اگاں کسے ہے راہ ۽ گران بہ کنت ۽ بہ رؤت گڑا ہما جاگہہ سر بیت کہ روچ بکیتگ۔ ہما جاہ ۽ روچ ۽ ایر روگ ۽ بز مش وتی نمیر انین ندرگ ۽ پدرا کن انت۔

”چونیں ایمن ۽ آجو ہیں جاہے“ کورن ۽ حیال کت۔ ”انجو کہ ڈراہیں دُنیا من ۽ گندگ ۽ انت، پچن ودار ۽ انت۔“

وہد گوزان ات۔ روچ ۽ بز مش گندیم ۽ ڈگارے گوزان ۽ آئی ۽ کوہیں سر ۽ سک بوت انت۔ جہل گوات ۽ کٹگ بنا کتگ ات ۽ گندیم ۽ ٹال ۽ ہوشگاں توارے بنا بوتگ ات۔

کورن اوشات، دُور روج برکت ء نیمگ ء یک لُوڑے پاد اتلگ ء لیٹان
ہے نیمگا پیداک ات۔ آگڑاٹ۔ انچش بُر زات کہ سرے زمین ء سرے آزمان ء
ات۔ انچو کہ آتچک ء کورن ء نیمگا پیداک ات۔ وھدیکہ نژیک بوت گڑا کورن یک
کشے ء ڈگار ء تہاٹت تاں کہ وت ء چہ آئی ء حاک ء دنزاں رکینت بہ کنت۔
ہے لُوڑے پچی ء یک سیاہ پوشاکیں درویشے ہوار گندگ بوت۔ آئی ء بروان
سیاہ ء مود اسپیت ات انت۔ آئی ء وتی دست دلبند ء بستگ ات انت وھدیکہ کورن ء
نیمگا چاراتے گڑا بچکندے جت ء۔ آپاداں شپادات بلنے چہ زمین ء چست
ات۔ آکساس بیست فٹ چہ کورن ء دور گوست۔ آئی ء چارگ ء چالاکیں وڑے ڈول
ء کورن گڑینت۔ آگوش نیگ ء بال ات ء دریاء سرا گوست ء آدست ء ڈرچکانی
پشت ء گار بوت۔ انچو کہ دوتے ات۔

کورن نُر نڈان بوت: ”بزماں ہمیش انت قصہ دروگ نہ انت۔“ آئی ء را
درویش ء قد ء بالاد، تچ، چم، دیم ء ہرچی شری ء یات ات۔ آوھدیکہ لوگ ء واترا تک
گڑادل ء تہاگل ات۔

باغ ء تہا مردم تر ء تاب ء ات انت۔ لوگ ء تہا ساز ء زمیل ء توار ات،
کس چہ کس ء سہی نہ ات ء ایشی ء معنا ہمیش ات کہ درویش ایو کا آئی ء دیم ء کپتنگ۔
آئی ء دل ء یک برے لوٹ ات کہ دُراہیں قصہ ء گوں تانیا ء آئی ء پس ء بہ کنت بلنے
آئی ء جیڑاٹ کہ بگندے، پرے جبر ء آہانی دل ء وہم ء تر سے ودی بہ بیت۔ پھشکہ ہچ
احوال ء نہ کت بلنے دُراہیں مردماں اے گپ مارات کہ مروچی آسک وش ء
شادان انت پرچا کہ آئی ء دیم پچ ء وش کندگ ات۔

III

”شپ ۽ نان ورگ ۽ پد آوتی کو ٹھی ۽ شت ۽ صوفہ ۽ سر براتچک بوت۔
 آدرویش ۽ حیلانی تہاگارت کہ ناگتہ تانیا تہا پترت۔ آئی ۽ دست ۽ لہتیں کتاب ۽
 تاکبند ات انت گوں پترگ ۽ پچی ۽ آئی ۽ در ائینت۔ ”آندری بزومنی پس
 ۽ نبشتانکان بہ وان۔ آ باز جوانین نبشتہ کارے۔ جوان نبشتہ کنت۔“

”ہو! سک شرانت“ پشت ۽ یاگور سیمیونچ پیداک ات۔ آ زور ۽ کندان
 ات۔ ”ایشی ۽ جبرال گوش مہ دار۔ اے اینکس شر نہ انت۔ بلئے اگاں تراواب نئیت
 گڑایشاں دیم ۽ کن زوت و اب کپ ۽۔۔۔“

”منی دل ۽ باز جوان انت۔ آندری ایشاں بہ وان۔ ترالازم دوست بنت ۽
 باباء دلہڈی بیت کہ گیشتر نبشتہ بہ کنت۔ آباغبانی ۽ زانت ۽ بابت ۽ سرجمیں کور سے
 نبشتہ کرت کنت۔۔۔“

یوگو سیمیونچ یک برے وتی توصیف ۽ شرمندگ بوت بلئے چوبازیں نبشتہ
 کارانی وڑا پد اوش بوت۔ آکے نشت ۽ گپ ۽ دیم ۽ بران بوت۔ تانیا در کپت ۽ شت:
 ”گپ ایش انت کہ اگاں تو اے سرحالاں سرپد بونگ لوٹ ۽ گڑا
 گواچر ۽ نبشتانکان پیسرا بہ وان۔ پدا گڑا اے بے سر ۽ پادلی نبشتہاں تی سرکار
 کنت۔“

آئی ۽ دست لرزگ ۽ ات انت۔ وھدیکہ تاکبند ۽ چست ۽ ایرگت انت۔
 اے ڈراہ ایرادگیری ۽ نبشتانکان ات انت۔ ”چخشیں فاندگی نہ انت۔ منی دل ۽ نون
 بے وھدانت ۽ و اب ۽ وھدانت۔“

آئی ء پداوتی تزان برجاداشت: ”ہو! گپ ایش انت کہ من نبشتہ کنناں ء
 بازیں میلہ ء مرآشاں ہم بہر زوراں۔ بازیں جاہاں داد ء دہش ہم کلئیتگ۔ آ اے
 گپ ء من انت کہ پیسوٹسکی ء باغ ء سزوپ چہ مردمی سرگے ء مستر انت۔ بزاں کہ
 پیسوٹسکی ء قسمت زور انت۔ آگوش انت کہ کوچوبے³ (Kochubey) سیر ء
 مالدار انت۔ بلئے گپ ایش انت کہ مردم بہ جیٹیت کہ پرچا اے باغ ء توصیف
 بیت کہ جلوہ ناک انت۔ اے بانغے نہ انت انوگیس روس ء تہامثالے، ادارہ ہے کہ
 قومی ملکیت ء پیم ء انت۔ بلئے چون ء پرچا؟ ایشی ء مقصد ء لیکہ جی انت!“
 ”کاروتی توصیف وت انت!“

”اے گپ نہ انت۔ منی ہوش پرے پگر ء شتنگ کہ منی مرگ ء پداے
 باغ ء جی بیت۔ پرچا کہ اگاں من یک ماہے مہ باں۔ اے باغ حشک ء ویر اندانے جوڑ
 بیت۔ گپ اے نہ انت کہ اے باغ مزن انت ء اداہر و ہد ء کار بوٹنگ ء انت۔ گپ
 ایش انت کہ منی کار ء گوں مہروانی انت کہ اے ڈول ء دیم ء شتنگ۔ منی تہا کار کنگ ء
 حُب انت۔ تو سر پد بوتے! من وتی دل ء جان داتگ۔ روچ ء شپ داتگاں تاں کہ
 اے باغ یک حدے ء سر بوٹنگ۔ من وت ہرچی کنناں سہب ء تہ شام۔۔۔ بچار۔۔۔
 من دزچکانی پلگارگ، پیوند، نوک کتنگ ء تاں اے حد ء شامبانی بُرگ ء کاراں وت
 کنناں۔ اے وتی مال ء ریکنگ ء وتی چند ء مال ء محبت انت۔ برے برے اگاں دگہ
 مردے بنیت کہ من تئی کمک ء کنناں، من ء بد کنیت۔ منی دل نہ مئیت کہ دگہ
 مردے منی کاراں بہ کنت۔ برے برے من اگاں دگہ جاگہے ء بہ رواں بلئے منی
 دل ء جان باغ ء نیمگا انت۔ بلئے و ہدیکہ من مُرتاں گڑا کئے انت کہ اے باغ ء چو منی

پیمء بہ داریت۔ تو بچار۔ دہقان یا مزدور! ہجر ایشانی سرا بیسہ مہ کن۔ باغء دژ من
 کرگنگ، مشک، سواسو، برفء جناور نہ انت بلکنہ درآمدیں مردم انت۔“
 ”گڑ اتانیا!؟“ کورن کندگے جت۔

”آسکین جہد کارے۔ کاراں وتی دستء گپت، خر گوشے نہہ ئے! ہو! آ
 ہوشیار انتء کاردر برے۔ بلئے گپ ایش انت کہ اول آ عاروس بہ کنت۔ منی
 مرگء پد باغء خیالء شری کت کنت“ یا گور سیمیونچء نرم نرمء گوشتء کورنء
 چم سک دات انت۔

”آسور بہ کنت۔ مچکے بہ بیت، باغء نگہ داریء کن آئیء کرا و ہد پشت
 کپیت۔ بلئے واہگ ایش انت کہ ایک ایمانداریں مردےء گوں عاروس بہ کنت نہ
 کہ اپشال وبے ایمانین مردےء گوں کہ آباغء رہن بہ کنتء زراں بازاری
 جنکانی سرا حرج بہ کنت۔ اے وڑیں لالچی مردم باز انت۔

کسیء سرا بیسہ کنگ نہ بیت تو زانئے ہرچی برباد بیتء مئے کارء تہا و ہدے
 کہ زالبول اتک۔ بزاں کہ آوتی شومیء کارء تہامان کنت۔“

یا گور سیمیونچء گینسار تے کش اتء بے توریء نشت پدا آئیء درائنت،
 ”بگندئے اے منی کینگ انت برے برے من انچش خیال کناں کہ تانیا عاروس مہ
 کنت۔ پرچا کہ مئے کرا یک مردے ہست انت ساز جنت۔ سک سُبک انت۔
 دلمانگ انت کہ تانیا آئیء را بہ گپت بلئے تانیا ایشیء گرگء کدی جاڑی نہ بیت۔
 منء اے مرد لپارگء قدء دوست نہ بیت۔ ایشیء گندگء منء بد کیت۔
 بگندئے من دگہ وڑیں عجیبیں مردے آں، بلئے من سر پداں کہ منی دل نہ مڈیت۔“
 یا گور سیمیونچ پے بے قراری پادا تک انچش کہ آئیء دلء گپے ہست بلئے
 کش اتء نہ کنت۔۔۔

پدا آئی درآینت! ”ہو! گپ ایش انت کہ من دل ۽ ہم گپے بیت من آئی
 ۽ چیردات نہ کنناں پرچا کہ منافقی گوں من بوت نہ کنت۔ گپ ایش انت کہ منی دلی
 واہگ انت کہ تو منی دل ۽ چشم پنج ۽ کم نہ ۽ من لوٹاں کہ تو گوں تانیا ۽ عاروس بہ
 کن ۽۔ تو باز سرپد ۽ زانت کاریں چکے ۽۔ تی دل ہم مزن انت تو منی کار ۽
 دوست دار ۽۔ تو چکے ۽ کم تر نہ ۽۔ من ۽ تو سک دوست بے۔ شے مہر ۽ محبت ۽
 منی دل مزن بیت ۽ من سک وش باں۔ منی دل ۽ دلجمی ۽ وشنودی انت۔“
 کورن ۽ کند گے جت۔۔۔

یا گور سیمیونچ پاد اتک۔ در کپگ ۽ پیسر آئی ۽ چک جت ۽ گوشت، ”بچار
 اگاں شمارا نچکے بوت، گڑ ابراں کہ من آئی ۽ راباغبانی ۽ ماہرے جوڑ کنناں۔ بلے حیر۔
 اے منی واب انت۔ شپ وش بات۔۔۔“

آئی ۽ روگ ۽ پد کورن ایوک بوت۔ آئی ۽ تاکبذانی چارگ ۽ لیٹینگ بنا
 کت۔ اے دزچکانی بابت ۽ ات انت ۽ لہتیں کشار کاری ۽ رہبذانی بابت ۽ نبشتہ ات
 انت۔ لہتیں ایراد گری ۽ سر حال ات انت کہ باغبانی ۽ کشت و کشارانی بابت ۽ ات۔
 کورن ۽ خیال کت کہ اے دڑاہ تریں کار انت بلے آدگہ تک ۽ شےبہانی وڑا ادا ہم
 کست ۽ کینگ ۽ یکے دومی ۽ نہ منگ ۽ حساب ہست انت۔ آئی ۽ خیال کت کہ تانیا ۽
 اگاں مردم بچاریت وتی کسانیں بالاد ۽ زانت کاری ۽ یوگور سیمیونچ ۽ نبشتا نکاں باز
 دوست داریت۔ آئی ۽ راتانیا ۽ قد ۽ بالاد، ملگ ۽ گپ ۽ داب یک حسابے ۽ سک
 دوست بوئگ ۽ ات انت۔ آئی ۽ بازیں گپ ۽ تزان ۽ گپ ۽ درکنگ ۽ جنگ ۽
 رہبذ ہم ستا کر زات انت۔ کورن ۽ اے نبشتا نکانی گیشتر وانگ ۽ جہد کت بلے آئی ۽
 مجگ ۽ پچی نہ نندگ ۽ ات پشکہ آئی ۽ دیر کت انت۔ اے وہدی ساز ۽ زمیل ۽

دوستداریء حُب چہ آئیء دل در کپتنگ اتء وتی تہا بیزاری مارگء اتء یک
رندے پدا آکو ٹھیء تہا پادا تکء اوشاتء درویشء بابتء حیا ل کناں بوت۔

آئیء عقلء ہے جبر گٹینگ ات کہ اگاں آئیء ایوکا اے چیرء گاریں
حدائی مخلوق بزاں بالیں درویش دیستگ گڑا بزاں کہ آئیء وہم انتء جتے آئیء تہا
پُتریتنگ۔ بلئے آئیء وتی سرء چیریں حیا لانء چادرء پیمء چند ات۔

”من وت وشء سلامتوں۔ من نہ دگہ مردےء را نقصء تاوانے داتگ
ء نیکہ منی سرا جٹی گنو کی یا وہمء وسواسء گو نگیں حیا لے ہست۔“ آئیء وہدے
حیا ل کت گڑا دلء بارے مکر بوت۔۔۔

آصوفہء سراتچک بوت۔ حیا لےء کپتء سرے پستء داشت۔ کتابانی
وتنگیں جبر آئیء لیکہء خاصیں اثرے دؤر دیگء نہ ات انت۔ آئیء لوٹ ات کہ
انچیں سر حالےء بابتء بہ و نتین کہ آئیء لیکہء پگرء اسرء چیر کنانء ژا مبلیناں
بوتیں۔ پدا آوا ب شُت۔ ہما وہداں آئیء چم تچ بوت انت وہدیکہ یا گور سیمیونچء پاد
بز مش بوت کہ وتی باغء نیگار ہادگ انت۔ آئیء نو کر گوانک جت پے وتء شراب
لوٹا بَنت، بازیں تاسء ورگء پدا آئیء بدن شُش بوتء پدا و ابانی شیر کنیں دنیا
شُت۔

IV

یا گور سیمیونج ء تانیا پت ء جنک ات انت بلتے آدائم ء گوں یکے دومی ء مرٹ
 ات انت۔ جاک ء صلوات بوت۔ یک سہبے ء پدا ہے نوبت اتک ء تانیا ء زہرکت ء
 وتی کوٹھی ء بند بوت۔

پت ء چک ء زہری انچش ودات کہ کس ء شپ ء نان نہ وارت ء نیکہ تانیا
 پہ چاہ ء ورگ ء ڈن ء درکت۔ اول سراں یا گور سیمیونج ء وتی یڈکی ء قانون ء جم ء
 چاروکیں مردے ء دروشم ء وتی زہری ء کینگ برجاہ داشت۔۔۔ نان ء چاہ ء نہ
 وارت۔ باغ ء شت کپگ ء نرنڈگ ء ات۔ بلتے پدا وتی کینگ ء کوتاہکت ء تانیا ء در
 ء دپ ء ٹکان ء مٹت وزاری ء بوت، تانیا ہم پہ گزیوگ ء نزوریں توارے ء پتہ دات
 کہ آئی ء رابل۔۔۔ دستبندی انت۔۔۔ اے جنگ ء زہری ء باغ ء لوگ ء ڈراہیں
 مردم نگیگ ء پریشان کتگ ات انت کہ آہانی تہا یکے کورن ات۔ آئی ء ہمت کت ء
 تانیا مٹت کت۔ آئی ء در ء دپ پچ کت۔ ارس ء لمپ ات۔ دیم ء سہر سہر تزینگ
 ات، گڑا کورن ء پہ کلاگ ء مسکر ادراہینت۔۔۔

”اے چشیں بلاہیں گپے نہ انت کہ تو چوارس ہار کتگ انت، تئی پت انت،
 گپے جبرے تزند کنت گڑا کموسلگ ء جہد بہ کن۔“ آئی ء تانیا تسلا دات۔۔۔

”ہو! بلتے تونہ زانے آچون مردم ء بے عزت کنت ء چٹ مردمی کٹ ء

گوازینیت۔ برے برے زاہ ء بد ء ہم چک ء پد نہ بیت۔۔۔“

”بل بل اے گپاں، آئی ء راتوسک دوست ء پشکہ!“

”آئی ء منی زندگی برباد کتگ! پہ شگان ء بد کشت منا۔ نوں من ادانشت نہ

کناں۔ رواں پہ و تادگہ کارے دریگجاں۔۔۔“

”ہو۔۔۔ تئی گپ راست انت۔ شما دوئیں ملامت ات شئے دوئینانی

برداشت ء سلام انت۔ یکے دوئیگ ء مٹ ات۔“

کورن ء تسلی ء کارگت۔ تانیا نرم بوت۔ آئی ء آئی ء کوپگ نرم نرم ء
 پزیتک انت ء دست گپت ء دستان گت انت۔ آئی ء دل ء پہ اے دوئیں پت ء جنک
 ء اندریں جذبگ ء مہرے ات۔ پرچاکہ دنیا ء تھا اگاں کسے ہست ات پہ آئی ء
 مہروان ات انت گڑا ہے دوئیں مردم ات انت کہ کسانى ء بہ گرتہ رونج ء مروچی
 آئی ء ہمدرد ء کہول ء مردم ء وڑے ات انت۔ آئی ء مات ء پت ء بیرانی ء پد، ہمے کہول
 ء آرو دینت ء اے حد ء آورت ء لائق گت۔ اے ڈولیں محبت، ایوکا جند ء حتی سیں
 سیاد ء وارث دار انت۔۔۔ وھدیکہ تانیا ء کراننگ ء آئی ء جیڑگ ء گلہانی
 گوشدارگ ء آئی ء راوتی جند ء رگ ء ریشگانى تھاوشى ء مارشتے بوت۔ آئی ء تانیا ہر
 وھد ء دیستگ ات کہ آئی ء دیم زردانت ء گیسر تگ بلئے مروچی آئی ء دیم سہر ڈڈ ء
 روژنات۔ آئی ء دست آئی ء کوپگ ء مودان پہ وشان کنگ ء تسلی ء سماران ات
 انت۔ گڈ سرا آئی ء گزیوگ ء ہڑیسگ بند بوت انت، آئی ء اے لوگ ء تھاوتی زند
 ء جنجال گیر آورت انت ء گیشتر پت ء مڑ ء جنگ ء نہ وشی یات گت انت۔ گڈ سرا آئی ء
 دڑا ہیں ایڑیسگ یک ٹھکے ء بدل بوت انت ء تچان ء چہ کوٹھی ء درکپت۔۔۔

رند ترا وھدیکہ کورن باغ ء نیمگاشت گڑا آئی ء پہ اہکی اے ندارگ دیست
 کہ تانیا گوں وتی پت ء کش پہ کش کندان ء گپ جناں روان انت، انچش کہ پچی نہ
 بوتگ۔ دوئیں نان سندان ورگ ء ات انت۔ پرچاکہ ہر ڈک شد یک ات انت۔۔۔

V

کورن اے سلاہ ء کنگ ء پد سک شادان ات۔ آپارک ء تہاشت۔
 آوہدیکہ یک کنڈے ء نشت تہ مردمانی آہگ ء پاد بز مش ء چڑکائے آہگ بنا بوت۔
 زالبولانی کندگ ء ٹہک ات انت کہ باغ ء تر ء تاب ء اتلگ ات انت۔ جہل بیگاہ تہار
 ات۔ آئی ء را سر وز ء توار ء سازے ء توار ء صوتے ء الہان گوشان کپان بوت۔
 اے توار ء آئی ء رادر ویش ء ترانگ ء برت۔ آئی ء زانت نہ کت کہ آئی ء چمانی دیم ء
 دروشم ء آئی ء عکس اے وہدی باریں دنیا ء کجام کُند ء ہست انت۔ ہے ترانگ ء تہا
 ات کہ آئی ء آئی ء رنگ ء زانگ حیالانی تہا پد ر بوہان بوت، ہما قیصہ کہ آئی ء وننگ
 ات آئی ء دروشم ہم پد ر بوہان بوت انت۔۔۔ آئی ء پدی نیمگ ء پائن ء در چک ء
 پشت ء چہ مردمے گام جنان ء اتک، اے مردم ء قد ء بالاد ہما مردم نیگ ات کہ
 کورن ء گندیم ء ڈگار ء لوڈ ء تہا دیستگ ات، اے بے توار ی اوشاتگ ات، آئی ء
 قد لس مردمانی وڑا ات۔ پاداں شپادات، سردرات۔ مودے اسپیت ات انت،
 سیاہیں گدے پوشینگ ات۔ بروان ء سیاہ ات انت ء کندگ ء پنڈو کیں فقیرے
 ء چہرگ ء جنگ ء ات۔ آئی ء دیم زرد ء تہارات۔ آئی ء چڑکہ نہ کت ء بے توار ی ء
 بروبر ء بیخ ء سربرانشت۔ یک برے سرے چندینت۔ کورن ء آئی ء راپجہ آؤرت
 کہ سیاہ پوشاکیں درویش انت۔ دوینان یکے دومی ء نیمگا عجیبیں وڑے چارات ء
 کورن حیران ات ء درویش گوں چالاک ء اجکونیں وڑے ء چاران ات۔ انجو کہ ہر
 یکے وتی جاگہ ء گپے دل ء دارگ ء ات۔

”تو گولا پے ئے گڑا ادا چے کنگ ء ءے؟ یک جا ہے ء چون نشنگ ءے۔
من ء قصہ باور نہ بنت۔“

”ہج فرق نہ کنت۔۔۔ دروہاپ بہ بیت، قصہ بہ بیت کہ من۔۔۔ دُراہ یک
انت، اے تئی دماغ ء جوڑ کتگ انت۔ من جن ء جنسے ء آل۔“ سیاہ پوشا کیں
درویش ء پٹہ دات۔

”گڑا تراہج وجود نیست“ کورن ء جُست گت، ”ہرچی کہ تئی فکر انت“
درویش ء پسودات ء تہلیں بچندے جت۔ ”من تئی خیالانی تہا ہستوں ء تئی خیال
قدرت ء بہرے انت گڑا اے گپ ء معنابوت کہ من ہم یک ہستی ءے آل“
”تو گندگ ء زانت کار ء عقل مندیں مخلوقے ء چہرگ ء جن ءے۔ انچش
کہ ترا یک ہزار سال بیت کہ ہست ءے۔“ کورن ء درائینت۔۔۔

”من وت زانت نہ کناں کہ منی خیالانی تہا چُشیں وڈ ءر ہندے جوڑ بوت
کنت۔ تو چش چارے ء دلگوش دارے۔ زاناں من ترا دوست بوتگاں؟“

”ہو! توچہ ہما مردماں یکے ءے کہ بزاں ترا حداء درچتگ۔ تو راستی ء ما زمان
ءے۔ تئی فکر ء نیت صاف انت ء ترا یک دگہ خدائی دنیا ءے ء دروشم گون انت ہما دنیا
کہ جلوہ ناک انت، پہ دائمی انت۔ ہما دنیا ء مردے ءے“

”تو گوشت کہ دائمی، راستی، بلینے تئی دل ء مردم دائمی راستی ء من انت یا
لوٹ انت و ہدیکہ دنیا دائمی نہ انت“ کورن ء گوشت۔۔۔

”دائمی دنیا ءے ہست انت“ درویش ء درائینت۔۔۔

”تو مردمانی دائمی ہستی ء من ءے؟۔۔۔“

”ہو! پرچانہ مٹاں۔۔۔ شُمنے واستہ یک ٹوہیں دائمی زندء پلگار تنگیں و ہدے
ہست انت۔ ہما وڑا کہ گیشتر دنیا ء تہا و ہد گوا زین ءے۔ دیمتری دنیا ء راستی پدربوہان

بنت۔ شُممے شُمریں رہندے زانت کاریں زندے گوازیگ ء ابید بنی آدم ء پچی ارزشت بوت نہ کنت، اے دیم ء روان بیت ء گیشتر پُہتہ تر بیت انت۔ شادا نئی راستی ء دنیا ء راہراں سالاں پیشتر دیم ء کاراں۔ ایشی ء تہاشُممے قد ء بالاد گیشتر بیت۔ شُممے سرا حُداء رحمت بنت۔“

”گڑا دائی زندے مول ء مرادچی انت؟“ کورن ء جُست گت۔۔۔

”ہماڈول ء کہ ایدگہ زندگی ء وشی انت۔ زانت کاری ء تہاوشی انت۔ دائی زند، زانت کاری ء بازیں تب ء مئیل سر کنت۔ انچو کہ یکے بہ گوشت کہ منی پس ء گیس ء بادشاہی محل ء ماڑی انت۔“

”ہو! من ء سسک بازوشی بوت۔ تئی گپ وش انت“ کورن ء درائنت۔

”من ہم وشان“

”بلئے من زاناں، تو انوں روئے ء منی سرا تئی اثر ء ہستی ء بازیں جُست ء پُرسانی کوہے کپیت۔ تو چو کہ جن ء جنسے ئے یادزوگیں حیاں وہے ئے؟ بزناں منی جندماغی حساب ء ناڈراہ ء گنوک انت۔“

”شُمریں تو فرض بہ کن کہ تو سر ء گنوک ئے۔۔۔ گڑا پریشان پرچا بے۔ تو پیشکہ ناڈراہے کہ تو اچ کچ ء گیشتر حیاں ء فکر کن ئے۔ ایشی ء مول ء مراد ہمیش انت کہ تو وتی جان سلامتی یک پگر ء حیا لے ء واستہ ندر کتگ ء بگندے پر ایشی ء واستہ تئی ساہ بہ رؤتین۔ گڑا اے حراب انت۔؟ بازیں ٹوہیں مردماں پرے واستہ وتی عمر ء زند قربان کتگ کہ آہانی دست ء شُمریں کارے بہ بیت۔“

”بلئے اگاں من ہے سر پد بہ باں کہ من ذہنی ناڈراہے آں۔ گڑا من چتور

وتی جندے سرا بیسہ گت کناں؟“

”گڑا تو چونہ زان ئے کہ دنیا تہا مزن عقلیں مردم بو تگ انت۔ آہاں زانہ! جن نہ دیستگ۔ مرچی مردم ہے گوش انت کہ سک زانت کار بو تگ وت گنو کی ء تہر انت۔ منی دوست! اے لس مردم ایو کا سار انت و ہدیکہ ہما مردم کہ عقل ء زانتے دار انت اے عمر ء رنج، غم، دمبرگ، ذلالت، کمی ء گیشی ء وت گنو کتگ کہ آزند ء بابت ء فکر کن انت۔ تئی دل ء لس مردم گنو ک بنت کہ آہاں ء بیچ ء پرواہ نیست۔۔۔ رو من گوش انت (Mens Sana in Corpore Sano) ”بز اا ایمنیں بدن ء تہا ایمنیں عقل“ ہر یک گپے کہ یونانی ء رو من ء جنگ راست بہ بنت۔ بازیں غم، بازیں وشئی، بے وتی ہما چیز کہ پیغمبر، شاعر ء شہیداں کہ پہ یک پگرے ء حاتر جنگ کنت، چہ لس مردماں جتا کن انت۔۔۔ بز اا اگاں تو لوٹے کہ ترا بیچ مبات ء سلامت بہ بے ہے لس مردمانی رگ ء ہمراہ بہ بو۔۔۔“

”عجب عجب! تئی گپاں منی سر پر نہ بیت۔ تو منی اندری فکر ء را جُنیستگ۔ من ء بل بلے توبہ گوش کہ مدامیگیں راستی چئی ء؟“ درویش ء آئی ء گپانی جواب نہ دات۔

کورن ء دیست کہ آئی ء دیم ء تہاری گیشتر بو تگ ات۔ آئی ء را تہاری ء مانشاتگ، آئی ء دست ء پدا دیم گار بوت انت۔ آئی ء ایو کا جون گوں بیچ ء سک ات ء روز رد ء رولہہ ء بز مشان آتیوگ ء گار بوت۔

”منی وہم ہلاس بوت“ کورن ء گوشت ء کندات۔

”شر نہ بوت۔“

آپد الوگ ء شت بلے گل ء شات ات۔ درویش ء گپ ء تزان آئی ء بالاد ء وشنود کنان ات انت ء آئی ء ارواح شادمان ات۔ اے جبر کہ آپہ دائمی راستی ء راہ ء واستہ گچین بو تگ ء مردمانی واستہ ہما کار ء بہ کنت کہ ہزاراں سالاں چہ مردمانی مدد

ء كمك به كن انت۔ زند، جان سلامتى، ورنهائى، توان، گناه، پُرشْت ۽ پُروش ۽ تبليغ به
 كن انت۔ يك پهبك ۽ پلگارىں زند ۽ مقصدے ۽ پيلو كنگ ۽ حاترا آئى ۽ بالادء تها
 نو كىں واگے ۽ جهه جت۔ آئى ۽ راباورات كه دروئش ۽ گپانى تها بچ وڙىں مئش كارء
 دزوگ نئست ات۔

هے دمان ۽ تانئا آئى ۽ نئمگا پئداك ات ۽ په گلگ گوشان بوت، ”تو ادا
 نشتك ۽ ۽ من ترا كجا كجانه پئنگ“ بلئے آئى ۽ دئم ۽ سهرى ۽ چمانى تها ارسانى تز مپانى
 گنگ ۽ آكے حيران ۽ هسكه بوت۔

”تر اچے بوتگ آند رئشه؟“

”تانئا من ٿو هئں بحت ۽ تز انے ۽ تها بوتگاں۔۔۔“

كورن ۽ نرم نرم ۽ آئى ۽ كورپگانى سرادست ايركت انت۔

”تانئا من و شان۔۔۔ من يك ٿو هئں تز ان ۽ مقبله ۽ تها مئمن بوتگاں، بلئے

من سك و شان۔ تانئا تئى جند يك سكىں مهر وانئمن مردے ۽۔ من باز و شان،“

آئى ۽ تانئا ۽ دوئىں دست چك ات انت۔۔۔

”من يك عجب ۽ سكىں دماناں گوں دوچار بوتگاں من ترا گوشت نه

كناں۔ اگاں من ترا حال به دئاں گڙ ابرزاں كه تو من ۽ گوشئے كه گنو ك بوتگ۔۔۔

بلئے پدا هم ترا حال دئاں۔۔۔ تانئا تو من ۽ سك دوست بئے۔۔۔ اچ تو ابئد من

مراں۔۔۔ تو منى دل ۽ تها هست ۽ ۽ تئى جند منى زند ۽ بهرے جوڙ بوتگ!“

”هو! پرے گپ ۽! تو دور وچ ۽ مارا بئجال كن ۽۔ تو بلا هئں مردے ۽؟“

تانئا ۽ كندات۔

”ناں! چش نه انت من ترا وتى همرا هئى ۽ براں گوں، اگاں تو راضى ۽ كه

منى بئے گڙ ادير مه كن۔ تانئا!“

”ہو!“ تانیا، بیکرندے پدا کندگے جنگ لوٹ ات بلئے آئی ۽ کندگ
 در نیا تک۔ آئی ۽ دیم سہر تر ات۔ تانیا، دیم ترینت ۽ پسہ دات! ”من گڑا اے وڑ
 حیاں نہ کتگ۔ کدی ناں“ آرہا دگ بوت۔

کورن آئی ۽ پد ۽ رواں بوت ۽ در امنیت ۽، ”تانیا من ہما مردم ۽ دوست
 داراں کہ منی روح ۽ وتی اندر ۽ داشت بہ کنت۔۔۔ تانیا ترا ابید دگہ کس اے ڈول
 گت نہ کنت۔۔

آجیراں بوتگ ات۔ جہل بوت انچش کہ چہ وتی عمر ۽ دہ سال مسترات۔
 بلئے ناگتہ کورن ۽ دپ ۽ در اتک۔۔۔ ”تو باز ڈولدارے؟۔“

VI

یا گور سیمیونچ سہی ات کہ کورن ء تانیا ء میانچی ء مہر ء محبت ء پل سر پتنگ
 انت ء زوت عاروس ء بند ء بوج بوئگی انت۔ آوتی دلی جذبات ء واہگانی در شانگ ء
 سوب مند نہ ات ء یکپارگی پہ بے قراری جہل ء بُرز ء روان ات۔ آئی ء دستان
 لرزگے زرتگ ات ء گردن ء پٹ پینزرتگ انت ء سہر تیتگ ات ات، ء گوات
 گپتگ ات۔ آئی ء وتی ریس ء روسی اسپ گاڑی لوٹائنت انت ء یک نیمگے ء تزدی ء
 رہادگ بوت۔ تانیا کیوئی آئی ء چاران ات۔ آئی ء اسپانی واگ چک ات انت۔ چابگ
 گوں زبری ء جت انت۔ آئی ء ٹوہیں ٹوپ ء گوش گارکتگ انت۔ تانیا آئی ء تب ء
 شر سر پد بوت۔ آتچک ء وتی کوٹھی ء شت ء سر جمیں روج ء گر نیت ء۔

شفتالو ء زرد آلو پتینگ ات انت۔ اے نازر کیں نیوگان ء نزارگ ء
 بند ء بوج کنگ ء تاں ماسکو ء بیماری ء سر کنگ سکیں سر دردی ء کارے ات۔ گر ماگ
 بند ات بوتگ ات ء ہر دژ چک ء آپ ء بند ء حیاں دارگ سک بازالمی بوتگ ات۔
 اے کار ء باز و ہد لوٹ ات ء کارندہانی و ہد درکارات، پدا دژ چکانی سرا کرم کپک بنا
 بوت کہ اے کار ء تہا ایشانی کشگ ء لڑینگ ء تانیا ء یا گور ہم ہوار بوت انت۔ بلئے پہ
 کورن ء اے کار بڑینگے کارے ات۔ ایشی ء ہوار چہ در ء نیوگانی لوٹ ء طلب ء روج
 پہ روج کیشین آرڈر ء ایشانی پیلو کنگ ہم سر دردی ء ات۔ اے و ہداں باغ ء کارانی
 بازی ء کارندہ ء دہقانانی گیشتر پکارات، بلئے کار بہر بوت انت۔ یا گور سیمیونچ کیوئی
 گنوکی ء گپتگ ات کہ باغ ء کار حراب بوہان انت ء عاروس ء کارانی تہا باغ ناد لگوش

بوہان انت۔ پشکہ آئی برے برے ہوش سُت ۽ گُگ ۽ جاک ۽ بناکت کہ آوت
۽ ٹکر ٹکر کنت ۽ سر ۽ وتاسے ۽ گوں بال دنت۔

چہ ڈڑاہیں کاراں گزان تریں کار بانور ۽ پوشاکانی اڈ کنگ ات۔ یک
زالبولیں دوچ گرے ہست ات کہ آئی ۽ جاک، مشین ۽ توار، استریانی بُو ۽ قینچی ۽ شپر
شپر ۽ توار ۽ ڈڑاہیں مردم گنوک کنگ ات انت۔ پچانی پر گرگ، دوچ ۽ ڈیزائن ۽
حائر ہر روچ یک نہ یک مہمانے آہگ ۽ ات۔ ایشانی مہمانی ۽ شپ ۽ دارگ ۽ آپ
۽ تام وت ٹوہیں کارے ات۔ بلنے اے ڈڑاہیں گزانیں کار گوست انت۔ تانیا گل ۽
بال ات۔ آہر چیز ۽ بے حیال ات ۽ ایوکا ہے وابانی تہات کہ کورن گوں آئی ۽
عاروس ۽ ساڑی بوتگ ۽ پیدا آواب کہ آئی ۽ چارده سال ۽ عمر دیستگ، مروچی پیلو
بوتگ ات، آوتی جند ۽ سرا بیسہ دارگ ۽ نہ ات کہ اے راستی انت کہ ایک وابے
گندگ ۽ انت۔ برے برے آئی ۽ دل ۽ اتک کہ آبرز ۽ آزمان ۽ بال بہ کنت ۽
جمبرانی سرا بہ نندیت ۽ حُدا ۽ شکر ۽ بہ گیپت۔ انچوزاں کہ آئی ۽ قد ۽ بالاد اے
لائق نہ انت گوں کورن ۽ وڑیں مزن بالاد ۽ ٹوہیں مردم ۽ عاروس بوتگ ۽ انت۔
برے برے آئی ۽ راحیال اتک کہ آچہ وتی پت ۽ دور بہ روت ۽ وتی جند ۽
جاگے اڈ بہ کنت۔ گوں اے حیالاں آوتی کوٹھی ۽ بند بوت ۽ تاں دیراں گزیوان
بوت۔ وہدے مہمان اتک انت گڑا آئی ۽ ہے حیال کت کہ کورن سکیں تمر د ۽
جو انین مردم ۽ ہر وڑیں جنین آئی ۽ دوست دار انت ۽ اے گپ ۽ آئی ۽ دل وش
بوت ۽ یک پہرے آئی ۽ دل ۽ تہا رُدان بوت ۽ آئی ۽ رُوح ۽ راوشی ۽ مارشتے ۽
امبازاں زرت۔

گوشتے آئیء دنیا فتح گنگ اگاں کدی کورن گوں دگہ زالبولے ءوشی پدربہ
کرتیں ء پکنڈے بہ جتیں گوں ہمیشی ء آحسد ء آس ء سٹنگ ات ء پداوتی کوٹھی ء
شُت ء گزیتگ ات ء۔

اے وڑیں جذبگ ء واہگ آئی ء سرا آہار جنوک ات انت۔ آئی ء ہر ڈول
ء کار ء تہاوتی پت ء کمک کت بلئے بازیں چیزاں بے حال بوت کہ شفتا لوچون انت۔
کرماں دزچک وارنگ انت یا کار کنوک چتور انت۔ وہد تیز روان ات۔
یا گور سیمیونج یک مردے ء بدل ء دو بوتگ ات۔ آئی ء شپ تاروچ کار
گت۔ ہر وہد ء پہ اشٹاپی گندگ بوت۔۔۔

آئی ء سگ ء اوپار جواب دانگ ات، دائم ء گوشتے زہر ء پڑ ء نہ وٹش ات۔
یکے ہمات کہ باغبان ء گپ ء گوش ء داشت انت ء بیچ ء نے نہ گوشت ء پہ آرام
دل نشت بلئے دومی ہمات کہ دائم ء زہر ء پڑ ات۔ کوکار ء جاک ء ات یک گپے پورانہ
بوت، تہا دور ء گت ء گپ ء کپی کت انت ء ہر وہد ء ٹرنڈگ ء ات کہ، من شمارا
چے بہ گوشتاں۔ کورن ء مات سکیں عقلمندین زالبولے ات۔ آئی ء فرشتگی دیے
ات۔ آئی ء نبشتہ ء عکس کاری بے مٹ ات آئی ء بیچ زبان گپ جت۔ شتریں صوت
ء جت۔ بلئے مُرت ء شُت۔ ارواح ء آسودگ بات۔۔۔

یک برے گپ ء بندگت ء پدا در ائینت ء! ”وہدے آکسانیں بچکے
ات۔ آئی ء دیم انچوپاک ء فرشتہ ء وڑ ات۔ آئی ء چم نندگ ء پاد آہگ ء گپ تزان
سرجم ء وتی مات ء رنگ ء انت۔۔۔ آئی ء زانگ ء ہوشیاری ء بچار! مردم ء حیران
کنت۔ آئی ء اینکس نہ وٹنگ بلئے قدرت حُد ایک زانتے ء زانگے حوند ء بخشاتگ ء او
کار لپچ (باغبان) تو صبر کن ء بچار دگہ دہ سال ء تہا اے مرد کجاتہ کجا سر بیت۔۔۔“
بلئے پداناگتہ یا گور سیمیونج ء رُو ء دم بدل بوت ء زہر شانی بنا کنت۔۔۔

”شیطاناں، شوماں، نہ کرزیتگاں - منی باغ - منی پلپیں باغ تباہ بوت۔
 اوئے منی قسمت۔۔۔“

کورن ء اے دُز اہیں جاگ ء صلواتاں وت ء رادیر داشتگ ات، آپاد اتک
 ء تانیا ء کوٹھی ء شُت، گوں آئی ء گپ ء تزان ء گت۔ آئی ء بوسگ گپت ء امبازان
 ء زرت تاں کہ آئی ء راوتی مہر ء محبت ء دلجمی ء بہ دنت۔ پداوتی کتاب ء کاگداں
 دلگوش بُوت۔ ہر وہدیکہ آتانیاء کر اُشت بزاں کہ آئی ء اندری وشی ء جذبگ تمر د
 بوہان ات انت۔ آئی ء مہر ء روٹگ مہر تر بوت انت۔۔۔

ہماڈول ء درویش ء آئی ء راگوشتگ ات کہ حُدا ء نیمگا آئی ء درچنگ بوتگ
 کہ آدائی راستی ء انسانیت ء حاترا یک رہد ربری ء روژنائی ء، آئی ء دل ء تہاوتی کار
 ء رامز نیں ارزشت دِیک ء واہگ گیش بوت انت۔

آئی ء دل ء پہ وتی کار ء یک پہرے ودی بوت ء ایشی ء ہوار، وتی جند ء
 سر بلندی ء جذبگ ودی بوت۔ آہر یک یاد و ہفتگ ء تہا باغ ء شُت ء گوں درویش ء
 آئی ء گپ ء تزان بوت۔ آئی ء رانچ ڈولیں بیسے دل ء نیاتک۔ بلکنہ گیشتر وش ء وشحال
 بوت۔ پرچا کہ آنوں پرے جبر ء دلجم ات کہ اے ڈولیں رُژن ء زانت ہما مردمانی
 کر اکنیت انت کہ آیو کاوتی کار ء خدمتاں پہ شتریں خیالاں ندر کن انت۔

یک شپے نان ء وهد ء کورن گوں تانیا ء ایگور ء چچی ء نشنگ ات گُزادر ویش
 ہم اتک ء تاک ء دپ ء نشت۔ کورن ء گوں پت ء جنک ء یک انجیں سر حالے ء سرا
 گپ ء تزان بناگت کہ آئی ء اش کنگ ء درویش ہم سک وش ات۔ یاگور ء تانیا ہم
 آئی ء گپانی سراوش ات انت۔ اے گپ ء ہم سر پد نہ بوت انت کہ کورن وتی چیر ء
 اندریں جن ء بدل ء گوں آہاں گپ ء انت۔

دو ہفتگی روچک دارگ (Dormition Fast) اگست ء ماہ ء آہگی ات ء
 آئی ء گوزگ ء دومی روچ ء عاروس ء تاریخ ات۔ دوشپ ء دوروچ ء عاروس ء جہکا
 جیک ء چست ء ایرات انت۔ ورگ ء وردن ء سامانانی سراسہ ہزار روبل ء حرج ء
 درچ اتک، بلئے ساز ء زیمیل ء نہ وش بونگ ء ایشی ء تام ء مزگ آوڑانہ ات کہ
 بونگ لوٹ اتئے۔۔۔ ہمے وڑاگزاں بہانین شراب ء تاملاری ہم کس ء گیر نیاؤرت
 کہ یہ مز نہیں حُب ء واہگے چہ ماسکو ء لوٹامینگ بوت انت۔

VII

یک رندے زمستان ۽ ذرا جین شپے ات۔ کورن تحت ۽ سرا وپتگ ۽
 فرانسسیسی ناولے وانگ ۽ ات۔ بیچارگیں تانیا تیوگیں شپ ۽ بے واب ات آئی ۽ سرا
 دردے زرتگ ات وہدیکہ شہر ۽ زند آئی ۽ عادت جوڑنہ بوتگ ات۔ آئی ۽ واب ۽
 نیم وابی ۽ جیڑ ات۔ وہدے دیوال ۽ گھڑیال ۽ سے بج ۽ گھنٹی جت گڑا آئی ۽ موم بتی
 کشت ۽ چم بند کت انت ۽ تچک دات۔ آواب نہ کپت۔ پشکھ کہ تانیا واب ۽ تہا
 جیڑگ ۽ ات۔ پداچار ۽ نیم ۽ آئی ۽ چم پچ کت انت۔۔۔ پدا موم بتی ۽ روک کت
 تاں آئی ۽ چم درویش ۽ کپت انت کہ دیم ۽ کرسی ۽ سرانشتگ ات۔
 ”چے حیال کنگ ۽ ۽؟۔۔۔“ درویش ۽ جُست کت۔

”من نامداری ۽ بابت ۽ حیال کنگ ۽ اتوں“ کورن ۽ پشہ دات۔ ”فرانسسیسی
 ناول ۽ تہا مردے ۽ قصہ ات کہ آئی ۽ پنامداری ۽ حاترا شریں ۽ بے عقلیں دوئیں وڈ
 ۽ کار کت، اے ڈولیں واہگ منی چم ۽ ڈن انت۔۔۔“

”ہو! اے واستہ کہ تو سر پدیں مردے ۽۔ وتی دل ۽ نامداری ۽ را چُخشیں
 بلاہیں چیزے نہ لیک ۽۔۔۔“

”ہو! راست گوئشے۔۔۔“

”تئی دل ۽ نام ۽ نامداری چُخشیں چیزے نہ انت۔ اے تئی واستہ ابھی گپے
 بیت کہ تئی نام ۽ سنگ ۽ سرا دز چنگ ۽ جنگ بہ بیت ۽ پدا وہد ایشی ۽ بیگواہ بہ کنت۔
 بلئے قسمت ہم چش نہ انت کہ مردم ۽ یاداشت، چمبر تئی نام ۽ زبان ۽ یات بہ کنت
 پرچا کہ اے نزور انت۔“

”ہو! راست!“ کورن ۽ گوشت، ”ایشی ۽ بل دگہ سر حالے ۽ گپ کنیں۔“

تئی دل ۽ وشپی چے ۽؟

اے وہدی گھڑیال ء پنجنج ء گھنٹی جت۔ آپاد اتک ء وتی تحت ء سرانشت۔
 ”زمانگے ء گپ انت کہ یک مردے ہست ات کہ آئی ء چہ وتی وشیاں بیم
 اتلگ ات۔ آئی ء نام پولی کریٹ⁴ (Poly Crate) ات۔ آیونان ء یک ہندے ء
 ظالمیں بادشاہے ات۔ بزاں آئی ء جاگہ ء نام ساموس ات۔ بلئے آئی ء انگتہ وشی نہ
 بوت، آئی ء وتی گزان بہاہیں مُندرِیگ دریاء دُور دات بلئے ماسیگے ء چت ء وارت ء
 پدا آئی ء دست ء ہما مہیگ اتک۔۔۔ من ہم پولی کریٹ ء وڑا وتی وشیانی بابت ء
 پریشانان۔ من وت اُبکے ہاں وہدے من سہب ء بہ گرتاں بیگاہ ء ایوکا وشی مارگ ء بہ
 ہاں۔ دگہ ہچ پگرمہ کناں۔ ایوکا وش ء شادان بہ ہاں۔ چہ ایشی ء منی ہر چیز شادمان
 انت۔ ہر مارگ ء ہر دمان۔ من زانت نہ کناں، ایوکی، بے کسی ء غم چچی انت۔ من
 بے واباں، بلئے من بے واک ء بے جان نیاں۔ من ہے گوشت کناں من ویراناں،
 ”بلئے پرچا!؟“ درویش ء پہ حیرانی پُرس ات۔ ”تئی دل ء وشی یک آزمانی
 مارشتے؟ اے مردم ء ایندگہ لس واہرگانی رنگ ء نہ انت۔ مردم ء دماغ ء اخلاقی
 دیروئی ہرچی ء بُرز تر انت۔ مردم ء آجوائی آئی ء راگیشتروشی ء آرام دنت۔
 سقراط (Socrate) ڈائیوجنس (Diogenes) ء مارکیوس آیورلیس (Marcus
 Aurelius) زندگی ء سک وش بوتگاں۔ کدی عمیگ نہ بوتگ انت۔ وہدیکہ

⁴ Poly Crates (522 B.C) Tyrant of Samos after enjoying of forty years of happiness because worried that his Luck doesnot hold out. He Thought be might bribe fate by Througning a precious ring Into the sea, but it was found in the belly of a fish and brought back to him, Soon after that Samos (Greece) was taken by the Persian general Orontes, and Poly Crates was Crucified.

ایپوسٹل (Apostle) گوشتگ۔۔۔ ”دائم شادمان بہ بو، پداشادمان بہ بو، گل مہ کن۔۔۔“

”گڑا اگاں حداناگتہ ء نہ وش بوت“ کورن ء پھ مسکرا کندات ء گوشت۔
 ”اگاں۔ آ منی آسودگی ء پیج بہ گیپت۔۔۔ من ء سارتی ء گژن ء آماج بہ کنت۔ گڑا
 منی پسند ء دوستی ء تہا مشکل انت کہ بت۔“

تانیاء ناگتہ بست گت ء وتی مرد ء راپہ ا جھی ء گڑی تنگیں وڑے ء چارات۔
 آکرسی ء چارگ ء کندگ ء ات۔ آئی ء جم روزنات انت ء آئی ء کندگ
 دگہ وڑے ء ات انت۔

”آندریشیا! او آندریشیا! گوں کئے ء کندگ ء ء؟“

”کئے ء۔۔۔؟ گوں آئی ء۔۔۔ آدیم ء نشتگ“ آئی ء درویش ء نیمگا دست
 ٹال گت۔

”ادا کس نیست۔ کس۔ آندریشیا تو ناڈراہ ء؟ تو وش نہہ ء۔۔۔ تو
 ناڈراہ ء!“ تانیادراہینت۔ آئی ء جان دڑہگ ء ات۔ آئی ء وتی مرد امبازاں زرت
 ”من ء پہل کن منی جان۔ منی ساہ۔ بلئے تو شتر شتر نہ ء۔ تئی دل ء روح دگہ نیمگے ء
 انت تو سک نہ وش ء۔ تو ذہنی ناڈراہ ہے ء آندری!“ آتانیاء بدن ء لرزگ
 ء مارگ ء ات۔

آئی ء یک رندے پداکرسی چارات تاں آئی ء سراکس نیست ات۔ آئی ء
 راوتی جان ء بدن ء تہا زوری ء مارات۔ کئے لپر زگ ء ٹرس ء آماج بوت۔۔۔
 ”پیچ نہ انت تانیاء۔ من کئے وش نہ بوتگاں۔۔۔ ہو۔۔۔ من تئی گپاں مناں۔۔۔“
 ”من باز دیر انت اے چیز دیستگ۔ پت ء ہم ماریتگ کہ تو وت سراوت
 گپ کئے۔۔۔ کندے۔۔۔ واب نہ کپ ء۔۔۔ تئی کندگ ء پچندگ عجب انت۔

اف۔ حُدا۔ مئے سرارِ حم بہ کن۔ مئے حُدا تو توتِ رحم بہ کن۔۔۔“ آئی ء ترس ء لرز
گیش بوتگ ات۔ ”بلئے آندری ہچ مہ ترس۔ حُدا ء نام ء پچی نہ بیت۔ مہ
تُرس۔۔۔ آپاد اتک وتی پچ ءے گور ء کت انت کورن آئی ء چارگ ء ات۔ آئی ء دیم
ء دُزاہیں جاورانی راستی پدّر بوہان ات کہ گوں درویش ء آئی ء چے گپ ء تزان بنت
ء یک چونیں چپ ء چاگردے جوڑ بیت۔ اے جبر آئی ء فہم ء پدّر بوہان ات کہ آسر
ء وش وش نہ انت۔۔۔

دویناں شپ ء پچ بدل کت انت ء مجلس ء نیمگاشت انت۔ اے ہماروچ
ات انت کہ یاگور سیموچ ہم آہانی مہمان ات ء تر ء تاب ء اتلگ ات۔
”مہ تُرس آندریشیا۔ ہچ نہ بیت“ تانیا یکوئی گوشان ات ء آئی ء جان
دزہگ ء ات۔ ”ابا! تو ہم مہ ترس، ہچ نہ بیت۔ اے روت انت۔۔۔ اے درکیت۔
روت۔ ہچ نہ بیت۔۔۔“

کورن ء ہم گپ جنگ لوٹ ات۔ آبز انز گپتگ ات کہ چیزے بہ گو شیت
۔۔۔ آئی ء لوٹ ات کہ وتی ناکو ء بہ گو شیت کہ ”ترا مراد بات کہ من گنوک
بوتگاں“ بلئے آئی ء گپ چہ دپ ء در نیاتک انت۔
سُہب ء نُہہ نج ء، آہاں آئی ء رابزیں کُوٹے گور ادات۔ یک ٹوہیں شالیں
چادرے مان پتات ء گاڑی ء سوار کت ء ڈاکٹر ء شت انت۔
ڈاکٹر ء آئی ء اعلان بند ات کت۔۔۔

VIII

گرماگ ۽ موسم پدا اٽڪ۔ ڈاڪٽر ۽ ڪورن سلاه دات چه شهر ۽ ميٽنگ ۽ به
رؤت۔ آپه تانيا ۽ ميٽنگ ۽ اٽڪ۔ نون آئي ۽ درویش ۽ ديوان ۽ گندگ بند کنگ ات ۽
وتی جان سلامتی ۽ بابت ۽ گیشتر د لگوش گور کنان ات۔ آئي ۽ شیر ۽ ورگ بند ات گت
۽ شراب ۽ میڙی ۽ کٽگ بند گت۔

حضرت الیاس ۽ (ST. Eliyahs day) روج ۽ درگت ۽ عبادت لوگ ۽
بوت۔ اے 20 جولائی ات۔ لوگ ۽ تهادوت ۽ بخور ۽ بوتالان ات۔ ڪورن ۽ اے
وش بونگ ۽ نه ات انت۔ آباغ ۽ شت۔ آئي ۽ پیل ۽ گواڙخ نه چارات انت ۽ یک
کُنڊے ۽ پنج ۽ سرانشت۔۔۔ پدا میتر اگران ۽ روان آئي ۽ دریا گوازینت۔ آپگرانی
تهادریاء آپ ۽ چاران ات۔۔۔ مروچی آئي ۽ رابُرز ۽ بلندیس پائن ۽ درچکانی بند ۽
روتگ آڏول ۽ ڏولد ار گندگ ۽ نیاتک انت که پیسرگیس سال ۽ هست ات انت۔
آوشی، رژن ۽ حرکت گندگ ۽ پڌرنه بوت۔۔۔ آئي ۽ جند ۽ رنگ ۽ دروشم بدل
بوتگ ات۔ آئي ۽ ذراجیں مودگار ات انت۔ دیم زرد ات۔ دریاء دومی لمب ۽
گندیم ۽ ڏگار روتگ ات ۽ رڍ په بندانی تهاهوشگ جوہان ات انت۔ روج برکت
بوتگ ات ۽ یک گواتے ۽ هیروپ ۽ گمان بوہان ات۔ بے تواری ات۔ سالے ساری
همد آئي ۽ درویش دیستگ ات که بال کنان ۽ اٽڪ۔ روج برکت ۽ روزدر ۽ روشنائی ۽
نشان گار بوت انت۔۔۔

آگس ء و اتر بوت۔۔۔ مذہبی مجلس ہلاس بوتگ ات۔ تانیا ء یا گور بُرز ء
 نشنگ ء چاہ ورگ ء ات انت۔ گوں آئی ء گندگ ء آہاں وتی گپ ء تزان بندگت۔
 کورن ہے سرپد بوت کہ آئی ء بابت ء گپ بوتگ ء انت۔۔۔
 ”منی دل ء تئی شیر ء ورگ ء و ہدانت“ تانیا ء درائنت۔
 ”ناں۔ من نہ وراں وت اش بہ ور“ آجہل ء پدیانک ء سرانشت۔۔۔
 تانیا ء گوں پریشانی ء وتی پت ء نیمگا چارات۔۔۔ ”توزائے شیر تئی جان
 سلامتی ء شرانت!“

”ہو! باز شرانت۔۔۔ بچار جمعہ تاں مروچی دگہ یک پونڈے وزن گیش
 بوتگ“، آئی ء پہ دلر نجی گوشت۔۔۔ ”شما من ء چونین علاقے بندات کنگ؟
 برومائیڈ (درمانے) واب ء آرام، گر میں آپ ء جان شودگ، ٹرسینگ ء ہر و ہد ء
 چار ء تپاس، چہ ایشی ء منی جند گنوک تر بیت ء منی تہاوت منی ء مستر جوڑ بوتگ ء
 واہگ ودی بوہان بنت۔۔۔ پیش ء من وش ء شمال اتوں۔ نوں منی جند ء تہاوتی
 دوستی ء واہگ ہلاس بوہان انت۔ منی تہا ء ایندگہ مردمانی تہا بچ تپاوت نیست۔ من
 ء شامنگے جوڑ کنگ ء ات۔ من زندگی ء بیزار بوہاناں۔۔۔ اُف! شامچے کنگ ء ات؟
 ظالماں! من گوں وت گپ کنگ ء نہ دیستنگیں چیزانی گندگ ء گپ کنگ ء ناڈڑا ہے
 آں، بلئے من شمار کسے ء راتاوان داتگ؟ شامہ گوش ات کئے ء راتاوان داتگ؟“
 ”حدبازنت توچے گوشے؟“ یا گور سیمیونچ ء درائنت۔ تئی گپانی گوش
 دارگ مردم ء بیزار کنت!۔۔۔“

”گڑاچیا گوش دارے۔ گوش مہ دار“

مردمانی تہا، کورن ء یا گور سیمیونچ ء بچ پرواہ نہ داشت ء آئی ء ہر گپ ء پسو
 پہ تزندى ء بے عزتی دات۔۔۔ ہے وڑا یا گور ء دگہ بچ نہ گوشت ء وتی بے عزتی ء

برداشت کت۔ آہانی شتریں سیادی ء بدیں اثرے اتلگ ات ء تانیا ء ہم اے حبر
 ماریتگ ات کہ آئی ء پیریں پت ء مرد کہ یک زمانگے ء یکے دومی ء شیدائی ء سنگت
 ات انت ء نون یکے دومی ء ساہگ ء لٹ جن انت۔۔۔ آئی ء دل ء مرد ء وشیں تب ء
 روشتنگ گار بوتگ ات ء یک نوکیں گنوکیں مردے ء بدل بوتگ ات۔ آئی ء
 واب، ورگ، کندگ، صوت جنگ ء ہر ڈولیس وشی گار بوہان ات انت ء یک ٹرس ء
 وہے ء آماج بوتگ ات۔ آئی ء واب شتنگ ات۔ آئی ء آیات اتک کہ مذہبی دیوان
 ء وہدان آئی ء پت ء سک گزیت، آئی ء نہ لوٹ ات کہ اے بابت ء اداگپ بہ
 بیت۔۔۔

”بدھا، پیغمبر ء شیکسپیر چنکس وش بوتگ انت کہ کسے ء آہان ء برومائڈ نہ
 داتگ ء واب کپتنگ انت۔ ڈاکٹر اں پہ بے وتی ء واب گیجگ ء دوانہ داتگ انت۔۔۔
 چہ ڈاکٹرانی دواہاں انسانی زندگی ء تھااے ڈولیس بدلی مزینیں مردمانی تھااے اتلگ۔
 اعتدال پسندی وت بلاہیں زانت کاری ءے، بلتے شہازانتیں، گڑا من شمسے بازمنت
 وار بوتگ اتوں۔۔۔“

آئی ء دگہ گپ جنگ نہ لوٹ ات ء زہر گران ء گس ء تھااشت۔ بے گوانکی
 ات ء تھا باغ ء پلانی وشیں بوپیداک ات۔ ماہکان ء روژنائی تالان ات۔ آوتی کمرہ ء
 شت۔ آئی ء یک سیدگارے بُن دات ء تاسے شراب لوٹا نینت، بلتے دوینانی تام آئی
 ء دپ ودل ء نہ کپت انت۔ آپیش ء سال ء تام نہ ات انت۔۔۔

آئی ء عادت شتنگ ات انت۔ آئی ء دل ایر روان بوت۔ آئی ء سرگزان
 بوہان ات۔ آئی ء رازوت پوٹاشیم برومائڈ ورگی ات۔ آوپسگ ء واستہ تحت ء
 سرتچک بوت تاں کہ تانیا ء اتک ء گوں آئی ء گوشت۔۔۔

”منی پت ء تو سک دوست ء۔ بلئے تئی زہری ء آئی ء راسک دلپروش کتگ۔ آندریشیا۔ من دست بستگ انت۔ پہ منی حاترا وتی حُدا مرزگیس پت ء حاترا منی پت ء دل رنج مہ کن۔ آئی ء را پیری نہ کُشیت بلئے تئی دل رنجی۔۔۔“

”من کرت نہ کناں ء گوں من نہ بیت؟“

”بلئے پرچا؟ من ء بہ گوش“، تانیا لرزگ ء ات۔۔۔

”پرچا کہ آئی ء دل ء ہمدردی نیست بس۔۔۔ شر تر ہمیش انت کہ آئی ء

بابت ء گپ مہ کن۔ منی پت نہ انت تئی پت انت۔“

”اف منی حُدا“ تانیا ء گوں دوئیں دستاں وتی سرگیت، ”منی عقل کار نہ

کنت کہ مئے گس ء راچے بوت الم ء یکے ء نظر کُت ء مارا گار ء کُت۔۔۔ تو بدل

بوتگ ء۔ تو آدم نہ ء۔ تو یک زانت کار ء سر پدیں مردے ات ء۔۔۔ تو

نوں اٹچکیس گپانی سرا بزانز گرے ء انچوز ہر کن ء کہ طفل نہ کن انت۔ من وت

حیراناں کہ چے بہ کناں بلئے گوش دار تو ہما مردم ء۔۔۔ ہما عقلمند، زانت کار ء بے

دروریں مردم ء۔۔۔ تو زہر مہ گر وش بہ بو۔ تو الم ء منی پت ء گوں وشاں بہ

بو۔۔۔ آہم شریں مردے۔۔۔ آسک شر نہ انت، بگندے تب ء تزند انت۔ وش

ء آسودگ انت۔ مردم شناسے، مہماندارے ء دلی واہگاں زانت، پیش ء باز شر ات

ء منی دل ء تب ء ات، گپ ء دیوان ء شر ات۔ بلئے نوں سک نہ وشیں مردے جوڑ

بوتگ۔ نوں انا پرست جوڑ بوتگ۔ نوں آگندگ ء تو انگر انت ء ہر چیز ء وتی وڑ وچیم ء

گوں تیزی ء کنت۔۔۔“

تانیا بستر ء سر انشت ء سر ءے بالشت ء تکہ دات۔۔۔

”اے بلاہیں سزا انت۔۔۔“ آئی ء توار ایر بکیتنگ ات ء غم جت ات۔

انچش کہ گپ جت نہ کُت۔

”خدا بزرانت۔۔۔ چے بوئنگ ء انت۔ منی جند سک عذاب انت ء تاں
 زمستان ء یک روچے آرام دل نہ اوں۔۔۔“

”ہو۔ تئی راست انت کہ من ہیر وڈ⁵ (Herod) بوتگوں، تو ء تئی پس
 مصری گونڈوئے“ آئی ء وتی دیم تہارگت۔ اے کینگ ء تزن ء در شانگے ات ء ہما
 و ہداں کہ آئی ء وتی سرء مود ساگ ات انت۔ آئی ء دیم ء چہرگ بدل بوتگ ات۔
 تانیاء لوٹ ات کہ آئی ء پسو ء، لہتیس تزند ء تزی پیشیں گپ بہ جنت بلئے اناگہ آئی ء را
 خیال اتک کہ چہ ایشی ء گیشتر آئی ء دژ من بیت پمشکہ چہ ترس ء کوٹھی ء در کپت۔۔۔

⁵۔ ہیر وڈ بیت اللحم بادشاہے ات کہ آئی ء (Herod) گوشت کہ ہر بچکین گونڈے پیدا ک بیت کنگ بہ بیت۔

IX

کورن ۽ یونیورسٹی ۽ ایک گوشٹانکے دیگی ات۔ پہ آئی ۽ چست ایر ۽ ات۔
 آئی ۽ کرسی ۽ جاگہہ ساچک بوتگ ات، پہ ایشی ۽ دسمبر ۽ ماہ ۽ دومی تاریخ گچین کنگ
 بوتگ ات۔ پلئے ہماروچ ۽ ڈائریکٹر آف اسٹڈیز ۽ ایک ٹیلی گرام ۽ سر حال دیگ
 بوت کہ آگوشٹانک دات نہ کنت پرچاکہ سک ناڈزراہ انت۔۔۔

چہ آئی ۽ دپ ۽ خون آئیگ ۽ ات، وهدے آئی ۽ تمک جت گڑا خونین ات
 انت۔ ماہ ۽ سرادور وچ ۽ سک باز خون ریتک ۽ دپ ۽ دراتک ایشی ۽ سبب ۽ آسک
 ناتوان ۽ نزور بوتگ ات ۽ ہر وهد ۽ واپینگ ات۔ آچہ وتی ناڈزراہی ۽ سک ترسگ ۽ نہ
 ات پرچاکہ آئی ۽ زانت کہ آئی ۽ مات ہمے ناڈزراہی ۽ تاں دہ سال زندگ ات۔۔۔
 ڈاکٹر اں ہم آئی ۽ راہمے سلاہ ۽ سوج داتگ ات کہ اے ناڈزراہ چشیش
 خطرے نہ داریت بس آئی ۽ راسر ۽ سوج داتگ ات کہ کم حبر بہ کنت ۽ ہمک روچی
 زندگی ۽ مدام ۽ وڑابہ گوازینیت۔

نوں آئی ۽ تانیل کتگ ۽ دگہ زالبولے ۽ کرات کہ چہ آئی ۽ دو سال مستر
 ات ۽ آئی ۽ حیالدارمی ۽ چوزہگ ۽ وڑا کنگ ۽ ات۔ آئی ۽ تب ۽ تہا اے بدلی اتلگ
 ات کہ آد لگوش دار بوت ۽ آرام ۽ سرانشت ۽ دگرانی گپ ۽ زرت انت۔۔۔
 آئی ۽ سنگت وار دارا نیکولائی و نیاء کہ آئی ۽ کریمیا ۽ روگ ۽ دعوت دات
 گڑا آئی ۽ زانت کہ اود ۽ روگ ۽ فاندگ نیست پلئے ہمراہ بوتگ ۽ ساڑی بوت۔۔۔
 آسباسٹوپول (Sebastopol) ۽ بیگاہ ۽ وهداں سر بوت انت۔ آہاں پہ
 دم کنگ ۽ ہوٹلے ۽ داشت تاں کہ دومی روچ ۽ یالتا (Yalta) ۽ بروانت۔ دوینان ۽

چہ ذرا جیں سفر ء دم برتگ ات۔ واروار ء چاہ ء کوپے وارت ء وپت ء وواب کپت
 بلتے کورن ء چماں واب نہ زانت۔ آئی ء کیسگ ء کاگدے ات کہ تنیگتہ آئی ء نہ
 ونگ ات ء چہ لوگ ء در آہگ ء و ہداں اے گا کد آئی ء راتانیاء راہ دانگ ات، کاگد
 ء حیال ء آکے نگیگ بوت۔ آچہ وتی دل ء زانگ ء ات کہ گوں تانیاء عاروس یک
 ٹوہیں ردی ات۔ نوں آجتا بوتگ ات انت ء اے زال ء یات ء گیر پر آئی ء دُڑاہ
 مُرتگ ء ہلاس بوتگ ات انت۔ آئی ء یات کنگ ایو کا وتی جند ء راگیشتر درد ء رنج
 دیگ ء ابید ہج نہ انت۔ کاگد ء سر تاک ء نبشتہ ء آئی ء راگو ستگیں و ہد ء نوبت گیر اتک
 انت کہ گو ستگیں نہہ سال ء آئی چتور وتی سرا ظلم کنگ ات۔ آئی ء چتور کائی گوں
 اے ڈولیں بے باور ء بے قدریں مردماں یک ایوک، بے واک ء بے تائیں زندے
 گوازینگ ات۔ آئی ء ریا ت ات کہ آئی وتی ٹوہیں ^{نبشتگیں} کتابے کہ پٹ ء پول ء
 سر رتچ ات یک روچے زہر ء کپت ء چند چند گت درت ء چہ برز ء دریگ ء جہل ء
 چگل دات۔ آئی ء عمر ء ^{نبشتگیں} تجربت ء پٹ ء پول یک دمان ء دز چک ء دارے
 پل ء گواڑخ ء گوات ء میار بوت ات۔ انچش کہ آوتی جند ء جان ء ٹکراں سندان ء
 چگل دیان انت ء و ہدیکہ آئی ء گڈی نوٹ بک ء تاکد یمان ء درت ء چگل دات آئی ء
 دل ء درد ء پاپارے پاد اتک ء آہما دمان ء وتی زال ء کراشت ء شرین جاک ء صلواتے
 بنا بوت۔ پدا کہ آہانی جنگ بُرزشت گڑا تانیاء وتی دل ء گپ کش ات انت کہ آئی ء
 نہ لوٹینگ ات بلتے چہ وتی پت ء لاچار بوتگ ات ء گوں آئی ء عاروس بہ کنت۔ ہمے
 دمان ء یا گور سیمیونچ ہم سر بوت ء اے دُڑاہیں گپانی اشنگ ء پد حُشک ء حد ابوت ء
 آئی ء دپ ء یک دانکے درنہ کپت ء پدا تانیاء ہم چمودا گزیوان ء درشت۔ آد لگیر
 ات ء آئی ء توار گٹ گیر بوتگ ات۔ ہرچی ترسناک ات۔۔۔

اے ڈراہیات ء گیر تر ء تاجگ بوت انت و ہدیکہ آئی ء دست نبشتہ چار
 ات۔ کورن ء کاگد زرت ء برز ء بالکونی ء شُت۔ موسم گرم ات گوات ء داشتگ ات
 ء زر ء بوگوات ء تہاشنگ ات۔ ماہرکانی ء و شین ندرگ ہر نیمگ تالان ات۔
 یک نوکیں رنگے شنگ ات۔ سبز ء شو نزیں رنگے کہ آئی ء راج نام دیگ نہ
 بوت۔ بزاں اے ڈراہیں رنگانی ہواری یک و ش ء ایمن ء دلسر دین ندرگے تالان
 بوتگ ات۔ جہلی تبک ء جاک ء شور ء توارے بتلگ ات کہ زہگ ء زالبولانی مراگشے
 بر جاہ ات۔۔۔

کورن ء وتی دل یکیم کت ء کاگد ء پیچ کنگ ء وانگ ء حاترا وتی کوٹھی ء
 شُت۔ کاگد ء نبشتہ ات۔۔۔

”منی پس بیران بوت۔ ایٹی ء قاتل تئی چند انت۔ مئے باغ ویران
 بوت۔ ایٹی ء سرادر آمدیں مردماں واجہی بندات کنگ۔ اے ڈراہیں اکبت کہ
 منی پس ء پیسر اگوشنگ، ہرچی ڈوبہ تئی چند ء سرانت۔

منی دل ء پہ تو نفرت ء آچے روک انت ء زوت تو برباد بے۔ منی سراچے
 گوست ء منی روح ء را تو سوتک ء پُر کنگ۔ تو سچات ء برباد باتے۔ من ترا دل ء
 دوست داشت کہ تو دگہ تہرے مرد مئے۔ زانت کارے بلئے تو گنوگ ء ابدالے
 ء ابید ہج نہ بوتے۔۔۔“

کورن ء دیم ء کاگد نہ ونت۔ درت ء چگل ء دات۔ آئی ء رادگہ پریشانی
 ء گپت۔ آئی ء دوست وار وار نکولا ویناوش و اب ات۔ جہل ء زالبولانی کندگ ء
 چڑ کہ ات، ہج چشیں مرد مے نیست ات کہ آئی ء وڑا گلیگ ء غمانی آماج بہ بیت۔ ہما
 نہ دیستگیں بد ء شویں واہگ کہ تانیا کاگد ء تہا پر آئی ء درشان کنگ ات انت کہ
 آتہا ء برباد بہ بیت یک رندے پدا آئی ء سرادوسال پیش غمناکیں ساعت ء دردانی

درے تچ بوتگ ء آئی ء دل ء تر سے پاد اتک ، نون پدا آپیدا ک انت ء آئی ء ر اچپ ء
چاگر دکن انت۔۔۔

آئی ء چہ وتی پیسر یگیں تجربتاں ہمے ہیل کتگ ات کہ اے ڈولیں ساعتاں
آئی ء دماغ ء اعصابانی سراوہدے بار ء گرانی کئیت گڑا ایشی ء رگگ ء ارزان تریں
وڑ ء پیم یک کارے ء بندات کنگ انت۔ آہامادمان ء ٹیبل ء دیم ء بہ نندیت ء کاریا
فکرے ء وتارا مشکول بہ کنت۔ آئی ء ہامادمان ء وتی بریف کیس ء یک سہریں کاپی
ئے کش ات کہ آئی ء ہمے واستہ زرنگ ات کہ کریمیاء سفر ء دوران ء اگاں جاہے ء
وہدرست گڑانو کیں پٹ ء پول می کارے ء (Synopsis) (کسانیں پچارے)
اڈکنت۔ آئی ء وہدے اے کارے بابت ء فکر بندات کت تاں ہامادمان ء آئی ء مارات
کہ آئی ء بے قراری ، پریشانی ء ہزیتگیں حیلانی اثر ہلاس بوت۔۔۔ آوار ء گیگ ء
آرام تر بوت۔ نوٹ بک ء دیم ء کنگ ء سر حال ء بابت ء حیلان کنان ء آئی ء رادنیاء
دزوگ ء باطلی ء حیلان اتک انت ء زندگی ء وشحالی ء برزی ء مردم ء ر اخاصیں فاندگے
نہ رسیت۔ اے اینچوار زشت نہ دار انت۔ اگاں چل سال ء عمر مردم ، پروفیسرے
بہ بیت ء لس مردمانی دیم ء گزانین زبانی ء گپ بہ جنت کہ کس آئی ء فکر ء لیکہ ء
سرپد بوت مہ کنت۔ چہ آئی ء شر تر انت کہ انچائیں کسانیں زانوگرے بہ بیت کہ
مردم آئی ء لیکہ ء سرپد بوت بہ کن انت۔ کورن ء وت پانزدہ سال ء ونت ء پٹ
ء پول کت ، شپ ء روچ کار کت۔۔۔

پدا آئی ء چندیک ذہنی ناڈر اہے جوڑ بوت۔ آئی ء عاروس پُرشت ء پرورش
ء آماج بوت۔ اے ڈر اہیں بے فاندگ ء بے سریں کار ات انت کہ ایشانی یات
کنگ گنوکی ئے۔۔۔

کورن نون سرپدات کہ آلس مردمانی وڑا مردے ء ایشی ء بہ مئیت کہ
آچی ءے!

نوکیں سر حال ء نبشتہ ء فکر ء آئی ء سرء گرمی سارت کت بلتے در تگیں
کاگد ء ٹکرانی سراوہدے آئی ء جم کپت انت گڑا پدا آئی ء شیطان حراب بوہان
بوت۔ آزر ء زہر پدا اتک، دُراہیں کاگدانی ٹکرے چت انت ء تاک ء آدم چگل
دات انت، بلتے ترندین گواتے کشان ات ء اے کاگدانی چند پدا اتک ء دریگ ء لُچ
ات انت۔ پدا یک پریشانی ء آگور جت گوش نیگ ء تیوگیں ہوٹل ء اے ترس ء بیم
ء آماچین مردم ایو کا آئی ء چند انت۔ آپا اتک پدا بالکونی ء شت ء اوشات۔ جم ءے
زر ء نیمگا سک دات انت۔ سبز سبزیں زر تالان ات۔

زر ء لمب زندگی ء نشانی ات۔ مست ء فیروزہ رنگ ء بلوریں زر گوشگ ء
ات کہ گرم انت ء پہ جان شودگ ء اوژناگ کنگ ء سک وش انت۔ ناگتہ جہلی طبق
ء وانلن ء توار ء یک پُر سوزیں سازے ء توار ء باہندگت۔ گوں آئی ء دوزالبول ء
دردناکیں توار ء صوتے بنا بوت۔

اے انچش کہ آئی ء پیسرا اش کتگ ات۔ اے صوت ء تہا یک جنکے ء درد
ء شعر ات کہ آباغ ء تہاشپ ء عجیبیں جادوئی گپ کنت کہ اے آئی ء دائمی زندے
پلگاری تگیں توار انت۔۔۔

کورن ء دل بند بوت۔ یکبرے پدا آغم ء حیلانی تہا گار بوت۔ بلتے یک
عجب ء شیر کنیں وشی ء آئی ء سینگ ء پادا آیان ات کہ دیر انت کہ آئی ء بیجال
کتگ ات۔۔۔

یک سیاہ تہاریں، بُرزیں لُوڑے چہ دریا ء لمب ء چست بوت ء ہوٹل ء نیمگا
آیان بوت۔ اے کستر ء برز تہار تر بوہان ات۔ کورن ء نزدیک ء سر بوٹنگ ء ات ء

آئی ء کرا باز کم و ہد پست کپتنگ ات کہ و تارا چہ ایشی ء دُور بہ داریت تاں کہ اے بہ
گوزیت۔۔۔ ناگتہ یک دزویشے کہ تزندى اتک، آشپادات، اسپیتیں مود، سیاہیں
بروان ء سردرات۔ کوٹھی ء میانجی ء اوشتات۔ آئی ء دست دلبند ء بستگ ات
انت۔۔۔

”تو منی سرا چیا باور نہ گت۔۔۔“ آئی ء گوں زہر کنکی کورن چارات ء
تزندى ء جُست گت۔

”اگاں تو منی گپ باور بہ کتیں، من ترا گوشنگ ات کہ تو سکیں زانت
کاریں (Genius) مردے ء۔ گڑا تو اے دو سال پہ چو پریشانی ء بڑگی نہ
گوازینتگ ات انت۔۔۔“

کورن نوں سرپدات کہ آراستی ء یک سکیں زبریں مردے۔ آئی ء راوتی
پیسریگیں دُراہیں گپ ء تزان گوں درویش ء یات اتک انت۔ آئی ء لوٹ ات کہ
گوں درویش ء گپ بہ کنت بلتے ہمے دمان ء آئی ء دپ ء حون ء شانگ بنا بوت ء آئی
ء سینگ ء رچان بوت انت، آئی ء نہ زانت کہ چے بہ کنت۔ آئی ء وتی دست سینگ
ء سراداشت انت پدا آئی ء آستونک حونین بوت انت، آئی ء لوٹ ات کہ واروار
نیکولیونا ء تو ار پر بہ جنت کہ پردہ ء دومی نیمگاواب ات بلتے نہ بوت۔۔۔

پدا آئی ء گوشت!۔۔۔ ”تانیا“

آئی ء دپ ء ہرچی اتک، توار کنان بوت۔۔۔
تانیا، ٹوہیں باغ، باغ ء پُل ء گوٹرخ، سہب ء نمبیں پارک، پائں ء دز چک،
آہانی پدّر ء آزر دگیں روتگ، گندیم ء ڈگار، بے مٹین سانس، وتی ورنائی، وتی ہمت،
وتی وشى ء زندگی کہ چینکس ڈولدار، زیبات۔۔۔

دگہ دپ ۽ پُرسِ خون شانگ ۽ در کپت ۽ زمین ۽ سر اتالان بوت انت۔
 نون آنا توان بوت ۽ یک لبزے چہ آئی ۽ دپ در نیاتک۔ بلئے گوشے یک نہ
 دیستگس بے در وریں وشئ آئی ۽ تیوگیں بدن ۽ شنگ بوہان ات۔۔۔
 جہل ۽ زالبولاں صوت ۽ سر وز بر جاہ داشتگ ات، آزالبولی وشئ ۽ صوت
 (Serenade) جنگ ۽ ات انت و ہدیکہ در ویش آئی ۽ گوشانی تہاوش وش ۽ سُنک
 سُنک کنان ۽ گوشگ ات، کہ آزر بریں (Genius) مردم۔ آہے حاترا مرگ ۽
 انت کہ آئی ۽ انسانی بدن سک کمزور انت ۽ آئی ۽ زانت ۽ زبری ۽ زرت ۽ داشت نہ
 کنت۔۔۔

و ہدیکہ وار وار اینکولیونیا (Varvara Nikolaevna) چہ پردہ پشت ۽
 بست گت ۽ اتک تاں کورن ۽ ساہ داتگ ات ۽ وشدلیں بچکندے آئی ۽ دیم ۽ پدر
 ات۔۔۔

زہگاں (Children)

مات، پتہ ترونادیہ لوگ ء نہ ات انت۔ ایک کر سچین پارٹی مراگشے ء
پیریں آفیسر ء لوگ ء شتگ ات انت کہ دائم ء یک کسان بوریں رنگ ء اسپے ء سوار
ات۔۔۔

آہانی آہگ ء ودار ء زہگ لوگ ء شتگ ات انت کہ آہانی تھا گریشیا، آہیا،
الیوشتا، سونیا ء بورچی ء چک آندری، ٹیبل ء دیم ء گرد ء گردنشتگ ء لڈو ء گوازی
کنان ات انت۔ اے وپسگ ء وهدات بلتے زہگاں ء ودارات کہ مات کنیت ء آہاں
ء حال دنت کہ چک چونین ء ات ء شپ ء ورگ چچی ات انت۔۔۔

ٹیبل ء سراروژنائیں چراغ دزتلگ ات ء جوزی پُرسشتگیں پوست، کاگدی
چنڈ ء شیتگی ٹکر ہم ایرات انت، دگہ یک دوسہ ء نمبر ہم لچینگ ات انت۔ ہر لیبی
ء دیم ء دوکارڈ ات انت۔ ء شیتگی ٹکر نمبرانی چیردیگ ء واستہ ات انت نزدیک ء یک
ساسرے ات۔ نیم وار تگیں سزوپے ات، دودانگ مگراز ء یک پلیٹے ات کہ آئی ء
تہا جوز ء پوست ایرات انت۔ زہگ پہ زڑ ء واستہ لیب ء ات انت پرچا کہ ڈڑاہیں
چیزانی میانچی ء یک اسپیت رنگ ء ساسرے ایرات کہ آئی ء تہا پنچ کوپک مان ات۔
ہر رند ء یک کوپکے پہ کنگ ء ایرات۔ لیب ء قانود ہمیش ات کہ ہر کس ء بے ایمانی
گت آچہ لیب ء کشگ بوت۔ اے نان ورگ ء کوٹھی ات ء دیم ء بورچی ات۔ آہانی
دائی آگفایا ایوانونا، کچن ء ات ء بورچی ء راکاراں سرپد کنگ ء ات۔ وهدیکہ آہانی
مستریں برات واسیا، پنچی کلاس ء اسکول ء زہگے ات، مجلس ء صوفہ ء سرابے دلی
تچک ات۔

دُراہ پہ جوش گوازی ء ات انت۔ چہ دُرتاں گیش جذبگ گریشاء دیم ء
 پدربوہان ات انت۔ آنہہ سال ء بچکے ات۔ سرے کوٹ ات ء سرگ ء پوست ء
 گلانی رنگ یک وڑ ء ات انت ء گوں بزیں لونسائ چوشیدی ء ات۔ آچہ دُرتاں بلد تر
 ات۔ گندگ ء چہ دُرتاں مسترات۔ آبس پہ زر ء گوازی ء ات۔۔۔

اگاں دیم ء پیالہ ء تہاکو پک ایرمہ بوتیناں گڑا آے وہدی واپ ات۔ آئی
 ء شو نر نکلیں چم، ادا اودا تیک انت ء ایندگہ گوازیگرنی کارڈاں پہ چیر وکائی ء حسد
 چارات انت۔ آئی ء دل ء ہمے ترس ات کہ اگاں آئی ء نہ کٹ ات ء زر دگراں
 چست کُت انت، شر نہ بیت۔ اے گپ ء کیوئی آئی ء دل ء دماغ ء راسرا رنگ ات
 ء پشکہ آئی ء دل ء جان پہ جاہے تچان ات انت۔ انچش آے قرارات کہ بزاں کسے
 کنٹگانی سرانتیک۔ ہر دیں کہ آئی ء کنگ ء باری ات گڑا، آئی ء پہ لاج ء گڑنگی زر ان
 ء پنج گپت ء کیسگ ء بن ء جت۔ آئی ء گوہار آنیہشت سال نیگ ات۔ آئی ء بارگیں
 زنو کے ات۔ ہڑا ریں چم ات انت ء کیوئی ہمے ترس ء لپرزگ ات کہ دگرے لیب ء
 کٹیت۔ لیب ء کنگ پر آئی ء دل ء ٹوہیں مزن مری ء ات۔

آئی ء رازر ء پکر نہ ات ایو کا کنگ ء نام ء شوقین ات۔ آئی ء دیم برے سہر ء
 برے زرد ترات ء پہ حُب ناکی آدگرانی کارڈاں چاران ات۔ کستریں گوہار سونیا،
 شش سال نیگ ات۔ گرد ء زندات۔ یک گزان بہائیں دُتکے ء وڑا ات۔ آئی ء
 مودبزن گن ات انت۔۔۔ آبس لیب ء گون ات۔ آئی ء راپرواہ نہ ات کہ کئے
 کٹیت ء کئے نہ کٹیت۔ ہر کس کٹیت گڑا آکندیت ء دل بڈی ء چاپ جنت۔۔۔

ایوشا کسانیں بچکوںے۔۔۔ زندانت ء زور زور ء دم کشیت۔۔۔ آہم گوں
 دلگوشی ء کارڈان چاران ات آئی ء رانہ نام ء شوق ات ء نیکہ کنگ ء۔ آپرے جبر ء گل
 انت کہ کس ء آئی ء رانہ گوشتگ کہ برو بہ وپس۔ آوتی سٹ ء دوران گل انت۔

گندگ ء حانواد ہے بلئے دل ء شیطانے ء مکر نہ انت۔۔۔ آپ لڈو ء واستہ نہ نشنگ بلئے
 آئی ء مستریں جہد ہمیش انت کہ چتور بہ کنت کہ جنگے پاد بیئت، آلیب ء تہا الم ء درمہ
 بیت۔۔۔ آپرے جبر ء گل کنت کہ اگاں یکے آدگر ء بہ جنت ء نام بندوکائی بہ
 بیت۔ آئی ء دل لوٹیت کہ برے برے چداں پاد بیئت ء کموتر ء گردے بہ کنت بلئے
 پرے ترس ء کہ یکے آئی کوپکاں مہ بارت ء آئی ء باری ء لیب مہ کنت۔ ہمیشکہ
 آد لگوش ء نشت۔۔۔ پنچمی لیب کنوک آندری ات۔ آلوگ ء بورچی ء بچک ات۔
 آئی ء سیاہ تابیں، کاٹن ء جاگے گورا ات۔ سینگ ء ضرب ء نشان ات۔ یکوئی
 اوشاتگ ء پہ ارمانے نمبر اں چاران ات۔۔۔ آئی ء راگوں کسے ء کنگ ء نہ کنگ ء کار
 نہ ات۔ پرچاکہ آئی ء رالیب ء راہ ء رہند نہ زانت انت۔ آئی ء اے پُرت نہ جت کہ
 دنیا ء تہا چکنکس نمبر انت، آیوکا ہے فکر ء ات کہ اے نمبر گوں یکے دومی ء ہور ء تور
 مہ بنت۔۔۔

دُزستاں وتی باری ء نمبرانی سرا جاک گت، آیوکا سونیا ء ایوشاء ہنج نہ
 گوشت۔ آہانی نمبرانی نام وتی ڈول ء بستگ ات انت۔ چو کہ ہفت ء نمبر ء نام اون ء
 تھال (Oven rack) یازدہ نام ء ”دارک“ ہفتاد ء ہفت ء نام سمیون سمینج، نو دے
 نام پیرک، ء ہے وژادگہ دگہ۔۔۔

لیب پہ جوش روان ات۔۔۔

”سی ء دو۔۔۔“ گریشیا ء ترندیں کوکارے گت۔ آئی ء زرد دانگ چہ وتی

پس ء ٹوپ ء درکت انت۔

”ہفدہ۔۔۔ اول زیک۔۔۔ بیست ء ہشت۔۔۔ برور ء ایراش بہ کن“

آنیاء دیست کہ آندری ء بیست ء ہشت یل کت۔۔۔

دگہ وہدے بوتیں آئی ء جاک گت بلئے اے وہدی آئی ء نام ء عزت ء
 معاملہ بوتگ ات۔۔۔ پر چاکہ کوپک ساسر ء تہات انت ء آئی ء کنگ ات۔۔۔
 ”بیست ء سئے“ گریشا گوشان ات۔۔۔
 ”سیمون سمینچ۔۔۔ نہہ۔۔۔“
 ”کڑکے کڑکے۔۔۔“ گریشا کوکارکت۔
 گڑاڈرستاں دیست کہ کڑکے ٹیبل ء سراروان انت۔۔۔
 ”او! ایشی مہ جن ات۔۔۔“ ایوشیاء درائینت۔ ”ایشی ء ہم زہگ ہست!“
 سونیاء دگوش گوں سیاہیں کڑک ء بوت۔ آئی ء سیاہی ء زہگانی بابت ء فکر
 کنان ات۔ چونیں کسانگیں زہگ ء بنت۔۔۔
 ”چل ء سئے۔۔۔ یکے۔۔۔“ گریشیا زور ء گوشت بلئے سک نگیگ ات ء
 ہمے پکر ء تہات آنیاء دوچار ء ششے جوڑکتگ۔۔۔
 ”لیب ہلاس۔ من لیب کٹ ات“، سونیاء پے وشی کوکارے جت۔۔۔
 لیب کنوکانی دیم گشت انت۔۔۔
 ”بچارات۔“ گریشیا ء سونیاء نیمگابد ء چارات۔ گریشیا ء مسترات ء آئی ء
 پہ ہوشیاری وتی مستری ء حق کار مرزکت، ہرچی آئی ء لوٹ ات ہماوڑا کرتئے۔ سونیا
 و شوکائی ء حساب کنگ ء ات۔ آئی ء پہ شڑی ء حساب سرجم گت۔ بزاں کہ آئی ء
 لیبی ہمراہ کسے ء سراہبتان مہ بندانت کہ رد ء ریپ بوتگ۔۔۔
 دگہ گوازی ءے بندات بوت۔۔۔
 آنیاء گوشگ ء ات، ”زی من نوکیں ندارگے دیست۔۔۔ فلپ نامیں بچکے
 وتی چمانی پوستان ء چچی کنت۔۔۔ آئی ء چم سہر سہر انت مردماں چو جنی چماں
 ٹرسین انت۔۔۔“

”من ہم اے وڑی ء دیستگ۔۔۔“ گریشیا گوشت۔

”ہشت۔۔۔ یک بچکے مئے اسکول ء ہست انت، وتی دوئیں

گوشان سُرینیت۔ ”بیست ء ہفت۔۔۔“ آندری ء گریشیا ء نیمگا چارات ء
گوشت۔۔۔

”اے وڑا من ہم کت کناں“

”گڑا سُرین وتی گوشان باریں۔۔۔“

آندری وتی لنگ، لُنٹ، چم ء دیم پہ وڑے سرینگ بناگت انت انچو کہ
وتی گوشان سرینگ ء انت۔ دُزستاں یکپارگی ء ٹہک دات۔۔۔ سونیا ء گینسارتے
کش ات ء گوشت،

”اے سکیں دگہ وڑیں بچکے“

”کنے۔ فلپ۔۔۔؟“

”آمئے نر سری ء اتک۔ من ء بس شمیز ء گدے پرات۔ من ء سک زہر

اتک آئی ء سرا۔۔۔“

”لیب۔۔۔ لیب۔۔۔ شمئے دست ء شت۔۔۔“ گریشیا ء پدا کوکارے جت

ء دُڑا ہیں زرے چہ پیالہ ء کش ات انت۔ ”من کٹ ات، من کٹ ات اگاں کسے ء

باور نہ کنت گڑا بچارات۔۔۔“

بورچی ء بچک ء آئی ء نیمگا چارات ء زرد تر ات۔۔۔

”من نون گوازی گت نہ کناں؟“

”پرچا؟“

”منی کرا دگہ زرنیست“

”گڑا۔۔۔ تو لیب گت نہ کنے۔ زر لازمی انت۔۔۔“ گریشیا ء درائینت۔

آندری ء دست کیسگ ء بُرت ء پٹنگ ء لگ ات کہ بگندے کوپکے
 کیسگ ء بُن ء کپتگ بلے یک پُرشٹنگیں پنسلے آئی ء دست ء اتک۔ آئی ء پنسل دپ
 ء گنڈ ء دات ء آئی ء چم ارسیک ات انت ء کمینگ ء گزیوگ بنا بہ کنت۔۔۔ آئی ء
 بزگی جاو روہدے سونیاء دیست گڑا گوشتے۔۔۔ ”من تئی واستہ زرا ایر کنناں تو پدا من
 ء بدل واتر بدے۔۔۔“

لیب پدا بنا بوت بلے چہ ڈن ء گھنٹی ء تزنیدیں توارے آہگ ء ات۔ آئی
 ء پھیرانی گوشت ”ڈرستاں لیب مل کت ء دریگ ڈن ء چارگ ء پادا اتکاں۔۔۔“
 ”اے تئی وہم بوتگ۔۔۔!“
 ”شپ ء اے گھنٹی توار بس چہ قبرستان ء کئیت؟“
 ”چہ اود ء پرچا؟“

”اے واستہ کہ ڈزی مہ بیت۔ یکے چرچ ء مہ پزوشیت پمشکہ زور ء گھنٹی
 جن انت۔۔۔“

”گڑا ڈز چرچ ء پرچا پُروش انت؟“ سونیا جُست گت۔ ”ہر کس
 زانت۔۔۔ چوکیدار ء جن انت۔۔۔“

یک دمانے بے تواری ء گوست۔ گڑا ڈزاہ پدا اتک ء لیب ء نشت انت۔
 اے بری آندری ء کٹ ات۔۔۔

”ایشی ء کیل کنگ“ آلیوشیاء بہتام جت۔

”ڈزوگ چیابندے۔۔۔ من کیل نہ کنگ۔۔۔“

آندری ء زہر ء پیچ وارت ء آپا اتک۔ آلیوشیاء راشہماتے سر ء توک ء
 جت۔۔۔ آلیوشیاء بدل ء شاہین ء ہینز کنان ء پادے زمین ء پادے ٹیبیل ء سرا

شہمات ۽ بدل ۽ ایندري ۽ گل ۽ شہماتے شت کشت ات۔۔۔ دو بیناں یکے دومی ۽ را
جت ۽ گریوگ ۽ پریات ۽ بوت۔ سونیا ۽ ہم ترس ۽ گزیت۔ دمانے ۽ پد جاگہ ۽ نقشہ
بدل بوت بلئے زہگانی گپ ۽ تزان کندگ بندات بوت ۽ پدا ڈراہ یک ۽ تپاک بوت
انت۔ آہانی چمانی ارس حشک نہ بوتگ ات انت بلئے آہاں بچکندگ بند نہ گت۔۔۔
الیوشیاوش ات کہ جنگ ۽ جیڑہ ہلاس بوت۔۔۔

واسایا پنچمی جماعت ۽ اسکولی زہگے ات ۽ آئی ۽ راواب ۽ گپت ۽ پاد اتک ۽

شت۔۔۔

”اے آشوبے“ واسایا ۽ وتی دل ۽ گوشت۔۔۔ گریشیا ۽ کیسگ چہ کوپکان
پڑات، آئی ۽ حیال گت۔ چون زہگاں زردیگ بیت۔ چون زہگان ۽ گوازی ۽ موکل
دیگ بیت۔ اے شتریں وڑے زہگانی مزن کنگ۔ ہے گوشت کناں کہ آشوبے؟
گوازی سک وش ات۔ آئی لوٹ ات کہ یک رندے پدا بہ بیت۔۔۔

”صبر کن ات۔۔۔ بیات دگہ لیجے کنیں۔۔۔“

”کوپک ۽ ایر کن۔۔۔“

”کوپک ۽ بل ات اے بری رو بلے ایر کناں۔۔۔“

”ناں ناناں۔۔۔ کوپک ۽ ایر کن۔۔۔“

”اڑے گنوکاں۔ رو بل بلاہیں زڑے۔۔۔ اسکولی بچک ۽ گوشت“ ہر کس

۽ کٹ ات من ۽ پڑوشتاں بہ دیت۔۔۔“

”ناں ناناں۔۔۔ چشم نہ بیت!“

واسایا کچن ۽ شت کہ بورچی ۽ کراوتی زڑے بہ پڑوشیت ۽ کوپک بیاریت۔

بلئے آودا آئی ۽ پچ نہ رس ات۔۔۔

”گڑا۔۔۔ گریشیا تو بیامنی روبل ء بدل کن۔۔۔ ترا یک روبلے دیان من ء
 ده کوپک پزوش بدئے!۔۔۔“
 گریشیا ہوشیار ات ء آئی ء را پہ شک چارگ ء ات۔۔۔ باریں اے دغا
 و دروگے نہ بندگ ء انت۔۔۔

آئی ء پستہ دات ”من نہ کنناں گوں۔۔۔“ مہری ء وتی کیسگ ءے داشت۔
 واسایاز ہر گپت۔ آہاں دثرمان دیان بوت۔ ہوڈ ء مزن سرگ گوشت۔
 ”واسایا۔ من تئی واستہ یک کوپکے ایر کنناں!۔۔۔“ سونیا ء گوشت۔ ”بیابہ
 نند۔۔۔“ آشت۔ کارڈے آئی ء دیم ء ایر گت۔ آنیایا ء حساب بناگت۔۔۔
 ”صبر کن ات۔۔۔ منی یک کوپکے بُن ء کپتنگ“ گریشیا ء جار جت۔۔۔
 آئی ء چراغ زرت۔۔۔ زمین ء ٹیبل ء چیر ء پٹ ات کہ کوپک ء در بہ گیجیت۔ ہرچی
 ء تہا چارات، اخروٹ ء پوستانی توکا۔۔۔ یکے دومی ء سر ء پٹ ات ء گد چنڈرات انت
 بلئے کوپک نہ رست۔۔۔ پدا پٹ ء پول ء بنا بوت بلئے کوپک آزمان ء شتنگ ات یا
 زمین ایر بُرتگ ات۔ گڈ سر اواسایا ء چراغ چہ آئی ء دستاں پچ گپت ء ٹیبل ء سر ایر
 گت، گریشیا تہاری ء دز موش کنان ات بلئے تاں کہ گڈی ء کوپک دست ء
 نیاتک۔۔۔

لیب کنوک پدا ٹیبل ء چپ ء چاگرد ء نشت انت کہ دگہ لیبے بندات بہ کن
 انت۔۔۔

”سونیا واپین انت“، ایوشیا ء گوشت۔۔۔

سونیا گوں وتی کر چکیں موداں آئی ء دستانی سرا کو چنڈان ء واب کپت۔
 آہے و ہداں واب شت کہ آدگہ کوپک ء پٹ ء لوٹ ء ات انت۔۔۔
 ”بیابا۔۔۔ ماس ء تحت ء سرا بہ وپس“، آئی ء دز گپت ء ر ہادگ بوت انت۔۔۔

دُراہ پاد اتک انت ء دمانے ء پد ماس ء تحت ء سمر اڈڑا ہیں زہگ ردپہ رد

کیتگ ات انت۔۔۔

سونیادمان ء واب کپت۔ ایوشیا آئی ء کش ء واپینگ ات۔ آہانی پادون ء

گریشیاء آنیاپت انت۔ بورچی ء بچک آندری ہم ہمد اوپت۔ آہانی کراگاریں کوپک

ہم ایرات انچش کہ وپت انت، آہانی طاقت دیم ء گوازی ء ہلاس بوتگ ات۔۔۔

شپ وش بات۔۔۔

شاد ہی (Happiness)

میشانی یک رگے یک کچھریں پٹے ء شپ ء گوازینگ ء وانڈہ ات۔
 دو شوانگ ایشانی نگہبان ات انت۔ اے کچھریک ٹوہیں شاہ دگے ء لمب ء تالان
 ات۔ دوئیں شوانگانی تہا یکے ہشتاد سالیگیں مرد کے ات، آئی ء دپ ء ڈراہیں دنتان
 کپتنگ ات انت، دگ ء کش ء دیم پہ شکون وپتنگ ات۔ آئی ء وتی دست ء مک ء چیر
 ء کاہ ء بوج دا تگ ات۔۔۔

دومی ورنائے ات۔ بروان ئے بزات انت۔ بزوت ئے نہ شنزینگ ات
 انت۔ آئی ء رابزیں جاگے گورا ات کہ چو گونی ء وڑا ات۔ دل پہ لاپ وپتنگ
 ات، دست ئے سر ء چیر ء دا تگ ات انت، چم آزمان ء تڑپوکیں استالاں سک ات
 انت۔ کلکش ء استالانی ندرگ آئی ء چمانی دیم ء شنگ ء تالان ات۔۔۔ شپانک
 ایوک نہ ات انت۔ چیزے گز پسنماں تہاری ء روڈ ء آکٹڈ ء یک اسپے اوشتوک ات
 کہ آئی ء زین ء سرا یک مز ن نسب ء ذات ء مرد کے سوار ات۔ آئی ء مز نیں کوش
 ات انت۔ ڈولداریں جیکٹے گورا ات ئے، انچش گمان بوت کہ زمین ء جائیدادے ء
 نگران انت۔ گندگ ء اے مرد سنگین ء خاندانی ذات ء مردے ء وڑے ڈول ء ات۔
 پرچا کہ آئی ء شوانگ ہچ نہ گوشت انت۔ انچو کہ آسکیں گز انیں مردے۔ تہاری ء
 انچو گمان بوت آفوجی ئے ہم بوت کنت پرچا کہ آئی ء ظاہری دروشم ء آئی ء
 حانواد ہی ء نگہبانی پیم ء انچو گمان بونگ ء ات۔۔۔

رگ ء میس و اب ات انت۔ بام دیگی ات۔ رودراتک ء نیمگازدی ء لکیر
 پدربوہان ات۔ لہتیں میس و اب ء پاد اتلگ ء اد ء اود ء تچان ات انت۔ برے

اوشیات انت۔ آہانی سر لونجان ات انت، آہانی فکر ۽ خیالاں ایوکا کہچر، آزمان،
 روچ، شپ ۽ ابید دگہ پچی نیست ات۔ انچو اوشیاتگ ات انت کہ پوراہی ۽ زمین ۽
 میہہ جنگ انت۔ آہاں یک درآمدیں مردے ۽ ہستی ۽ نیستی ۽ پرواہ نہ ات ۽ نئے کہ
 کچکانی تلوسگ ۽ گمان ات۔ گرماگی شپانی گوات یک شلہ کشان ات۔ کہچر ۽ سرا
 گوزان ۽ وشیں توارے تالان کنان ات۔ چرتانی چرچر ۽ توار، سیسوانی وشیں توار ۽
 ہوار جہل ۽ شپ ۽ تہا بلبلانی توار گوں چگ ۽ آپ ۽ ہواری ۽ پیدا اک ات۔

نگرانین مرد شپانکائی کر اتک ۽ وتی پاپ ۽ بن ۽ دیگ ۽ حاتر اباس گئے
 طلب گت۔ آئی ۽ وتی سیدگار بن دات ۽ بے توار ۽ تیوگیں پاپ کش ات۔
 آوتی اسپ ۽ کش ۽ اوشیاتگ ات ۽ باسک گئے زین ۽ چک ۽ ایر کنگ ات۔
 یک جہلیں حیا لے ۽ تہا گارات۔ ورنائیں شپانک ۽ آئی ۽ نیمگادگوش گور نہ گت انگتہ
 آزمان ۽ نیمگا چاران ات وہدیکہ پیریں مرد ۽ آئی ۽ رایک نظرے سراتاں پاداں
 چارات ۽ جُست گت۔۔۔

”واجہ! اگاں من ردنیاں۔ تو پینٹلے (Panteley) نہ گئے کہ میکاروف

اسٹیٹ ۽ نشنگ گئے!“

”ہو۔ من ہما آل“ درآمدیں مردک ۽ پبہ دات۔

”ہے واستہ من پہ سدکی ۽ جُست گت پرچا کہ من ترانہ زانت۔ شما

ہستو مند ۽ وڑا ات!“ باریں واجہ چہ کجا پیدا اک انت سلامتی؟“

”من چہ کو ہیلی ویسکی (Kovy Lyesky) ۽ ڈگار اں!“

”ہو۔ کو ہیلی ویسکی ۽ ڈگار اں! شریں گئے! واجہ شما! وتی ڈگار اں پہ کشار کل

ات؟“

”ہو! لہتیں زمین کشار انت۔ مالیزہ سرداتگ انت۔ لہتیں جاہ ۽ تیجگ
 ۽ کوٹگ کش انت ۽ لہتیں ۽ باد رنگ۔ من ہما نگو پیدا اکاں۔۔۔“
 یک مز نیں کچے سے رندا اسپ ۽ مرد ۽ گرد ۽ پرترات۔ آئی ۽ پوز ۽ چمانی
 کش ۽ مز نیں مودرات انت۔ پداناگتہ چانگک ۽ بندات گت، آئی ۽ پچی ۽ ناگتہ دومی
 کچک پاد اتک ۽ چانگان بوت انت۔۔۔ پیریں مرد ۽ ہکل کناں ۽ گوشت۔۔۔
 ”بس کن۔ لعنتی شوم“ آئی ۽ وتی باسک بُرزگت ۽ آگلینت، ”گزند، تراہ
 بارت۔ شیطان ۽ ذات۔۔۔“

کچک بے توار بوت گڑا پیریں مرد ۽ پداوتی گپ ۽ تران بناکت۔ ”کوہیلی
 (Kovyli) ۽ نوبت ۽ روچرات انت کہ یافیم زمینیا (Yefim Zhmenya)
 مُرت۔ اے تہاری اے شوم ۽ نام ۽ گرگ ہم گناہ انت۔ آسکیں شیطان ۽
 پُر کینگیں مردے ات۔ تو بگندے آئی ۽ زانے؟“
 ”ناں من آئی ۽ نام نہ اشکتگ؟۔۔۔“

”یافیم زمینیا، لوڑی ۽ ات۔ تیوگیں ڈسٹرکٹ ۽ مردم آئی ۽ پجہ کار انت
 آسکیں شو میں مردے ات۔ من چہ شست سال ۽ آئی ۽ دزست کناں ہما وہداں کہ
 الیکزنڈرزار (Tsar Alexandra) ۽ فرانسیسی پزوش دات انت کہ چہ تاگنروگ
 (Taganrog) ۽ ماسکو آڈرتگ ات، آشت کہ مرتگیں زار ۽ بہ چاریت۔ آودھاں
 ٹوہیں شاہدگ جوڑنہ ات۔ اے راہ باہموت (Bahmut) ۽ نہ شت۔ بلے ہما جاگہ ۽
 کوہیلی انت چمودا ایسیو لوکا (Esauloka) ۽ گورودیشتیچ (Gorodishtche) ۽
 شت۔ اودا ہر قدم ۽ سرا اشتر مُرگ ۽ رودینگ ۽ جاگہ ات انت۔ من ہے سرپد
 بوتان کہ زمینیا ۽ وتی جند ۽ رایک لعنت ۽ عذابے ۽ تہادور داتگ ات۔ آئی ۽ تہا
 شوم ۽ بدیں رُوح پترتگ ات۔۔۔ منی تجربت ۽ ہم اے گپ ہست انت کہ اگاں

بزگرانی تھا ایوکی ء بے کاری ء کاربیت ء زالبولانی وڈالوگ ء نندگ بنا بہ کن
انت۔۔۔ چہ آئی ء شری ء اُمیت ء مہ کش۔۔۔“

”یافیم چہ وتی کسانى ء ہے رنگ ء مردے ات کہ آئی ء وتی دل ء گپ کسے
ء کرانہ گوشت انت۔ آہر و ہد ء یک بدر و ء پیر زگیں مردے ات، ہما ڈول ء کہ
کروسے نیکیٹک ء دیم ء اوشاتگ۔ آہر و ہد ء ایوک ات ء زالبولانی گوشان سک سک
کنوکیں مردے ات۔ آئی ء ورنائی ء کار باغ ء بیٹگ ء گسکانی چارگ ات۔۔۔ شتریں
مردم آئی ء باغ ء تیجگانی واستہ اتک انت۔ یک روچے آئی ء ماہیگے گپتگ ات گڑا
سک جاک ء سلوات ء ات۔ اُو۔۔۔ ہو۔ ہو۔ ہو۔۔۔“

”انچو بوتگ؟۔۔۔“ پینٹلے جُست گت۔۔۔

ورنائیں شپانک ء دیم ء تزینت، بروان چست گت انت ء پیریں مرد
چارا۔۔۔

”تو آئی ء جاکانی تو اراشتگ؟۔۔۔“ آئی ء جُست گت۔۔۔

”اناں! من چیا ڈروگ بہ بنداں، مردماں گوشتگ۔۔۔“

”بزاں مردمانی دپ ء گپ ہمیش بوتگ انت کہ ایٹی ء تیجگ ء لوش ء ڈگار
ء تو ار ء سیٹی ء آوازے اتلگ۔ اے وت چوناہی ء بدر و ء بد ذاتے ات۔ پمشکہ ایٹی ء
واہگ ء سنگاں ہم تو ار گت۔۔۔ من ء یات انت کہ آجوتی ء سئے روج ساری چہ یک
ٹوہیں تلارے ء وٹیں تو ارے پیداک ات۔ من وت اے وٹیں تو ار گوش
داشتگ۔ گوش انت کہ ہما ماہیگ کہ یافیم ء گپتگ، آئی ء کندیتگ۔ آشیطانے بوتگ
ماہیگے نہ بوتگ۔۔۔“

پیریں مردک پادا تک۔ آئی ء راجیزے یات آہان ات۔ آئی ء پھ نیگی وتی

دست آستونک ء تہا ئرینت۔ آپریشان ء بے چاڑا۔۔۔

”واجہِ خدا مئے سرارِ حم بہ کنت۔ یک روچے من نوپاولوکا ۽ ہند ۽ دریاء
لمب ۽ گردان اتوں کہ یک طوفانے پاداہان ات۔ من وتی رکینگ ۽ حاترا دیم ۽
جنگل ۽ تہادورگت کہ اودا دز چک ۽ دار ۽ کنٹگ داریں دز چک ات انت۔۔۔ من
دیت کہ ہمود ایک اسپتیں گو کے پیدا ک انت۔ لک ۽ سُرینان انت۔ من یک
برے پریشان بوتال بلئے وھدیکہ من ایشی ۽ کراشتاں گڑا دیت کہ اے کارگیرے
نہ ات بلکنہ یافیم انت۔ من ۽ سک تُرس ات بلئے من وتی سرا کراس ۽ نشانی گت ۽
ونت۔ طوفان ہم چست بوہان ات۔ خدا ات کہ منی چند تُرس ۽ بہ کپیت ۽ بہ
مریت۔ یک کرگشکے راہ ۽ دیم ۽ کپت۔ آدم ۽ شت ۽ اوشات ۽ مردم ۽ ڈول ۽ گپ
۽ جت، گوشت ۽ ”سلام ناکو۔۔۔“

ہے دمان ۽ پدا کچک اتک ۽ اسپ ۽ واہند ۽ چپ ۽ چاگرد ۽ تزان بوت گڑا
پیریں شپانک ۽ ہکل دات انت،

”بروہانگو گرگ بے۔ تراطاعون ۽ ناڈراہی بہ بارت دل سیاہ۔۔۔“

”اے وڑبیت گڑا۔۔۔؟“

اسپ ۽ واہند ۽ درائیت۔ آئی ۽ انگتہ اسپ ۽ زین ۽ تیکہ داتگ ۽ اوشاتگ
ات۔ انچش کہ آگوں حیالانی جھلانکی ۽ تہاگار ۽ بیگواہ انت۔

”ہو! انچوبیت۔“ پیر مرد ۽ پتہ دات۔۔۔

”آسکیں کیہڑے ات۔“ پیریں مرد ۽ پدا وتی گپ برجا داشت۔ ”پنچ

سال، آجونی ۽ رند، کیونرم ۽ مردماں آئی ۽ راکپت ۽ ہینزارک جت کہ آئی ۽ گٹ ۽
ناڈراہی سچھیں کوہیلی (Kovyli) ۽ شنگ ۽ تالان کتگ۔ بازیں مہلو کے مرت ۽
شت۔ آدل ۽ لاپ ۽ ناڈراہی ۽ کشت انت۔۔۔

”آئی ۽ چونی ۽ ناڈراہی شنگ کتگ؟۔۔۔“ ورنائیں شپانک ۽ جت گت۔۔۔

”ماہر کس زانت کہ آئی ء چون تالان کتگ۔ یافیم ء مردم گوں سیاہ مار ء
 زہراں کشتنگ انت۔ اے انجیں زہرے ایشی ء بُوچنگ ء مردم ء ساہ بال کنت۔“
 ”اے راستے“ سینٹلے ء پے رضا مندی گوشت۔ ”ورنائیں بچکاں فیصلہ کت
 کہ ما ایشی ء کُشیں بلئے پیریں مردماں آنہ اشت انت۔ آہاں ہمے واستہ گوشت کہ مہ
 کش ات ء پرچا کہ تہنا آئی ء زانتگ ات کہ حزانگ کجا گل انت۔ اے ہند ء ٹوہیں
 حزانگ ء دولتے ہست ات آہر و ہد ء دریا ء جنگل ء گشت۔ آس ء روک کت۔
 مردمانی اُمیت ہمیش ات کہ یافیم آہاں یک روچے بارت ء حزانگ ء نشان دنت یاوت
 حزانگ ء آہانی دیم ء پٹیت۔۔۔ بلئے آچو سیاہ مارے ء وڑا ات نیکہ وت حزانگ ء
 گل جت ء کش ات ء نیکہ مردمان ء پیش ءے داشت۔۔۔“

نگہبان ء پدا یک سیگارے بُن دات۔ آچ ء روژنائی ء آئی ء دیم ء بزیں
 بزوت ء ذرا جیں پونز ء را پد رکت۔ پدا آج ء نَشک آئی ء دست ء بال وراں ء اسپ ء
 زین ء ہما دیم ء گار بوت۔۔۔

”اے دگ ء چیریں حزانگ سک باز انت!“ آئی ء درائنت۔
 پدا آئی ء وتی دیم تزینت ء روچ دراتک ء اسپتی ء نیمگا چارات ء گوشت۔
 ”آنگولوازم حزانگ ہست!“

”ہو! بگندے۔۔۔“ پیریں مردک ء درائنت۔

”مردم زانت کہ نشانی ہست انت بزاس! بلئے کتے نیست کہ ایشاں پٹ
 ات بہ کنت۔ ہما گچینی جاہ زانگ نہ بنت۔ حزانگ ء درگیبگ ء واستہ ایوکا زانگ ناں
 بلکنہ تعویز ہم لوٹیت۔ یافیم ء کرا ڈرا ہیں تعویز ہست ات انت بلئے آشوم روچ ء
 کار مرزنہ کت انت ء دگہ کسے ء کار ء نیاتک انت۔۔۔“

ورنائیں شپانک کے دیمتر اتک۔ آئی ء را اے گپ وش بوت انت۔ آئی ء
 سیاہیں چمانی تھاوا ہگ ء عجیبیں تر سے پیدا اور ات۔ آپہ دلگوش گوش دارگ ء ات۔
 ”اے گپ بازیں کتاب ء کا گدانی تھا ہست انت کہ اے ہند ء ٹوہیں
 حزانگے کل انت ء ایشی ء تہاسک باز سہر انت۔ نوو وپا و لوکا ء یک پیریں سپاہی ء ء
 اے بابت نبشتہ ہم کتگ کہ کجام جاہ ء اے حزانگ گل انت۔ بلئے آہانی سرا یک
 جاڈو ء۔“

”گڑا پیرک تو پر چا ایشانی پد ء نہ شتگ ء؟“ ورنائیں مردک ء جُست کُت
 ”ابا۔ من ترا گوشت انچش کہ ہما پیریں سپاہی ء گوشتگ ایشی ء سرا جاڈو ء
 ہست کہ تعویز ء ابید پر وشگ نہ بیت۔۔۔“

پیریں شپانک ء گپانی تھا گر مجوشی ء بازیں پگر ء گمان ات انت۔ آئی ء وتی
 دل ء واہگ نگہبانین مرد ء دیم ء پد رُکُت انت۔ آئی ء تو ارچہ پونز ء در کپت۔ آئی
 زانت کہ آئی ء گپانی سرپد بو نگ ارزان نہ انت پمشکہ برے وتی دست ء سر ء
 اشارہاں سرپد کناینگ ء جُہد ء کُت۔ اے سُر ء پُرانی تھا آئی ء کوہنیں جاگ
 لَترت ء آئی ء کوپگاں اتک ء یہ ایشی ء آئی ء بڈ ء پُشت در ابوت انت کہ عمر ء مز نہیں
 و ہدے ء گو زگ ء آئی ء پُشت سیاہ ترینگ ات۔۔۔ آئی ء جُہد ات کہ پشک ء بہ
 داریت بلئے پدا چہ وتی جاگہ ء سُر ات ء لونجان بوت۔ چہ جاگ ء سرگوزان پیریں
 مرد ء وتی گپ بر جا داشت۔۔۔

”اے قسمت انت، بحت انت بلئے چے فاندگ؟ پرچا کہ اے زمین ء
 چیر ء گل انت۔ اے سیری آبادی انت بلئے کسے ء کار ء نیت۔ انچش کہ پودگ انت
 یا ایشانی لڈ انت۔۔۔ اے بیت یہ تیوگیں ملک ء باز انت۔ بلئے یک بنی آدمے ء در آنہ
 روت۔ بگندے ٹوہیں مردم ایشی ء بہ کشتان یا گور نممنٹ ایشی ء بہ کشتیت ء دُور بہ

بارت کہ پہ ادء مردماں حاک۔۔۔ ٹوہیں مردماں ایشاں برانت گڑا پہ غریب ء
 بزگاں پچی پشت نہ کپیت۔۔۔ آغریب ء دُژمن انت۔۔۔ گور نممنٹ ہم پہ غریب
 ء نہ انت۔ آہم ہمے دولت ء پدا انت۔ اے قانون ء نبشتہ انت کہ دگہ یک بزگرے
 ء حزانگے دیست گڑا تچک سرکار ء کڑا ء بیاریت ء مُجّے بہ کنت۔ من دگہ چے بہ
 گوشاں کہ ودارکن کہ آہ کس انتے؟۔۔۔ اے شرابے بلئے تی واستہ نہ انت بزماں
 کہ، “پیریں مرد ء بے میاری ء کندگے جت ء زمین ء سرانشت۔

نگہبان آئی ء گپاں پہ دلگوش گوشدارگ ء ات، گوں ہر یک گپے ء تپاک
 کنگ ء ات ء آئی ء دست ء لنکائی تڑہنگ ء تواراں ہمے پد رات کہ ہر گپے پیریں مرد
 مروچی جنگ ء انت۔۔۔ آ باز دیر انت کہ ایشاں سر پد ء زانت کار انت۔۔۔

”منی وتی ورنائی ء ہر ڈولیں جہد گلت۔ بلکنہ بازی رنداں۔۔۔“ پیریں مرد
 ء وت ء راکھیچیننان ء درآئینت۔۔۔ ”من ناں ایوکا۔ بلکنہ منی پس ء براس ء ہم جہد
 گت۔ بلئے کسے ء راکھی تشے بہ رسیت کہ حرام انت۔ آمرت ء شت انت بلئے بحت
 آہانی ہمراہ نہ بوت۔ یک پیرے منی برات ایلیا ء دیم ء ظاہر بوت۔ خدا آئی ء جاہ ء
 جنت بہ کنت۔۔۔ آئی ء راحال ءے دات کہ تیگن روگ ء (Tagan rog) فلاں
 جاگہ ء یک حزانگے کل انت۔ ہمودا کہ سے ٹوہیں سنگ انت۔ پدا آروچاں حزانگ ء
 سرا جادو کرتگ اتے۔ من ء یات آنت کہ اے 38 ء سال ات۔ ہما وداں منایات
 آنت کہ یک آرمینی مردے ات کہ تعویزے بہاگت۔ ایلیا ء چہ آئی ء تعویزے بہا
 زرت۔ وتی دو سنگتانی ہمرائی ء تیگن روگ ء ہند ء شت۔۔۔ وہدیکہ آہما جاگہ ء نڑیک ء
 سر بوت انت گڑا آہاں دیست کہ یک سپاہی ءے گوں توپک ء اوشاتنگ۔۔۔“

ہے گپ ء تہا دور کچر ء نیمگایک تواریے بٹک انچو کہ یکے سنگ ء سرا
 گوں زور ء ”ٹاہ۔ ٹاہ ٹاہ“ جنگ ء بہ بیت۔ اے تواری تہاری ء بے تواری سک

برزات۔۔۔ پیریں مردء تواریء ہلاسیء پدینٹلےء نیمگاپہ حیرانی چم چست کت انتء
 چارات بلئے اے مرد پے بے تواریء بے کماری وتی جاگہء اوشتوک ات۔۔۔
 ”اے بالٹیء پروشگء تواریت کہ چاتء تہا کپتگ۔۔۔“ ورنائیں
 شپانکء حیال کنانء گوشت۔۔۔ روج درآہگء ات۔ بامء دیگء پد آزمان
 اسپیت بوت۔ کلکشء رنگ بدل بوہانء اسپتیء برفء رنگء بوہان ات۔۔۔
 آزمان انگتہ شریء صاف نہ ات۔ جمران کپتگ یا نہ کپتگ ات۔ سہبء گواتء
 کشگ بناکتگ اتء سمینء پچیء خشکیں پنء تاک دگء سر اشگء تالان ات
 انت۔۔۔

نگہبان چہ وتی حیالاں در کپت۔ آئیء گوں دوئیں دستاں اسپء ذینء را
 پہک کت۔۔۔ تنیگتہ آئیء را فیصلہ کرت نہ کت کہ اسپء سوار بہ بیت یا انگتہ بہ
 اوشتیت۔ پدا آئیء درائیت!“تچکیں گپے تی مک دور نہ انت بلئے تو آئیء گتے پاتک
 نہ کئے۔ بحت دیمء انت بلئے ایشیء گرگء درگیجگء جم کور انت۔۔۔“ آئیء دیم
 گوں شپانکاں تڑینت۔ چہ آئیء دیمء انچو پد ر بوت آسکیں دلپرو شیں مردے۔۔۔
 ”گپ ایش انت کہ مردم مریتء روت بلئے نہ زانت کہ وشئی، شاد ہی چے انت؟“
 آئیء پہ ہمدردیء سٹکہ دلی گوشت۔۔۔ پدا آئیء پاد اسپء رکابء ایر کتء
 گوشت۔ ”گندے کستریں زندگ بہ بنتء ایشیء جمء وت بہ گند انت۔ مئے وڑیں
 مردم ایشیء نامء مہ گر انت۔۔۔“

آئیء وتی بروتانء مرزات۔۔۔ آہانی سر اسہبء نمبء بستگ ات۔ آئی
 اسپء زینء سراوتء راگیگ کت۔ وتی چم ئے دیرسک دات انت، انچو کہ
 انچیں چیزے چارگء انت کہ آئیء جاگےء بیجال کتگ یا شوہازے در کپگء
 انت۔ دیمء کوه ات انت۔ چیزے مکیں گنبدء سبز سبزیں آزمان گوں زمینء ہوار

بوت۔ پدا کچھر تاں دُور ء تالان ات۔ یک دزاجین وهد ء پاسے ات کہ آتاں دُور ء
 روان ات ء کُنگ ء نام ءے نہ زانت۔ دگہ ہزار سال دیم ء گوزیت، مردم مرانت۔
 بلئے آہانی جاور ہمیش بنت۔ مُردگاں کس یات نہ کنت ء ہر کس ہے ڈول ء پیدا ک
 بوہان ء مران بیت ء اے کچھر ء راز کسی ء دیم ء پدّر نہ بیت۔۔۔ کانگی ء کلانگ
 آزمان ء دیم ء یکے دومی ء رندا بال کنان ات انت۔ کس ء را اے دزاج عمریں
 مُرگانی بال ء توار ء حُب نیست انت۔۔۔ سُهب بہ بیت ء کجام وهدے روج۔۔۔

نگہبان ء بچکندے جت ودرائینت۔۔۔ ”کجام جاہ ء گپ ء مردم بہ جنت
 - حزانگ ء تو اگاں ادا بہ پٹ ءے ہم حزانگ دز کپ انت۔۔۔ ادا ہم دو حزانگ گل
 انت۔ ٹوہیں مردم سر پد نہ انت بلئے پیریں بزگر ء دہقان ء پے گچین فوجی شرمی ء سرا
 سر پد انت۔ ہمد ایک جاہے ء، دُزان یک سالے یک کاروانے ء مردم گپتنگ ء
 پلینگ انت کہ آہاں بادشاہ پیٹر ء واستہ سُہر گون بوتگ ء پیٹر زبرگ ء روگ ء بوتگ
 انت، پیٹر بادشاہ ء وتی ماڑی ء بندگ ء حاتر الوٹائینگ انت۔ دُزاں سُہر کل کتگ انت
 ء پدا بیجال بوتگ انت کجا گل انت ء تاں روج ء مروچی زمین ء چیر ء انت۔۔۔ ہے
 وژاد وازد ہی سال ء گپ انت کہ ہے ہند ء دُنگاں مزنیں مال ء دولتے چہ فرانس ء
 پلینگ ء آہگ ء بوتگ انت کہ آہانی تہا سُہر، نگرہ ء دگہ سامان بوتگ انت وهدے
 آہاں حال ء گپتنگ کہ حکومت آہانی برگ ء رندا انت گڑا اے مرداں دُزاہیں مال
 ہموداز مین ء چیر اکل کتگ انت کہ حکومت ء بدل ء مئے آبو کیس چک ء چلانگاں ء بہ
 رس انت۔۔۔ بلئے آہاں کجا کل کتگ انت کس زانت نہ کنت۔۔۔“

”ہو۔ اے گپ من ہم اشکنگ“ پیریں شپانک ء پے ٹرنڈگے گوشت۔۔۔
 ”ہو! ہے وژانت!“ پینٹلے آئی ء راپسودات یک بے توارمی شنگ ات۔
 نگہبان ء چم دور سک ات انت۔ آئی ء گوں کندگے ء اسپ ء واگان ء چک ات آئی ء

دیم ۽ گندگ ۽ انچو باور بوت کہ آئی ۽ راڳپے جنگی انت کہ بیجال انت۔ آئی ۽ اسپ
نرم نرم ۽ سبکسین گاماں رهاڳ ات۔ پدا آئی ۽ وتی سرگوں تزندى ۽ چندینت ۽ اسپ ۽
راچا بک جت ۽ ھے دزاجی ۽ گار بوت۔۔۔

شپانک ایوک بوت انت۔۔۔ ”اے مرد بینٹلے انت۔ میکاروف اسٹیٹ ۽
واستہ کار کنت۔ آئی ۽ اسالے صد ۽ پنجاہ رسیت۔ وانندگیں مردے۔۔۔“

میشانی رگ سرگپنگ ات ۽ کہچر ۽ چرگ ۽ ات۔ اے کساس سہہ ہزار
میش ات انت۔۔۔ روچ تنیگتہ در نیا تلگ بلے ہرچی شری ۽ پد رات ۽ دیم ۽ گندگ
بوت۔۔۔ دیم ۽ ساو گریو (Sau Grave) ۽ ٹل ظاہرات۔۔۔ اگاں کسے اے گنبد
۽ سرا بہ اوشنتیت گڑا دڑا ہیں میتگ، زمین ۽ زمان ۽ جرمناں جوڑ کتگیں لوگ،
مولوکانی ۽ کلامک ۽ میتگ ۽ ریل اسٹیشن دڑاہ گندگ بنت۔۔۔ پشکہ چہ ایشی ۽ سر ۽
اوشنگ ۽ مردم اے میش، اد ۽ حزانگ ۽ ہرچی ۽ بیجال کنت کہ دگہ جہانے ہم
ہست انت کہ چارگ کرزیت۔۔۔ ادا ایوکا کور ۽ کہچر انت۔۔۔ پیریں مردگوں
وتی دزاجین لٹ ۽ پادا تک۔ آبه توری ۽ فکرے ۽ تہا گارات۔۔۔ ورنائیں شپانک
تنیگتہ شب ۽ قصہانی بابت ۽ چرتے ۽ کپنگ ات ۽ انگتہ گیشتر ھے ڈولیں قصہ ۽
گوشدارگ ۽ حبات۔۔۔

”پیرک! گڑا تئی برات ایلیا ۽ گوں ہما سپاہی ۽ چے کت؟“ آئی ۽ جُست
کت۔۔۔

پیریں مرد ۽ آئی ۽ جُست نہ اش کت۔۔۔ آئی ۽ ورنائیں شپانک ۽ نیمگا چار
ات ۽ گوشت۔۔۔ ”من کیوئی سسنگا ۽ بابت ۽ حیاں اتوں۔۔۔ ہمانبشتہ ۽ نقشہ کہ
سپاہی ۽ رایوانوکا ۽ پیش دارگ بوتگ ات۔ من بیجال بوتوں کہ بینٹلے ۽ راحال بہ
داتیں۔ حد آئی ۽ پُشت ۽ پناہ بات۔۔۔ چوتو شری ۽ بہ زان کہ آنبشتہ ۽ نقشہ ۽ تہا جاگہ

ء نشانی صاف ء تچک دا تگ ات۔۔۔ اگاں زالبولے بہ رؤت جاگہہ ء زانت کنت۔۔۔ تو زانئے کجانت؟ آجاگہہ ء نام بو نگاٹا بولچکا (Bogata Bylotchka) انت۔۔۔ بزاں ہمودا جہلیں کور چو بٹ ء پاد ء پتجگ ء دگہ سر پاد بیت، ہمیشانی میانجی ء جہلیں شیپ ء تہانت۔۔۔

”دگڑ اتور وئے پئے ء؟“

”ہو۔ من بحت ء چکا ساں!“

”پیرگ تراے حزانگ رسیت گڑ اتوایشی ء چون کنئے؟“

”چے کناں! یکبرے منی دست ء بیئت گڑا چے کناں۔۔۔ منی ایشی

ہر یکے ء پیش داراں۔۔۔ من زاناں کہ چے بہ کناں!“

بلئے پیریں مرد ء آئی ء جست ء دجھمیں پسوئے دات نہ گت کہ آ حزانگ ء

چون کنت۔۔۔ اے جست آئی ء زند ء تہا اولی براں یکے ء کتگ ات۔ آئی ء دیم ء

حیرانی ء پریشانی ہر کس ء زانت گت کہ آئی ء، چچراے بابت ء نہ جیٹینگ کہ آ

حزانگ ء دز گرگ ء پد چے کنت۔۔۔ بلئے سانکا (Sanka) ء مگب ء دگہ جست ء

پُرس سر ء چیر بوہان ات انت۔۔۔ کہ اے پیریں مرد حزانگ ء رندا پرچا کپتنگ؟ ء

اے زندگی ء وشیانی پہ اے ڈولیں پیریں مردے ء واستہ چے فاندگ کہ آئی ء یک

پادے قبر ء انت ء یک پادے ڈن ء؟“ بلئے آئی ء اے جست گت نہ گت ء پیریں

مرد ء کرا آئی ء جست ء پتہ نیست ات۔۔۔

روچ شری ء سرا زمین ء تالان ات۔۔۔ شپ ء نمب جتگیں کاہ حشک

تران ات انت، ء زمین ء سرا تالان ات انت۔ ہر ڈولیں پل ء کاہ شنگ ات

انت۔۔۔ پیالک، زہر کاہ ء زردی ء مکئی ء پل ہر چیز گوں روچ ء رشن ء بچکندگ ء

ات۔۔۔

پیریں شپانک ء ورنائیں سانکا جتا جتا ر مگ ء یک نیمگے ء چارینگ ء دز گٹ

بوت انت۔۔۔

ہر یکے وتی جاگہہ ء حُشک ء حُدا اوشاتگ ات ء حیلانی تہا گارات۔ پیریں
مرد قسمت ء بحت ء بابت ء پگر ء حیل ء ات۔۔۔ وھدیکہ ورناتوتی حیلانی تہا ہے پگر
کنان ات، کہ انسان ء زندہ تہا ہم عجیبیں کردار ہست انت کہ اوشی ء واستہ چودیبہ
ء پریانی کردار ء رنگ ء ظاہر بنت آئی ء راحت ء بابت ء ہیچ وڑیں حیل لے نیاتک۔۔۔
صد ء کچ ء میشاں تراس گٹ ء چہ ر مگ ء سست ء دگہ نیمگے تچان بوت
انت۔۔۔ سانکا ء حیلانی بندیک سست۔۔۔ آساہد ارانی رند ء تچان بوت ء کوکارے
گٹ۔۔۔ ”اوحد اجتگاں! گنوک بوتگے۔۔۔ شمار ابرنج بہ جنت۔۔۔“

روچ دیم پہ بیگاہ ء پداروز رد ء شت۔ ہماڈول ء روچ ء بچی ء ہرچی گوش نیگ
ء واپینگ ات ء بے تواری ئے تالان بوہان ات۔۔۔ پیریں مرد ء سانکار مگ ء
دوئیں دیماں گوں وتی دزلٹاں اوشاتگ ات انت۔۔۔ انچو کہ فقیر ء وڑاتوتی عبادت ء
مشکول انت۔ وتی فکر ء تہا ہیچ سر ء پرنہ کن انت۔۔۔ کس پہ دومی ء دلگوش نہ ات۔
ہر کس وتی وتی زندگی ء حیلان ات۔ وھدیکہ میس ہم وتی چرتاں گارات انت۔۔۔

سیاہ کار (A Transgression)

میگوف سرکاری کارند ہے ات۔ بیگا ہے ء آچہ تر ء گرد ء وا تر پیدا ک ات۔
 ڈاک تار ء ماڑی ء دیم ء اوشتا ء گینسار تے کش ات ء۔۔۔ یک ہفتنگے ساری ہے
 جاگہ ء آئی ء پیسریگیں کار داریں زابلول اگنیا آئی ء راما نترینت ء بہار دات ء ہیٹ ء
 پٹ کت ء گوشت، ”بہ اوشت کہ من ترا شتر کنناں۔ دیمتر اگہ ور ء کہ گوں بڑگیں
 زابلولاں دست دزاجی بہ کئے۔ من تئی ناجا زین چک ء کاراں تئی دروازگ ء دپ ء
 چکل دیاں بلے تئی بد ذاتی ء سیاہ کاری ء دنیا سہی بہ بیت۔ تئی زال ترا بزانت کہ تو
 چونین حرام زادگے ء قانون ترا بہ گیپت ء رسوا بہ کنت۔“

پدا آئی ء تزندى ء پاتراپ دات کہ اگاں پہ آئی ء پنج ہزار رو بل ء زر ء بینک
 ء دیم نہ دات گڑبزاں پہ اے رسوائی ء ساڑی بہ بیت۔ میگوف اے گپانی یات کنگ
 ء سک پشل ء پشومان ات کہ پہ دمانے ء وشى ء لذت ء آئی ء وتی نام ء عزت نہ چار
 ات ء چونیں روزواہی ء دیمپان بو تگ ء انت۔

وہدے آگس ء اتک، شپ ء دہ نج بو تگ ات۔ کمیں ساسارگ ء دم ء
 بالا کنگ ء پدیانکانی سرانشت۔ آزمان ء سرا شینکس جسمر تالان ات انت ء ماہ برے
 اندیم ء برے پدربوہان ات۔ لوگ ء دمکانی سرا تہاری ء بے وانکی ء ندرگ ء
 درانگاز کنان ات انت۔ پیریں مردم الم ء وتی تختانی سرا تچک بنت ء ورناجنگل ء
 دراں تر ء تاباں شتگ انت۔ آئی ء پہ سگریٹ ء باکس ء کشک ء دست وتی کشی کیسیگ
 ء برت بلئے آئی ء مک پدیانک ء سر ادراج ء نرمیں چیزے ء لگ ات، آئی ء وہدے
 وتی راستی کش ء دیست گڑا گڑا ات ء حشک ء حد ابوت۔ آئی ء مک ء ہما چیز ء ڈک

وارتگ ات ایک بستگیں دزا جین ڈگے ات۔ ڈک ء یک سرے کمو کے پچ ات ء
ایشی ء سربر ء ریلی ء بزیز سچے پتاگ ات۔ آئی ء پہ ترس ء لرزہ ڈک دست جت
تاں ایشی ء تہی نیگا یک گرم ء نرمیں چیزے آئی ء دست ء مارت۔ یک برے
آچست بوت ء ترس ء ساہ ء یکدم اوشتا۔۔۔

”شوم ء وتی کارگت۔۔۔ ننگ ءے آورتگ ء ادا ایر کنگ۔۔۔ یا خدا منی
گناہ ء آسرا ایش انت!“

آئی ء زہر ء لنت گٹ پاتک انت ء نزنڈان بوت۔ یک ترس ء ناوشی ءے
آئی ء تیوگیں بدن ء شتگ ات۔ نوں آئی ء زال سہی بوت گڑا پر آئی ء زندگی حرام
انت۔ اگاں ہمکار ء کارگس ء مردماں حال رس ات آرسوا بوت۔ دُرستاں گیش آئی
ء کار مستر حال ء گپت گڑا آئی ء دپ ء دیماں پزوشیت، ء اے تزن ء ہم جنت کہ
واہڑے ورننا! تراگوں اسپیتیں موداں لچ ہم نہ بوتگ۔ رنگین تب! عیاش!۔۔۔“
پدا تیوگیں چپ ء چاگرد ء مردماں ء حال سر بیت، تیوگیں کالونی ء گپ
گردان بیت۔ مزن کسان، چک ء زالبول دُراہ سہی بنت۔ نوں گڑا آکسی ء دیم ء
کپت نہ کنت ء زالبول آئی ء گندگ ء دیم ء تزن انت ء دروازگاں بند کن انت۔
حانوادہیں مردم آئی ء دیم ء نیک جن انت۔ پدا اے ڈولیں گپ حال تاک ء
احوال کارانی دست ء بہ کپ انت، گڑا آتیوگیں روس ء روتا کانی بد ء بیت۔۔۔

آپدیا نکانی سرا بے گویا کی نشنگ ء جیرگ ء ات۔ کوٹھی ء مستریں
دروازگ ء دپ پچ ات ء آوتی جنین انا ء گندگ ء ات کہ شپ ء نان ء ورگاں ٹیبل ء
سرا ایر کنان ات۔۔۔ آنیمگا کوٹھی ء پلانی لان ات کہ آئی ء نوکر، یر مولائی ء سروز ء
سراسازے بنا کنگ ات۔ اے دردناکیں ساز ء توار ء اگاں ننگ ء راپادگت گڑا
بزاں کہ آما ت ء نیا ورتگ گڑا اثر تر ہمیش انت کہ آگونڈو ء بہ زوریت ء چداد ربیت

تاں کہ کسے چہ کس ء سہی مہ بیت۔ آئی ء وتی دل جیڑات ء پاد اتک۔۔۔ تاں کہ
ایٹی ء زوت چدان بہ بارت ء دگرے ء لوگ ء دیم ء چگل بہ دنت۔۔۔
میگوف ء ہے ڈک ء رابے ترک ء تواری چست گت ء بے پاد بز مش ء در کپت۔
ڈک بز اں ٹنک آئی ء دستانی دل ء ات ء آدمک ء ر ہادگ ات۔ چنکس شرم ء حبرات
کہ یک سرکاری کارندہے ء دست ء اے ڈولیں کارے بوٹگ ء انت۔ آئی ء حیال
شنگ ء شانگ ات انت ء ہے جہد ء ات کہ چے بہ کنت ء اے چک ء کجا بہ بارت۔
اگاں کسے ء زانت کہ چے بوٹگ ء انت گڑا آئی ء دیم سیاہ بوٹگ۔ یکبرے آئی ء حیال
گت کہ ہد انڑیک ء یک لوگے ء دپ ء ایرے بہ کنت بلینے وہدے آئی ء دیست کہ
لوگ ء تاک ء در پچ انت ء اگاں کسے ء آئی ء رادیست گڑا بز اں کہ دگہ دہ سری
رسوائی ئے۔۔۔ پدا آئی ء حیال گت کہ میکلٹین نامیں مردے ہست کہ سودا گرے
نرم دلیں مردے۔ اگاں من اے چک ء ہائی ء کرا بہ براں گڑا آنیک دلیں مردالم
ء چک ء زوریت ء رودینگ ء واستہ ہم راضی بیت۔ میکلٹین ء گس کے پسنڈ ء دریاء
دومی لمب ء ات۔ آدل ء تہا لپرزگ ات کہ اے ٹنک بٹت مہ کنت ء دست ء پاد
جنگ بنا مہ کنت۔ میگوف برے یک حیالے ء سر ء چیر ات۔۔۔ آئی ء ترس ء ہیم
ہمیش ات کہ اگاں کسے ء دیست کہ آئی ء بغل ء یک انسانے زرتگ کہ آتھیلا یا
گرنچے نیت مردم ات۔ یک مردے ء راجیزانی وڑا زرتگ ء روگ ء انت۔ اگاں
میکلٹین ء اے زرت، داشت ء رودینت بگندے ہے ڈک ء تہے ء مردم یک روچے
ٹوہیں پروفیسر۔ فوجی جرنیل یا بلاہیں نبشتہ کارے بوت کنت۔
مروچی من ایش ء ر ایک پلینت ء گندگی ء رنگ ء چست کتگ ء پھ چگل
دیگ ء ر ہادگ اوں بلینے باندا ہمیشی ء دیم ء ننگ ء منی دست ء پاد بہ لرزاں۔۔۔

میگوف تہاری ءیک دکنے ءروان ات۔ وڑ وڑیں پگر ءحیالاں آئی ءرا
چپ ءچاگرد کتنگ ات۔ آئی ءحیال کت کہ آجر مے کنگ ءانت۔ آسکیں بدیں
کارے کنگ ءانت۔ باندیں اے وڑ مہ کنت۔ کم ذاتیں مردم اے ڈول نہ کنت
آئی ءلانک بستگ ءرہادگ انت۔ اے ننگ ءطفل ءقصورچی انت۔ گناہ دگہ مردم
کن انت ءسزا اے چکان رسیت۔ درپہ در اے چک بیت۔ اے بدیں کار ءسیاہ
کاری ءتہا ایشی ءچے گناہ انت۔ وشی ءزال و مردک۔ گر انت بلتے سزا اے چکاں ء
رسیت کہ پرے کار ءآہانی سر ءگوشے سہی نہ انت۔ من اگاں ایشی ءرا میلکنین ء
لوگ ءدر ءیل کناں۔ آدگہ چے کنت، ایشی ءبارت، چورہ ویتیمانی رودینگ ءکار
گس ءیل کنت۔ اود ءتیوگیں عمر، کس آئی ءراپہ نثریں چمے نہ چاریت۔ آچہ مات ء
پتی مہر ءمحبت ءز بہر بیت۔ آسر آیک رد ءبدیں مردمے جوڑ بیت۔ پدا آئی ءرازحم
بہ جننے، یک موچی ئے ءکرا کار ءدارگ بیت۔ آئی ءزبان ءہر وہد زاہ ء
بدر کئیت۔ آبزگی ءزند ءواہند بیت، پدا شراب وارت ءگندہ تر گنوک بیت۔۔۔
اے منی خون انت۔ منی غم انت باند انت کہ من ایشی ءراچش بر باد مہ
کناں۔ اے یک ٹوہیں سرکاری آفیسرے ءز ہگ انت۔ جند ءحون انت۔۔۔
میگوف دڑ چکانی چیر ءماہکان ءرہادگ ات آئی ءڈک ءراچ گت۔ زہگ ءرادیت۔
”واب انت“ آئی ءگوں وت ءنرندا۔ سکیں شیطانے گوں دزاجیں پونزء۔ پورا
پت ءجند انت۔۔۔ واب انت۔ نہ زانت کہ آئی ءجند ءپت آئی ءچارگ ءانت،
اڑے منی نچ۔۔۔ اے انچش بزال کہ ردی ئے بوت۔۔۔
منی نچ من ءپہل بہ کن۔ لازم من ءپہل بہ کن۔ تو منی ہرچی ئے۔ تنی
نصیب انچش ات۔۔۔ میگوف پداوتی ہوش ءاتک۔ آئی ءڈک بڈ ءگرت ءدیم پہ
میلکنین ءگس ءنیمگار ہادگ بوت۔۔۔

تیوگیس راہ آئی ء دل ء وڑوڑیں و سواس چست بوہان ات انت۔ آوت ء
 راہیٹ ء پیٹ کنان ات۔ یک وڑے آدل ء تہاشر مندگ ء زار جنان ات۔۔۔ آئی
 ء وتی دل ء تہاجیڑات، ”اگاں منی دل ء اینچکیس مردمی مارگے ہست گڑا باند انت
 من اے چک ء بہ زوران ء وتی جند ء لوگ ء بہ براں۔۔۔ وتی زال اناء دیم ء ایشی
 ایر بہ کنان وتی رڈیاں بہ مناں۔ وتی گناہ ء بخشش ء بلوٹاں گڑا پش نہ انت کہ آئی ء
 دل ء رحم مہ روت ء من ء پہل مہ کنت ء اے زہگ ء رار و دینگ ء وتی گس ء دارگ
 ء ساڑی مہ بیت۔۔۔ آلازم ایشی ء داریت ء منی چک منی کرا بیت۔۔۔

آ میلکن ء کوٹھی ء دپ ء اوشتاگ ات۔ شش ء پنچ ء تہات کہ چے بہ
 کنت۔ آھیالانی تہا وتی لوگ ء مجلس جاہ ء تشنگ ء حالتاک وانگ ء ات ء کسانیں
 دزاج پونزیں پچھے آئی ء پادانی دیم ء گوازی ء دلگوش ات ء آئی ء شلو ء پاداں اڑان
 ء پاد آیان ات۔ پدا آئی ء را اے حیالاں ہم پریشانی ء گوں جت، کہ آئی ء دپتر ء
 کارکنوک ء سنگت آئی ء بابت ء گپ کنان ء کندگ ء ات انت۔ آئی ء کماش ء دگہ
 مردماں آگپتنگ ء شہمات ء مشتتاں مان بستگ ء آئی ء سر اڈراہ ٹہک دیگ ء انت۔
 آئی ء دل ء تہا ہمدردی، دوستی ء جالتی ء ترس ء بیم ء مارگ و دی بوہان ات انت۔۔۔
 میگوف زہگ ء راپہ آرام سُبک سُبک ء پدیا نکانی سر ء ایر کنگ ء ات۔ آئی ء
 جان ء لرزگ ء نیمے ء چہہ جنان ات۔۔۔ آئی ء پے بڑگی نرنڈات۔

”من ء پہل کن۔ پنچ۔ من سکیں سل کار ء سیاہ کاریں مردے آں۔۔۔
 آ پد کنزرات بلئے پدا گوش نیگ ء گوں دگہ یک مارشتے ء دیم ء کنزرات۔“
 ”ہرچی بیت جہندم ء سر بہ بیت! من اے چک ء ادا چگل دات نہ
 کنان۔ من ایشی ء پدا وتی لوگ ء براں۔ مردم ہرچی گوش انت بہ گوش
 انت۔۔۔ من ء کسی ء پرواہ نیست۔۔۔“

میگوف ء چک بڈ ء کت ء و اتربوت۔۔۔

”مردمانی۔۔۔ ہرچی گوش انت بلے۔ من کسی پرواہ نہ کنناں۔۔۔“

اٹا۔۔۔ لازم دل ء شتریں زالے۔ ماوت اے چک ء رودینیں مزن کنیں۔۔۔ اگاں
بچکے گڑانا مئے ولادیمیر کنناں۔۔۔ جنکے بوت ایثی ء نام انابیت۔ اے الم ء پیراں
سری ء مئے کوپگ بیت۔ آئی ء وتی پکائیں ارادہ کرتگ ات۔ آدل ء سک مجالت
ات۔ انچش کہ بہ کپیت ء بے ہوش بہ بیت۔۔۔ آوہدے لوگ ء سر بوت گڑا
تچان ء وتی جنین ء پاداں کپت ء گزیوگ ء بناکت۔۔۔

”انا! اواناجان۔۔۔“ آہڑیسکان ات۔ آئی ء زہگ ء راجہیل ء آئی ء دیم ء

واپینت۔۔۔

”ہر سزائے دئے ترارضانت۔ منی دست ء ٹوہیں ردی ء بوتگ۔ من

گناہے کتگ۔ سیاہ کار بوتگاں۔ اے منی چک انت۔ تراگنیا۔۔۔ یات انت مئے کار
دار۔ ہائی ء اے چک آؤرتگ۔۔۔“

آجالتی ء مرگی ات۔ آئی ء انا ء پنے گوش نہ داشت ء تچان ء چہ گس ء

درکپت تاں کہ چہ جن ء لٹ ء چانپٹاں بہ رگیت۔۔۔

”من ہیچ وڑا لوگ ء نہ رواں۔ تناوہدے کہ آمن ء پہل نہ کنت ء توار نہ

کنت۔ بلے وتی زہراں وارت ء من ء وت توار بہ کنت۔۔۔“ بلئے باریں۔۔۔ آئی ء

کار دار، یر مولائی ء وتی رباب زرتگ ات ء آئی ء کراگوست ء آئی ء پہ حیرانی ء نیم

چمی چارتے۔۔۔ آپدا و اترا تک ء ابکہ ات کہ ایثی واجہ ء رچے بوتگ۔۔۔

”واجہ۔ اے لوگ ء، پچہر چیشیں کار نہ بوتگ۔ گد شودو کیں زال اکسلینا

بیگاہ ء ہمداتنگ ات۔ آکمو کے منی کوٹھی ء اتک۔ بلئے آئی ء وتی زہگ پدیانکانی سرا

ایر کتگ ء ولپیننگ بلئے یکے ء آئی ء کچک دُزیتگ یا چست کتگ۔ مئے لوگ ء ہچبر
چُشیں کار نہ بوتگ۔۔۔“

”چے! تو چے گوشتگ ء ءے“ میگوف گُرات ء دپ ءے پچ لگوشت ء
گوشت ءے۔۔۔

یر مولائی ہے سرپد بوتگ ات کہ آئی ء واجہ آئی ء سرا گئے ء نہ وش
انت۔۔۔ آئی ء سرکیچینت ء گنیسارتے کش ات۔۔۔

”واجہ! من ء پہل کن۔ گرماگی روچاں مردم چے بہ کنت۔ ابید زالبول ء
وہ نہ گوزیت“۔۔۔ آوتی واہند ء زہر گرگ ء سرا سک حجات ات ء بے گو میں
نگلیگی ءے ء گپتنگ ات۔ آئی ء بلئے وتی چم جہلی ء شرمندگی چیر نہ دات ء گپ جناں
کت۔۔۔

”واجہ! تو ہر وہد ء ماراے ڈولیں ر دیں کاراں دُور داشتگ۔ من زاناں کہ
رد ء بدیں کارے بلئے مردم چے بہ کنت۔ گزارہ نہ بیت۔ وہدیکہ اگنیاد ات گُرا
من ہچبر در آمدیں زالبولانی نیمگانہ چارات ء تمیچہ نہ کنت۔۔۔ بلئے نول واجہ چے بہ
کناں۔۔۔“

”برو۔۔۔ غرق بو۔ بد ذات۔۔۔“ میگوف زہر گپت ء زوت لوگ ء پُترت۔۔۔
اناسک زہر ء پُرات۔ آئی ء چمانی ارس رچگ ء ات انت ء زہگ ء چارگ ء ات۔۔۔
”اڑے اڑے۔۔۔ یار۔۔۔ من مسکرا کنگ ء اتوں، اے منی زہگ نہ
انت، اے پچ شو دوک ء زہگ انت ایثی ء چو کیدار ء بدئے۔۔۔“
میگوف ء زردیں دیم ء وشی ء مارگے تالان بوتگ ات۔۔۔

بانکال (Ladies)

گوریچانی دگ ۽ پرائمری اسکولانی کارگشاد فلو دور پیٹرو بیچوت ۽ راحق ۽ انصاف کنوکیں آفیسرے سرپد بوت۔ یک روچے وتی دپتر ۽ یک اسکولے ۽ ماسٹر وریمسکی ۽ گول ۽ گپ ۽ تران ۽ ات۔۔۔

”وریمسکی صاحب! نون ہرچ پیم کنئے ترا ماسٹری یلہ کنگی انت۔ تو اے نوکری ۽ کت نہ کنئے۔۔۔ تئی گٹ نشنگ۔ تو زہگ وانینت نہ کنئے؟ باریں تئی گٹ ۽ چے بوتگ؟۔۔۔“

”من ہید کنگ ات ۽ سار تیں بیتر وارت!“ استاد ۽ گران ۽ شنگیں توارے ۽ درائینت۔۔۔

”ہو! بازار مانی گپے کہ یک مردے ۽ چارده سال نوکری کنگ ۽ یک انچکیں نقصے ۽ آئی ۽ کار ۽ روزگار برباد بہ بیت۔ نون گڑ اتو چے کار کنگ ۽ ارادہ کنگ!“

ماسٹر ۽ زبان کنگ بوتگ ات، ہیچ پسوئے نہ دات۔۔۔

”ترا باریں چک ۽ چلانگ ہست؟“

”ہو! واجہ سور کنگ۔ یک زالے دو چک انت۔۔۔“

یک برے پدا کوٹھی ۽ تہا بے توارے تالان بوت۔ آفیسر پادا تک ۽ اے کش آکش چو تکانسری گردان ات۔۔۔

”اے گزانین ساعت ۽ باز نہ وشیں گپے بیت کہ من گول ترا چے کنگ ۽ آن۔ یکے تو استادے ۽ ترا چو در کنگ ہم سک نہ وش انت۔ پدا تئی نوکری ۽ ہلاس کنگ ۽ آہم بے پنشن ۽۔۔۔ منی جند ۽ راک ترس ۽ لرزے ۽ گپنگ بلئے چے

بہ کناں۔۔۔؟ یکے ترانو کرمی ء کشگ ء تئی چکانی رزق ء پچگرگ انت۔ بلئے من ء
اے کارکنگی انت پرچا کہ ترادیمتر ادارگ نہ بیت۔۔۔“

”تو یکبرے ہے خیال بہ کن کہ اگاں تو منی جاہ ء اے کرسی ء عہدہ سرا بہ
بے گڑا تو چے کنگ ات! تو محکمہ ء تہا چارده سال کارکنگ۔ نون تو وت بہ گوش کہ
تئی واستہ چے کنگ بہ بیت۔۔۔ منی چندپہ تو چے کت کنت؟ چے بہ کناں؟“
پدا بے تواری تالان بوت۔ کارگشاد ہماوڑا اے کش ء آکش ء نژان ء روان
ات ء وریمنگی کرسی ء سرا سنگ سیاہ ات۔ ٹرک ء ٹگ ات۔ آوتی آہندگ ء زندہ
پگرانی تہا بیکواہ ات۔۔۔

ناگتہ کارگشاد ء گاریں بندیک ء سر دست ء کپت۔ آئی ء دیم ء وشی ء
جذبگ پدربوہان بوت انت ء آئی ء وتی دوئیں دستانی لنگک پرنچان کت انت ء
دراہینت۔۔۔

”اڑے! من حیراناں، کہ اے خیال من ء پیسرا پرچانیا تک۔ یک کارے
ہست کہ من آئی ء ترادات کناں۔ دیم ء ماہ ء مئے لوگ ء سیکریٹری ریٹائر بوئنگ ء
انت اگاں تو واہگ دارے گڑا آئی ء پوسٹ ء سرا تراداریں۔۔۔ بزاں کہ تئی اے
کارپکا بوت۔۔۔“

وریمنگی ء واستہ روژنائی ء بزمشے پدربوت۔۔۔ آئی ء را اُمیت نیست ات
کہ چشم زوت پر آئی ء کارے درکیت۔ آئی ء پڑمردگیں دیم ء وشی ء واہگے درپشان
بوت۔۔۔

”اے باز شرانت! بیا انوں درخواست ء نبشتہ بہ کن“ کارگشاد ء
دراہینت۔۔۔

وریمسکی ء موکل گپت ء در کپت گڑا کارگشاد فیو در پیٹریج ء دل کے راحت
 بوت کہ دیمتر اگٹ شتنگیں اسکول ماسٹر ء دگہ گند ء نند ء آئی ء جان چٹ ات۔۔۔
 پہ آئی ء نوکیں کارے ء در گیجگ ء آئی ء دل بڈسی بوت ء آئی ء جند ء دل ء
 یک شڑیں انصاف دوست ء تچکیں مردمے ء راہ ء رہندانی پیلو کنوکیں مردمے ء
 واہگ ء دلجمی، ہم سرجم بوت انت۔ بلئے آئی ء اے وشی ء دلجمی بازو ہد ء پشت کپگ
 ء واستہ نہ ات انت۔ وہدیکہ آگس ء اتک ء شپ ء نان ء گوں وتی لوگ بانک ء نشت
 گڑا آئی ء بانک ء در آئینت۔۔۔ ”نینا سرگوینازی اتلگ ات ء ترا سلام ءے کت۔ پہ
 یک ورنائے ء تئی سفارش ء لوٹگ ء ات۔ من آئی ء رازبان دات کہ مئے گس ء
 نوکری ء یک ہو رکیں پوسٹے ہست انت۔۔۔“

کارگشاد ء پہ ناوشی دیم محیبت ء گوشت۔

”پہ اے پوسٹ ء من گوں مردمے ء پیسرا قول ء قرار کتگ ء تو چو سرپد
 ءے کہ من وہدے زبان دات گڑا بجگ سک گزاران انت۔ پہ اے کار ء دگہ سفارش
 بوت نہ کنت۔۔۔“

”من زاناں! بلئے نینا سرگوینا ء چو جواب دیگ بیت آئے ٹوہیں
 مہروانے۔ مئے وتی سیال انت۔ مازندگی ء پر آئی ء ہیچ نہ کتگ۔ آئی ء راکجام دپ ء
 جواب دئے۔ تو وتی انصاف ء قانون ء یک نیمگے ایرکن۔ اگاں تو وتی دل ء کرت انت
 گڑا مارا ہر دکان ء سک بژن ء ارمان بیت۔۔۔“

”آزاناں۔۔۔ کئی سفارش ء کنگ ء انت!“

”پولزوہیں“

”اے چے بلا ہے! اے ہمارا دم نہ انت کہ نوکیں سال ء مر آگش ء تہاساز
 جنگ ء ات۔ اے چے کار ء مردے۔ اے بوت نہ کنت۔ ہچر بوت نہ کنت۔۔۔“
 کارگشاد ء نان یلہ دات ء پاد اتک۔ ”ہچ پیم ء نہ بیت! الہ خوت کناتے!“
 ”بلنے پر چانہ بیت؟“

”منی جان! تو پر چا سر پد نہ بے۔۔۔ یک مردے پہ تی کار ء واستہ۔۔۔
 زالبول ء بازکانی سفارش ء کاریت بزاں کہ آناکارہ ء نابودیں مردے۔۔۔
 اگاں مردے بوتیں گڑاوت دیم ء اتلگ ات۔۔۔“
 کارگشاد پاد اتک ء وتی وانگ ء کار ء کو ٹھی ء شت۔۔۔ آصوفہ ء سر انشت۔۔۔
 مر چیکیں آیو کیں خط ء کاگد ء حالتاکانی وانگ ء پٹ ء پول ء بنا بوت۔۔۔ شہر ء میہر ء
 بانک ء کاگدے آئی ء دست ء کپت۔ نبشتہ ات۔۔۔
 ”وا جہیں ڈائر کیٹر!“

تو یک رندے گوشتگ ات کہ مردمانی دل ء گپاں ونت کناں۔ نوں وتی
 ہے گپ ء راستی ء پیلو بہ کن پولز وہیں نامیں مردے تی خدمت ء یک ء دور وچ ء
 پیداک انت۔ باز شرین بچکے۔ ایک ء دور وچ ء تی کرا پیداک انت۔ آئی ء را
 سیکریٹری ء نوکری ء سرا بہ دار۔ باز شرین وش تبین بچکے۔ تو ایشی ء بچار!“
 ”ہچر بوت نہ کنت!“ ڈائر کیٹر ء گوں وت ء گوشت۔

بلنے ایشی ء پد گدے چشیں روچے نہ گوشت کہ پولز وہیں ء سفارشی کاگدے نیاتک۔
 یک سہبے ء یک دزاج بریں، بے برو تیں ورنائے گوں سیاہیں پوشاکاں آئی ء خدمت
 ء وت حاضر بوت۔

”من گسی کارانی واسته آیو کیس مردماں گوں ادا گندء نند کرت نہ کنناں!“

آئی ءپہ سرد مہری گوشت۔۔۔“

”واجہ! پہلی لوٹاں! بلتے مئے پجارو کی ء سبب ء من بہتر سر پد بوتال کہ ہدا

بیایاں!“

کار گشاد ء ورناء تسکیں بوٹان ء چاران ءپہ بے گومی گوشت۔۔۔

”من ہے سر پدوں کہ تی پت یک ٹوہیں مالدارے، از گاریں مردے۔

ترا اے نو کرمی ء چے حاجت انت؟ ایشی ء پگار کم انت! اے کسانیں پوسٹ ء واسته

ترا کئے ء راہ داتگ؟۔۔۔“

”من ء پگار ء پرواہ نہ انت۔ بلتے اے سرکاری نو کرمی ء!“

”منی حیال ء تو یک ماہے ء تھا اے نو کرمی ء بیزار بے۔۔۔ یلہ کئے ء۔

پدا ہم دگہ بازیں حاجت مندیں مردم ہست انت کہ آہانی زند ء لوگ سرجمی ء

گوست کن انت۔ بازیں غریبیں مردم ہست انت کہ آہاں۔۔۔ بگندے۔۔۔“

پولزوہیں ء آئی ء گپ ء سر پزوشت۔۔۔ ”واجہ! من، چجر بیزار نہ باں۔ تو

سلامت بے۔ منی جہد بر جاہ انت۔۔۔“

یک حدے ء تاں وتی چر پین زبان ء گپاں آئی ء کار گشاد ء دل گپت۔ پدا

آئی ء گوں بیزاری ء بچکندے جت ء گوشت۔۔۔

”اے کجام وڑ انت کہ یک کارے ء واسته مردم وت بتیت انت،

درخواست بہ دنت بلتے بی بی ء بانگانی راہ دیگ ء تکلیف کنگ پرچا؟“

”من نہ زانتگ ات واجہ تو پرے گپ ء نہ وش بے۔۔۔“ پولزوہیں ء پپہ

دات بلتے کئے نگیک ات۔

”بلئے واجہ! اگاں ترا سفارشی کا گد دوست نہ بنت من دگہ تصدیقی
کا گدے کاران۔۔۔“

آئی ء دست کیسگ ء راہ دات ء کا گدے کش ات۔۔۔ یک تصدیق نامہ
دفتری زبان ء پہ دست نبشتہ بوتگ ات۔ ایشی ء گدے گور نر ء دستخط ات۔ انچوزانگ
بوت، گور نر ء پہ بیزاری یک تکڑی نیں بانکے ء سفارش ء پہ لاچاری نہ چاریتگ ء دستخط
کتگ ء داتگ ء وت ء راجٹارینتگ۔۔۔

”ہو! شتر انت۔ دگہ راہ نیست۔ گور نر ء گپ ہر حال ء زورگی انت۔ آمئے
سرکماش انت آئی ء حکم ء منگ مئے فرض انت۔۔۔“ پد آئی ء گینسارتے کش ات۔
”باند اوتی در خواست ء دیم بدئے۔ دگہ راہ نیست“

پولزوہیں در کپت ء شت ء کارگشاد ء را سر دردے ء گپت۔
”پندل ساز“ آگوت ء نرنڈگ ات۔ کوٹھی ء اے کش ء پر آکش ء پہ
بے واری تزان ء گردان بوت۔۔۔

”شوم، بد ذات ء کوٹکیں دپ چٹ۔۔۔ بانکانی پادانی حاک۔۔۔ لاپ
لیٹ وروک۔۔۔“ کارگشاد ء دروازگ ء نیمگازہر ء نفرت ء چارات ء تگے جت۔۔۔
پولزوہیں ء در آہگ ء پد آئی ء جان ء زند پورا دراتک گوں ء آ بے جان بوت۔۔۔

ہے دمان ء یک زالبولے آئی ء کوٹھی ء پترت۔۔۔ آئی حزانگ ء صوبائی
سپرٹنڈنٹ ء بانک ات۔۔۔

”من کسانیں کارے شمسے کر اگانگاں“ بانک ء در آئینت۔۔۔

”شماہ نندات“

”مٹ وار۔۔۔ شُمنے گوارا یک نو کرمی ئے جا گاہ ہو رک انت۔ اے بابت ء
 مروچی یا باند ایک ورنائے شُمنے کرا کیت آئی ء نام پولز وہیں انت۔ آئی ء ڈالچار مہ کن
 ات۔۔۔“

زالبول ء دیم ء دگہ چے گوشت۔۔۔ کارگشاد ء دماغ ء کاریلہ داتگ
 ات۔ آپہ بے گومی روک روک ء بانک ء چارگ ء ات انچو کہ اے ساعت یا پرا
 ساعت ء چکروران ء آریا بیت۔ پدا آئی ء نہچ نہ گوشت ء زالبول ء گپانی سرا بچکند
 ات۔۔۔

دومی روج وریمنگی پیسریمیں ماسٹر آئی ء دپتر ء اتک۔ کارگشاد ء چے پیسرا
 گپیات کتگ ات انت کہ آئی ء راچے جواب دیگی انت۔۔۔ بلینے آئی ء زبان ہمراہ
 داری کنگ ء نہ ات۔ آئی ء نہ زانت کہ گپ ء چے کجا بنا بہ کنت۔ آئی ء گپانی تہا کیشلی ء
 رہند نہ آہگ ء ات۔ آئی ء ہمے لوٹ ات کہ اسکول ماسٹر ء پہلی بہ لوٹیت ء آئی ء را
 ڈزاہیں گپاں یک پہ یک ء راست بہ گوشتیت۔۔۔ بلینے شرابی ء وڑا آئی ء زبان
 لپرزگ ات۔ ناگتہ آئی ء دیم سہر ترات ء زبر ء زبر آئی ء ٹیبیل ء سرا مُشتے جت۔ وتارا
 پادے کت انچش چست بوتگ۔ آئی ء چے وت ء کمترین کاردارے ء دیم ء دگہ گپ ء
 ازر ء بدل ء پہ تزدی ء درائینت۔۔۔

”منی کراتی ء استہ ہچ نو کرمی نیست۔ بالکل نیست۔ من ء تنگ مہ کن۔
 آرام ء دل نندگ ء بل ء شر تر انت کہ ہمے دمان ء چداں چہ در بیا!“
 پدا آوت چہ کارگس ء درشت۔۔۔

بے سمانی (An Adverence)

پیٹر پیٹروچ اسٹریزن، یک نامداریں زال و کرنل ۽ جنوزام، ایوانوف ۽ بزازتک ات۔ اسٹریزن شپ ۽ دونج ۽ بے وهد ۽ لوگ ۽ اتک کہ یک کر سچین مذہبی مراگش ۽ بوتگ ات۔ اے ہامردانت کہ ساری سال ۽ یکے ۽ آئی ذرا جیں ربڑ ۽ بوٹ دزیتگ ات انت۔ شپ ۽ بے وهد ۽ آہگ ۽ آتس ۽ لرزات کہ دگہ کسے آئی ۽ پاد بزمش ۽ سہی مہ بیت ۽ مہ گڑیت۔۔۔ آئی ۽ وتی پاد ۽ کوش کش ات انت ۽ پادانی بے بزمشی ۽ کوٹھی اتک۔ ساہ ۽ داشتگ ات ۽ بے تواریت ۽ کت ۽ ترس ۽ موم ہتی ۽ روک نہ گت۔۔۔

اسٹریزن یک سادگیں مردے ات۔ آئی ۽ زندگی تہا چشیں جہل ۽ بزر نیست۔ آئی ۽ ہر وهد ۽ مذہبی کتاب ونت۔ آوتی دل ۽ دلجم ات۔ بلے انشی مذہبی مراگش ۽ یک سنگتے ۽ دوستی ۽ دل وشی ۽ آئی ۽ چار گلاس ووڈکا ۽ یک گلاسے شراب وارنگ ات۔ انچش کہ ایشانی تام چوسر کہ ۽ کیسٹر آئل ۽ وڑات۔ ہماڈول ۽ کہ مذہبی پارٹی ۽ آپ ۽ شراب، زر ۽ آپ ۽ وڑانت ہرچی کہ بہ ورے، گیشترن ۽ مینارنہ پُرشیت۔۔۔ انوں کہ آئی ۽ پچ بدل کتگ ات انت ۽ وپسگ ۽ چن ۽ لانچ ۽ ات آئی ۽ دل ۽ حُب گت کہ دگہ یک ۽ دو گلاس تزند آپ گٹ ۽ ایر بہ بارت تاں کہ مینار ۽ ہلاس بہ کنت۔۔۔

”دینشانکا! الم ۽ الماری ۽ راستی کنڈ ۽ بوتلے ووڈکا ایر کتگ۔۔۔“ آئی ۽ حیاں گت۔۔۔ اگاں من یک گلاسے بہ کشان ۽ بہ وراں آچ وڑا سہی نہ بیت۔۔۔ کمو کے ہم آئی ۽ صبر نہ گت ۽ پاد اتک۔ الماری ۽ پچ گت۔۔۔ دست ۽ راستیں

کنڈے بُرت بوتل ایرات۔ آئی ءیک گلاسے پُرگت ءیکپارگی ءتنگ ات۔۔۔ گلاس ء
تنگ نہ بوت کہ گوش نیگ ءیک چیزے ء آئی ءگٹ براں بوت تاں کہ آئی ءدل ء
سوچان لاپ ءشُت۔۔۔ ہماڈول ء کہ آئی ء لاپ ء بجے ترک ات ء آسے روک
بوتگ ات۔ آئی ء چمانی دیم ء روزنائی بال کناں ات انت۔ انچش کہ آئی ء دم پُر
بوتگ ء نہ انت ء ساہ بند بوہان بوت۔ آئی ء جان ء زرگ لیچیتنگ ء چنڈک پاچان
انت۔

گوشے آئی ء ووڈکانہ وارنگ بلکنہ زہر ء گلاسے ایر برتگ۔ ڈائینا مہیٹ ایر
برتگ کہ آئی ء لاپ ء نہ ایوکا ترکیتنگ بلکنہ اے لوگ ء تیوگیں دمک ءے بُن
داتگ۔ آئی ء سر، دست، پاد ء جان ٹکر ٹکر انت ء آزمان ء بال انت۔ سے منٹ ء
آزمین ء سرا بوت ء آئی ء عقل کار ء نہ ات کہ کجا انت؟ وہدے آئی ء وتی ہوش ء
سار برورگت گڑا اولی جبر آئی ء عقل ء اتک کہ آئی ء چپ ء چاگرد ء لیکویڈ پیرافین ء
بوتالان انت۔۔۔

”پیر ء جت!“ آئی ء پہ ترس ء لرز حیال گت۔

”ووڈکا ء بدل ء من پیرافین وارنگ اوں“ اے فکر کنان ء آئی ء ہوش
شُت کہ آئی ء گوں وتی دستاں زہر وارنگ ء پرچا کہ آئی ء دپ ء سچگ ء پیرافین ء بو
ء نون سدک ات کہ آئی ء ہے شے وارنگ۔ دگہ راہ نیست زہر ء ورگ ء آسر
مرگ انت ء مرگ ء پیسرتی کر ء گور ء مردمان ء حال دیگی انت ء اجازت گرگی
انت گڑا اول سراں آئی ء دیم پہ دیشانکاء کوٹھی ء نیمگادات کہ چہ آئی ء سک نرّیک
ات۔۔۔

دیشاکالوگ ء حیال داری کنوک ات۔ پیریں کاردارے ات۔۔۔

آئی ء گوں پترگ ء گوانک جت ---

”داشینکا۔۔ اوداشینکا!“

”ہو! ہو! چے بوتگ۔ پیٹر پیٹروچ توئے۔۔ تو اتک ء؟ شمے مراگش

چون بوت۔ کئے جوانیں مات ء کئے جوانیں پت گچین بوت!

”مراگش بوت! ناتیالہ مات ء پادل پت۔۔ گونڈو۔ اولپیادہ گچین کنگ

بوت ایٹال بل۔ بلئے من مرگ ء اوں۔۔ من پے ردی پیرافین وارنگ۔۔۔“

”اوہ! آہاں ترا پیرافین پے ورگ ء دات!۔۔۔“

”نا۔۔۔ نا۔۔۔ آہاں نہ دات من ردی ء چہ تئی کباٹ ء چست کتگ ء

وارنگوں۔۔۔ من نوں چے بہ کنناں؟“

داشینکا ء وہدے اش کت کہ آئی ء اجازت ء ابید ایٹی ء الماری تیج کتگ ء

گڑاپہ اشٹاپی پاد اتک ء کباٹ ء نیمگ ء شت۔ موم بتی ءے روک گت۔ شپادی ء گوں

شپ ء پچان، تچان ء شت۔۔۔

”ترا کئے ء گوشت کہ الماری ء دست بہ جن۔۔۔“ آئی ء گشادی ء الماری

تیج کت ء پٹ ء پول ءے کت ”ووڈکا پے تئی دپ ء دیم ء واستہ ایرانت؟“

”من۔ من کجا۔۔ ووڈکا دست جتگ گنوکی ء پیرافین وارنگ۔ دیشازکا“

اسٹریزن ء پے نرم نرم ء گوشت۔ آئی ء دیم ء ہیدے ء سٹینگ ات۔“

”ترا گوں پیرافین ء چے کارانت؟ اے زاناں تئی واستہ ایرانت کہ ہر کس

ء گوں وتی دپ ء دیماں ایٹال چست ء ایر بہ کنت؟ زاناں اے مفت ء اتلگ

انت۔۔۔ اُف! ترا زانگ نیست کہ پیرافین، چچی انت؟ تو کورے!۔۔۔“

”اف! داشینکا!“ اسٹریزن ء افارگے کش ات۔

”منی مرگ ۽ زندہ گپ انت ۽ توزر ۽ مال ۽ قصہ بنا کتگ؟“

”او۔ بلاہ۔ او عذاب! من یک بزہ کاریں جنینے آں۔ پمن آرام شمار حرام

کتگ۔۔۔! اوسیاہ مار۔۔۔ چیچی۔۔۔ ظالم۔۔۔ شمارا خدا بہ جنت۔۔۔ گار بہ بنیت۔

۔ منی بزگی شمارا کار نہ کنت۔۔۔ من کاردارے آں پمشکہ ترا شرم نیت کہ شب ۽ نیم

۽ گوں نیم بز، ہنگیں پچان! منی دیم ۽ اوشاتگ ۽۔ بے شرم۔۔۔ در بیاچداں۔۔۔

چم جہل نہ گندے۔ من ۽ شب ۽ چچ پر انت۔۔۔“ آئی ۽ باریں چے چے گوشت ۽

شری ۽ آئی ۽ راششت ۽ سپاہ گت۔ اسٹریزن سر پدات کہ وہدے داشینکا دپ ۽ پچ

کش ات گڑا خدائی قدر تے ۽ ابید گہ کس آئی ۽ داشت نہ گت۔

پمشکہ آوتی پریشانی ۽ حشک ۽ خدا اوشاتگ ات ۽ ناگتہ آئی ۽ راحیال اتک کہ

زوت آڈاکٹرے ۽ بہ رؤت انت بلئے اے وہدی ڈاکٹر چہ کجادز کپیت۔ آئی ۽ ہفت

رنداں ڈاکٹر شی پیرنٹ Tcheparyonts ۽ درٹک ات بلئے آپاد نیاتک۔ ڈاکٹر

بلٹی این Bultyin ۽ گس ۽ شت۔ آپاد نیاتک۔۔۔ گڑا آئی ۽ ہمے فیصلہ گت کہ یک

کیمسٹے ۽ کرا بہ رؤت۔ بگندے آئی ۽ جنجال ۽ ہلاس بہ کنت۔ مز نیں جہد ۽ گوشت ۽

پدیک کز چک مودیں کیمسٹے گوں وایں چماں پادا تک۔ آئی ۽ جست ۽ پپہ کتے ۽ تو

چے لوٹے؟! اسٹریزن ۽ پپہ دز بندی گوشت کہ آئی ۽ ردی ۽ پیرا فن ۽ گلا سے وارنگ

۽ مرگ ۽ انت۔۔۔ کیمسٹ ۽ پدا آئی ۽ راپاک گت ۽ جست گت۔ آئی ۽ گوشت کہ آئی

۽ دل ۽ جگر بن انت ۽ پیرا فین ۽ زہر ۽ اے دمان ۽ آمان ۽ مرنگ۔ کیمسٹ ۽ یک

زندیں کتابے کش ات ۽ آئی ۽ تاک لیٹینان گت انت۔ پدا دگہ کتابے کش ات،

بلئے وہدے پچی آئی ۽ ٹپ ۽ نہ کپت گڑا پپہ زہر کنکی گوشت۔۔۔ ”شما پچی سر پد نہ

ہے۔۔۔ شمنے دل ۽ کیمسٹ مردم نہ انت۔۔۔ شب ۽ چارنج ۽ پشی ۽ کچک واپ انت

بلئے تچان ء کائے۔۔۔ تراڈاکٹر ء کراروگ لوٹیت۔۔۔“ اسٹریزن سرپد بوت کہ
 نوں آمرتگ۔ آپداوتی لوگ ء رہادگ بوت۔ آئی ء دل ء جبین ء ہواردپ سچگ ء
 ات۔ ہردمان ء آئی ء راوتی موت دیم ء ظاہری ء دیست۔۔۔

آلوگ ء واتر بوت۔ کاگدی چنڈے ء سرانہشتہ گت کہ کس منی مرگ ء
 ڈوبہ دار نہ انت۔ پدا آوتی نپاد ء سراوپت۔۔۔ چادرے پردات۔۔۔ بلئے تاں سہب ء
 آئی ء راواب نیاتگ ء وڑوڑیں حیالاں آئی ء آہار جتگ ات۔ آیوکا ہے خیال کنان
 ات کہ آئی ء قبر چون بیت ء آئی ء قبر ء سرا سبزیں کاہ رُ دانت ء مُرگ کانت ء وٹس
 توار کش انت۔۔۔ بلئے سہب بوت تاں آزندگ ء سلامت وتی تحت ء سرانشتگ ء
 گوں داشینکاء مجلس ء ات!

ہما مردم کہ صاف ء پلگاریں زندگوازین انت آہاں زہر کار نہ کنت۔۔۔
 بچار من مرگ ء کنڈگ ء اتوں بلئے بچارچہ سکلیں جاور ء رکت اتوں۔ آیوکا
 منی دپ سچگ ء انت ء گٹ تش آرگ ء انت۔۔۔ دگہ پچی۔۔۔ اے بزاں کہ منی
 پلگاریں زندہ نشانی انت۔۔۔“

”ناں۔۔۔ چونہ انت۔۔۔ ہوگ۔۔۔ ناہار۔۔۔ گوں من ء دغا بوتگ۔۔۔
 ہما مردم ء دکان ء من پیرافین زرتگ، اے نقلی انت۔ اصلی نہ انت، ہر کس منی
 وڑیں ناکس، بزرگ ء گاریں مردم ء رد دنت۔ تراا نچش حدابہ کنت کہ منی گوں
 بوٹگ ء انت۔ ظالم۔۔۔

آہے وڑاکیان ء ٹرنڈان بوت۔۔۔

دُشمنیں مرد (Enemies)

ضلعی ڈاکٹر کیریلوف (Kirilov) ءیک بچے ات کہ آئی ء نام آندری ات۔ مروچی بیگاہ ء نہہ ء دہ بج ء وداں ڈیپتیریا (Diphtheria) (خناق) ء ناڈز اہی ء بیر ان بوت۔ ڈاکٹر ء زال ء وتی یکیں بچ ء بیر انی ء غماں وتی مُرتگیں چک ء امبازاں زرتگ ء نشتگ ء زار جنان ات کہ ناگتہ دروازگ ء ٹکگ ء توار ء آگڑینت انت۔۔۔

گس ء ڈزستیں کارندہ ء نوکر موکل دیگ بوتگ ات انت پرچا کہ ہے ترس ء اے شو میں ناڈز اہی خناق دگرے ء مہ گپت۔ ڈاکٹر ء دست کار بولک ء تر ات انت۔ آئی ء واسکٹ ء بٹن پچ ات انت، دیم ءے تر ات۔ کوٹ ءے گورانہ ات۔ آتچان ء دروازگ ء پچ گنگ ء شت۔۔۔

لوگ ء در ء دپ ء یک مردے اوشاتگ ات، تہاری ء آئی ء قد ء بالاد ء زانگ گران ات۔۔۔ البتہ آئی ء دبو کہ جتگ ات۔ نیم بالاد ء مز ن دپ ء دیمیں مرد کے ات، آئی ء دیم زردی تہاری ء پیدا اور ات۔۔۔

”ڈاکٹر صاحب! لوگ ء انت؟“ در آمد ء جُست گت۔

”ہو! من ہدا اوں؟“ کیریلوف پسہ دات۔ ”چے کارے؟“

”ہو! بازوش بازوش۔ منی بحت انت کہ شماوت منی دیم ء ات“ در آمدیں مرد ء گلے چت، آئی ء زوت زوت ء وتی دست شہاؤرت ء ڈاکٹر ء دست گپت انت ء زور ء پڑیتک انت۔۔۔ واجہ! باز شرت بوت کہ تئی جند من ء دپ کپت۔۔۔ من ء تو پچار وکاں۔ تو بگندے من ء زانے، منی نام ایبوگن (Abogin) انت ء من ء تو

گرماگ ء دُچار کپتنگ ات انت۔۔۔ بلئے حُدائی ء نام ء منی ہمرائی ء بیائے
گوں۔۔۔ بچار واجہ اماں مہ کن کہ منی زال سک ناڈڑاہ انت ء من ء گاڑی گون
انت۔۔۔“

چہ مرد ء گپ ء تزان ء سُر ء پُراں انچو در ابوت کہ آسک اشاپی انت انچو
کہ مردے ء لوگ آس ء بُن انت، یاہڑ کہی کچکے ء تاجینتنگ۔ آپہ زور وتی تستگیں
ساہ ء داران ات ء تیز ء اشاپی در اتلگیں لبزیاں داران ات۔۔۔ ہے ڈول ء یک تچک
ء دمبُر تلگیں زہگے پہ بے پروائی گپ ء بہ بیت۔ انچو کہ مردے ترس ء پیر زگ انت
ء لشکرے رندے کپتنگ ء پہ گنوکی گپ آئی ء دپ ء در آہاں بہ بنت۔۔۔ آڑوت
زوت، بے پروائی یکپارگی دُڑاہیں لبزیاں گڑاں ء کشاں بہ کنت۔

”من یکبرے ہے شک ء پگر ء تہاگار بوتوں کہ بگندے من گوں شما
دوچار مہ کپاں۔ پمشکہ پہ اشاپی اتکاں۔ زوت کن واجہ وتی ساماناں بزور۔ گاڑی تیار
انت۔ دیر مہ کن۔۔۔ قربانوں۔۔۔ بلئے کن۔۔۔“

اے وڈ بوت کہ الیگز نڈر سیمیونچ پاپکنسکی ماں لوگ ء اتلگ ات ء ماچاہ ء
ورگ ء دگوش اتیں۔ تو بگندے آئی ء پچہ کارے۔۔۔ ہے گند ء نند ء تہاناگتہ منی
زال ء وتی دلبند گپت ء داشت ء پشتکائی ء کرسی ء کپت۔ ما آئی ء راجست گت آئی ء
دلبند مُشت ء لگاشت، ہوش ء آرگ ء امونیا (Amonia) بُودات، آپ پر رتک۔
بلئے آآنچش ایر بوت کہ مُرتگ۔۔۔

من ء شک انت کہ اے اینیوریزم (Aneurysm) ء (حونی رگانی پراہ
بونگ ء تزگ) ناڈڑاہی انت ء ہے ناڈڑاہی ء آئی ء پت مُرتگ ات۔۔۔ بہ رواں
واجہ! دیر مہ کن۔۔۔ کیریلوف ء ایوکا آئی ء گپ گوش داشت انت ء دگہ پچی نہ
گوشت۔ انچش کہ آروسی زبان ء نابلد انت۔۔۔

بلئے پدا ابو جن وتی زال، آئی ء پت، پاپکنا سکی ء نام گزان کُت انت۔ گُرا
 ڈاکٹر ء وتی سر سُرینت ء نر میں گالوارے ء درائینت!
 ”من ء پہل کن۔ من ڈن ء دراتک نہ کنناں۔ پنچ منٹ نہ بیت کہ منی
 زہگ بیران بوتگ۔۔۔“

”اے وڑ بوت کنت۔۔۔“ ابو جن یک گامے پد کنزرات ء نُرندگ
 ء بوت۔۔۔ ”او حُدا! اے چونیں شو میں ساعت ء روچے بوت۔۔۔ سکیں نہ وٹیں
 حالے۔ نہ وٹیں وهدے۔ چون بچار! دو نگیگیں جاور حال۔۔۔ کپارگی بگندے۔ ححت
 ء۔۔۔“

ابو جن سک نگیگ بوت۔ آئی ء دروازگ ء کڑی گپت ء وتارا کمک دات
 آئی ء سر جہل ات ء انچس سر بتگ ات کہ نزانٹ ءے چے بہ کنت۔۔۔ چدا بہ روٹ
 یا ڈاکٹر ء مٹت ء زاری بہ کنت۔۔۔

گڈی ء آئی ء ڈاکٹر ء آستونک گپت ء کشان بوت۔۔۔ ”ڈاکٹر صاحب حُدا
 ء دوستی منی گپ ء باور بہ کن۔۔۔ من زاناں کہ تئی جاور ڈن ء در آہگ نہ انت۔ بلئے
 حُدا زانت کہ من سک بے وس ء بے واراں۔ دگہ چے بہ کنناں۔۔۔ نہ دگہ ڈاکٹر
 وطیسی ہست۔ کئی در ء برواں۔۔۔ تو منی یکیں اوست ء امیت ءے۔ حُدا ء دوستی ء
 من ء جواب مہ دے۔۔۔ منی جند نہ انت پہ مریض ء بچار!“

کیر یلوف ء ہیچ پتہ نہ دات۔ سکیں بے تواری ءے تالان ات۔ آئی ء پشت
 پرگت ء وتی لوگ ء مجلس ء نیمگاء بے تواری، بے بز مش ء ر ہادگ بوت، آئی ء اے
 جبر ء پرواہ نہ داشت کہ در آمدے در ء دپ ء اوشتوک انت۔ نندگ جاہ ء کوٹھی ء
 تاموری ات۔ بے روکیں چراغ ات انت۔ ٹیبل ء سر از نڈیں کتا بے ایرات، آئی ء
 پہ بے گوانک ء ارمانین چسے چارات انت۔ اے وهدی آئی ء دل ء دماغ ء نہ واہگے

ات، نہ اُمیتے ات ءنہ کہ چیزے ء حیال آہگ ء ات۔ آہورک ات۔ نندگ ء کو ٹھی
 ء تہاروزرد ء روژنائی ء بے تواری ء آئی ء غم ء اندوہ گیشتر کُت انت۔ آوہدیکہ وتی
 وانگ ء کو ٹھی ء پُترت گڑا تہاری ء آئی ء وتی راستیں پاد گیشتر چست کُت تاں کہ
 چوکاٹ ء ڈیک مہ وارت۔ آئی ء دروازگ دز موش کُت ء گپت، انچش کہ آوتی جند ء
 بالاد ء بابت ء یک بے گمانی ءے آماج انت۔ یادگہ مردے ء لوگ انت آزانگ ءنہ
 انت یا مردے اولی رند ء تزند آپ وارتگ ء بے سہانت۔۔۔

کتابانی الماری ء شمگ ء یک روژنائی ء شہے پیداک ات۔ ایشی ء ہوار
 ایتر (Ether) ء کاربوک (Carbolic) ء بوتالان ات۔ اے دُراہ چہ دیگی وپسگ
 ء کو ٹھی ء پیداک ات انت۔ ڈاکٹر ہدا ٹیل ء دیم ء کرسی ء سرا بے گومی ء نشت
 ۔۔۔ بزاں انچش کہ آئی ء بالاد بک ات۔ آئی ء چم دیم ء زندیں کتاباں بیچارگی سک
 بوت انت۔ گوشے واینگ انت ء پدا دمانے ء پدپاد اتک ء وپسگ ء کو ٹھی ء
 پُترت۔۔۔ وپسگ ء کو ٹھی بے بز مش ء تواریت۔ انچش کہ ادا یک ہیر پے اتلگ
 ات ءنوں ہرچی وتی جاہ ء پے بے تواری ء کپتنگ ء ایر انت۔۔۔ میانجی ء یک موم بتی
 ء بدان مدانین روژنائی تالان ات کہ آئی ء چپ ء چاگرد ء گپڑے بوتل، بکس ء
 درمان شنگ ء شانگ ات انت ء ٹیل ء سرا چراغ روک ات ء آئی ء سیاہیں روژنائی
 سہمیں کو ٹھی ء شنگ ات۔ تاک ء دپ ء پلنگ ء سرا یک بچکے وپنگ ات آئی ء چم پچ
 ات انت ء دیم ء دزوشم ءے عجب ات۔۔۔ آنچو دار ء دار ایرات، آئی ء چم پچ ات
 انت، بلئے انچش کہ ایر روان ء سر ء شنگ ات انت۔ مات آئی ء کش ء جہل ء نشتگ
 ات ء آئی ء میت ء سرا جہل ات۔ بے تواریت۔ بلئے آئی ء نندگ ء بچک ء سرا جہلی
 ء ہے پد رات کہ آئی ء وتی چک کٹ ء کتگ ء انچش واب گیجگ ء انت کہ چپ ء
 چاگرد ء مہ گڑتیت ء آئی ء آرام مہ پز شیت۔۔۔

پلنگ ۽ چادر، کسانیں رزان، پینٹ ۽ برش، چمچہ ۽ کاشک ۽ چون ۽ وٹس
 اسپتیس آپ، ہرچی اینگو آنگو کپتنگ ات انت۔ نہ وٹس بوئے تالان ات ۽ ہرچی
 وتی جاہ ۽ کپتنگ ۽ بے تواری ات۔۔۔

ڈاکٹر وتی زال ۽ نژیک ۽ اوشتات۔ آئی ۽ یک دستے وتی شلوار ۽ کیسگ ۽
 ات ۽ چم ۽ وتی بیر انیں چک ۽ سک داتگ ات انت، آئی ۽ دیم حُشک ۽ آزرگ
 ات، دگہ پچی ناں آئی ۽ ارس رچان ۽ آئی ۽ ریشان ترکنگ ۽ ات انت۔ آگزیوگ ۽
 ات۔۔۔

کوٹھی ۽ تہا آڈولیس زار ۽ پریاتی مرگ ۽ موتک ۽ ندرگ نہ ات۔ مات ۽
 بے تواریں نندگ ۽ پت ۽ بزگیں اوشتگ، مرد ۽ دل ۽ کپ کنگ ۽ بازات انت۔
 بلئے اے غم ۽ اندوہ اے ندرگ مردمانی غم ۽ پیم ۽ نہ ات کہ اے مات ۽ پت پہ وتی
 یکیں بچ ۽ مرگ ۽ گندگ بوت انت اے ڈولیس ندرگ ۽ تواریں ساز ۽ زیمیل ۽ ایشنگ
 بوت کنت۔ اے سادگی جلوہ ناک ات۔ مرد ۽ جان زار ۽ پریات ۽ نہ ات انت۔
 اے چک ۽ روگ ۽ غماں، ہوار آ اے جبر ۽ ہم سہی ۽ سرپدات انت کہ نوں آہاں
 دگہ چک بوت نہ کنت۔ ڈاکٹر ۽ عمر چل ۽ پنج سال ات، آئی ۽ تیوگیں مود اسپیت
 ات انت ۽ پیر مرد ۽ دزوشم ۽ ات، وہدیکہ زال ۽ عمر ہم سی ۽ پنج سال ۽ سر بوتگ
 ات۔ آندری یکیں بچ ۽ گڈی زہگ ات۔ اے ڈراہیں تہلیں راستی ات انت ۽
 کیریلوف ۽ آئی ۽ زال شری ۽ سرپدات انت۔

ڈاکٹر ۽ دل ۽ تہا اے ڈولیس غم ۽ ساعت ۽ یک روحانی آسودگی ۽ ات
 بلئے آئی ۽ زال چش نہ ات۔ پنج منٹ ۽ اوشتگ ۽ پد آپد ادومی کوٹھی ۽ شت کہ ہمودا
 ذراجین صوفہ ۽ ایرات۔ آدیمتر اچہ بورچی ۽ گوست ۽ ڈن ۽ پیٹر گاہ ۽ نیمگادر کپت

تاں آئی ء ہما مزن دپ ء دیمیں مرد گوں دبو کہ ء اسپیت اسپیت ء اوشنگ ء
 دیست۔ ایوجن ء گینسار تے کش ات، ”شرواجہ۔ گڑا بروان ء۔۔۔“
 ڈاکٹر ء وتی ہوش بر جاہ گت ء آئی ء چم سک دات انت۔ ”چے لوٹے! من
 ترا پیسرا گوشنگ کہ اتک نہ کنناں“

آئی ء پتہ دات، چونینے؟ ڈاکٹر صاحب! منی دلے سنگے نہ انت۔ من زاناں
 کہ تئی سر اچے گوزگ ء انت! من شتر سر پد آں۔“
 ایوجن پہ دستبندی گوشان ات! آئی ء دست دیم ء دبو کہ ء ایر گت
 ء گوشت، ”بلئے حد ازان ت کہ اگاں منی چند ناڈز راہ بوتیں دگہ جبرے ات۔ بلئے منی
 زال مرگ ء انت، اگاں تو آئی ء پریات بہ اش کتیں ء آئی ء زردیں دیم بہ دیستیں
 گڑا ترا منی گوشنگ پکار نہ بوتگ ات۔۔۔ حد ازان ت من ہے دل ء وش اتوں کہ تو پہ
 روگ ء حاترا تیار بوتگ ء پیدا ک ء۔۔۔ ڈاکٹر وہد نیست! برواں۔ من تئی ہر
 ڈولیں خدمت ء تیار آں۔۔۔“

”من اتک نہ کنناں“، ڈاکٹر کیر یلوف ء پتہ دات ء دیم ترینت ء دیوان جاہ ء
 کوٹھی ء رہادگ بوت، ایوجن آئی ء رند ء کپت۔۔۔ آئی ء آستونک ء گپت۔۔۔
 ”تو غماں دو چار ء، من سر پد آں بلئے من شمارا پہ دنان ء دردیا انچائیں
 سر ء سو بے ء حاترا برگ ء نیاں بلکنہ یک مرد مے ء ساہ ء رینگ ء گوشنگ ء آں۔“
 آسر جمی ء یک پنڈوکے ء پیم ء ممت کنان ات۔

”زندگی چہ مرگ ء غم ء گیشتر انت۔ بیا واجہ۔ ہمت بہ کن۔ تو با مردے
 ء۔ انسانی مہر ء حاترا۔۔۔“

”انسانیت! ایٹی ء نام ء مہ گر۔ بل اے گپاں۔ منی چند پڑیشنگ ء ژند
 انت۔“ کریلوف ء پہ نہ وشی درائینت۔ ”من ترا دز بندی کنناں کہ انسانیت ء نام ء

من ء مہ بر۔۔۔ اے چے گپتے۔ منی چند پاد اتک ء اوشات نہ کنت۔۔۔ منی چند
 اے وہدی ناڈزہ انت۔ ہیج کس من ء برت نہ کنت۔ من وتی جنین ء ایوک میل کت
 نہ کنناں۔ ہجیر نہ کنناں، ہجیر۔۔۔ نا۔ نا۔ نا۔۔۔“ کیریلوف ء وتی دست چک ات ء
 پدی نیمگ ء تتران بوت۔۔۔ ء۔۔۔ نوں من ء ہیج نہ گوشے،“ آئی ء آبیہار دیان
 ء گوشت۔ من ء پہل کن۔ قانون ء نمبر XIII ء ادا منی سرالازم انت۔ تو من
 گر ان کت کنتے بیابہ گر منی کالر ء بہ گر ء من ء گر گر کنان کن۔ ہرچی تئی دل لوٹیت بہ
 کن بلتے منی چند شر نہ انت من گپ کت نہ کنناں۔۔۔ من ء پہل کن۔۔۔“

”اناں ڈاکٹر من کنتے آں کہ ترا گر ان بہ کنناں! تو اے ڈولیس گپ مہ کن“
 آئی ء پدا ڈاکٹر ء آستونک گپت، ”من ء قانون نمبر XIII ء ہیج پرواہ نہ انت۔ من ء
 چشیش طاقت نیست۔ تو کائے یانیاے۔۔۔ حد اترا سلامت بہ کنت۔ بلتے پہ زور نہ
 گوشاں، تئی واہگ نہ انت بلتے تو ت اے چیز ء مارات ء زانت کنتے۔ یک ورنائیں
 جنینے مرگ ء انت۔ تو وتی چک ء بیرانی ء گپ ء کنگ ء ءے۔ گر انوں کنتے منی
 پریات ء اش کت کنت اگاں تو گوش نہ دارے؟“ چہ زیادہیں جو زگاں ایوجن ء
 توار لرزگ ء ات، اے لرزوکیں توار آئی ء دپ ء لبز اں گیشتر ٹپ ء کپت۔
 ایوجن پہ ایمانداری گپ ء ات۔ آئی ء دپ ء ہر لبز کمتری، بے روح ء بے
 وشبوداری ء اے لوگ ء مرتگیں چاگرد ء گیشتر ظلم ء زور اکی کنگ ء ات۔ ہمے ڈول
 ء گوں ہمازلبول ء ہمے حساب بوئگ ء انت کہ آمرگ ء دیمپان انت۔ آئی ء زانت
 کہ آئی ء لبز تزند انت بلتے وتی توار ء انچو گر ء دار کنناں ات کہ یک وڑے ء آئی ء
 لبزانی گوشگ پہ واز مندگی بہ بیت، انچو نرم ء ایمانداری ء کہ آئی ء تزندیں لبز اں
 ایر بہ بارت ء سماہم مہ بیت۔ ہمے واستہ گوشت کہ چہ لبز اں گیش آہانی گوشگ ء
 گالوار ء اثر گیشتر انت ہمے واستہ گوش انت کہ غم وشئی ء نہ وشئی ء شر ترین درشان

انت۔ مہرؔ محبت کنوک یکے دوئیؔ راہا و ہدؔ شترؔ سر پد بنت کہ آ بے تو اربنت۔
 مُر تگیں مردمؔ تزندؔ شوقین جبر کہ در آمدیں مردمؔ سرا بگندے اثر بہ کن انت
 بلتے آئیؔ جنوزامؔ چکانی سرا تشکیں اثر دور دات کنت۔۔۔

کیر یلوف بے تواریؔ اوشتا تگ ات، ابو جن گوں وت نُر ندگ ء ات۔
 کدی ڈاکٹری ء بے بہائیں کار ء توصیف ء ات کہ آپون پہ مردماں وتی
 واب آرام ء ہر چیز ء قربانی ء دنت۔ گڑا ڈاکٹر ء جُست کت۔۔۔
 ”تئی جاگہہ دُور انت۔۔۔“

”انناں ڈاکٹر صاحب۔ ہشت ء مُہہ میل ء گیش نہ انت! من تمر دیں اسپ
 آور تگ انت یک ساعتے ء گیش نہ روت۔ ترا ایو کا یکیں ساعت ء پداکاراں۔“
 اے گپ ء ڈاکٹر ء سرا گیشتر کار کت۔

آئی ء سرا ڈاکٹر ء قربانی ء انسانیت ء گپ ء انچو کار نہ کت۔ آئی ء دمانے
 خیال کت ء گینسار تے کش ات ء گوشت،
 ”شر! بروان!“

آدماں ء وتی وانگ ء کمرہ ء شُت ء گوں دزا جین کوٹے ء وا ترا تک۔ ایبو جن
 ء ساہماں گنٹ ء کپت۔ آئی ء چپ ء چاگرد ء مان چکرات ء دوئیں چہ لوگ ء در کپت
 انت۔ دروازگ ء ڈن تہارات۔ ڈاکٹر بُرز ء دزا جین مردے ات۔ آئی ء دزاج ء
 چٹکیں ریش ات انت۔ آئی ء پونز چو شاہین ء سُنٹ ء ٹسک ات۔ تہاری ء زانگ
 بوت۔ ایبو جن ء پتینیں دیم، نودر برانی وڑیں کلاہ ء زردیں دیم پد رات انت۔ آئی ء
 دبو کہ دیم ء اسپیت ات ء پُشت ء آئی ء دزا جیں موداں گار کتگ ات۔۔۔

”باور کن۔ تئی قربانی ء صد سلام انت۔۔۔“ ایبو جن ء نر میں گالوارے ء گوشت ء ڈاکٹر ء اسپ گاڑی ء سوار بوٹنگ ء کمک کنان ء گوشت، ”لوکا۔ بچہ!۔ ہر چنت تیز شُت کئے برو۔۔۔ زوت کن۔ اے شتریں مردے۔ مہربانی کن“

کوچوان چاڑ کہ ات ء سرگپت۔ بندات ء، لہنتیں لوگ ء بان ات انت کہ ہسپتال ء پیشگاہ ء راہ ء تالان ات انت۔ ہر نیمگا تہارونکی ات ایوکا ہسپتال ء ماڑی ء چہ شتریں روژنائی یک ء دودریگ ء درا بوت۔۔۔ اسپ ء گاڑی روان ات۔۔۔ سیاہ تہاریں ساہگ ات انت ہر نیمگا ٹینگ ء بو تالان ات۔ دز چکانی شاہانی توار ء گاڑی ء پادگانی چیسک چیسک ء توار کہ واپس کلاگ ء کانگیاں گڑینان ات انت۔ گوشے آہانی توار موتک ء ات کہ ڈاکٹر ء چک بیران بوٹنگ ء ایبو جن ء جنین نادڑاہ انت۔ پداراہ ء مزنین دز چک پدربوہان بوت انت۔ آہانی ساہگ ات انت کہ یک ٹوہیں گورمے ء سراکپان ات انت کہ روژنائی ء شہم ہم ظاہر بوت۔

اے دمان ء کلاگانی توار پُشت ء دُور گار بوت۔

کیریلوف ء ایبو جن بے توار ء نشنگ ات انت۔ ایوکا یکبرے ایبو جن ء دپ ء اے دانک دراتک انت۔ ”اے سکیں گرانیں ساعتے بیت کہ مردم کسے ء را اینچک دوست مہ داریت چش مہ بیت کہ آئی ء نزکی ء پد دُور روگ ء جتائی ء گمان بہ بیت۔“

ہے دمان ء کہ اسپ گاڑی دریاء گوازینگ ء ات گڑا آپانی چلنگ ء توار ء ناگتہ ڈاکٹر ء گپے ء ترانگ ء ترینت ء آئی ء سُر ات ء گوشت،

”گپ ء گوش دار! من ء پداروگ لوٹیت، یکبرے! من واترکایاں، من بس وتی ہمکار ء لوگ ء براں کہ منی جنین ایوکا انت۔ شہبزان ات!“

ایو جن ۽ ٻنڀي نه گوشت۔ گاڙي ڏوڪاني سراروان ات جا گهه ريك ۽ سنگ
 ات۔ کيريلوف ۽ پداديم تزينت ۽ کش بدل کت ۽ ٻه پيچاڙي آچارات انت بلئس کس ۽
 ٻنڀ نه گوشت۔ پشت ۽ استاراني مرمرانگن روثنائی ۽ دگ پڌر بوهان ات۔ بُرزيں بيد
 ۽ دزچک، تهاري ۽ گار بوهان ات انت۔ راستي پهنا ت ٿو هيں ٻڙي ات۔ چپيں نيما
 کوهاني رِدات، آهاني سربراماه دراتنگ ات ۽ جمبر اا چپ ۽ چاگرد کتگ ات۔ اے
 لهتیں روچي نوکے ات که سرجم نه ات ۽ ايشي ۽ روثنائی مُج ۽ جمبر اا گپنگ ۽ تهار
 کتگ ات۔ چپ ۽ چاگرد ۽ هم یک قدر تي نايتي ۽ ايتي ۽ تالان بوتگ ات۔ انچش
 که زمين هم یک بڙگيں ظلم آماچيں زالبولے ۽ وڙا ايوکا نشنگ ات تاں که وتي
 گوشتگيں وهڊ ۽ بجال به کنت۔ آهڙا ڏول گرماگ ۽ ياتاں دل ۽ داران انت ۽ زمستان ۽
 تزندی ۽ ٻنڀ پيم۔ گر ۽ دارکُت نه کنت۔ اگاں کسے اے وهڊ ۽ فطرت ۽ ندرگ ۽
 بچاريت گڙا آیک انچيں جهليں کورچاتے ۽ وڙا انت چه ايشي ۽ کيريلوف، ایو جن ۽
 ناتوا میں ماه رک ات نه کن انت۔ اے وهڊي اسپ گاڙي وتي منزل ۽ سر بونگي ات ۽
 دُستاں گيش ایو جن ناتا بهير ات۔ آئی ۽ سُر ۽ پُر، اے نيماگ ۽ آنيماگوت ۽ ليئينگ ۽
 کوچون ۽ کوپگ ۽ سربرچارگ ۽ هے پڌر کت که مردسک اشاپي انت که کدي بيت
 گاڙي به داريت ۽ آتچان ۽ دور به کنت ۽ لوگ ۽ تهه ۽ حال ۽ به گيپت که جن چتور
 انت۔ وهڊيکه آئی ۽ دومي منزل ۽ دريگ روثنائی ۽ ديست گڙا وتي دم ۽ داشت ۽
 درائينت۔۔۔ ”اگاں بدیں جاوے بوت گڙا مني زندگي هلاس بوت“ آگوں ڏاکڙ ۽
 لوگ ۽ پترت۔ آپه بے قراري وتي دوئيں دستاں لتاران ات، یک بے گوياکي ۽
 لوگ ۽ تهاتالان ات۔ بزاں که هرچي وتي جاه ۽ شر ات۔

”هرچي حير بيت“ آئی وتي دل ۽ را تسلا دات ۽ گوشت، لوگ ۽ تهه ۽ ٻنڀ
 وڙيں توارے نيست ات۔ ٻنڀ مردمي چڙ که ناں پاد بزمشه ات۔ گوشتے مردم واب

انت۔ ایو کا دریک ء روژنائی ء۔۔۔ نوں ڈاکٹر ء ایو جن یکے دومی ء شری ء گندگ ء
 ات انت کہ یکوئی تاں تہاری ء یکے دومی ء تو اء ابید نقش ء بالاد ء بے سہات انت۔
 ڈاکٹر بالاد ء برز ء کمپ ات۔ آئی ء پوشاک چل ات انت۔ پمشکہ جوان درانہ ات۔
 آئی ء دیم عمیگ، ناوش ء زہر ء زبریں مردے ء نشان دیگ ء ات۔ آئی ء ذرا جلیں
 پوز ء چمانی تہا بیگانگی ء بیزاری ء درشان پدّرات۔ آئی ء سر ء کش کٹیبتگ ات،
 مود اسپیت ات انت۔ تنکس ریش ہم دُراہ اسپیت ات انت کہ آہانی نیامچی ء آئی ء
 زنوک پدّرات۔ آئی ء جان ء پوست ء زردی ء مانشاتنگ ات ء اے دُراہ یک
 تہرے ء سالانی غربی ء نشانی ات۔ انچش کہ آئی ء بحت حراب انت۔ چہ زندگی ء
 مردماں شزار ء بیزارات۔

آئی ء اے بزیگیں جاوے گندگ ء پد ہر کس ء باور بوت کہ اے جینے ء مرد
 انت ء وتی چک ء سراگز یوگ ء قابل انت۔۔۔

ایو جن قد ء بالاد ء جنات۔ آگندگ ء ڈڈ ء مزن سرگے ات، نرم ء نازک
 ات۔ پچ ء پوشاک ء صاف ء سسلہ ات انت۔ گاڑی ء توکا آئی ء کوٹ ء بٹن بستگ
 ات انت۔ ذرا جلیں مود ء نندگ ء گردگ ء وڑ ء ڈول شیر ء رنگ ء ات انت کہ آئی
 سینگ دیم ء دراتلگ ات۔ آئی ء گپ ء وش گفتاری ء ذرا جلیں مود ء سکارف ء جنگ
 ء مردم ء گمان بوت کہ زالبولانی وڑ ء رہندے دوست انت۔

آئی ء دُراہیں دروشم ء تہا چکی تُرس ء بیسے گندگ ء اتک۔ آئی ء چم برز ء
 کوٹھی ء یکوئی سک ات انت۔ پریشی ء آئی ء مزن مرسی ء ہمت کتر پدّرنہ بوگ ء
 ات۔۔۔

آئی ء پدیانکانی سر ء سرکپان بوت ء آئی ء دپ ء ہے دانک ات ”کہ خدا

حیرہ کنت۔“

ادا ہج مردمء تو ار نیست ات! ہج چڑکہ۔ آپیسرء بوت ء ڈاکٹر آئی ء رندء۔
تاں یک مز نیں اوتا گے ء پُترت۔ ادا یک پیانوے ایر ات۔ یک ٹوہیں فانوسے
لو نجان ات، اسپیتیں چادرے پراتے۔ ایشی ء پدیک کسانیں نندگی بیٹھکے ات کہ
باز ڈولدار ات ء روژنائی ء کسانیں بز مش پدِرات آنت۔۔۔

”شر ڈاکٹر صاحب! شما ادا دار بہ کن ات۔ من آہاں ساڑی کناں ء کایاں“
کیریلوف ایوکانشت۔ یک نوکیں در آمدیں جاہے ء کہ آئی ء ڈولدار ی ء
روژنائی ء بز مش ء تالانی بے مٹ آت۔ بلئے اے چاگرد آئی ء جاور ء بدل کنگی نہ
ات۔

آکرسی ء سرانشت ء وتی دستاں چارگ ء ات کہ کاربولک تیزاب ء تزندی
ء سوتلگ ات آنت۔ آئی ء چم کوٹھی ء اے کش ء آکش ء سک دات آنت گڑادیم ء
وانلن ء سازے دزتلگ ات۔ یک نیمگے دیوال ء جتگیں کلاک ء ٹک ٹک ء توار ات
وہدیکہ دیم پہ دیم ء گرک ء حشکلیں پوسے ات کہ مانچیتگ ء گوات داتگ ات،
گوشے ایبو جن ء جند انت۔۔۔

بے توار ی ات۔۔۔ کے کش ء کوٹھی ء یکے ء اُقارگ ء بُرزیں توارے
اتک۔ بلئے ایو کا یک الماری ء شیشگ ء در ء پچ بونگ ء توار بوت ء دگہ ہج۔۔۔ ہج
منٹ ء تاں کیریلوف ہما دوار ء ات ء وتی سُنکلیں دستاں چاران ات پدا آئی ء چم
چست گت ء ہما دروازگ ء چارگ بناگت کہ ایبو جن چمو داں شتگ ات۔ دروازگ ء
آدیم ء ایبو جن اوشاتگ ات۔ بلئے آمر دنہ ات کہ چداں شتگ ات۔ گوشے آئی ء
سرء ہوش گشتگ۔ گنوکی ء کپتنگ ء وتی جندء جان ء بالادء کپتنگ ء ترس نیمے ء آماج
انت۔ آئی ء جان، دپ ء دیم، لُنٹ ہرچی لرزان ات۔ آئی ء چم ارسنگ ات آنت ء
چمانی تہا بڑگی ئے پدِربوہان ات۔۔۔

ایبو جن ء کوٹھی ء تہا پادا ایر کت انت۔ دوئیں دست مُشت گت ء زور ء
جت انت ء پہ گزیوگی تو ارے ء جہل بوت ء گوشت۔۔۔ ”آشت۔۔۔ آئی من ء
دغادات۔ شت۔۔۔“ آئی ء لبر دغا پہ زور ء گوشت۔۔۔ ”آئی وتارا ناڈراہ کت ء
من ء ڈاکٹر ء آرگ ء راہ دات ء وت گوں مسکر اباز پاپکنسکی ء جست ء شت۔۔۔ یا
خدا۔۔۔“

ایبو جن دیمتر اتک، آئی ء ڈاکٹر ء دست گیت ء وتی چمانی سرا ایر کت ء
گزیوان ء زار جنان بوت۔ ”شت، جست۔ من ء یلہ ء کت۔۔۔ یا خدا۔۔۔ یا
خدا۔۔۔ اے وڑا پرچا کت ء۔۔۔ اے وڑیں بدی، بد معاشی ء شیطانی طرز پرچا؟؟
اے ڈولیں سیاہ ماری ڈنگ پرچا؟ منی بدی چے ات۔ چیا شت ء؟ آئی ء چمانی
ارسان ریچک ء ات انت۔ ایک پاد ء سرا اوشتاگ ء پہ گنوکی برے یک نیمگے ء شت
ء اتک۔ اے وہدی آئی ء لگیں کوٹ، تنکیں شلووار، بارگیں پاد ء زنڈیں سرگ شیر ء
چہرگ ء جنگ ء ات۔۔۔

ڈاکٹر پہ پریشانی ء زہری ء پاد اتک ء ایبو جن ء چاران ء گوشت ء!

”اینگو بو۔۔۔ تئی مریض کج انت؟“

”ناڈراہ۔ ناڈراہ!“ ایبو جن ء پہ گزیوگ ء کندگے درائنت۔ آسر بتگ
ات ء گرک ء وڑا گردان ات ء دست ء مشت ء گوات ء تہا شہاران ات۔۔۔
”آسل، جادوگر، دیم سیاہے ات۔ چہ شیطان ء دہ سری دیم ء ات۔ آ من ء ہمے
واستہ دیم دات کہ وت گوں، ناہاریں، جم جہل ء بہ جہیت ء بہ روت۔۔۔ او خدا۔ شر
ترات کہ بہ مُرتیں۔ گوں من سنگ نہ بیت۔۔۔“

ڈاکٹر پاد اتک۔ آئی ۽ چماں سیاہی آؤرت۔ آئی ۽ چمانی ارس گلگل بوت
انت ۽ آئی ۽ ریش ۽ چپ ۽ راست ۽ سُراں بوت انت کہ زہر ۽ آئی ۽ وتی دنمانانی
جاہگ بناکت۔

”سر ۽ ہوش کن تو چونین گپ کنگ ۽ ۽؟“ آئی ۽ یہ ہمت ۽ جو زگ
جست گت، ”منی چک مرتگ ات، منی جن لوگ ۽ غمانی اولاک ات۔ منی جان ۽
طاقت ہلاس ات۔ سئے شپ ۽ پمن واب حرام ات، ۽ ادا من ۽ پرے حاترا
لوٹا مینگ ۽ بوتگ کہ تئی شو میں تڑن ۽ پریا تاں ندارگ بہ کنناں ۽ گوں من نہ چو
بوتگ ۽ نیکیہ بوت کنت۔۔۔ وتی ہنر بازی ۽ یلہ کن۔۔۔“

ایو جن ۽ وتی مُشت کنگیں دست پچ گت ۽ چہ آئی ۽ کز چکیں زر ۽ نو ۽ بُن
۽ کپت۔ پدا آئی ۽ گوں وتی پاد ۽ نوٹ ۽ را انچش لگت جت کہ لولو کے کُشگ ۽ انت۔
”من ۽ حُدا ۽ نہ واہ ات۔ من نہ زانت کہ چش بیت۔۔۔ من ۽ شومی ۽
جت۔ آئی ۽ دنمان گوں زور ۽ نچینت انت ۽ مُشتے دیم ۽ جنگی گت۔

”من زانت کہ آچشیں کُرا لے بیت۔ چُشیں کوٹکے بیت۔ ہر روج اتک
ہے لوگ ۽ نان ۽ وارت بلئے نمک حرامے در کپت۔ مروچی منی کوری ۽ بچار کہ
آئی ۽ بندیں گاڑی نہ چارات کہ پرچا اتلگ؟“

”من بچ سر پد نہ بوتگ ۽ آل“ ڈاکٹر ۽ ٹرنڈ ات۔ ”من زاناں! پچے
بوتگ ۽ انت۔ تراناں مردم ۽ قدر ہست انت ۽ نہ مردم ۽ غم ۽ اندوہ ترا کار کنت۔
اے منی زندگی ۽ اولی برانت کہ اے وڑیں کارے بوتگ کہ گوں مردے ۽ اے
ڈولیں مسکرائی کنگ بہ بیت۔۔۔“

ایو جن ۽ دپ ۽ توار بند ات بلئے آئی ۽ زانتگ ات کہ آئی ۽ ڈاکٹر سک کم
شرف کنگ۔ حجاتی ۽ آئی ۽ وتی کوپگ سُرینت انت۔ دیم ۽ کرسی ۽ تھا ایر بوت۔۔۔

”اگاں ترا منی بدل ء دگرے دوست ات شر!“

”گڑا اے ڈولیس بد ذاتیں ہنر پر چا؟“

ایبو جن ء پھ گڑیوگی چمے گوشت!

”ایشی ء مقصد جی انت؟ اے جبر ء تو چون ثابت کُت کنئے؟ من ترا چے

کتگ ات۔ ڈاکٹر منی گپ ء گوش دار“ آئی ء دیم گوں کیریلوف ء کُت ء

دراہینت۔۔۔ ”تو منی گواہ ء۔ من ہچ گپ چے تو چیر نہ دیاں من اے جنین ء را

سک دوست داشتگ۔ آئی ء مہر ء غلام جوڑ بوتگوں۔ من ہرچی پہ ایشی ء قربان کتگ

من وتی عبادت، وتی ساز ء زمیل ہر شوق ایشی ء حاترا بباتگ۔ من گوں وتی

مردماں پہ ایشی ء جنگ کتگ۔ وتی مات ء گوہار یلہ داتگ انت۔ منی آئی ء را پچی ء کمی

نہ داتگ ء پچی ء واستہ نہ تلوسینتگ۔ آئی ء ہر تماہ پیلو کتگ۔ گڑا اے ڈولیس

ریسینگ؟ آخر پر چا؟ گڑا اے ڈولیس کست ء کینگ ء سبب چے؟ اگاں آئی ء را گوں

من محبت نہ ات۔ گڑا پر چا ڈرستانی دیم ء درشان نہ کُت ء؟ ہرچی گؤشنگی

ات۔۔۔ دیم پہ دیم بہ گوشتیں۔۔۔“ گوں ار سیگیں چمان آئی ء تیوگیں جان لرزگ

ء ات۔ وتی دل ء رازاں ڈاکٹر ء دیم ء ریچگ ء ات۔ آگوں گرم جوشی ء تزان کنان

ات۔ آئی ء دست دل بند ء ایر کتگ ات ء وتی ذاتی دل ء ڈراہیں رازاں ڈاکٹر ء دیم ء

تالان کنان ات۔ آئی ء ہچ پگر نہ ات کہ آئی ء راز دراہان انت بلکنہ آئی ء دل ء بار

ارزان تر بوہان ات کہ یک وڑے ء آئی ء دل سُبک بوہان انت ء ایک ء دو ساعت ء

گیشتر گپ بہ جنت۔ گڑا اگتہ شر تر انت کئے بزانت کہ ڈاکٹر یک ہمدردیں سنگتے ء پیم

ء آئی ء غم ء شریدار بہ بیت۔ بلئے اے وڑ نہ ات۔ ہر دمان ء ڈاکٹر ء دیم ء سکیں نہ

وشی ء پد ر بوہان بوت۔ بلئے آئی ء صبر ء اوپار ء اوتاگ ہما و ہد ء سست و ہدے کہ

ایبو جن ء یک شر رنگیں عکسے دستاں کُت ء آئی ء را پیش داشت کہ بچار ڈاکٹر صاحب

مردم باور گت کنت کہ اے ڈولیں جنکے مردم ء دغادات کنت ء گوں دگرے ء
تجیت ء روت گڑا ڈاکٹر ء جم سہر بوت انت ء آئی ء پے زہر کنکی درائنت۔۔۔

”اے چے گیاں! من ء گوں تئی قصہ ء چے کار۔۔۔“ آبراز گپت ء گوں
زور ء ٹیبل ء رامشتے جت: ”من ء گوں اے بے سر ء پادیں راز ء جہراں چے کار؟ تو
کے ء کہ من ء اے ڈولیں کم ذاتیں گیاں کنسے؟ تو کجام بستار ء من ء ادا آورتگ ء
ذلیل کنگ ء ءے؟ انگتہ سیر نہ کتگ؟“

ایو جن کے پد کنزرات ء عجیبیں وڑے ء چارگ ء ات۔۔۔

”توبہ گوش کہ من ء ادا پرچا آورتگ؟“ ڈاکٹر ء دپ بند نہ بوت آئی ء ریشانی
زنوک لرزگ ء ات من ء گوں تئی سور، عاشقی ء اے قصہاں چے سیادی انت؟ من ء
تو تئی مسکرا ء نشانگ پرچا جوڑ کتگ؟ تو بزائ ء تئی کار بہ زانت۔ پمئی ساز جن ءے شر۔
سروز جن ءے شر۔ پیانو جن ءے شر۔ وارنگ ء وارنگ چو گو، ہتگیں گزاند ء زڈبے منی
چے؟ بلئے دگہ مردم ء کم شرف کنگ ء آئی ء و ہد ء برباد کنگ ء ترا حق کئے ء داتگ؟
اگاں تو کسے ء عزت ء احترام ء گت نہ کنسے گڑا تئی ہوش ء سر ء بہ کن۔“

ایو جن ء دیم سہر ترات ء جُست ءے گت۔۔۔ ”من سر پد نہ بوتائ تئی

گیانی مقصد چے انت؟۔۔۔“

”منی گیاں اے وڑا سر پد بُو کہ ترا بچ حق نیست کہ گوں دگہ مردماں اے
وڑا مسکرا کنگ کم ذات ء بے بُنیں کارے۔۔۔ من یک ڈاکٹر ءے آل، من شپ ء
روچ کار کناں۔۔۔ تئی وڑیں مردمانی وڑانیاں کہ یک پرفیومے جناں، کہبگانی رندا
کتگاں کہ مردی کارے۔۔۔ وتی بدیں کاراں گوں دگراں، ہمگر بچ مہ کن۔ بلکنہ تئی
دل بہ گوشیت کہ انچش انت۔۔۔ بلئے ترا اے حق نیست کہ یک مردے ء غم ء
پریشانی ء گوں آئی ء توازہ بہ کن ءے۔۔۔“

”ایبو جن“، ڈاکٹر اے گپاں زہر گپت ء تزندى ء پسه دات۔۔۔ ”تو کئے کہ من ء اے ڈولیس گپ گوشے؟ تو چون ہمت کتگ؟“

”گڑ اتو کئے ءے کہ منى دڑا ہیں رنج ء غم ء سر پد بو نگ ء پدا ااتلگ ء وتى بے سرىں گپاں کنگ ء ءے؟“ ڈاکٹر گيشتر جذباتى بوت۔ آنى ء تزند ء تزند ٹيبل ء را مشتے جت۔۔۔ ”ترا چون اے حق ہست کہ یک مرد مے ء را آنى ء چک ء ميت ء ديم ء پاد بہ کنئے؟ مردم ء کلاگى جوڑ بہ کنئے؟؟ باریں؟“

ایبو جن ء پسه دات: ”تو وتى ہوش گار کتگ۔ اے وڑ شر نہ انت۔ منى جند کم پریشان انت زاناں؟“

”پریشانی؟“ ڈاکٹر ء گوں تزنى بچندے ء گوشت۔۔۔ ”اے وڑیں گپ مہ جن کہ ترا زیب نہ دنت۔ ہما لٹکھ ء پ ء بہ کن کہ ایر برت ءے بہ کنئے۔۔۔ خمینی مرگ ء بازىں ورگاں وتى وزن ء زرت نہ کنت پدا گوشى کہ من غمیگاں۔۔۔“

”بل اے گپاں۔۔۔ بے مراد!۔۔۔“

”ڈاکٹر صاحب! وتى قد ء بیجال مہ کن۔ ترا سبابہ بیت کہ تئى ڈولیس مردمانى انجییں گپاں کشت ء کوش بیت! سر ء ہوش کن۔۔۔“ ایبو جن ء زہر بزانز گپت۔۔۔

ایبو جن ء گشادى ء وتى دست کش ء کیسگ ء برت ء دونوٹ کش ات ء ڈاکٹر ء ديم ء چکل دات۔۔۔ ”دگہ باز جبر مہ کن۔ اے تئى فیس انت۔ وتى زراں بہ زور۔۔۔!“

”تئى چے بالاد کہ منى عزت ء گوں وتى زراں تور بہ کنئے؟“ ڈاکٹر ء ٹيبل ء سر ء زربن ء شتور دات انت۔ ”مردم ء عزت ء بدل کلدار بوت نہ کنت۔۔۔“

ایبو جن ء ڈاکٹر نون ديم پہ ديم اوشتاگ ء یکے دومى سر ازہر ء گوات گپتگ ات انت۔ ہر یکے ہمے سر پد ات کہ آنى ء بے عزتى بوتگ۔ اے ڈولیس زہر

گرگ، بے فائدگیں گپ، تزان، ایر جنگ، آہاں کدی نہ کتگ ات، نہ بوتگ ات، ناوشی، بے قراری، کساس یکے، تہا پہ کچ نہ ات۔ سکین نفرت، نا انصافی، کم شرفی، مارگ دوینان، چوطفے، نادان، گنو کے، پیم، ر بودگ کتگ ات۔۔۔

نہ وش بوئنگ مردم، رادائم، چہ یکے دومی، دُور کنت۔ برے برے عقل مندیں مردم، وتی غم، درد، ہمگر، نچی، تپاک بنت۔ بلئے آہانی تہا ظلم، نا انصافی، ناسرپدی، گیشتر ودان بیت۔۔۔

”ہرچی بُوت بوت۔۔۔ منی واتر روگ، بند و بست، بہ کن“ ڈاکٹر، پھ تزندى، گوشت۔۔۔

ایبو جن، ہما دمان، دیم، ایریں گھٹی جت۔۔۔ و ہدی کہ کس نیاتک گڑا آئی، پدا دوارگ گھٹی جت، زہر، زہر زمین، سردست کُت، گول تزندیں توارے، گالی، سرا کپت، مُردگیں توارے، بند بوت۔۔۔ یک مرد کے تچان، تہا پُترت۔۔۔

”کجا غرق ات شاد زست۔۔۔؟“ آوتی نوکر، سرازہر گپت۔ ”برو۔۔۔ زوت۔۔۔ پے اے واجہ کار، اسپ گاڑی، ساڑی بہ کن ات۔۔۔ دومی بندیں گاڑی، منی واستہ بچار، ساڑی بہ کن۔۔۔“

مردک واتر روگ، ات گڑا آئی، پدا بیہار دیان، گوشت۔۔۔ ”چہ مروچی، پدا شاد زست چداں ہلاس ات۔۔۔ اداد غاباز، لگورانی کار نیست۔۔۔!“

ایبو جن، ڈاکٹر پدا ایوک ات انت۔ اے و ہدی ایبو جن، زہر کتر بوتگ ات انت۔ آوتی پیشی رنگ، نرم تر بوتگ ات۔ آکوٹھی، اے کش، پر آکش، شت، اتک۔ سر، کیچینگ، ات۔۔۔ انچو کہ یک وڑے، و تارا گہتر، نرم تر کنگ، جُہد، انت۔ آئی، زہری ہلاس نہ بوتگ ات بلئے سر بر اہے پیش دارگ، ات کہ

آوٹھان انت۔۔۔ تاں کہ آئی ء دژ من ہے گپ ء بزانت کہ نوں نرم انت، زہرنہ
گپتگ۔۔۔

ڈاکٹر گوں یک دستے ء ٹیبل ء داران ء پاد اتک۔۔۔ آئی ء ایبو جن ء سر ء
چمشانکے دات آئی ء چمانی تہا یک ناوش ء دژ شکیس غمانی سیاہی ء پد رات۔۔۔ ایٹی ء
پیش آئی ء دگہ و شیں دژوشمے ات۔۔۔

وہدیکہ ڈاکٹر اسپانی گاڑی ء سوار رہادگ بوت۔ انگتہ آئی ء چمانی تہا وتی کم
شرنی ء مارشت ہلاس نہ بوتگ ات۔۔۔

تہاری ء مانشاتگ ات۔ نوکیں ماہ کوہ ء پُشت ء ایرشتنگ ات۔ استارانی دیم ء
جمبر انگتہ تالان ات انت۔ گاڑی روان ات ء آئی ء تہا چراغ ء روژنائی مر مرانک ء
تالان ات ء ڈاکٹر دیم پہ وتی لوگ ء رہادگ ات۔ ایوکا ایبو جن گوں وتی بے معنائیں
حال ء چیزاں پشت کپتگ ء جیڑان ات۔۔۔

سر جمیں راہ ء ڈاکٹر ناں وتی آندری ء حیال ء کپت ء نیکیہ غمز دگیں جن ء
فکر ء بلکنہ کیوئی ایبو جن ء اے لوگ ء مردمانی بابت ء پگر کنان ات۔۔۔ آئی ء پگر ء
تہانا انصافی ء مردمانی زور اکی ء ظلم ات انت۔۔۔

آ ایبو جن، آئی ء زال ء پاپکنسکی ء دژا ہیں مردمانی خدمت کنگ ء ات کہ
دُراہ اے ڈولیس ڈولدار، وش بُو ء روژنائیں لوگ ء نشتنگ ات انت۔۔۔ آئی ء دل ء
نفرتے رستگ ات۔۔۔ تناوہدے کہ آئی ء سر ء دردے زرت۔۔۔

آئی ء دل ء جہلانکی ء اے مردمانی حلاپ ء یک محکمیں سزائے پکائی ء
ہیتنگ ات۔۔۔ وہدگو زیت۔۔۔ کیریلوف ء غم ء اندومانی ٹپ دُراہ بنت بلتے ہما
سزائے نا انصافی ء مردم ء دلانی بے نہادی، چہر گار نہ بنت ء تاں کہ آقبر ء بہ روت آئی ء
دل ء نقش بنت۔۔۔

کشتنکا (Kashtanka)

کساں سالیں بلئے نسل ء کم ذاتیں کچکے، بوریں رنگ ء ذرا جییں ٹوہیں بالاد ء
 کسانیں پاداں چہ وتی واہند ء سستگ ء گار بوتگ ات۔ آسٹک ء لمب ء پکانیں
 مردمانی راہ ء سربر ء پھنیمگے گنوکی تچان ات کہ وتی واجہ ء دربہ گیجیت۔۔۔ دیم ء
 چور و باہ ء رنگ ء ات۔ آدماں پہ ساعت، اوشٹان، اینگو، آنکو چاران ات۔ وتی دست
 ء پنجگ ء چست کت کہ لرزگ ء ات انت۔۔۔ آوت نہ زانگ ء ات کہ چتور کائی
 گار ء بیگو اہ انت۔۔۔ آئی ء ریا ت آہان بوت کہ سہبی تاں اے و ہدی چون گو ست
 ء چتور اے نو کیں جاہ ء بیگو اہ انت۔۔۔

سُہب ء بند ات ء گوں وتی حُدا بند، لیوکا الیگز نڈرچ (Luka Alexandr Ritch)
 ء ہمراہی ء ساڑی بوت۔ آئی ء وتی ہیٹ سراکت۔ بگل ء چیر ء زنڈیں
 چیزے گوں رومال ء پتات ء دات ء پدا تو ارکت۔۔۔
 ”کشتنکا بیارواں“ لیوکا الیگز نڈرچ دارتزا شے ات۔ گوں وتی نام ء تو ار پر
 جنگ ء کشتنکا تچان تچان ء چہ ٹیبل ء چیر ء درا تگک ات۔ یکبرے بلاہیں جان کشتے ء
 پد وتی واجہ ء رند ء گران ء روان بُوت۔۔۔

لیوکا راہ ء ذرا جی ء سبب ء وتی دم ء بالا کنگ ء ورگ ء چرگ ء ہا ترا راہ ء سرا
 ہوٹل ء شراب جاہاں ساسارگ ء اوشٹات۔ کشتنکا ء یات ات کہ اے و ہداں گوں
 مردماں آئی ء چے نہ کت۔ آئی ء وتی دل ء وش کنگ ء پد برے یک ہنرے
 کت، سٹ ء دور کت۔ ٹرین ء رندا کپان ء وگک بنا کت ء دگہ کچکان چانگ ات پر ء
 مڑ ات گوں ء آتا چینت انت۔ برے برے دارتزا ش آئی ء اے عاداتاں سک زہر

گپت کہ آئی ۽ رند ۽ کپگ ۽ درگیجگ جنجالے ات۔ یکیرے آزرہرگپت ۽ آئی ۽ گردن ۽ مودے گپت انت ۽ زور ۽ چک ات ۽ دژمان دیان گوشت ۽، ”تراطاعون ۽ ناڈراہی بہ گپت، کرم بہ کپت ۽۔۔۔“

لیوکا الیکزنڈرچ گند ۽ گداری مردے ات، کار ۽ پد ہموداوتی گوبار ۽ گس ۽ شت تاں کہ چیزے بہ گپت بہ وارت۔۔۔ پدابک باسنڈر ۽ کرا، رندا دیم پہ شراب جاہ ۽ دگہ دگہ جاہاں، کہ ہموداورگ ۽ وردنے دست بہ کپتیں۔۔۔

کشتنکا آئی ۽ رندا تچان ات آے مردمانی رو آ ۽ پکائیں جاہ ۽ رها دگ ات انت۔ نون بیگاہ بوتگ ات۔ دار تراش ہم آئی ۽ رچٹ شمشنگ ات۔۔۔ نشہ ۽ آئی ۽ ہوش شتگ ۽ نرنڈگ ۽ ات۔ ”منی ودی کنگ ۽ گناہ منی مات ۽ کتگ۔ اف۔۔۔ ہرچی گناہ۔۔۔ ادا انگتہ زندگی ۽ مردم گردیت ۽ چراغی روژنائی ۽ پرے دمکاں دیست کنت بلتے مرگ ۽ پد آج ۽ تہا سچیت گار بیت۔۔۔“ برے برے اگاں آئی ۽ تب وش ات گڑا گوں کشتنکا ۽ گوشان بوت۔۔۔

”اڑے۔۔۔ کشتنکا تو ہم ہچے نہ بوتے۔۔۔ لوک۔۔۔ تی مثال ہم دار تراش ۽ شاگرد ۽ ڈول ۽ انت۔۔۔“

اے جاوڑ ۽ تہادگ ۽ دیمی نیمگا فوجیانی ٹولی ۽ گوں برزیں زیمیلی توارے ۽ ظاہر بوت۔۔۔ کشتنکا گڑا ات ۽ روڈ ۽ آدست ۽ تچان ۽ شت۔۔۔ بلتے آئی ۽ واہند دار تراش ہموداوشات۔۔۔ نہ ترس ۽ نئے کہ بیم بلکنہ ہموداوتی پنچیں لنک ۽ چست گت انت ۽ سلامی دیان بوت۔ کشتنکا بڑگ ٹستگ ات۔۔۔ بلتے وتی واہند ۽ اے ڈولیں ندارگ ۽ زہر ۽ وگگ ۽ بناگت۔ روڈ ۽ آدست ۽ کے دُور شت۔۔۔

اے بلائیں زیمیل ۽ بیم آئی ۽ توار ۽ دل دراتک ۽ آہا تر بوت تاں کہ ہما جاہ ۽
کہ واہند ۽ یل کتگ، پدا آئی ۽ ہمراہ بہ بیت بلئے ارمان کہ فوجی گوست ۽ شتنگ ات
انت ۽ واہند ہم بیگو اہ ات۔ آاے دیم پر آدم پچان ۽ چار ان بوت۔ پدا پدی شت،
بلئے انچوات کہ دار تراش زمین ۽ ایر برتگ ات، آئی ۽ ہیچ نشان نیست ات۔

کشتنگا ۽ ہمے پکائیں راہ ۽ بوچنگ بناکت تاں کہ وتی واہند ۽ بو ۽ گران بہ
رؤت انت بلئے راہ ۽ نوکیں بوٹانی انچیں بوہے تالان ات کہ دُزاہیں بوہوار توار ات
انت ۽ اے ہنر ہم آئی ۽ بے سوب بوت۔ نون تہار بوتگ ات بلئے کشتنگا انگتہ پٹ ۽
پول ۽ ات آئی ۽ دُزاہیں جُہد سوب مند نہ بوت انت۔۔۔ برف ۽ رچک بناکت۔ راہ
۽ در اسپیت اسپیت بوت انت۔ تہاری ۽ پد دمک ۽ درانی، چراغ ۽ لوگانی تاک ۽ درانی
روژنائی ۽ تالان بوہان ات ۽ ہرچی اسپیت بوتگ ات۔ مردمانی روگ ۽ آہگ گیشتر
بوتگ ات ۽ آہے راہ ۽ سراپتنگ ات۔۔۔ آدم ۽ ایشانی پادانی روگ آہگ ۽ شتری ۽
گندگ ۽ نہ ات ۽ ہر کس آئی ۽ راپادے جت، گوست ۽ شت۔۔۔

(کشتنگا ۽ انسان دو تہر ۽ تہا بہر کتگ ات انت۔ یکے واہند ۽ واجہ ات انت
کہ آہانی حاکی ہمیش ات کہ آئی ۽ رالٹ بہ جن انت ۽ دومی ہما انت کہ کشتنگا ۽ راحق
ہست ات کہ آہانی پاداں گپت بہ کنت گڑا اے بہاز روک ات انت)

اے دُزاہیں مردم ہر کس وتی جند ۽ کاراں انچوہہ دگوش رھا دگ ات کہ
کس ۽ آئی ۽ نیمگانہ چارات۔۔۔

انگتہ تہاری گیشتر تالان بوت گڑا کشتنگا ۽ دل ۽ ترس ۽ بیم و دان ات۔ گوں
تیوگیں روج ۽ پیادگی ۽ لیوگا الیگز نڈرچ ۽ پچی ۽ آئی ۽ راسک دم براہینگ ات۔ آئی ۽
گوش ۽ پاد سردی ۽ حُشک کتگ ات انت بلئے چہ دُستاں گیش آسک گژنگ ات۔ آ

یک لوگے ۽ درء کنڈے ۽ پُترت ۽ گُشن ۽ چنگ وِران ۽ وِپت۔ مروچی آئی ۽ ایو کا
 دورند ۽ لُکھے چتگ ۽ وارنگ ات۔ کموکے پیسٹ بک بانڈر ۽ دُکان ۽ دپ جتگ
 ات۔ یک گوشت ۽ تُشے یک شراب خانے ۽ دپ ۽ چت ۽ وارت۔۔۔ اگاں آبنی
 آدمے بوتیں گُرا آئی ۽ ہے خیال اتلگ ات کہ اے ڈول ۽ زندگی گران انت،
 گوازینگ نہ بیت من وتار ایشاں شر ترانت۔۔۔

II

آئی ۽ ٻچ حیال نیا تک بلئے آگر یوگ ۽ ات۔۔۔ ۽ ونگ ۽ ات۔ دروازگ ۽
 دپ ۽ برفاں بار کپتگ ات۔ ناگتہ ۽ دروازگ ۽ چیسنگ ۽ آئی ۽ ڈیک وارت۔
 آچست بوت۔ یک مرد کے در کپت۔۔۔ کشتنکا ۽ کلونزگے جت۔ مردک ۽ نہ
 زانت کہ چے بوت۔۔۔ آجہل بوت ۽ آئی ۽ چارگ ۽ ات ۽ پجہا ۽ آورت کہ
 کچکے۔۔۔

”او کچکے۔ چہ کجا اتلگ ۽ بڑگ؟ من ترا ٲی نہ کت؟ او بڑگ۔۔ او
 بیچارگ۔ مہ ترس۔ پادا بیا۔ پادا بیا۔ من ۽ پہل کن۔۔۔“ در آمدیں مردک ۽
 دُرا ینت۔۔۔ کشتنکا ۽ وتی ۽ ٲم شری ۽ ٲچ کت انت ۽ آئی ۽ نیمگا چارات، آئی ۽ مچاچ چہ
 برفانی نکر اں بارات انت۔۔۔ زند کیں ٲٹکیں مردے ات۔ کوٹے گوراء ٲوے
 سرات۔۔۔

”ادا چے کنگ ۽ ۽؟“ آئی ۽ گوں وتی دست ۽ ٲشت ۽ برف چنڈا ات انت
 ۔۔۔ ”تئی واہند کجا انت؟ منی حیال ۽ توگار بوتگ ۽؟ بڑگیں کچک۔ گرانوں چے بہ
 کناں؟“

در آمدیں مرد ۽ توار ۽ ہمدردی ۽ مان ات۔ کشتنکا ہما دمان ۽ سر پد بوت۔۔
 وتی ٲنجگ ۽ چٲ ات انت ۽ گیشتر ٲہ بزخ کلونزگ ۽ تزند تر کت۔۔۔

”او۔ تو سک بلد ۽۔۔۔“ در آمد ۽ دُرا ینت۔۔۔ ”ٲورا روبا ہے ۽۔۔۔ ٲچ
 مہ تلوس۔۔۔ بیا گوں من۔ تو کار آمدی کچکے ۽۔ باز جوان۔۔۔“ آئی ۽ گوں لُنشاں
 توارے کش ات، ۽ گوں دست ۽ اشارہ کت، ”بیا گوں من۔۔۔“ کشتنکا ہما دمان ۽
 سر پد بوت ۽ آئی ۽ رند ۽ گران روان بُوت۔۔۔

نیم ساعت ء گیش نہ گوست کہ کشتنکایک ٹوہیں کوٹھی ءے ء تہا وپتگ
 ات۔ آئی ء سر پادانی سر ء ایرات ء دیم ء کرسی ء سرا مردک نشتگ ء نان ورگ ء
 ات۔۔۔ آپہ مہر ء دوستی مردک ء چارگ ء ات۔ آوت واران ات ء چنڈے چنڈے
 آئی ء دیم ء دور دیان ات۔ اول سراں آئی ء دیم نانے دور دات۔ پدازردیں پنیر ء
 چنڈے۔۔۔ پدا گوشت ء گپڑے۔ رندا مَرگی ہڈے۔ اے دُڑاہیں چیز کشتنکاء
 انچش وارت انت کہ پورا دُڑستان پلیکان ات ء پتھی ء تام ء تہر ء خیال ء نہ ات۔
 ہمیںچک واران ات چد ء گیشتر آئی ء گزنگی ودان ات۔۔۔

”تئی واہند ء ترا گزن ء کشتنگ؟“ در آمدیں مرد ء دُڑا نیت۔۔۔ وہدے
 آئی ء دیست کہ کچک ہر لکھہ ء دپ ء کنت، ء بے جاگ ء ایر بارت۔ ”بچار! چون
 لاگرے۔ حُشک ء ہڈے پوست پشت کپتگ۔۔۔“

کشتنکاء شری ء وارت۔ انگتہ آئی ء گزنگی ہلاس نہ بوت۔ ورگ ء پد آئی ء
 دست ء پاد تچک گت انت ء سرا ایر گت۔ یک وشئی ء تاہیرے آئی ء سر جمین بدن ء
 سر ء بہ گرتاں لٹک ء تالان بوت۔ آئی ء نوکیں واہند یک چنڈو کیں کرسی ءے
 سر انشتنگ ء سیگار ء ذراج ذراجیں کش گرگ ء ات۔ کشتنکالٹک ء سُرینان ات ء یک
 چُرتے ء گارات۔ آئی ء دل ء اے جُست ء سر چست کتگ ات کہ اے در آمدیں
 مرد ء گس شر تر انت یاد ارتزاش ءے؟

در آمدیں مرد ء گس سک ڈولدار نہ ات۔ بدرنگ چل ء سیل ات۔ کییں
 چنڈو کیں کرسی، صوفہ، بتی روژنائی ء گالی ء دگہ بچی نیست ات۔ وہدیکہ آئی ء واہند
 ء لوگ باز ڈولدار ات ء چیزاں پُرات۔ ٹیبل، کرسی، بینج، آہن ء سامان، پنجرہ ء تہا
 وش رنگیں زرد ء وش تواریں جنگلی مُرگ ء دگہ بازیں سامان۔۔۔

درآمدء لوگ ء بُووش نہ ات، دار تزش ء لوگ ء وشیں بُوئے ات۔ بلئے
 درآمدء یک چیزے جوان ترات۔ بزال پہ ورگ ء آئی ء رالاپ ء سیر ء تہر تہر ء تام
 ء ورگ ءے دات۔ درآمدء دگہ شری ایش ات کہ کشتنکاء آئی ء دیم ء وپت ء چار
 ات ءے بلئے آئی ء ناں بدیں گپے کش ات، ناں ہکل کُت ء نئے کہ آئی ء رالگتے
 جت۔ یک رندے ہم کوکار نہ کت ء نہ گوشت، ”لعنتی، وکشی۔۔۔“
 آئی ء نوکیں واجہ ء سگریٹ ہلاس کُت تاں پاد اتک۔ آئی ء دست ء یک
 کسانیں بوپے ات۔ بُونڈکے۔۔۔ ”چُوچُو! بیادا۔ کُند ء آرام بہ کن۔۔۔“ آئی ء
 کسانیں بوپ ء راکُند ء چیر گپت، بتی ءے کُت ء ءُشت۔ کشتنکا بونڈء (Matress)
 سر ء وپت ء چم بند کُت انت۔ آئی ء چم ہماوہد ء پیچ بوت انت وہدے دمک ء کچکے ء
 چانگ بنا کُت یکبرے آئی ء دل ء لوٹ ات کہ جواب ء بہ دنت۔ بلئے ناگتہ آئی ء دل
 ء یک غمے چست بوت۔ آئی ء رالیوکا الیگز نڈرچ، آئی ء پیچ فیدوشکا
 (Fedyushka) ء وتی وپسگ ء جاگہ یات اتک۔ آئی ء راوتی زمستانی بیگاہ گیر اتک
 انت۔ وہدے دار تزش ء نشت ء حالتاک ونت ء آئی ء پیچ فیدوشکا پہ گوازی ء آئی ء
 کرا اتک۔ آئی ء ہر وہد ء آئی ء راجہ پیچ ء چیر ء پدی پادگ ء گپت ء کش ات۔۔۔ آئی
 ء نوک نوکیں گوازی ء ہنر کُت۔ برے برے آدوئیں پادانی سر ء کُت۔ آئی ء لنگ ء
 گھنٹی ءے بست۔ کدی کدی تمباک بُوچنا نینت۔ دگہ یک لیبے ء کشتنکاسک نہ وش ء
 کُت کُت کُت۔ فیدوشکاء یک گوشت ء چنڈے بندیک ء بست ء چہ بُرز ء لونجان کناں
 کُت ء کشتنکاء گٹ ء ایر بُرت تاں کہ آئی ء معدہ سر بُوت پداناگتہ کش ات ءے۔ گُرا
 گوشت ہماوڑا ثابت ء در اتک۔ پدا آئی ء ٹہک دات۔

ہرچی آئی ء رایات آہان ات ء اے گیر ء یاتاں یک رندے پدا آئی ء را
 گزیواینٹ ء دلپدر دُکُت۔ بلئے آئی ء غم بے وابی ء دمبرگ ء گر ء دار کُت ء زوت

واب کپت۔ واب ء تہا آئی ء دیست کہ یک زبریں کسانیں کچے (Podle) کہ تچان
 انت ء فیدوشکا آئی ء دمب ء تچان انت۔ آئی ء دست ء آہن ء دار تراشو کے
 (Chisel) وہدے ٹچک کشتنکاء سراو لگ ء ات ء پدا آنزیک ء اتک۔ دویناں یکے
 دومی ء را بوچت ء دیم ء ر ہادگ بو ت انت۔۔۔

III

کشتنکا وہدے پاد اتک گڑاروژنائی تالان ات۔ ڈن ء انجیں توار پیداک
 ات کہ گوش نینگ ء روج انت۔ آپاد اتک۔ جان ءے کش ات۔۔۔ گوں
 گینسارتے ء بے واکے کوٹھی ء تھاگردان بوت۔ ہر چیز ء بوجنان بوت، کُنڈ، فرنچر،
 اینگو، آنگوچارات، ہنج چیز آئی ء تب ء نہ کپت، چہ اے دروازگ ء آنیم راہے ات کہ
 اودادگہ دروازگے ات۔۔۔ دمانے دپ ء دل بونگ ء پد کشتنکا ء ہبے دروازگ گوں
 وتی پبجگ ء تیلانک دات ء پچگت ء پُترت۔ ادا یک قالینے چیر گیتنگ ات۔ واجہ کار
 واب ات۔ یک برے آئی ء دپ ء گُڑگے در آہگی بوت بلے دو ٹیگیں شام ء ورگانی یاد
 آہگ ء پد، وت ء راداشت ءے۔ لٹک ء مُرینان ء بس بوجنان بوت۔۔۔

آئی ء نوکیں واجہ ء پچ ء گوش بوجت انت۔ چہ آہاں اسپ ء بو اتک۔ اے
 واب جاہ ء رادگہ دروازگے آنیمگا پرات۔۔۔ کشتنکا دروازگ ء رابجگے جت ء گوں
 وتی دلبند ء زور دات۔ دروازگ پچ بوت گڑا اودادگہ وڑیں ندارگ ء دنیائے ات۔
 یک عجیبیں بُوئے تالان ات۔۔۔

یک نوکیں چاگردے ء دیم پہ دیمی ء وتی رنگ ء حاترا آئی ء گُڑگے جت
 دیم ء یک چل ء لیگاریں کسانیں کوٹھی ءے ات۔ یک ناگتہ دگہ رنگ ء ندارگے
 ات۔ یک ٹوہیں بٹ نمونگ ء اسپیتیں مُرگے ء آئی ء نیمگا آہگ بناگت۔ آئی ء
 بانزل پراہ شانت انت ء گردن گوں زمین ء سک کنان ء پورا ہیر بستگ ات۔ کہے
 دیم تر ء یک پیشی ءے وپتگ ات۔ گوں آئی ء گندگ ء پیشی چہ وتی واب جاہ ء سٹ
 ات۔ وتی سرین ءے چنگ کُت۔ لٹک ءے بک کُت، لٹک ء سر ء مودے پینترات
 انت۔۔۔ گوں کست ء کینگی چماں چارات۔ کشتنکا ء یک برے ترس ات بلے پدا

دل ۽ ڈڙکت، یک چانگے ۽ پد پيشی ۽ راپڇگے سرء جت۔ پيشی ۽ وتی سرین پدا مک
گت ۽ دو در کنان ۽ گوں زور ۽ پڇگے ۽ کشتنکاء دیم ۽ جت، آئی ۽ پدی ۽ پرترات ۽
تزند ۽ تزند مرگ ۽ راپڇگے شت کش ات۔۔۔

”اے ڇے؟ ڇے بونگانت ادا؟“

نوکیں واجه ۽ تورات۔ آگوں واب ۽ پوشاکاں دیم ۽ اوشتاگ ات ۽ سیدگار
آئی ۽ لثنانی شم ۽ ات۔۔۔

”ڇے کارے باریں! هر کس وتی جاہ به رؤت۔ شاباش!۔۔۔“

پدا آپشی ۽ کراشت۔ آئی ۽ چنگلیں سرین ۽ سرء دست ۽ سمارات۔۔۔
”فیو در ٹیونچ۔ پر چا چو دگ ۽ جنگے پاد کنگ۔ تو شوم شرنه بے۔ آرام ۽ به
و پس۔۔۔“ پدا آئی ۽ دیم گوں مرگ ۽ دات۔ ”آیوان ایونچ۔ برووتی گس ۽۔۔۔“
پیشی گوں فرمانبر داری ۽ وتی بونڈ ۽ سراپت ۽ ڇم ۽ بندگت انت۔ آئی ۽
چمانی جالتی ۽ در ابوت کہ آپشومان ات کہ پر چا آئی ۽ سگ ۽ اوپارنه گت ۽ جنگے پاد
کت۔۔۔

کشتنکاء ۽ ارمانی کلو ننگ ۽ بوت۔

وہدے ٹوہیں مرگ ۽ وتی گردن دزاج گرت، ۽ تیزی ۽ گوں جذباتی
وڑے ۽ گلکڑا سگے جت۔۔۔

”شر انت، شر انت۔۔۔“ آہانی واہند ۽ گہا سگے جت ۽ درائینت۔ شمارا
سنگت بونگی انت ۽ پہ ایمنی به نندات۔ ”آئی ۽ کشتنکاء بڈ ۽ دست سمارت ۽ گوشت،
”اڑے۔ او۔ سہر مود۔۔۔ تو پچ مہ ترس۔۔۔ ایثانی ہماری وش انت۔ نوں ترا تنگ
نه کن انت۔۔۔ به اوشت! ادریکے ۽ نامے پر۔ ترا ہم یک نامے پر کنناں! بزاں کہ
تئی نام ڇے به بیت؟“ یک دمانے ۽ فکر ۽ پد نوکیں واجه ۽ درائینت۔۔۔

آنٹی بزاں ”آنٹی“ تئی نام انت۔۔۔

آئی ء باز رنداں لبز ”آنٹی“ گیر آران کُت ء شُت۔ پشی ء ٹوہیں مُرگ پہ
 آرام ء دل نشت انت۔ پشی ء چم بند کُت انت بزاں کہ واب انت۔ مُرگ ء ہوشیاری
 ات کہ ہر وہد ء پد کنزرات ء وتی توار ء بے گمانی گوں وت گپے جت ء آد گران ء ہمے
 پیش داران ات کہ آوش انت۔ کشتنکاء آئی ء توار ء پسو یک نر میں گر گے جت ء
 دیوال ء کنڈ ء چیزے ء پٹ ء لوٹ ء مشکول بوت۔ ادا آئی ء را بوچنان ء، لہتیں
 حشکیں مٹر ء نان ء چنڈے دز کپت۔ مٹر بے تام ات انت گڑا آنان ء ورگ ء
 ات۔ مُرگ ء بدنہ بُرت کہ در آمدیں کچک آئی ء وردن ء ورگ ء انت بلکنہ پہ وششی
 کک کک کنان ء ہموداشت ء وتی وراک مٹر ء دانگاں لہتیں چت ء وار تے۔۔۔

IV

درمانے ۽ پد نو کیں واجہ کار و اتر اتک۔ آئی ۽ دست ۽ یک عجیبیں سامانے ات۔ یک دار ۽ جوڑ کتلیں فریے ات۔ انچش کہ ٹوہیں پنجرہ ۽ وڑیں چیزے ات کہ بازیں دار ۽ آہن ۽ لٹے مان ات ۽ اے دار ۽ فریم ۽ بُرز ۽ یک گھنٹی ۽ لو نجان ات۔ گھنٹی ۽ چہ تار در تلگ ات انت ۽ پد ایک پستولے ہم بستگ ات۔ در آمدیں واجہ اے فریم میانجی ۽ ایرکت ۽ ایشی اڈکنگ، چیزانی پچ کنگ ۽ توار بندگ بناکت۔ باز و ہد ۽ گلانشی ۽ پد آئی ۽ مُرگ ۽ نیمگا چارات ۽ گوشت، ”آیوان ایوانچ باریں بیا۔۔۔“

مُرگ دیم ۽ شت ۽ خاصیں وڑے ۽ اوشات۔۔۔

”بیالیب ۽ بندات کنین۔ یکبرے دُستان چہ پیش پہ عزت گردن ۽ جہل کن، زوت کن۔۔۔ آیوان ایوانچ وتی گردن جہل کت، ہر نیمگا سر سرینت کہ سلام دیگ ۽ انت ۽ پاد کیچیمت انت۔

”باز بر دست۔۔۔ نون انچو کن کہ تو مرگ ۽۔۔۔“

مُرگ چپی وپت۔ پادے آزمان ۽ دیم ۽ دات انت۔ دگہ انچیں لہتیں ہنر پیش دارگ ۽ پد در آمدیں واجہ کار ناگتہ وتی سر گوں دوئیں دستان گند کت۔ یک ترس و بیم ۽ توارے ۽ کو کارے جت۔۔۔

”آہیا کنے۔۔۔ آس انت۔۔۔ ماسچکا این۔۔۔“

آیوان ایوانچ پہ گشادی ہے فریم ورک جالی ۽ تہا پترت۔ آئی ۽ یک بندیکے گوں وتی سنٹ ۽ گپت ۽ تچان کت۔ بُرز ۽ گھنٹی ۽ زور زور ۽ ٹیلنگ بناکت۔ واہند سک بازوش بوت ۽ آئی ۽ مُرگ ۽ گردن پہ وش ۽ مہر پت۔۔۔ آئی ۽ گوشت، ”لائق۔ آیوان ایوانچ۔۔۔ نون من دلجماں کہ تو یک سہری دانگے۔۔۔ یک گوہر قیمتی

ئے۔۔۔ باریں! نون مارا پیش دار کہ تو وتی دُکان ءِ روئے آودا دُزاں تئی دُکان
پُر وُشتگ گڑا چے کنے؟ مُرگ دگہ لونجانین بندیکے دپ ءِ گت ءِ زور ءِ چک ات یک
سکیں توارے بوت، انچش کہ گوش کربوت انت۔۔۔

کشتنکا اے ندارگ ءِ لیب و ہنراں سک وشدل وگل بوت۔ گھنٹی ءِ توار ءِ
پستول ءِ توار ءِ، آئی ءِ فریم والہہ جالی ءِ کش وگوران لٹک سُرینان، ترگ ءِ وگک بنا
کت۔۔۔

آنٹی! وتی جاہ ءِ نند! چُپ کن۔۔۔ واجہ کار ءِ تزندى ءِ گوشت۔۔۔
آیوان ایوانچ ءِ کارانگتہ ہلاس نہ بوتگ ات۔ آئی ءِ تینگ جنگ ءِ کار ءِ پد آئی
ءِ رایک ٹوہیں زنڈیں چیلک ءِ سرادور جنان ءِ بہ رؤت۔ پداوتی لٹک ءِ سرا بہ نندیت ءِ
پاداں بُرز ءِ بدنت۔۔۔

کشتنکا اے ندارگ ءِ گوں سک جذباتی بوت ءِ درک و دُور کنان ءِ لٹک ءِ
سریں نان ءِ وگک ءِ ات۔ وہدیکہ و اہند ءِ دم بُرت گڑاوتی پیشانی ءِ ہیڈاں ءِ صاف
کنان ءِ جاک کنان ءِ گوشان بوت۔ ماریا برو، ہاورنا ایونا (Havronya
Ivanovna) بیار۔۔۔

یک منٹ ءِ ءِ پد یک نہ وٹیں توارے اتک۔ کشتنکا یک گرگے جت
انچش کہ یک ناگتین وسیلے ءِ چہ رگک ءِ حاترا واجہ ءِ کراشت۔۔۔ دروازگ تچ بوت۔
یک پیریں زالے در کپت کہ نرونڈان ات آئی ءِ رند ءِ سیاہیں بدرنگیں مادگیں
سورینے ات آئی ءِ کشتنکا ءِ گرگے ءِ کمار نہ گت۔ آئی ءِ دُستانی نیمگاء یک چشائے
دات۔ مُرگ ءِ بابت ءِ لہتیں دانکے کش ات۔ پشی ءِ لاپ ءِ رادستے لگاشت۔ کشتنکا
ہما دمان ءِ ہمے مارات کہ ایشی ءِ سرا گرگ ءِ چانگک ءِ بیچ فائدہ نیست۔۔۔ پداوا ہند ءِ
پشی ءِ آئی ءِ نام ءِ گوانک جت۔۔۔

”فیودر تیمونچ باریں ہمت کن پادا۔۔۔“

پشی ء جان کشتے جت ء بے دلی ء پادا تک ء ہما ذال ء نیمگ ء شت۔۔۔

”بیا۔۔۔ اہرام ء مصر والہہ گوازی ء کنین، واہند ء درائنت۔ آئی ء تاں

دیر بازیں ہنر و طرزانی سرپد کنگ پد۔ حساب بندات گت۔۔۔

یک۔۔۔ دو۔۔۔ سہ۔۔۔ سیسی لبز ء اشکنگ ء گوں آیوان ایوانچ بانزلاں ء

بال دیان ء مادگیں سور ء بڈھ ء سوار بوت۔ آئی ء گوں وتی بانزل ء گردن ء وت ء را

بروبری ء داشت۔۔۔

پداپشی ء درک گت ء پشی ء بڈ دوسراشت گوں۔۔۔ پشی وتی پُشتی دوئیں

پادانی سرا اوشتات۔۔۔ اے گوازی ء را واہند ء ابرام ء مصر (Egyptian

Pyramid) ء نام بستگ ات۔ بلئے ایشاں دیر نہ گت ء توازن ء برجانہ دارگ ء

دوئیں زمین ء کپت انت۔ واہند ء جاک گت۔ بازیں وڑے ء سرپد کنگ ء وڑ و پیم

بیان گت انت۔ سرپد کنگ ء پدا واہند ء مُرگ ء راسر و سونج گت کہ پشی ء سرا بہ نند۔

پداپشی ء راسونج دات کہ سگریٹ بہ کش۔۔۔

مرچگیں سبق ہلاس بوت۔ واہند وتی ہیداں پہک کنان ء شت و ہدیکہ پشی

وتی جاگہہ ء اتک ء وپت چمے بندگت ات۔۔۔

مُرگ وتی جاگہہ ء شت۔ و ہدیکہ پیریں زال ء لدیگ زرت ء وتی جاہ ء

شت انت۔ کشتنکا ء راروچ ء گوزگ ء سامنہ بوت و ہدیکہ انشی آوتی نوکیں سنگتانی

گوں ء نوکیں جاگہہ ء وپت ء شپ گوازینت۔۔۔

V

یک ماہے گوست۔۔۔

کشتنکا ہر شپ ء وٹئیں شام ء مزگ گپت ء گوں وتی نوکیں نام آنٹی ء
ہیلدار بوتگ ات۔ آگوں وتی درآمدیں واہند ء نوکیں ہمراہ سنگلتاں گوں ہور وتوار
بوتگ ات۔ زندگی وش گوزگ ء ات۔

ہر روچ یک ڈول ء گوزان ات۔ قانون ء رد ء ایوان ایوانچ ڈرستان ساری
پاد کئیت۔ پدا آنٹی ء پشی ء کراروت۔ برزیں توارے ء آہاز کئیت آئی ء یک ڈولیں
توارے۔ ڈرستان ساری کشتنکا ہے حیاں کت کہ اے باز جبر کنت بگندے سکین
ہوشیار ء عقلمندے۔ بلتے چڑے و ہد گوزگ ء پدا آئی ء دل ء تہا ایشی ء عقلمندی پچی نہ
انت۔۔۔ بلکنہ حشکیں ٹر ٹر ء ٹیرتے۔ نون نہ ایشی ء توارے کمار کت انت ء نیکہ
ایشی ء راٹوہیں عزتے داتے۔ بلکنہ ایشی ء یک گرگے ء پپہ داتے۔۔۔ و ہدیکہ فیودر
تیمونچ پشی گران و سنگیں ات۔ واب ء پاد اتک ء پدا آئی ء یک لبزے دپ ء نہ کش
ات۔۔۔ آئی ء راوپسگ وش بوت۔ پاد آہگ ء نامے نہ گپت کہ انچش کہ زندگی وش
انت ء واب و آرام بہ کنت۔۔۔ آئی ء راوتی کش و گور ء چیزانی شوق نہ ایت۔ ہرچی
ء بیزارات۔ ہرچی آئی ء دل ء کتر ء نیستی ء وڑا ات انچش کہ آئی ء پادانی چیر ء حاک
انت۔ اے خداں کہ آئی ء وٹئیں شپ ء شام ہم پہ ناز و نخرہ بوچت ء وارت۔۔۔

کشتنکا گوں پاد آہگ ء پچی ء تر و گر دینا کت، لوگ ء کنڈ و در گانی بوچنگ ء
بوت۔ آئی پشی اے گس ء لاڈک ء وڑا ہر کنڈ ء ہر یک کوٹھی لے ء شت کت ء کس ء
آہاں ء کچ وٹوت نہ کت بلتے مرگ ء سراہے بندش ات کہ ایوکا وتی جنڈ ء کوٹھی ء بہ
نندایت ء دگہ جاہ ء شت نہ کنت۔ و ہدیکہ ہیر و نیا آہاں ونا (Hayronya)

(Ivanovna) دگہ و ہداں گندگ نہ بوت، ایوکا ہیل کاریء و ہداں اتک۔ آگسء پیش گاہء جاہےء جاہمند ات۔ آہانی واہند سہبء تاں دیرء و پت بلتے و ہدیکہ پاد اتک گڑاچاہء ورگء پد زوت اتکء سبتی و ہیل کاری بند ات بوت۔ آئیء راکوڑا، جالیء گردین سیم (hoop) گوں ات انت، ہر روچ یکیں سبتی ات تاں کہ ہر یکے شریء وتی لیب و ہنرء تماشاء پیشداشت بہ کنت۔ گڈ سر ہر یکےء دم برتگ ات۔۔۔

دو چیزء روچ و ش کتگ ات۔ یکے ہیل کاریء سبتیء دومی شپء و ش تا میں شامء۔۔۔ پداروچ و بیگاہء ساعت گران ات انت و ہدیکہ کچک ایوکا لوگء کپتنگ ات۔۔۔ پرچاکہ واہند ہر روچ بیگاہء و ہداں گوں مرگء پیشیء ڈنء در کپت۔ بیگاہء تہاری گوں یک امینگیء، یک ایوکیء و یک واکئی کشتنکاء سرا آہاز جنوک بوت۔ آئیء دلء پچی نہ کش ات پہ گردگے نہ چانگےء نئیکہ دگہ کچک یا مردمء تزانگے۔۔۔ و ہدیکہ دُزاہ و اتر اتک انت گڑا بزاں زندگی آئیء و اتر بوتگ۔ پرچاکہ آئیء دلء تہا پر ایشاں مہر محبتء دوستیء ٹوہیں و ابگےء چہہ جتگ ات۔ نوں ایک بارگء نزوریں کچکےء چہ یک پزوریں کچکے بوتگ اتء آپء لاپ ات۔۔۔ یک روچے واہندء آئیء نیمگاچاراتء گوشت۔۔۔

آنٹی! منی دل نوں تو وتی بے واکئی و واپت و واپان بل کنء کارء نیمگا د لگوش بدے۔۔۔ تو باریں یک شریں از مکارے جوڑ بوتگ لوٹے کہ نا؟ پدا آئیء را واہندء نوکیں رپک و ہنر ہیل دیگ بناکتء اولی ہنر ہے رومات کہ پدی پادانی سرا و شتگی انت۔ دومی رپک ایش ات کہ آئیء راپدی پادانی سرا جپ جنگی انتء برزء لونجانین چیز دپء گرگی انت۔۔۔

پدا آئی ء را یک زندگی چٹے ء سراناچ کنگی ات۔ ساز و زمیل ء گوں ء
 کلونزگی ات۔ پستول جنگ ء یکیں ماہ ء تھا اہرام ء مصر نامین گوازی ء تھا فیودر تیمونچ ء
 بدل ء بہر زورگی انت۔ اے ڈراہیں ہیل کاری ء تھا آئی ء پہ مزنیں حُب وواہگے ء
 بہر زرت ء وتی سوب مندی ء گل ات۔ زندگی چٹے ء دپ ء کنگ ء مچک، گردن
 رنگ ء تھا گوزگ ء پیریں فیودر تیمونچ ء سر ء سرکپگ ء گوازیان آئی ء راسک باز
 وش بوت۔ ہر گوازی ء تھا آئی ء تھا شوق ء جذبے ودی کنگ ات ء پر اپشی ء آئی ء
 واہندسک وش ات۔۔۔

”اے کمال انت! اے زانت کاری ہے! ٹیلنٹ آئی ء واہند ء آساڑ

ات۔۔۔

پدا آئی ء رالبز ٹیلنٹ ء سراا نچش مہر ء وش ء مارگے ء زرت ہما پیم ء کہ

ٹیلنٹ آئی ء نام انت۔۔۔

VI

آنٹی وش و اب ات۔ ناگتہ یک و ابے ء گڈ ات کہ یک پُڑہیں کچے آئی ء
دُمب ء تچان انت۔۔۔

کو ٹھی ء تھارات۔ آنٹی ء راتھاری ء ہج نہ ترس ات، ملسک ہم ورگ ء ات
انت۔ بلئے انوں آئی ء راتھاری ء بیم اتک ء گڑا آئی ء راوتی ترس ء دور کنگ ء وگک ء
ارمان بوت۔۔۔

دومی سہب ء آئی ء واہند پاد اتک۔ مز نیں اُقار گے جتے۔ پداچہ لدیگ ء
واڑ ء یک تواریے کش ات پدا بے تواری۔۔۔

شپ ء ناگتہ ء آنٹی ء حیال اتک کہ یک روچے آئی ء چہ فیودر تیمونچ ء یک
مُرگی ٹانگ ء گوشتے دُزیتگ ات ء توکی کو ٹھی ء چیر جاہے ء ایر کتگ ات۔ باریں
آچون بوت۔ بگندے آئی ء واہند ء دیستگ ء وار تگ بلئے جنجال ایش ات کہ شپ ء
اودار وگ ء اجازت نہ ات۔ آنٹی ء چم بندکت انت کہ و اب بہ کپیت تاں کہ سہب
بہ بیت ء وتی مُرگی ٹانگ ء بہ وارت بلئے ناگتہ یک دردناکیں ناگکے ء آنچش گُربنت
کہ پاد اتک ء اوشات۔ اے مُرگ آیوان ایوانچ ء پریات ات۔ یک درد ء
چپہانٹے ات۔ آنچش کہ دردے ء کپتگ گُرگ ء پچئی ء آئی ء وگک جت۔۔۔ کمودیر
ء پد دردے پریات بند بوت۔۔۔

آو اب کپت۔ و اب ء تہا گندیت کہ دو سیاہیں کچک انت ء تا سے ء تہا
وشیں وراک ورگ ء انت ء آئی ء سرا گُرگ ء انت کہ منے کرا نیائے کہ پہ تو گُٹے
حرام انت، پدا یک پیریں مرد کے ء اتک ء ایشان ء لٹ جت ء تاچینت ء آنٹی ء

تاس دیم پہ دیم گت ء چٹ ات۔۔۔ بلئے پیریں مردک ء روگ ء پد پدا آسیاہیں
 کچک اتک انت ء آئی ء راتا چینت اش، ناگتہ پدا ہما پریات ء آگڑینیت۔۔۔
 ”کے۔گی۔کے۔گی۔کے۔گی۔“ ایوان ایوانچ ء پریات ات۔۔۔
 آنٹی پدا اتک۔ آئی ء چانگ بناگت۔ آئی ء پتہ ء سُور (لدیگ) ء چہ وتی واڑ
 ء یک گڑگے جت۔۔۔

پدا واہند ء پادانی توار بوت۔۔۔ آئی ء دست ء موم بتی ء مر مرا نکلیں
 روزنائی کوٹھی ء دیوالانی سرا مر مرا نکلی ء تالان بوت۔۔۔ ہے روزنائی ء آئی ء
 دیست کہ مرگے آئیوان ایوانچ پہ پڑمردگی بے واپی ء پادانی سرا اوشتاگ۔ بانزل ء
 شاننگ انت ء دپے حُشک ء پیداری ء چچ انت۔ پدا فیودر تیمونچ ہم آگاہ انت۔ آہانی
 واہند دیم تر ء اتک ء آئی ء کراہہ نرمی درائینت ء؟

”ایوان ایوانچ! چے بوتگ ترا چیا چونالگ ء ء؟ تو بیمار نہ بوتگ ء!“

ایوان ایوانچ بے توار ات۔۔۔

واہند ء آئی ء گردن ء بڈلتارات انت۔

”تو عجیبیں مردم ء۔۔۔ توناں وت وپسے نادگراں وپسگ ء کل ء“

واہند ڈن ء در کپت۔ کوٹھی ء تہا پدا اتہار بوت۔۔۔ آنٹی انگتہ ترسگ ء

ات۔ آئی ء ترس ہمیش ات کہ یک درآمدیں ساہداریں آکوٹھی ء ہست انت،

مرگ ء دگہ پریات ء توار نہ کش ات بلئے پشی ہم وتی وپسگ جاہ ء بے تاہیر ء بے

واب ات۔۔۔

دُزاہ آگاہ ء پریشان ات انت۔ گس ء دروازگ ء دپ ء ٹلگ ء توار ات،

انچو کہ درآمدیں مردم تچان ء پیداک انت۔ لدیگ ہم آگاہ ات۔ پشی ہم بے واب

ات۔ آئی ء دوئیں چم چوتڑ پوکیں روزنائی ء پد رات انت۔۔۔

آنٹی بے وابی ء دستانی سرا، سر ایر کتگ ات۔ ایوان ایوانچ ء پدانا لگے بنا
گت۔ واہند پد اتچان ء اتک۔ ہر نیمگا بے وانکی ء بد ڈولیس تہاری ءے تالان ات۔
ایوان ایوانچ ء پدانا لگے جت۔۔۔ آپہ بے واری نشنگ ات۔ دپ ءے پیچ ات۔
بازل ءے پراہ شاننگ ات انت۔۔۔

واہند پدا پہ نرمی گپ ء ات۔ ایوان ایوانچ۔۔۔ ”من زاناں ترا چے
بوت۔ تو مرگی ءے۔ پرچا کہ مروچی اپس ء لگت تی بڈ ء سک بوت انت۔۔۔“
آنٹی ء نہ زانت کہ آئی ء واہند جی گوشگ ء انت۔۔۔ کچک ء دریک ء نیمگا
چم سک دات انت کہ ہمودا، لہتیں درآمدیں مردماں آئی ء چم کپت انت۔۔۔ آئی ء
کلو نرگے بناکت۔۔۔

”آنٹی! ایشی ء وہد ہلاس بوتگ۔ اے مرگ ء انت۔ چے بہ کناں!“
پدا آوتی کوٹھی ء پہ پریشانی شت آنٹی ہم آئی ء رندا گران ء شت ء آئی ء
تحت ء چپ ء چاگرد ء تران بوت۔ ”منی خدا چے بہ کناں“ واہند ء دپ ء ہسے یکیس
حبرات۔ کچک ء نہ زانت کہ آئی ء واہند پرچا چوگلیگ ء بے تاہیر انت۔۔۔
پدا پشی فیودر تیمونچ اتک۔ آئی ء ہم وتی جان گوں واہند ء پاداں لتارگ بنا
گت۔ واہند ء وتی سر سرنیت انچش کہ دماغ ء بار ء غمان چندان انت۔۔۔ پدا آئی ء
یک تاسے ء آپ مان گت ء ایوان ایوانچ ء کراشت بلئے آئی ء آپاں گٹے نہ گپت ء
آئی ء چم بندرات انت۔۔۔ واہند ء آئی ء گردن گپت ء سنٹ آپانی تہا پہ زور بڈینت۔
بلئے آئی ء سنٹ آنچش آپانی تہا ایر بوت۔ ایوان ایوانچ ء ساہ ء بال کت۔ واہند ء
چمانی ارس پٹان بوت انت۔ آگمگ بوت۔۔۔

”بزگیں ایوان ایوانچ۔ تو زوت مارا ایل دات سُت ئے۔ منی واب پیلونہ
 بوت۔ منی واہگ ات کہ اے بہار گاہ ء من تو میدیگاں رواں، گردان بان۔ بلئے آہ
 کامریڈ! تو مارا ایل گت۔ نوں چے بیت؟“

اے دمان ء آنٹی ء پشی ء انچو مارات کہ آہم چو مرگ ء وڑا کپتنگ ء مرگ
 انت۔۔۔ آنٹی پاد اتک ء مجلس ء کوٹھی ء تہاوتی چیر دا تگیں مرگی ہڈ ء پٹ ء پول ء بنا
 بوت۔ ہڈ ہا وڑا موکو ء گد امانی چیرا ایرات بلئے آنی ء دل گمیگ ات۔ پشکہ آنی ء ہڈ
 دپ نہ جت ء ایو کا صوفہ ء پدی ء وپت ء نرمیں وڑے ء گز یوان بوت۔۔۔

VII

دگہ بیگا ہے اتک۔

واہند آہانی کوٹھیء اتک۔ پریشان ات۔ پدا آئیء گپ بندات کت۔۔۔
 ”آٹھی مروچی تو بزگیں ایوان ایوانچ جہاء اہرام مصرء گوازیء بہر
 زورے۔۔۔ تو، حد ابرانت۔ باریں چے بیت؟ نہ ماشریء چنء لاونچ کتگء نہ شتا
 تیارے۔۔۔ بلئے خیر دگہ ہچی نہ بیت ماڈراہ پہ حجاتیء نمگیء واتر کائیں۔۔۔“
 یک منٹےء پدا واتر اتک۔ آئیء راوتی ہیٹ سراتء ذرا جیں کوٹ گورا
 ات۔ آئیء پیشی چست کتء وتی کوٹء ٹوہیں کیسگء کت۔ پیشیء چم بند کت
 انت۔ آئیء دلء زمینء وپسگ، یا بونڈء سرء وپسگ بہ بیت یا واجہء کوٹء کیسگ
 دُرتانی معنایک ات۔۔۔ ”بیا آٹھی!“

کچک لٹکء سُرینان آئیء رندء بوت۔ ڈنء آبرفء سراتچو کیں گاڑی
 (Sledge)ء سوار بوت انت۔ کچک آئیء پادانی دیمء وپت بلئے کیوئی آپہ بزنی
 گوشان ات۔۔۔

”باریں چے بیت۔ مروچی ماشرء روزوا مہ ہاں۔۔۔“ گاڑی یک ٹوہیں
 ماڑیء دیمء اوشتات۔ اے کوٹھی چو سوپ ورگء چچچء وڑات ایٹیء پترگء
 دروازگء شیشگء سے راہ ات انت۔ سکیں روژنائیء ہتی روک ات انت۔ گوں
 دروازگء پچ بونگء انچو گمان بوت کہ دپء پچ بونگء مردمانی مچوکائی انچو باز
 ات کہ آہاں دروازگء دپ ایربران ات۔ دروازگء بازیں مردماں ہوار اسپ
 ہم روان ات انت بلئے کچک نیست ات۔ واہندء کچکء راجست کتء بغلء
 کت۔ پیشی پیسراہماکشء ات۔۔۔ اداتہاراتء سہاہ بند بوت بلئے گرم ات۔۔۔ یک

برے پشی گڑات آئی ء چم تچ گت انت آئی ء چمانی روژنائی تڑپ ات۔ اے ناگتہ
کچک ء بغل کنگ ء پشی تگیگ کتگ ات آنٹی ء آئی ء گوش مککے چٹ ات انت تاں
کہ ایر موش بہ بیت۔ پرچاکہ آئی ء پاد ء پجگ ء پشی بے وار کتگ ات۔۔۔

اے یک ٹوہیں پچیں کوٹھی ء ات۔ اداسک باز مردم یکجاہ ات، انچو کہ
دیہہ ء بلاہ انت۔ پدا تہر تہر ء اسپ ہم بستگ ات انت۔۔۔

پشی ء میاؤگت پرچاکہ کچک ء پجگ آئی ء راگوں تڑندی ء سک بوتگ
ات۔ بلئے واہند ء زوت کوٹ کش ات ء دوئیں زمین ء ایرگت انت آدم ء روان
یک کسانکیں کوٹھی ء پترت انت کہ آودایک آدینکے ات ء یک کسانیں ٹیلے ات۔
یک ٹوہیں روژناہیں چراغے دیوال ء دژتگ ات کہ ایشی ء را یک پاپے سک ات۔
دیوال ء ناسی میں رنگے ات کنڈان بزیں گد لونجان ات انت۔ فیودر تیمونچ تچان ء
ٹیلے ء جہل ء پترت وھدیکہ آہانی واہند پچان بدل کنگ ء دزگٹ بوت۔ انگتہ آئی ء
دیم ء پریشانی پدرا ت۔ آکنڈ ء پردہانی پشت ء شت۔ پچانی بدلی ء پد آدینک ء دیم ء
نشت۔ آئی ء وتی سر امودانی وگے جت کہ ایشی ء رادوٹوہیں کانٹ پر ات۔ پدا آئی ء
وتی دیم ء رنگ جنگ بناگت۔ گل سہرگت انت وھدیکہ دیم برونک ء بروت اسپیتیں
رنگ لگاشت انت۔ پدا آئی ء رنگ پہ رنگی تچ پرگت کہ آنٹی ء ہچبر نہ دیستگ ات۔
پدا آئی ء دگہ رنگیں شلوارے پاداگت کہ ایشی ء سراٹوہ ٹوہیں پل ات انت۔ انچو کہ
فرنیچرانی سرا ایر کنگ بنت۔ یک پادے ء رنگ زرد ات۔ آئی ء دگہ پل جنوکیں
حیکے گورگت دزان کالر ء پدی نیمگا استالے ء عکس ات۔ دگہ دگہ رنگ ء جراب ء
شونزین چپل پاداگت۔

ہرچی ”آنٹی“ ء چمانی دیم ء بونگ ء ات۔ اسپیت دپ ء دیمیں وازدار ء
آئی ء رنگ پہ رنگی جان ء پوشاک، واجہ ء بوء کنگ ء ات انت۔ توار ہم ہمک روچی

واجہ ات بلئے جندے چٹے نوکیں مردے ات۔ بلئے آئی اے بد لیتگیں رنگ ء
 دزوشم ء آئی ء راہرینتگ ء آسگ کتگ ات کہ یک وگے بہ جنت ء ہماڈول ء آئی ء
 دل ء تہات کہ آئی ء جند ہم بدل بوتگ۔ پدا دیوال ء دومی نیمگایک بُرزیں ساز
 ء زیملی توارے ات ء چیزے ء گرگ ء توارات۔ بلئے یک چیزے ء آتسلات کہ
 پشی پہ آرام ٹیبل ء چیر ء وپتگ ات۔ ناگتہ ء مردے ء چہ دروازگ ء سرکش ات ء
 گوشت۔۔۔

”ار بیلا۔۔۔ وتی بندات کتگ۔ آئی ء پد شہات۔۔۔“ آئی ء واہند ء پچی نہ
 گوشت۔۔۔ بلئے تکا سرات۔

”واجہ جارح! بیا۔۔۔“

یکے ء گوانک جت۔ واہند پاد اتک۔ آئی ء وتی جان سے رنداں کر اس
 کنان ء نثار کت۔ پشی ء راچست کت ء یک ڈبہ ء تہا بند کت ء گوشت۔۔۔
 ”بروان آنٹی۔۔۔“

آنٹی ء دگہ پچی نہ کت۔ چست بوت۔ آئی ء سرے چک ات ء گوں پشی ء
 ہوار روان بوت انت۔ ہر نیمگاتہاری ات۔۔۔

”واجہان! بانکاں۔ ماپدا شمسے دیم ء اتلگیں“ آہانی واہند ء گوں تزندین
 توارے ء جار جت۔۔۔

آنٹی ء پدا مارات کہ ڈبہ ء تہا پشی ء توار اتک۔ پرچا کہ ڈبہ ء را چیزے ء
 ڈوک وارت۔ ہماڈول ء کہ بلاہیں لٹک انت ء بے پونز انت، گرگ ء انت۔ اے
 گرگ ء توار ء آئی ء واہند ء انچیں کندگ ء ہٹکے جت کہ، پچر گس ء اے ڈول ء نہ
 کندیتگ ات۔۔۔

”سنگتیاں من چہ اسٹیشن ۽ پیداکاں! منی بگ ۽ دُعاہاں چے یک ٹیکلی ۽ منی دست ۽ کپتنگ یک گز انین چیزے اے ڈبی ۽ تہا انت۔۔۔ ہاہاہا۔۔۔ من شرط جناں کہ ادا لکھاں مردم نشتنگ انت۔ شہبازان ات کہ چے ۽؟ بلئے ما ایشی ۽ پچ کنیں۔“

بکس ۽ کبل پچ کنگ بوت۔ آپشی ۽ چم چہ تیزیں روژنائی ۽ تیری میری بوت انت۔ آئی ۽ دِرک کت ۽ بکس ۽ دراتک۔۔۔ آنٹی وتی واہند ۽ چپ ۽ چاگرد ۽ تزان بوت۔ یک برے چانگ ات ۽۔۔۔

”ہاہاہا۔۔۔“ پہ گل واجہ ۽ کو کار کت۔۔۔ ”نوں ناکو فیودر ۽ شمسے آنٹی ۽ رشتہ ۽ بچارات۔۔۔“

واہند ۽ وتی سر پہ مٹت واری جہل کت ۽ پدا آنٹی ۽ پشی بغل ۽ کت انت۔ آئی ۽ گوں زور ۽ ”آنٹی“ وتی بغل ۽ داشت۔ یکبرے کچک ۽ چم شانک دات انت کہ آنچیں دنیائے ۽ اتلگ ات کہ ادا مردمانی مچوکائی ات، آحیران ۽ گل ات۔۔۔ پدا چہ وتی واہند ۽ بغل ۽ در کپت ۽ تزان تاں کہ یک کنڈے ۽ اوشتات۔۔۔ اے نوکیں دنیائے ات ۽ روژنائی ہر کنڈے تالان ات۔ آئی ۽ جہل تاں برز ۽ چارات تاں کہ چماں کار کت ایو کا مردم ات انت، دگہ پھی۔۔۔

”آنٹی بہ نند!“ آئی ۽ واہند ۽ پہ کو کار درائنت۔۔۔ ”آنٹی“ چہ کرسی ۽ ایر کپت ۽ زمین ۽ سرانشت۔ آئی ۽ وتی واہند چارات کہ آئی ۽ راپہ اُمیٹے چارگ ۽ ات۔ چمانی تہا اُمیٹ ۽ مہرات بلئے آئی ۽ دپ ۽ دیم عجب ات انت۔ آکنڈگ ۽ ات۔ کوپگاں سُرینان ات۔ گوشے اینچو مردم ۽ دیم ۽ باز گل ات۔ ”آنٹی“ ہم پرے جبر ۽ وش ات کہ اینچو مردم آئی ۽ چارگ ۽ نشتنگ گز اسنڈ ۽ برز ۽ کت ۽ وگگ ۽ بنا بوت۔

”آنٹی!“ آئی ۽ واہند ۽ توار پر جت۔ ”تو ہدا بہ نند۔ من ۽ تئی ناکوناچ کنیں۔۔۔“

فیودر تیمونچ پہ بے وڑی اوشتاگ ات۔ آنادکش ء بے دلی ء ناچ ء ات
انچس کہ اے ٹوہیں مچوکائی ء بے دلگوشی ء حیال ء دارگ ء انت، وتی جند ء اے
روژنائی ء واہند ء بیزار انت۔۔۔ وھدے آئی ء وتی ناچ ہلاس کت گڑا گوں ذرا جیں
گہا سگے ء وتی جاہ ء نشت۔۔۔

”نوں آنٹی! یکبرے صوتے۔ پدانا چے شریں!“

آئی ء یک نلے چہ وتی کیسگ ء کش ات ء جنان بوت۔ ”آنٹی“ کہ آئی ء را
نہ سازے ناکہ صوتے ء زانت ہست ات۔ پہ بے وڑی وتی کرسی ء سراسران بوت ء
کلونزگ ء ات۔ مردمانی توصیف ء توارے ہر نیمگا بنک۔۔۔ آئی ء واہند اگتہ نل
جنان ات۔ آسر پد بوت کہ آہانی ستاباز بونگ ء انت بلئے ناگتہ مردمانی تہا کیے ء گوں
زور ء گوشت۔۔۔!

”آنٹی۔۔۔“ بچکے ء گوانک ات۔۔۔ ”آنٹی پرچا اے کشتنکا انت۔۔۔“

”ہو! کشتنکا انت“، یک پیریں پُرسنتگیں نشی مردمے ء گوشت۔۔۔

”ہو! کشتنکا۔۔۔ کشتنکا۔۔۔ ہمیش انت۔۔۔“

چہ گیلری ء یکے ء سیٹی ءے جت۔۔۔

یک بچک ء پیریں مردمے ء زور ء گوانک جت۔ ”کشتنکا۔۔۔ کشتنکا۔۔۔“

آنٹی گڑا ات۔۔۔ چک ءے جت۔۔۔ کہ چہ کچا کیے توار ء انت۔۔۔ دو

مردم ات انت یکے پیر، مودی، دیم ء نشی، دومی پڑور، سہر گلئیں بچکے آئی ء دیم ء پد

بوت انت۔۔۔

آئی ء چمانی تہاروژنائی ءے شنگ بوت۔ آئی ء دڑک زرت انت ء تچان ء

آہاں نیمگاروان بوت۔

مردمانی تہا ہم گوں زور ء یک توارے جھک ات۔۔۔

”کشتنکا۔۔۔ کشتنکا۔۔۔“

آئی نون دارگی نہ ات۔ آلاپ لیٹ وراں ات۔ یکے ۽ کوپگ ۽ دومی ۽
سُرگ ۽، دگرے ۽ دیم ۽ ڈیک وراں ۽، چہ یک دیوالے ۽ پُر سٹ ات۔ بلئے آئی ۽
سر سٹ کُت نہ کُت ۽ کپت۔ دیوال بُر زات۔ آپد امر دمانی تہادوُر کنان، ڈیک وراں
۽ تاں کہ گیلری ۽ ہما جا گہ ۽ سر بوت۔۔۔

نیم ساعت ۽ پد کاشتنکا دمک ۽ دو مردم ۽ رند ارہادگ ات کہ چہ آہاں
گُلو رنگ ۽ بو پیداک ات۔۔۔

لیوک الیکز نڈرچ گوں مز نیں ہوشیاری ۽ چہ گٹر ۽ راہاں گیشینان ۽
رہادگ ات ۽ ٹرنڈان ات۔۔۔

”منی مات ۽ منی پیداک ۽ گناہے کنگ بلئے تو کشتنکا چہ نہ بوت ۽۔۔۔
مردم ۽ کش! تو ایو کاکار یگر ۽ دز سُبک ۽۔۔۔ ہچ نہ بوت ۽۔۔۔“

فیو دیشکا آئی ۽ کش ۽ گون ات۔ آئی ۽ راوتی پت ۽ کلاہ سرات۔ کاشتنکا
آہانی دُمب ۽ ات۔ انچس کہ سالانی سال چہ آہانی پد ۽ رنداں گران انت ۽ پیداک
انت ۽ ہچ وڑیں۔۔۔ سرت ۽ سیدے نہ بوتگ۔۔۔

آئی ۽ راکسانکیں کوٹھی، آئی ۽ گیشینگیں دیوال، ٹوہیں مُرگ، پشی فیودر
تیمو فیچ ۽ وش تا میں شپ ۽ ورگ، ہیل ۽ رپک ۽ سبتی، سرکس یات آہان ات انت۔
بلئے دُراہ آئی ۽ دل ۽ یک پُر شتنگیں، نہ گیشینگیں ۽ دلپرو شیں وابے ۽
گیش نہ ات انت۔

اسکول ماسٹر (School Master)

فیودر لیوکچ سیسویف (Fyodor Lukitch Sysoev) فیکٹری ء

اسکول ء ماسٹر ات۔ مروچی سال ء سرجمی ء شپ ء نان ء مراکش ء واستہ ساڑی
بوٹنگ ء ات۔ اے مراکش ہر سال ء چکاسانی سرجمی ء پد بوت۔ اسکول ء اے
سالینہ دیوان ء ایلنٹری اسکولانی انسپکٹر، امتحان گروک ء اسکول ء فیکٹری ء مینجر ء
فورمین ہم لوٹائینگ بوت انت۔

اے مراکش دارگ ء باز فاندگ انت ہر قدورینک ء مردم یکجاہ بنت،
یکے دومی ء گپ ء تزان، غم ء وشی ء ہواری ء دل ء گپانی جنگ ء وہد ء موہ رسیت۔
اے یک آفیشل دیوانے ات۔ بلتے چاگردی ء یکے دومی ء گوں ہواری ء نندگ ء
محفل کنگ ء مراکشے جوڑ بوٹنگ ات۔ انچوگپ ء جاک بوت کہ بازیئے ء گٹ ء توار
شت ء پداصوت ء جاکاں کش ء گور ء مردم کسرت انت۔ یکے دومی ء رابوسگ
گرگ ء توار شنگ بوت انت۔ ورگ ء وردن دل ء سیر ء ورگ بوت۔

سیسویف چہ گوٹگیں سیزدہ سالوں اے ڈولیں دیوان ء بہر زورگ ء
ات۔ پرچاکہ چہ ہمینکس سالوں آفیکٹری ء اسکول ء ماسٹر ات۔۔۔

مرچی پہ چاردہمی سال ء دیوان ء آوت ء راشتری ء سراساڑی کنگ
ء پلاگارگ ء ات۔۔۔ آئی ء سرجمیں ساعتے وتی نوکیں پچانی صاف ء سلہ کنگ ء
گوازینت۔ پدا آئی ء مزنین وہدے آدینک ء دیم ء گوازینت تاں کہ وت ء شتری
سینگار بہ کنت۔۔۔ آئی ء نوکیں فیشن ء جاگ ء آسک پریشان کت کہ بٹن کاجانی تہا
پہ مشکل شت انت۔

اے وڑیں جاوراں آئی ء جاک ء کوکارانی توار دگملکے ء شت انت کہ وتی
زال ء سراز ہر ء زوراکی ء بز انز گپتنگ ات۔

آئی ء بز گیس زال آئی ء چپ ء چاگرد ء تزان ات کہ آئی ء راہچ ڈولیں گلگ
ء پریشانی مہ بیت۔ آئی ء وت ہم دم برتگ ات۔ وہدے آئی ء پالش کتگیں کوش
آرگ بوت انت گڑا آئی ء واک ء تمہبل شتگ ات کہ ایشاں پاداں بہ کنت آئی ء پپہ
دمانے تچک دات کہ آپ بہ وارت۔ آئی ء زال ء پدا آگینسار تے کش ات ء گوشت:
”بچار تو چون کمزور بوتگ ء منی گپ ء زور ء گڑا اے رندی مہ رو۔“

”بل وتی سو جاں،“ ماسٹر ء آئی ء گپ ء سر پز وشت ء پپہ دلرنجی پپہ دات،
آئی ء او پار سک کم ات۔ پمشکہ اے سال ء چکاس ء سک نہ وش ات۔ اے رندی
چکاس پپہ وشیں وڑے ء بوت انت۔ ڈراہیں بچکاں کہ بُرزی کلاس ء وانگ ات انت
شریں نمبر ء داد ء بخش گپتنگ ات۔ فیکٹری ء کار مستر ء سرکاری آفیسر ڈراہ چہ چکاس
ء آسراں وش ات انت بلئے اسکول ماسٹر ء واستہ ہرچی ناسر جم ات۔۔۔ آئی ء ناوشی
سبب ایش ات انت کہ بابہ کن نامیں بچکے کہ آئی ء املاء نبشتہ ء ہچیر ردی نہ کتنگ ات
اے بری سہ حرف ء ردنہشتہ کتنگ ات۔ سر گیوف نامیں بچکے ء ہبہ ہی ء سیز دہمی
گیٹینت نہ کتنگ ات انت۔ وہدیکہ انسپکٹریک نوک ء ناتجربہ کاریں مردے ات۔
آئی ء املاء حاترا گز انیں سبتے دز چتنگ ات۔ لایا پونوف کہ ہمساہگین اسکول ء
نالائقیں ماسٹرے ات آئی ء را انسپکٹر ء پرے کار ء حاترا دز چتنگ ات۔ آئی ء املاء
شریں وڑے نہ گپتنگ ات لبز گا جیل کت ء دومی ء گوشتگ ات انت۔۔۔

آئی ء وتی زال ء کمک ء بوٹ پاداں کت انت۔ یک رندے پداوت ء را
آدینک ء شری ء چارات۔۔۔ ماسٹر ء وتی دزلٹ زرت ء پپہ اسکول ء سالینی دعوت ء
بہر زورگ ء سر گپت۔۔۔

آفیکٹریء کار مسٹرء گیسء کراسر بوت بلئے آئیء سکین بدیں علتے گون
 ات۔ آئیء راٹوہیں جگےء گپت آئیء دستء لٹ دُور کپت۔ آئیء سرء کلاہ کپتء
 آئیء کلگء توارتاں کار مسٹرء لوگء انسپکٹرء دگہ استادانی گوشاں کپت گڑا تچانء
 اتک انت تاں آپدیازکانی سرانتنگ۔ ہیداں سر رتچ انت۔۔۔

”فیودر لیوکچ۔۔۔ اے۔۔۔ توئے؟“ انسپکٹرء درآینت ”تو اتلگئے؟“

”پرچازاناں؟“

”تو لوگء آرام بہ کتیں۔ تئی طبیعت مروچی شر نہ انت“

”من مروچی ہم ہماوڑا ہاں کہ زی بوتگاں۔۔۔ اگاں منی آہگء تووش نہہ

ئے۔ گڑا من پداوتی لوگء رواں!“

”او۔ فیودر لیوکچ۔ چشمیں گپ پرچا جنئے، بیا واجہ؟ اے مرا گش تئی شرف

ء دارگ بوتگ۔ مئے واستہ نہ انت۔ مئے دل وش بیت تو اتلگئے۔۔۔ المء

ماوشیں۔۔۔“

دعوتء ہر چیز جوڑ بوتگ ات۔ نان ورگء دوٹوہیں ٹیبل جنوک ات

انت۔ مزنیں ٹیبلء سرانانء ورگ ایرات انتء کستریں ٹیبلء سرا (Hors

Doeuvres) بزاں ورگء پیسر گژنء گیش کنوکیں ورگی چیز ایرات انت۔

اے کوٹھی کے پڑاہ اتء ورگء حاترات۔ جرمن تہرء روغنی عکس

جنوک ات انت، وشیں پلانی بوات۔ کوٹھیء روزنائی زیبدار ات۔ پلیڈانی تہاسا سیج

بارگ بارگء بریتنگء ایرات انت۔ تازگیں پلء آہانی وشبو تالان ات۔ اے

دُڑاہیں چیزانی بزہ داریء ہوار دُڑاہیں لوٹوکیں کساں قدء وش تیں جرمن نسلء

مہاندار ایڈولف اسپنڈ راتچ برونی، ہر ڈولء مردمانی خدمتء دلء وشنودیء

ساڑی ات۔ آئیء چم کسان ات انت۔ ہر مہمانء کراسٹت۔ ہر کسی پلیٹء ورگ

ایرکنان ات۔ آہانی تاساں تزند آپ مان کنان ات تاں کہ ہر مردم ء دل ء وش بہ کنت ء وتی مہمانداری ء دُڑاہیں حقاں پیلو بہ کنت۔ آمر دمانی کو پگان پزنچان، آہانی چمانی تہا چاران ء نندان، دستان ء لتارگ ء ہر ڈول ء چو شتریں دوستداریں کچکے ء وڑا خدمت ء دُڑاہیں حقاں پیلو کنان ات۔

”اڑے بچارے کئے اتلگ۔ فیودر لو کچ! منی واجہ!۔۔۔ چنکس وشی ء گپ انت۔۔۔ وتی ناڈڑاہی ء ابید ہم اتک ءے۔ واجہاں۔ شمارا مبارک بات۔ واجہ۔ فیودر ہم اتلگ۔۔۔“

اسکول ء دُڑاہیں شرفداریں ماسٹر ٹیبل ء لمب ء اوشاتنگ ات انت ء گشن ء تیز کنوکیں ورگ زوران ات انت۔ سیسویف کے نہ وش ات۔ دیم ءے کز چک ات کہ آئی ء ہمراہ آئی ء ودار ء ابید پیسر ء ورگ ء تنگ ء دلگوش انت۔ آئی ء ہمودا لایا پونوف (Lyapunov) ہم دیست۔ اے ہا مردم ات کہ آئی ء املاء امتحان گپتگ ات، گڑاوت سرا گپ ءے جت۔۔۔

”تو امتحان کامریڈے ء وڑانہ گپت۔ چو امتحان کس نہ گپت ء پدا املاء ترا کئے گوشنگ اے وڑا گر انت؟“

”ارمان تو انگتہ ہے موتک ء ناڈڑاہے؟“ لایا پونوف ء وتی دیم کز چک گت ء تزن جت۔۔۔

”ہو! منی ارمان ہلاس نہ بنت۔ منی بابہ کن ء (Babkin) (نودر برے) ہچبر ردی نہ کتگ۔ من زاناں کہ تو املاءے ڈول ء پرچا گپتگ پرچا کہ ترا منی نودر بران ء کمزور پیش دارگی بوتگ تاں کہ تی اسکول شتر پیش دارگ بیت۔۔۔ من اے دُڑاہیں ہنراں سر پدباں!“

”پرچاگوں من جنگ ء جیڑہ کنئے؟“ لایا پونوف ء پہ زہر کنگنی گوشت۔

منی شیطان ء حراب مہ کن۔۔۔

”بیات بل ات اے گپاں!“ انسپکٹر آہانی نیامچی ء اتک تاکہ آہاں گیشتر

مرگ ء بہ داریت ”انچو باز ردی نہ انت، سئے ردی انت ایوکا۔۔۔ پہ ایٹی ء چے

بیت؟ بچک ء سئے غلطی انت۔۔۔

”ہو! اے ٹوہیں گپے۔ بابہ کن ء کدی ردی نہ کتگ؟“

”اے واجہ! چشمیل نہ کنت“ لایا پونوف ء بد بُرت ”اے مردوتی مستری

ء مئے گردن ء بُرگ لوٹیت۔ شرگر اواجہ! من ہے سرپداں کہ توناڈڑاہ ء، نہ

ء؟“

”منی بیماری ء سوچ“ سیسویف ء پہ د لگرائی گوشت ”آئی ء چون کنئے۔۔۔

ہر کس گوشتیت ہے کہ تئی ناڈڑاہی، تئی ناڈڑاہی، ناڈڑاہی۔۔۔ من ء کسے ء دلہڈی

پکار نہ انت، نہ کسے ء ہمدردی ء لوٹاں۔۔۔ بیماری ء وہداں دپی جستے نہ گت۔ من

چکاساں پیسیر ناڈڑاہ اتوں۔ ڈروگے نہ انت۔ بلئے نوں من وش ء جان سلامت اول۔

دگہ پچی نہ انت۔ کمزوری ہست انت۔۔۔

”شریں گپے کہ شما سلامتی وش بوتئے۔۔۔ حُداء مہربانی“ مسیحی مذہب ء

کتب ء وانینوکیں ماسٹر نکولی ء درائینت۔ آئی ء ذرا جیں بزیں شالے پوشیتنگ ات۔

ورنائیں فادرے ات۔ ”تراوتاروش پیش دارگی انت بلئے توگیگ ء گور نہ ء؟“

”تو ہم جوانیں مردے ء!“ سیسویف ء درائینت۔۔۔ ”بلئے جست

ء سوال تچک ء صاف بہ بیت۔۔۔ بلئے تو کہ چپ ء چوٹیں سوال جست کنئے۔ چوشر

نہ انت۔۔۔

دُڑستاں جھدگت کہ آئی ء ہرم ء نہ وشی ء کم بہ کن انت، ء آئی ء را آڈرت
 ٹیبل ء دیم ء نادینت اش۔۔۔ آدیر انت وتی دل ء تہا بہہ ء بکڑات کہ چے بہ وارت۔
 گڑا آئی ء گوں نندگ ء شو نزرنگ ء وائُن وتی گلاس ء تہا ایر رتیک، لہتیں سموسہ
 پیسٹری زرت ء ہیک ء پیما زرت۔۔۔ گوں دپ ء برگ ء آئی ء سما بوت ایسانی تام وش
 نہ انت گڑا وادے زرت ء ایشی ء پر ریک بلے گیشیں وادورگ نہ بوت ء یک
 کڈے ء ایرے گت انت۔۔۔

شپ ء نان ء سرا سیسویف انسپکٹر ء برونی (Bruni) ء میانجی ء نشنگ ات۔
 اول سراں آہاں ڈبل روٹی وارت ء تزند آپ نوش ات گڑا انسپکٹر ء ڈرائینت!
 ”منی دل ء چمن لازم انت کہ من اسکول ء وارڈن کہ آنیاتگ آئی ء مٹت ء بہ
 گراں کہ نامے دانیل پیٹروچ انت ء دگہ دگہ۔۔۔“

پدا برونی ء آئی ء گپ دیم ء برت۔ ”ایوان پیٹروچ، کہ آئی ء دل ء پھی
 بغض ء کینگ نیست، ء آئی ء نام ء ہم بہ ورات۔۔۔ منی نیمگا“ پدا برونی پاداتک انچش
 کہ آئی ء رامارے ء وارت۔ ”چہ منی نیمگا انسپکٹر آف ایلمنٹری اسکولز واجہ پاول
 جنینلا ویتچ ناداروف ء نام ء گلاسے گلاسے بہ ورات کہ آدام سلامت بہ بیت۔۔۔“

دُڑستاں وشی درشان گت ء گلاسائی ٹلینگ ء ڈیک ورگ بنا بوت۔ سہی
 بہر سیسویف ء نام ء ات، گڑا آچہ وتی جاگہ ء پاداتک۔ پدا تراں ء بنا بوت۔ دُڑستاں
 ساری آئی ء ہمے گوشت کہ آئی ء گوشانک ء واستہ تیاری نہ کتگ۔ آئی ء گوشت کہ
 چارہ سال بیت اے اسکول ء ماسٹر انت۔ اے وہداں بازیں مردماں گوں آئی ء
 دُڑ منی کتگ۔ دڑوگیں رپورٹ داتگ۔ شکایت بُرز ء دیم داتگ۔ پدا آئی ء گوشت
 کہ آوتی دژمن ء خلاف ء مردماں شری ء پچہ کاریت بلے آہانی نام ء نہ گیپت۔
 بازیں پندل سازیں مردم ہست انت ء اے اسکول ء راجہل جنگ ء جھد بوتگ بلے

انگتہ اے ڈولیں پندل سوب مند نہ بوتگ انت ۽ اسکول ۽ قد ۽ شناس کم نہ بوتگ۔ نہ
 ایٹی ۽ نام ۽ تو ار کم بوتگ ۽ نینیکہ ایٹی ۽ ساز ۽ سامان کم بوتگ انت۔۔۔ ہر جاگہ
 اسکول ماسٹر ۽ پگار۔ دو صد یا سے صدر و بل انت۔۔۔ بلئے منی پنچ صد انت۔ منی
 لوگ ۽ جاگہ شتر تر کنگ ۽ مر مت کنگ انت ۽ اے ڈڑا ہیں خرچ کار جاہ ۽ پُر کنگ
 انت، ہر سال ۽ پد ڈڑا ہیں دیوال اڈ کنگ بوتگ انت۔ دیمتر اسکول ماسٹر ۽ وتی تزان
 ۽ تہا در آئنت کہ اسکول ۽ زہگاں ۽ پہ نبشتہ ۽ وانگ ۽ ہرچی پچارینگ بیت۔ بلئے
 زیمسٹوف ۽ سرکاری اسکولان پچی نیست۔ پرے ڈڑا ہیں کارانی واستہ اے کارخانہ ۽
 مستر ۽ مہربانی انت کہ آدر ۽ تشنگ ۽ جر من قوم ۽ مردے بلئے آئی ۽ دل روسی انت
 اد ۽ مردمانی واستہ حق ۽ دل کار کنت۔ سیسویف ۽ گپ ۽ تران ۽ ذراج کش ات ۽
 بازی مردمانی واستہ ناوش ۽ بے تام ات۔ آئی ۽ بازی و ہداں وتی دژ منانی نیمگا اشارہ
 کت بلئے کسے ۽ نامے نہ گپت پدا آہیسک بوت۔ گپ ۽ شری ۽ نہ گیش ات انت ۽
 آئی ۽ پہ برونی ۽ ایڈولف اینڈ راتچ ۽ سلامتی ۽ واہگ در شان کت۔۔۔

ہر کس ہے ودار ۽ ات کہ واجہیں ماسٹر ۽ کشتانک ہلاس بہ بیت۔ ہمدان ۽
 ڈڑستاں گینسار تے کش ات کہ واجہ ۽ گپ ہلاس کت۔ برونی ایوکا آئی ۽ گیاں وش
 ات۔ وہدیکہ جر من ۽ سیسویف ۽ دست گپت ۽ پز تک ۽ گیشتر پہ مہر ۽ دوستی وتی
 جذبگ در شان کت انت۔۔۔

”باز مہربانی واجہ! ماسٹر صاحب!“ آئی ۽ وتی چپیں دست دل ۽ سر ۽ ایر
 کت۔ ”من پرے جبر ۽ سک وشاں کہ شمانی جند ۽ سر پد بوتگ ۽۔ من گوں دل ۽
 جہلانکی ۽ شمنے شری ۽ لوٹاں۔ بلئے من ہے گندگ ۽ آل کہ منی قد ۽ جاگہ انچونہ
 انت کہ شتابان کنگ۔ اے اسکول ۽ اگاں نامے کٹینگ ۽ دیمروئی کنگ گڑا واجہ
 فیو در لیو پیچ شمنے جہد ۽ جفہانی سبب ۽۔ من چچے نیاں۔ اے گپ ۽ ڈڑست بزان ات

کہ ماجر من مفت ء کسی ء توصیف ء نہ کنیں۔ ماپہ نرمی ہر گپ ء کنیں۔ اگاں ماشمارا پنج صدر و بل سالے دیگ ء نیں گڑا شہبازان ات کہ شُمے کارانی مُزانت۔۔۔ شہابچارات من چو گوشتگ ء آں! راست نہ انت؟ ماپر چا شمارا انچو زردیاں۔ پرچا کہ یک وش نامیں اسکولے پہ فیکٹری ء واستہ وشیں نامے ودی کُت کنت۔“

ایشی ء پدانسپکٹر ء تران بندات کُت!

”من پہ دل گوشاں کہ شُمے اسکول زبردست انت اے چاپلو سی نہ انت۔ من وتی زندگی ء چُخشیں اسکول ء زبریں زہگ نہ دیستگ۔ باز جوان ء قابل انت۔ دُراہ قابل انت۔ ہر کس وتی کار ء تہادل پہک انت۔ ہر یکے گندگ ء انت کہ فیودر لیوتیچ ترا مردم باز دوست دار انت۔ تئی رگانی تہا ماسٹری ء حون تھیجت۔ تئی پڑانی مجگ ماسٹری انت۔ تو یک ٹیکسی ء۔ تو گوں دل ء جہلاکئی ء وتی کار ء مہر کنئے۔ تئی تجربت ء کار ء محبت ء ترا اے جاگہ ء رسینتگ۔ دگہ مردم چے بہ گوشتیت کہ تئی جان سلامتی ء ناڈراہی، تو پچی نہ چارے ترا پورا گوں وتی کار ء یک عشقے ہست۔ تو پہ وتی ماسٹری ء کار ء یک دیوانگے ء۔ یک فقیرے ء پیم ء ابدالے ء۔ تو زانئے۔ سرپد بے تئی تہا یک قدرتی زانگ ء محکمیں ارادگے ودی بوتگ۔ انچو کہ اسکول ء کمیٹی ء تہا یک مردمے ء گوشت کہ تو وتی کار ء شاعرے ء۔ راست ءے گوشتگ تو شاعرے ء مکر نہ ءے۔۔۔“

ایشی ء پد دعوت ء ہر مردم ء دپ ء سیسویف ء نام ات بزاں کہ یک بندے بنگ۔ ہر کسی دپ ء آئی ء نام ء عزت جلسکان بوت۔ نوں سیسویف ء دپ ء دیم ء کڑچک ء ناراضگی دُراہ صاف بوت انت۔

نوں ہر کس پہ دل ء تب ء گپ ء ات۔ ہما ماسٹر کہ نوک ات آنت یا آہاں گپ کنگ ء ٹرس ات ء انسپکٹر ء دیم ء ٹرس ء آہانی گپ درنیا تک انت ء آئی ء را ”جی

جی ءِ واجہ ءِ “ابید دگہ نام ءِ توارے گرت نہ گرت نوں آہم پہ بے تڑس ءِ لرزا نچو گپ ءِ ات انت کہ بزاں دُڑاہ سنگت انت ءِ ہور ءِ تُو رانت۔ آئی ءِ راوتی چار دہ سال ءِ جہد ءِ کوشستانی برورد مر وچیکیں اے دعوت ءِ مردمانی گلاہ ءِ ستاءِ دز و شتم ءِ رسگ ءِ ات۔۔۔

برونی ءِ وتی تو صیف ءِ شراب وارت۔ و ہدیکہ جر من ءِ ہر یکے ءِ گپانی سرا چاپ جت کندات ءِ وشی در شان گت کہ اسکول ماسٹر ءِ بدل ءِ آئی ءِ تو صیف بو نگ ءِ انت۔۔۔ آئی ءِ زور ءِ گوانک جت۔۔۔

”شاباش۔۔۔ شاباش۔۔۔ باز جوان۔۔۔ شامنی گپاں سر پد بوت ات“
 آئی ءِ فیودر لیو تچ ءِ چمانی تہا چارات تاں کہ آئی ءِ مٹاں گپت بہ کنت۔ مردمانی جاک ءِ سلوات ات گڑا دُڑستاں وتی نیمگاد لگوش کنگ ءِ آئی ءِ کو کار گت۔۔۔
 ”اِش۔۔۔ اِش۔۔۔ گوش دار ات۔۔۔ دگہ و شنیں حالے۔ فیکٹری ءِ کار مستر اے گپاں کدی وت ءِ بے میار نہ کن انت کہ آفیودر لیکو تچ ءِ بابت ءِ بچ کنگ ءِ نہ انت۔۔۔“ مردم بے توار بوت انت۔ اسکول ماسٹر ءِ جم جر من مردک ءِ سہر گیں دیم ءِ سک بوت انت۔ پدا برونی ءِ دڑائینت!

”ماسٹر سر پدیں کہ شماتاءِ گلاہگ باز کر زات پمشکہ فیکٹری ءِ کار مستراں یک ماہے ساری ماسٹر صاحب ءِ زہگانی واستہ گپڑے زر بینک ءِ ایر کتگ۔۔۔“

سیسویف چہ اے جبر ءِ سک نگیگ بوت ءِ آئی ءِ سر پر نہ بوت آدم پہ سہت جر من ءِ وتی دُڑا ہیں ہم کارانی نیمگا چاران ات ءِ آئی ءِ عقل ءِ کار نہ گت کہ فیکٹری ءِ منیجمنٹ ءِ اے زر آئی ءِ جند ءِ بدل ءِ آئی ءِ کہول ءِ نام ءِ پر چا ایر کتگ انت۔ اے دمان ءِ دُڑا ہیں مردمانی ہمدردی، مہر ءِ ستاءِ نظر چہ آئی ءِ سر ءِ گوست انت۔۔۔ آئی ءِ دل ءِ یک تڑس، نگیگی ءِ تہلیں راستی ءِ سر کشان بوت کہ آئی ءِ وت نہ زانت چی

ئے ات۔ دمانے ۽ پیسے ۽ ڈراہیں وشی، گلاہ ۽ ستا ڈراہ آئی ۽ دپ ۽ جور ۽ تہل بوہان
 ات انت۔ یک اناگہ گوں گنوکی ۽ آپاد اتک ۽ دوئیں دست سر ۽ مشت ۽ گت
 انت۔ یک دمانے ۽ تاں آہے جاور ۽ اوشتات۔ گوشتے کہ وتی مرگ ۽ چم ۽ دت
 گندگ ۽ انت۔ گوشتے برونی ۽ آئی ۽ مرگ ۽ جار جت، کھے ہوش ۽ برجاہ بوئنگ ۽ پد
 نشت ۽ زار جنان ۽ گزیوگ ۽ لگ ات، آئی ۽ گوشاں مردمانی نگیکیں توار بک انت۔

”اڑے چے بوت؟ پر چاچوش! ہیا کن ات آپ بیارات، آپ۔۔۔“

دمانے پد اسکول ماسٹر پہ گیگ بوت۔ بلئے مردماں آئی ۽ دیم ۽ آوشی ۽
 زندگیں مردمنہ دیست کہ ساری ۽ ہست ات۔ دعوت زوت پہ بے چاڑی گت ات
 ۽ پیش ۽ نوبت پشت نہ کپت۔

وہدے آلوگ ۽ سربوت گڑا سیمویف ڈرستاں پیش آدینک ۽ دیم ۽
 اوشتات۔ آئی ۽ وتارا سر ۽ تاں پاداں چارات۔۔۔ ”راستی ۽ من ۽ چوزار جنگ،
 اڑیسگ ۽ گزیوگی نہ ات۔ مروچی منی دیم چہ زی ۽ سک شر تر انت ہو۔ خون ۽
 کمی (Anemia) ۽ معدہ ۽ سوزش (Catarrh) ہست انت۔ اے چشیں ناڈراہی نہ
 انت۔ منی کلگ معدہ ۽ گرمائش ۽ بوئنگ ۽ انت۔۔۔“

آئی ۽ وتارا اشتری ۽ تسلا دات۔ وتی تچ بدل گت انت۔ نوکیں صوٹ استری
 گت ۽ الماری ۽ پتات ۽ ایرکت۔۔۔ پدا ٹیبل ۽ سراوتی شاگردانی کاپی ۽ نوٹ بک
 چست گت ۽ آہانی نبشتہ تہانی چارگ ۽ چک ۽ تان بناگت۔

ہے دمان ۽ آوتی شاگردانی کاپیاں چک ۽ تان کنان ات، دومی کوٹھی ۽
 ڈسٹر کٹ ڈاکٹر گوں آئی ۽ زال ۽ سک سک ۽ گوشگ ۽ ات۔۔۔ ”یک مردمہ کہ
 یک ہفتگے ۽ گیشتر زندگ بوت نہ کنت گڑا شاپر چا آئی ۽ راشپ ۽ دعوت ۽ روگ ۽
 اشتگ؟۔۔۔“

دِشَار (Betrothed)

شپ ۽ ساعت ده ات ۽ چار دہی ماہ ۽ روژنائی باغ ۽ سر اتالان ات۔ بشو میں
 ہاؤس ۽ بیگاہ ۽ عبادتے جم دارگ بوتگ ات۔ اے عبادت بلک مار فامیا لوناء دز بندی
 ۽ داشتگ ات اش ۽ ہمیش انت انوں ہلاس بوتگ ات۔۔۔ نادیہ باغ ۽ سواد ۽ شت۔
 شپ ۽ شام ۽ ورگ ۽ وردن، نان ورگ ۽ جاہ ۽، پہ گیگ ۽ گور ایر کنگ بوتگ ات
 انت۔ بلک ۽ ریشم ۽ وش رنگیں جاگے گورا کنگ ات۔ نادیہ ۽ مات ۽ نام نینا ایوانونیا
 ات۔ بیگاہ ۽ وهد ۽ تاک ۽ درال آبو کیس روژنائی ۽ چہ وتی عمر ۽ کسان گندگ بوت۔
 فادر ایندری گوں آئی ۽ گپ ۽ تزان ۽ دلگوش ات۔ وهدیکہ فادر ۽ بچ ایندری
 ایندری بچ کش ۽ اوشاتگ ۽ پہ دلگوش آہانی گیاں گوش دارگ ۽ ات۔

باغ ۽ گوات ۽ داشتگ ات ۽ سارتی ۽ شنگ ات، ساہگان تہاری ۽ گمان
 دات۔ دور ۽ پگلانی کوار ۽ کوار ۽ توار پیدا اک ات۔ ماہکانی ات۔ ہماہ ۽ کہ وش انت۔
 اے ماہ ۽ آزمان ۽ دیم صاف انت۔۔۔

مردم ۽ ساہ پہ آرام روت ۽ کیت۔ زندگی وش انت درچکانی سر بہ بیت یا
 پچیں پٹ ۽ گیا بان، میتگ ۽ زندگی ۽ تہا یک بز مشے کئیت انت ہر چیز ۽ تہا مہر،
 پاکیزگی، چیر ۽ اندریں راز انت کہ گنہگاریں بنی آدم ۽ فہم ۽ در انت۔۔۔ برے برے
 دل ۽ لوٹ ات کہ زار ۽ پریات بہ جنت۔۔۔

نادیہ بیست ۽ سے سال نیگ ات۔ آئی ۽ راوتی عمر ۽ شانزدہمی سال ۽ ہم
 واہگ ات کہ عاروس بہ کنت۔ پہ سور ۽ آئی ۽ واب دیست۔ گڈی ۽ آئی ۽ سانگ
 گوں ایندری ایندری بچ ۽ بوت کہ انوں تاک ۽ دپ ۽ اوشاتگ ات۔ آئی ۽ پسندات ۽

عاروس ء روج 7 جولائی نابنگ بوتگ ات۔ بلئے انگتے آئی ء دل ء تہا سکین جذبگاں باہند نہ کتگ ات۔ آشپ ء روج واب ات۔ آئی ء دل گیمرتگ ات و ہدیکہ لوگ ء زیر زمین ء مبدہ خانہ ء نوکرانی توار ات۔ ورگانی و شین بوات۔۔۔ رزان ء ازبابانی چست ء ایر ء توار ات۔۔۔ و شین بوہانی تہا چیری ء اچار، ترکی کباب ء و شین بوتا لان ات۔ بلئے آئی ء واستہ اے دُرستیں چن ء لانچ ء ووشی ء چاگردیک حاصیں بدلی سدلی نہ ات۔۔۔

ہے دمان ء یک مرد مے لوگ ء پدیازکانی سرا اتک ء اوشات۔ اے الیگز نڈر تیمونچ (Alexandr Timofeitch) ات۔ آئی ء راساشاء نام ء توار اش کت۔ آچہ ماسکو ء اتلگ ات ء اے لوگ ء مہمان ات۔ ساشاء مات غریب ء بزگیں زالے ات۔۔۔

آئی ء نام ماریا پیٹر و نیات۔ آئی ء گوں بلگ ء دیریں سیادی ء ہست ات یک بارگ ء کسانیں جنوزامے ات۔ بزگیں واریں زالے ات ء پہ کمک ء مدد گرگ ء اتک۔ آئی ء یکیں بچ ساشات۔ آئی ء مدام ء ساشاء توصیف کت کہ ساشا سکین ہوشیاریں چکے ء ازم کارے۔ ساشاء مات ء بیرانی ء پدنادیہ ء بلگ ء پہ آئی ء روح ء آسودگی ء واستہ ساشاء وانگ ء بند ء بست ماسکو ء یک پیٹنگ اسکولے ء کت۔۔۔

آئی ء پانزدہ سال ہمودا وانگ ء زانگ دربرت ء آر کٹیکچر ء پڑ ء گڈی چکاس دات ء دراتلگ ات۔ آئی ء آر کیٹیکٹ ء نوکری نہ کت۔ بلئے سنگانی سرا خطاطی ء کارے کت۔ آہر سال ء چیزے روج ء ادا اتک۔ دائم ناڈراہ ات۔۔۔

نادیہ ء بلگ ء کرا چیزے روچے نشت، تاں کہ بے چٹیت ء ووش بہ بیت آئی ء رادرا جیں کوٹے گور ات کہ آئی ء جہل ء تاں برز ء بٹن جنوک ات۔ آئی ء بزیں شلوارے ات کہ جہل ء کزچک ات۔ آئی ء جاگ ہم کزچک ات ء انچش گندگ

بوت کہ آترے تازہ نہ انت۔ آسک بارگ ۽ نزورات۔ چم ۽ مزن ات انت۔ لنک
 ۽ ذراج ات انت، سبز ۽ رنگ ات ۽ دیم ۽ ریش ات۔ بلئے گندگ ۽ شر
 ات۔۔۔

شومینز (Shumins) کہول گوں آہاں یک ات، انچش کہ وتی جند ۽
 لوگ ۽ انت۔ آئی ۽ واستہ اے گس ۽ یک کوٹھی ۽ گچین ات ۽ آئی ۽ نام ساشائی
 کوٹھی ات۔ آلوگ ۽ پدیا نکانی سرا اوشتوک ات کہ ہے دمان ۽ آئی ۽ چم پہ نادیہ ۽
 کپت انت۔۔۔

”موسم وش انت!“ آئی ۽ گوشت۔۔۔

”ہو! سک وش انت تو باندیں تاں چلگ ۽ ہدا ابو۔۔۔“

”ہو! منی دل ۽ انت کہ تاں ستمبر ۽ ہدا اباں“ آئی ۽ کندگے جت ۽ نشت۔

پدانا دیہ ۽ درائینت۔۔۔ ”منی مات ۽ بچار۔۔۔ چہ ادا آئی ۽ بازیں نزوریاں ابید۔۔۔“

آانگتہ ورنانت۔۔۔ بے دروریں زالبولے۔۔۔“

”ہو! راست گوشتے آ باز جوان انت“ ساشاء درائینت۔۔۔ ”آئی ۽ وتی

زانگے، باز شر انت بلئے۔۔۔ من چے بہ گوشاں۔ مروچی سہب ۽ مہلہ و ہدے من

بورچی خانہ ۽ شتاں گڑا من دیست شمسے چار کارندہ زمین ۽ سراو پتگ ات انت آہاں نہ

تختے ۽ نیکہ بوپے۔۔۔ بڑگ زمین ۽ سراو پتگ انت۔ چیرت۔۔۔ کڑوک، سہر

بروت۔ ڈراہ۔۔۔ بزاں ہما بیست سال ۽ وڑا۔ دگہ ہج بدلی نیاتلگ۔۔۔ حد ابلگ ۽

خیر ۽ بہ کنت۔۔۔ آئی ۽ مردم چے کلگ بہ کنت بلئے تی ماس سر پدیں مردے۔۔۔

فرانسیسی ۽ گپ جنت پرائیویٹ تھیٹر ۽ روت کار کنت باندیں اے چیزاں بزانت۔“

ساشا کہ گپ ۽ کپت گڑا وتی دولنک ۽ دیم ۽ شہار دات انت۔۔۔

”اے دُڑاہ عجب انت۔ من ء بچ دوست نہ بنت۔۔۔ اداہر مردم ء کار
توریت۔ تئی مات دُڑاہیں روج ء گردیت کہ پورا بادشاہ ء جنک انت۔ بلک ہم بچ کار
نہ کنت۔ تو دُڑاہیں روج وپنگ ء وھدیکہ تئی نوکیں مردک آنیدری آندر تیچ بچ کار
ء مرد نہ انت۔۔۔“

نادیہ اے گپاں چہ سالاں سال ساشاء دپ ء اشکنگ ء ات آئی ء ہر وھد
اے کھول ء جان بڈی ء سراسک ایرادگیت ء ترشن جت۔ پیش آئی ء راجہ اے گپاں
وشی بوت۔ بلئے اے بری آئی ء راسک ناوش بوت انت ء پے د لگرانی درائینت ء
تو ہر وھد ء نشنگ ء ڈوبارے۔ اے دُڑاہ سلئیں گپ انت دگہ نوکیں گپے بہ کن۔۔۔“
نادیہ پے دلر نجی پاد اتک ء اوشتات۔۔۔ آہم پاد اتک ٹھک ء دات۔ دوئیں گس ء تہا
شُت انت۔ یکجاہ روان ء، کش ماں کش نادیہ ء بُرزی ء ڈول داری ء آئی ء راہم جان
سلامت ء وش پوشاک پد رکت۔ پوٹنگہ نادیہ ہم وتی دل ء تہا اے گپ ء مارگ ء ات
ء دل ء تہا ارمانی ات کہ بے ڈول انت۔۔۔

”تو انچیں گپے جت کہ ترانہ لوٹ ات کہ بہ گوشے۔۔۔!“

”ہو! تو منی انیدری ء بابت ء گپ ء ات ء بلئے تو آئی ء نہ زانے!“ نادیہ ء گوشت۔
”منی انیدری! من ء تئی انیدری ء پرواہ نیست۔ بلئے پہل کن تئی ورنائی ء ارمان کنت۔“
آوھدے سر بوت انت۔ بلک دلیریں شیر زالے ات۔ آتچکیں مردے
ات۔ آئی ء بزیں بروان ات انت ء ٹالے ٹالے بروتے ہست ات۔ آزور ء بُرزیں
توارے ء جبر ء ات ء چہ ایٹی ء ہمے پد رات کہ آے گس ء قد آوریں مستر انت آ
اے گس ء واہند ات۔ آئی ء بازیں دُکان ات انت۔۔۔ اے باغ ہم ہمائی نیگ
ات۔ آہر سہب ء مہلہ پاد اتک ء دُعا ء گت۔ حُدا ء دیم ء گزیت ء کہ آئی ء زند
آسودگ بہ بیت۔۔۔

وہدے آئی ء نثار ء نادیہ ء مات نینیا آیواند و نیا، یک کاشن مودیں زالے
 ات۔ آئی ء ہر لنکک، سہر ء یاقوت ء انگشتری مان آہوک ات۔ فادر انیدری یک
 پیر سالیں، بے دنٹانیں مرد کے ات کہ ہر وہد ء ہے گمان بوت کہ نوکیں جاوڑے ء
 حال ء دیگ ء انت ء آئی ء بیچ انیدری ایندر تیج۔ ورنائے ات، مودے کڑ چک ات
 انت۔ دلیر گندگ اتک۔ آڈڑاہ ہسپیناٹرم ء بابت ء گپ ء تزان ء دلگوش ات
 انت۔۔۔ بلک ء ساشا ء نیمگا چارات ء گوشت،

”تو ادا یک ہفتنگے ء برابر بے۔ بلے شری ء سراوتی ورگ ء دلگوش بہ
 دار۔۔۔“ پدا بلک ء گینسارتے کش ات، ”بچار تو وتارا چون بزرگ کتگ۔ توشاہ
 خرچیں مردے ء بیچے؟۔۔۔“

”نوں پمشکہ چوش انت کہ پت ء مال ء سرا عیاشی ء کتگ۔۔۔“ فادر
 انیدری ء پتزن ء کندگ گوشت۔ ”پمشکہ ہر کس ء رادیم داتگے؟“
 پدا انیدری ایندر تیج وتی پت ء کوپگال دست ایرگت ء گوشت، ”منی پت
 بلاہیں مردے۔ آئی ء عقل ٹوہ انت۔ من ء دوست انت۔۔۔“
 کس ء بیچ نہ گوشت بلے ساشا ء یک ٹوہیں ٹہکے دات۔

پدا آہاں ء ورگ ء رومال گٹ ء گت۔۔۔ ”بزاں تو ہسپیناٹرم ء سرا سدک
 ء؟“ پادری انیدری ء چہ نینا آیوانو و ناء جُست گت۔۔۔

”نا۔۔۔ من ترا گوشت نہ کنناں کہ من ء یقین انت۔۔۔“
 ”بلے من ہے زاناں کہ اے چیریں رازے ء زانگ نہ بیت۔۔۔“
 ”ہو! من ہم تئی گپ ء سرا تپاک کنناں۔۔۔ پر چاکہ اے ڈولیں چیریں
 رازانی بابت ء مذہب ہم تجھی ء بُرے بین کنت۔۔۔“

یک پڑوس مَرگے پچکے آرگ بوت۔ ہر کس گوں ورگ ء دگوش
بوت و ہدیکہ فادر انیدری ء نینا ایوانو وینا ء وتی گپ ء تزان بر جاداشتگ ات۔ آئی ء
دست ء الماس ء مندزیک چہ لنکال تزپگ ء ات۔۔۔

پدا آئی ء چمانی ارس دراتک انت۔ آچہ وشی ء جذباتی بوتگ ات۔۔۔ آئی
ء درائنت! ”گوں شتا بحث کنگ چہ منی وس ء ڈن انت پرچا کہ زندگی ء تہانہ
گیشیتگیس اڑ ء جنجال باز انت۔۔۔“
”ہو! انچش انت۔۔۔“

شپ ء نان ء ورگ ء پدا انیدری ایندر پیچ ء سروزے آؤرت ء سازگت
و ہدیکہ نینا ایوانو وینا ء آئی ء ہمرائی ء پیانو جنگ بناگت۔ دہ سال ساری ء آئی ء چہ
یونیورسٹی ء آرٹس ء پڑ ء ساز ء زمیل ء ڈگری گپتگ ات۔ بلتے چہ آئی ء پدا آئی ء کار
ء روزگار نہ گت۔۔۔ مہلوک ء خیراتی ساز ء زمیلی دیواناں بہرے زرت ء یک
شریں سازندہے زانگ بوت ء میتگ ء نامدار ات۔۔۔ انیدری ایندر پیچ ء باز جوانی ء
ساز جت۔۔۔ ڈرستاں دگوش دات۔ سماوار ء آپ ٹیبل ء سرالہرات انت۔ ایوکا
ساشا چاہ ورگ ء ات۔ پدا شپ ء دوازده نج ء و ہداں ناگتہ سروزے تارے سست ء
ڈرستاں کندگے جت ء دیوان پُرنشت۔۔۔

و ہدیکہ نادیہ ء دشتار ڈن ء شت گڑا آگوں وتی مات ء بُری طبق ء وتی واب
جاہ ء شت پرچا کہ میانچی طبق تیوگ ء بُلگ ء گس ء روژنائی ء متی مران بوت انت۔
جہل ء بُلگ ء بز انز گرگ ء توار پیدا ک ات۔ انچو درابوت کہ ساشا انگتہ نشتگ ء چاہ
ورگ ء انت آئی ء سسک باز چاہ ورگ ء عادت ات ء ہفت کوپ ء کمتر چاہ ء نہ
وارت۔ ہر کس وتی جاہ ء وپتگ ات ء جہلی طبق ء ساشا ء کلگانی توار انگتہ پیدا ک ات۔

II

نادیہ ۽ چم دونج ۽ پتج بوت انت۔ ڈن ۽ در روژنات انت۔ چو کیدار
 دروازگ ۽ ٹلگ ۽ ات۔ آواب ۽ پاد اتلگ ات۔ آئی ۽ وتی نپادانی سرا نگیگی ۽
 مارات۔ آہستہ ۽ سرا پاد اتک ۽ نشت ۽ حیالانی تہا گار بوت۔ ہما خیال کہ آئی ۽ سرانہ
 چٹ ات انت، آئی ۽ رابے فاندگیس حیال، ۽ یک وڑیس پگرات انت کہ چتور
 انیدری ایندر پتج ۽ آئی ۽ واستہ وتی سانگ ۽ جبر آورت۔ آئی ۽ من ات ۽ اے مرد
 آئی ۽ زندہ بہر جوڑ بوہان بوت۔ بلئے، لہتیس و ہدات کہ گوشے آئی ۽ دل پُرتنگ ات
 نون عاروس ۽ ماہے پشت کپتگ ات ۽ آدلپروش، نگیگ ات ۽ دل ۽ تہا پریشان ۽
 ناوش ات۔۔۔

”ٹک۔ ٹک۔ ٹوک۔۔۔“ در ۽ دپ ۽ پدا چو کیدار ۽ ٹلگ ۽ توار بوت۔۔۔
 کوہنیں مزن تاکیں دریگ ۽ باغ شری ۽ پدرات۔ درچک ۽ دار ۽ پل دیم
 ۽ ظاہرات انت کہ سردی ۽ جتگ ۽ گیمرتگ ات انت۔ پدا سارتیں مج ۽ ٹوہیں
 درچکانی سرار پچگ ۽ آہاں پر دگ کتگ ات۔ دور درچکانی سرا کا نگلیانی کزانلگ ۽
 توار ات۔۔۔

”او۔۔۔ حد۔۔۔ منی دل پرچا چش گزان گزان انت؟۔۔۔“ راستیں
 گپے کہ ہر جنک ۽ دل ۽ تہا عاروس ۽ پیسرہے ڈولیس گرانی ۽ بیبے ودی بیت انت۔۔۔
 بگندے اے ساشاء سحر ۽ اثر انت؟

بلئے ساشاء دیر انت کہ ہے ڈولیس گپ ۽ جبر کنگ ۽ انت۔ وہدیکہ آئی ۽
 اے گپ جت گڑا آدگہ رنگے، چو طفل ۽ وڑات۔۔۔ دُرستان گزانین کار ایش
 ات کہ ساشاچہ آئی ۽ دل ۽ در نہ کپت۔ پرچا؟

چو کیدار ء ٹلگ بند کتگ ات۔ مَرگانی چلی چلی ء توار دریگانی جہل ء پیداک ات۔
سُہب ء بر فیں نمب حُشک بوتگ ات ء روج ء روژنائی ہر نیمگاتالان ات۔

سُہب ء نمب ء ترمپ دز چکانی تاکانی سراروج ء روژنائی ء چو الماس ء ترپگ
ء ات انت۔ تیوگیں باغ مروچی گوش نیگ ء شُشنگ ء صاف ات ء کو نہیں رنگ
ء دزو شم ءے گار بوتگ ات۔۔۔

بُلگ پاد اتلگ ات۔ جہل ء ساشاء گلگ ء توار پیداک ات وہدیکہ ساعت
گوازان ات انت۔ نادیہ پاد اتک ء باغ ء سیل ء رهاگ ات، گوشے سُہب ء تیلانک
دیگ ء بہ بیت۔۔۔

دمانے ء پدمات اتک کہ آئی ء دست ء صافیں آپ ء گلا سے ات۔
آئی ء مات ء راہومیو پیتی ء روحانی علم ء سراپہتہ یقین ات۔ ہر وہد ء ہم
ڈولیں علم ء زانت ء بابت ء ونت ء جبر ءے گت ء نادیہ ء زانت کہ ایشانی تہارازے
ہست۔ آئی ء مات ء چمانی ارس رچگ ء ات انت ء لپر زگ ات، گوشے چیزے ء
تر سینتگ ات۔۔۔

”چے بوتگ اماں؟“ آئی ء جست گت۔۔۔

”دوشی من یک قصہ وانگ ء اتوں۔۔۔ چہ آئی ء من ء تر سے لاپ ء
کپتگ۔ آے ڈول ء ات کہ یک پیریں مردے ء جنکے ات۔ پیریں مرد کار ء شُست
ء آئی ء لوگ ء یک بورچی پانے ات ء ہمے بورچی پان ء گوں آئی ء جنک ء عشق
بوت۔۔۔ من قصہ تیوگ ء نہ ونت بلئے ایشی ء، لہتیں رِدانی وانگ ء پد من ء ترس ء
نیہے ء گپت ء آسر ء منی جان ء لرزگے زرت ء گر یوگ ء گپت۔۔۔“

”ہو! من ہم مروچاں سک بے تہمبل ء دل تیر کہ بوتگاں۔۔۔“ نادیہ
دراہینت۔۔۔ ”شپ ء واب نہیت؟ من ہم زانت نہ کنناں۔ پرچا؟ بلئے وہدے واب

نہ کہاں گڑا چھاں زور ء بند کناں۔۔۔ گوشے چہ ازلی دنیا ء چیزے منی چپ ء چاگرد
ء چکروران انت۔۔۔“

نادیہ ء چوزانت کہ آئی ء مات، ہیچ پیم ء آئی ء گیاں سر پد نہ بیت، پوشکہ
آدراتک ء تچک ء وتی کوٹھی ء شمت۔۔۔

مروچی چار شے ات ء روچک دارگ ء روچ ات۔ شب ء ورگ ء حاترا
دُراہ نشت انت۔ بلگ ء واستہ سبزی ء آپشک ء بریم ماہیگ ء غلہ ء دانگ جوڑ کنگ
بوٹگ ات۔ ساشاء سبزی ء گوشت ء نارشت وارت تاں کہ بلگ ء دل کمو کے بہ
سُچیت۔ آ مسکرا ء کندگ گپ ء تران ء ات۔ کسے ء سر اتزن ء نہ ات۔ اگاں کسے ء
آئی ء گیاںی سراناوشی پد رہہ کرتیں گڑا آئی ء وتی دزاج ء لا گریں لنکک چست کت
انت۔ پدا دیم ء گپ کنوک ء رادمان ء وتی گپ ء سراپشومانی بوت پرچاکہ دُرستان
زانت کہ آسک ناڈراہ انت ء چندے روچ ء مہمان انت۔۔۔

ورگ ء پد بلگ ء نادیہ ء مات وتی وتی بانان شمت انت۔ ایوکا ساشاء نادیہ
پشت کپت انت گڑا ساشاء وتی گپ ء تران بندات کت۔۔۔

”ہو! بزاں۔ نادیہ منی گیاںی گوش دارگ ء ایوکا توپشت کپت ء۔
ایوکا تو!۔۔۔“

نادیہ کرسی ء سرانتتگ ات۔ آئی ء وتی چم بند کتگ ات انت ء ساشا
اوشانتگ ء گام جنان ات۔۔۔

”ہو! ایوکا تو یونیورسٹی ء رو ء آکنے“ اے دنیا اگاں پشت کپتگ گڑا ہے
ڈولیس مردمانی سبب ء کہ آہانی تھا علم ء زانت ء روژنائی ء ہست انت اگاں ناں
اے زمین ٹکر ٹکر بوٹگ ات۔ پرچاکہ واجہ حداء قدرت ہے مردمانی سبب ء زمین ء
سراکپت انت۔ اگاں ناں جادو ہر چیز ء تباہ ء برباد کنت۔۔۔ اگاں ادا شتریں گیس،

جاگہ، باغ ء باگیچہ، زبیداریں چمگ ء آپ، جوانین بہ بنت۔ ہم ہنچ فاندگ نیست۔ ہر۔۔۔ شری ءے مئے جند ء پگر ء لبزانی تہانت۔ اگاں مردم بزان انت کہ آچیا زندگ انت ء زند ء مول چی انت گڑا آبدی ء جند گار بیت۔ دوستیں نادیہ! اے دُرستین مردمان ء ہمے گپ ء بہ گوش، تبلیغ بہ کن کہ تو اے بدروح ء سئل ء گناہ آماچیں زندگی ء بیزار ءے۔۔۔“

”من ہنچ کت نہ کنناں۔۔۔ ساشا منی عاروس بو نگی انت۔۔۔“

”او بے عقل۔ اے ہنچ نہ انت!“

آدراتک ء باگیچہ ء شُت انت ء گردان بوت انت۔۔۔ پدا آئی ء تزان بندات کت!

”اودردانگیں جنک! تو اے گپ ء بابت ء پگر بہ کن۔ دل ء بہ جیڑہ کہ۔۔۔ کہ شُمتے اے زندگی چینکس بے برکت ء گنہگار انت۔۔۔ تو اے گپ ء سرپد بہ بو کہ ناں تئی بُلک کار کنت ء نیکہ تئی مات۔ اے دُراہ وہنگ ء ورا انت گڑا۔۔۔ بزاں کہ ایش ء معنا ہمیش انت کہ دگہ مردے شُمتے واستہ کار کنگ ء انت۔۔۔ شما دگہ مردے ء محنت ء براں ورگ ء ات۔ گڑا اے حلا رانت یا حرام؟“

نادیہ ء آئی ء گیاں تپاک ات۔۔۔ آئی ء دل پدا گیمرنگ ات ء چمانی ارس دراتک انت آئی ء دل ء تہا گوشت، ”ہو! تئی راست انت۔۔۔“

بلئے یہ بے تواری تچان ء وتی کو ٹھی ء شُت۔۔۔

شام ء وهداں انیدری ایندر تیچ اتک۔ آئی ء تاں دیر ء وتی سُر ورجت۔۔۔ پدا یازدہ ہنچ ء لوگ ء روگ ء وهد ء آئی ء نادیہ امبازاں زرت۔ آئی دیم ء دستانی بوسگ گپت، ء پوہ وشو گوشت۔۔۔ ”منی بانک! منی دل ء بہر، منی وشو۔۔۔ تئی ہواری ء من وت ء بیجال اوں۔۔۔“

اے گپ پر آئی ء نوک نہ ات انت ء آئی ء باز پیسرا اشکتگ یا ونگ ات
انت انچو کہ یک ناو لے ء تھا گو تنگیں دور ء نبشتہ بوتگ انت۔۔۔

ورگ جاہ ء کوٹھی ء ساشا ایو کاشتگ ات ء چاہ ء ورگ ء دلگوش ات، ساسر
آئی ء پنچیں لنکانی شمگ ء ات۔۔۔ بُلگ تچک ات۔ وھدیکہ نینا ایوانونا وانگ ء
ات۔ چراغ روک ات۔ ہرچی صاف ء روژنات۔ نادیہ ء واب ء گپت۔ آبرز ء
شت ء واب کپت۔ بلئے پیسریگیں شپ ء وڑاروچ ء درآہگ ء گوں دل ء سر ابارے
ات۔ آپریشان ات۔ آئی ء خیال یکوئی وتی دشار ء عاروس ء بابت ء سر ء چیر ات۔
آئی ء رایات اتک کہ آئی ء مات ء آئی ء پت ء ہچبر مہر نہ دات ء ہے سبب انت کہ
نوں تنیکہ ہر چیز ء بُلگ ء واز مندگ انت۔۔۔

آاے جبر ء حیران ات کہ تنیکتہ آئی ء راوتی مات ء، لہتیں چیر ء اندریں
رازانی زانگ ء سوب مندی نہ بوتگ ء انگتہ آاے جبر ء سدک نہ انت ایک انچیں،
سادگ ء غریبیں زالے، آسودگ نہ انت۔۔۔

ساشا ء کلکانی توار جہل ء پیداک ات آئی ء واب شتگ ات۔ آمعصوم ء
بے غرضیں مردے ات۔ آئی ء وابانی تھا باگیچہ ء آپانی چمگ انت۔ اے دُراہ
ر بودگیں چیز انت۔۔۔ بلئے آئی ء نازر کیں خیال انت۔ آدل پہک ء صاف دلے
ات۔ پداوہدے آئی ء رایونیورسٹی ء روگ ء خیال اتک گڑا یک سارتیں وشی ء
آئی ء دل بند ء ایر روان بوت۔ یک وش ء بے وتی ء واگے زنراں بوت۔۔۔

”شر ترانت کہ پچی فکر مہ کن۔۔۔“ آئی ء گوں وت ء گوشت۔۔۔

پداچو کیدار ء دروازگ ء ٹلگ ء توار بنگ انت۔۔۔

III

جون ۽ ماہ ۽ میانجی روج ات انت۔ ناگتہ ساشاء دل ۽ اومان گت کہ ماسکو ۽ بہ
 روت۔ ”من اے میتگ ۽ نشت نہ کنناں۔۔۔“ آئی پہ ارمانی گوشت، ”ناں اداواٹر
 سپلائی ہست ۽ ننیکہ سیورتج۔۔۔ مردم ۽ دل ورگ نہ کشیت۔ بورچی ۽ چلی ۽ سلی دل
 ۽ بد کنت۔۔۔“

بلگ ۽ آمت گت کہ لہتیں روج بہ نندیت ۽ جولائی ۽ عاروس بوگی
 انت۔۔۔

”من ۽ بل ات۔۔۔ بزائ شما گوش ات من تاں ستمبر ۽ نیامچی بہ ننداں؟
 گوں من بوت نہ کنت۔ من ۽ وتی کار ۽ سراروگی انت۔۔۔ گرماگ ۽ موسم
 وش انت ۽ مردم ۽ دل ۽ بے کاری وش نہ انت“

پدیازکاں جہل درآمدیں زالبولانی توار پیداک ات انت، گد دوچگ ۽
 مشینانی گر ۽ گار ۽ توار ات۔ اے ڈراہ چہ بلگ ۽ کوٹھی ۽ پیداک ات انت۔۔۔ پہ
 نادیہ ۽ شش جوڑا گد دوچگ ۽ چن ۽ لانچ بوتگ ات ۽ ایشانی تہابا گچینیں جوڑہے ۽
 سر اسے صد ۽ کتر روبل ۽ حرج ۽ درج نہ بوگ ۽ ات۔۔۔

ساشاچہ اے ڈراہیں چست ۽ ایراں نگیک ات۔ آپہ نگیکلی وتی کوٹھی ۽
 نشتگ ات۔ ڈرستانی مہ ۽ واری ۽ دز بندی ۽ پد آراضی بوت کہ تاں جولائی ۽ اولی روج
 ۽ جلیت۔۔۔

روح تزدی ء گوزان ات انت۔ بزرگ پیٹر ء روح ء انیدری ایندر تیچ ء نادیه ء پچی ء ماسکواسٹریٹ ء شنت انت کہ ہمودا عاروس ء حاتر ایک گسے اڈکنگ بوتگ ات۔۔۔

اے دو طبق ء گسے ات۔ ایشی ء برزی طبق ء راہینگ ء رنگ ء روغن کتگ ات۔ ہال ء تہا شتریں رنگ ء روغن ء عکس جنوک ات۔ جوانیں کرسی، یک پیانوے ایر ات۔ زمین ء راصاف ء سلمہ کتگ ات۔۔۔ دیوالے ء سراسے جنوک ات۔ اے روغن ء اڈکتگیں بڑ، ہنگیں زالبولے ء ڈولداریں عکسے ات کہ آئی ء کرا یک پُشتگیں بلورے گندگ بوت۔۔۔

”سک ڈولداریں عکسے۔۔۔“ انیدری ء گینسارتے کش ات ایشی ء را نامداریں عکس جوڑ کنوک۔۔۔ شیمایوسکی (Shismatchevsky) جوڑ کتگ۔ پدا مجلس ء کوٹھی ء شتریں صوفہ جنوک ات انت ء آہانی کرا آرام دہ کرسی ات انت۔ صوفہ پناہی پشت ء دیوال ء فادر انیدری ء ٹوپیں عکسے لونجان ات کہ آئی ء پادری ء پوشاک ء ٹوپ پرات انت۔۔۔

پدا آئی ء نادیه زرت ء گس ء ڈراہیں کمرہ پیش داشت انت۔ نان ورگ ء جاہ ء وپسگ ء جاہ، وپسگ جاہ ء کوٹھی ء پلنگ کش پہ کش ایر ات انت۔ آئی ء نادیه ء سزین ء وتی دست مان تریننگ ات ء ہر جاگہ ء روان ات۔۔۔ گڈ ء آئی ء راجان شودگ ء جاہ ء پیش داشت کہ ہمودا گول آئی ء دزجنگ ء آپ ء نکلی ء آپ رچان بوت۔۔۔

نادیه اے ڈراہیں تر ء گرد ء بیزاری بوتگ ات۔ آئی ء دل ء سرا آچے روک ات۔ آسک نگیگ ات۔ انیدری ء دست یک سیاہ مارے ء وڑا آئی ء سزین ء

لوپ ات۔ پہ آئی ء ڈراہیں کوٹھی، واب ء کوٹھی، تحت ء پلنگ، کرسی گوں بڑ، ہنگیس
عکس ء دل ء ریش ات انت۔۔۔

نوں آپرے جبر ء سدک ات کہ انیدری ایندرچ ء مہرچہ آئی ء دل ء
دراتنگ۔ گوشے آئی ء راہچر گوں اے مردم ء دوستی نہ بوتگ بلئے اے گپاں آکنے
ء بہ گوشتیت ء چون بہ گوشتیت۔۔۔ دومی نیمگا انیدری پہ وشئی ء شادمانی وتی گپانی تہاچہ
دنیا ء بیحال ات۔ آئی ء دل ء حالاں سرپد نہ ات ء وتی دل ء گپاں کنان ات۔ وتی
گس ء توصیف ء دنیا ء جہان یک کتنگ ات انت۔ بلئے نادیہ ء حیاں ء اے ہوڈی ء
سُسکی ات کہ آئی ء دیم ء بوئنگ ء ات۔ ہردمان آئی ء دل ء سال ء وڑاات، آوتی دل ء
تہا گزیوان ء موتگیگ ات۔۔۔

آپیشگاہ ء ڈن ء دراتنگ انت۔ اسپ ء گاڑی ء سوار بوت انت۔ آزمان ء
دیم ء جمبرات انت ء زوت ہور بوئنگ ء گمان ات۔۔۔

”تئی طبیعت شرانت“ انیدری ایندرچ ء درائینت۔ آئی ء وتی چمان ء بُرز
ء سک دات ء آزمان ء مُج چارات۔۔۔ آئی ء راپنہ ء نہ دات۔۔۔

”زی تریات انت، ساشاشگان جنان ات کہ من ہچ کار نہ کنان۔۔۔“
کے بے تواری ء پد آئی ء گوشت۔ ”ہو۔ آراست گوشتیت۔ سکلیں راست
گپ جنت۔ من ہچ نہ کنان۔ من ہچ کت نہ کنان۔ منی وس ء نہ بیت ء گوں من
مُشکل انت کہ یک پیتے ہم سر ء ٹوپ ء بہ جناں ء سرکار ء نوکری ء برواں۔ من ء
ایشی ء سراسک بدکیت انت۔ من ء ہچ نہ وش بیت۔ وہدے من وکیل، لاطینی ء
ماسٹریازیمٹسوف ء (Zomstov) (روس ء دیہات ء انتظامی بورڈ ء ممبر) گنداں؟
او منی ماتیں گلزمین رشیاء اوماتیں رشیاء! تو انگتہ اے ڈولیں بے نیپیں مردمانی بار ء وتی
سراچیا سنگ ء ء۔ مئے ڈولیں چینکس تئی سراجو کہ انت۔ او بڑگیں مات۔۔۔“

اے جبرء را آئی ء پھوت ء دگہ رنگے ء پیش دارگ ء گپ ء بیان پیش داشت کہ آئی
 ء کار نہ کنگ ء سبب چی انت۔۔۔ ”گوش دار۔ و ہدے مئے عاروس بیت گڑا من تو
 دُور یک میتگے ء روئیں۔ گڑا منی پُل، من ء تو کار کنیں۔ ماوتی جندء زمینے زوریں۔ ایثی
 ء آبات کنیں۔ ہمودا باگ ء باگیچہ کنیں۔ دریا ء آپ تچان بیت۔ ماکار کنیں۔ گڑا
 بزاں کہ زندگی ہر ڈول ء زبیدار ء شادمان بیت۔“ آئی ء وتی سرء ’ہیٹ‘ دُور گت،
 آئی ء مود گوات ء بال دات انت۔ آئی ء گپانی گوش دارگ ء پدنادیہ ء حیال گت۔
 ”شکر انت حُدا ء کہ مالوگ ء سر بو تگیں!“

و ہدے آلوگ ء نژیک ء سر بوت انت گڑا دیم ء فادر انیدری پیدا ک
 ات۔ گوں آئی ء گندگ ء انیدری ایندر تیچ ء کو کار کنان ء پھوشی گوشت ء وتی
 ’ہیٹ‘ دست ء گت۔ ”منی بابا۔ منی ابا۔ باز جوان انت ء من ء ابا دوست انت۔۔۔
 آ بے در و ر انت۔ چہ دُزستاں شر تر انت۔۔۔“

نادیہ ہامان ء لوگ ء پُترت۔ آئی ء دل ء گز انیں بارے ات۔ تکا نسر
 ات کہ لوگ ء مہمان مچ بنت ء آئی ء را تیوگیں بیگاہ آہانی کرا نندگی بیت۔ ایوکا
 عاروس ء گپ بنت ء ہمے بے فاندگیں گپانی تہا و ہد گوازینگ پر آئی ء گزان ات۔۔
 بُلگ گوں وتی سِلک ء بزا ہدریں پوشاک ء سما وار ء دیم ء نندوک ات۔۔۔ فادر
 انیدری گوں وتی بدر نگیں بچکندگ ء گس ء پُترت۔۔۔

”منی دل گل ء بال انت کہ بی بی تو چو سلامتی وتی جاگہ ء نندوک ء“ آئی
 ء بُلگ ء را سلام دات ء گوشت۔ اے جبرء زانگ گزان ات کہ آپہ مسکرا گوشتگ ء
 ات کہ پھ دل ء سِتک۔۔۔

IV

گوات ۽ تزندي ۽ دريگ ۽ بُرزيں چھت ۽ توارے پيداڪ ات۔ يڪ سيٽي
۽ توارے اتڪ۔ تيوگيں گس ۽ سراگوش نيگ ۽ يڪ رنج ۽ غم ۽ صوتے ۽ مانشاننگ
ات۔ شپ ۽ نيم ات ۽ هرڪس وتي نپاداني تل ۽ واب ات۔ بلئے ناديه ۽ دل ۽ هرڪس
آگاه انت ۽ سروز ۽ توار انت۔ پدا جهل ۽ تزنديں توارے بوت۔ گوشے گون زور ۽
چيزے پُرشنت۔ دمانے پدنيئا آيو انوينا گون يڪ دستے ۽ موم بتي ۽ داران شپ ۽
دريس ۽ آئي ۽ كمره ۽ اتڪ۔۔۔

”چے ۽ توار ات ناديه؟“ آئي ۽ جُست گت۔۔۔ آئي ۽ مات ۽ موداني يڪ
چوٽيلے ات۔ آئي ۽ بچڪند په تُرس ۽ لپر زگ ات۔ اے طوفان ۽ شپ ۽ آئي ۽ بچڪند
کورڪ ۽ کپي ات۔ ناديه ۽ دل ۽ آئي ۽ مات دنيا ۽ دُر ستين ماتاں شر تر ۽ جاتا بلئے
اے وه ۽ آئي ۽ رايات نه ات که آئي ۽ وتي مات ۽ واسته چے حيال ۽ ليڪه دل ۽
داشتگ۔ هرچي آئي ۽ دل ۽ اتلگ دُراه بے معنا ۽ مپت ۽ حاڪ ۽ پُربوتگ ات۔۔۔
جهل ۽ اسٽوپ ۽ کوٽهي ۽ توار ۽ جاک پيداڪ ات انت۔۔۔ ناديه وتي تحت ۽ سرا
نشت۔ پدا آئي ۽ گون دوئيں دستاں وتي سر ۽ رامشت گت۔۔۔

”مات! اومات تو ايوڪا مني حال سر پد بوت کنئے۔ من گون تو دز بندي کنناں
که مهرباني به کن مناء رابل که مني چه اے ميتنگ ۽ رواں۔۔۔“

”کجا؟ کجاروئے۔۔۔“ نينا ايو انوينا آئي ۽ کش ۽ تحت ۽ سر انشت ۽ جُست ۽ گت۔

ناديه ۽ داں ديراں گزريت ۽ دپ ۽ گپ ۽ در نياتڪ ات۔۔۔

”من ۽ بل که چدارواں۔۔۔ من سُور نه لوٽاں۔ اے سُور به دار ات۔

مني گپاں سر پد به بو۔ من ۽ اے مرد دوست نه انت ۽ ايشي ۽ گپ ۽ مه کن ات؟“

”ناں۔۔۔ نال چومہ گوش۔۔۔ وت ء را دلوارگ مه کن۔۔۔ تو کے
 جذباتی ءے۔۔۔ اے وڑ بیت۔۔۔ تو تکا نسر مه بو۔ اے وہد گوزیت۔۔۔“ آئی ء
 مات ء درّ ائینت ء سرپدکت۔۔۔ ”بگندے تئی گوں انیدری ء جنگ ء جیڑ ہے بوتگ
 ۔ بلئے اے وڑیں جیڑہ گوں یکجائی ءیکے دو می ء چک گرگ ء ہلاس بنت۔۔۔“
 ”بل مات۔ بل منایو کا چدان برواں۔“ نادیہ ء یہ گزیوگی چمے گوشت۔
 ”شر منی جنگ“ آئی ء مات ء درّ ائینت۔۔۔ ”تو نون زہگے نہ ءے۔ کسانیں
 جنکے ہم نہ ءے۔ اے وہدی مازاماتے داشتنگ ء تئی سور سر انت۔۔۔ دنیا وہد ء بچی
 بدل بیت۔ نون تر ازانگی انت کہ تئی عاروس ء پد تو زالبولے بے، پدا پیریں زالے ء
 تراہم انچیں سر مچاریں جنکے بیت کہ مروچی گوں من بوتگ ء انت۔۔۔“
 ”او منی مات! منی دلبر من زاناں تو ہم گل نہ ءے۔۔۔“ نادیہ ء درّ ائینت ”تو
 ہم سک وش نہ ءے گڑا پرچا اے ڈولیں بے فاندگ ء بے نیسں گپ کنئے؟ حداء
 دوستی ء اے وڑ مه کن ء اے ڈولیں گپ مه جن۔۔۔“
 نینا ایوانیوناء لوٹ ات کہ گپے بہ جنت بلئے ہیچ گوشت ءے نہ گت۔
 آگر یوان بوت ء وتی کمرہ ء شُت۔ جہل ء توار کم بوہان بوت انت۔ نادیہ اناگت ء چہ
 وتی تحت ء ایر کپت ء تزندر واجی ء وتی مات ء کرا شُت۔۔۔ نینا ایوانیوناء گوں ارسی نیسں
 دیم ء بستر ء سراپنگ ات ء وت ء چادرے ء تل ء پتا تگ ء کتابے وانگ ء ات۔۔۔
 ”مات! او منی کہیں مات۔ منی گیاں گوشدار من گوں تو دز بندی کنناں۔
 پہ حدائیگی منی جبراں سرپد بہ بو۔ مئے زندگی برباد ء ارمانی انت۔ منی چم تچ انت ء
 من ہر چیز ء سرپد ہاں۔۔۔ من شری ء زاناں کہ شُمسے اے انیدری ایندر تچ چچے نہ
 ءے۔ اے خشکلیں بُنڈے۔ ایشی ء ہیچ بودمان نیست۔ عقل ءے ہم پاد ء پونزان
 انت۔ اومات ء منی دیدگیں مات منی گیاں بز ان کہ اے احمق ءر بودگے۔۔۔“

نینا آیونیا کپارگی ء گزیوگ بناکت۔ آئی ء گزیوان ء گوشت۔۔۔ ”تو ء تئی
 بلگ ء منی زندگی بربادگت۔ منی دل ء ات کہ شتریں زندے بہ گوازیناں۔ زندگ
 بہ باں۔۔۔“ آئی ء وتی دلبندگوں دستان پُرسیگیں وڑے ء شہمات جت۔۔۔ ”من ء
 بل ات کہ وتی زندگی ء گوازیناں۔۔۔ من انگتہ ورنہان۔ شادویناں من ء وتی نیامچی
 ء پیریں زالے جوڑ کتگ۔۔۔“ آئی ء ارس رچان بوت انت۔ آئی ء وتارا نیاد
 پردات، گوشے دل ء پلہگ ء ات، ء چوبے عقلیں مردے ء بڑگ ء دل سیاہ
 ات۔ نادیہ پداوتی کوٹھی ء شُت ء نشت تاں کہ سہب بہ بیت۔ آسمہیں شپ ء ہمے
 فکرانی تہات کہ بگندے یکے بنیت ء پیڑ گاہ ء توار پر بہ جنت۔۔۔

سہب ء بلگ ء اتک ء حال دات کہ دوشی شپ ء ہیروپ ء گوات ء سزوپ
 ء دزچک پروشنگ انت ء یک شفتالو ء دزچکے بُن ء گوتلگ۔ ہر یکے سارتی ء ناوشیں
 موسم ء گلگ ء ات ہر یکے ہمے گوشنگ ء ات کہ ہور ء دریگ گوں تزدی ء زور
 داتگ انت۔۔۔

چاہ ء ورگ ء پدنا دیہ، ساشاء کوٹھی ء شُت۔ آئی ء یک کرسی ء تکہ دیان ء
 گوں وتی دوئیں دستان دیم گپت ء وتارادور دات۔۔۔
 ”چے بوتگ؟“ ساشاء دڑا ینت۔

”گوں من بوت نہ کنت“ آئی ء پسو دات۔۔۔ ”من گوں اے مرد ء
 نشت ء زندگوازینت نہ کناں۔ من ایشی ء قبول کت نہ کناں۔ من ء ایشی ء سراسک
 زہرکت۔ نوں من ء وتی جند ء سرافرت بوتگ ء انت۔۔۔ ہرچی بیکار انت۔ اے
 زندگی بے معنانت۔۔۔“

”جوان جوان۔۔۔ شترنادیہ۔ تورا ست گوشے۔۔۔“ آئی ء نزانت کہ آ
 چے گوشنگ لوٹیت بلے پسو ء دات۔۔۔ ”اے زندے نہ ات عذابے۔۔۔ من

یک روچے ایسیء اوپارء کش ات نہ کنناں منء و تى پجىء بہ بر۔۔۔ گوں وت ء بہ بر
گوں ساشا! حداء نام ء۔۔۔“ نادىء پریات کت۔ یکبرے ساشاء آنىء راپہ ابهى چار
ات چو کہ زہگےء پیمء چارگ ء بہ بیت۔ پدا آنى گل کنناں ء و تى پاد جہل ء گوں زمین
ء جنان کت انت۔۔۔ گوشئے آوشىء نایج کنناں ات۔۔۔

”زیبا۔۔۔ زبردست۔ اے منى بحت انت۔۔۔“

نادىء آنىء رانچو چم پچ کت انت ء روک روک ء چارات کہ اے دمان
ناں آدمان ء الما یک گپے جنت ء یک انچیں گپے جنت کہ آپر آنىء نوک ء ٹوہیں
حالے ء وڑابہ بیت۔ انچو آنىء چاران ات کہ ہر ڈولیں حالے ء حاتر اسٹری انت ء
تاں اے حدء کہ اگاں مرگ ء جار ء بہ جنت آگوش دارگ ء چک ء پد نہ بیت۔۔۔
”من باند اسر کپتنگ ء روگ ء اوں۔ تولازم اسٹیشن ء من ء سرکنگ ء بیاء
من تى دُزاہیں ساماناں گوں وتازوراں۔۔۔ تى ٹلک ء ہم گراں۔ وہدیکہ سىسى سىسى
ء تو ارقیت گڑا تو گاڑىء سوار بہ بو۔۔۔ پدا ما یکجاہ بنیں۔ چہ ماسکوء من ء تو ہوار آل۔
پدا پیٹرز برگ ء ترا ايو کاروگى انت۔۔۔“

”تى پاسپورٹ جوڑ انت؟“

”ہو!“

”اے منى قول انت ء ترا منى قول زورگى انت۔ ہچ بگجى نہ انت تو بس دیم ء
برو۔ اے وہد گوزیت۔ ہر چى وہدء پجىء بدل بیت۔۔۔ اے دُزاہیں جہل ء بُرز، پچ
ء تاب ہلاس بنت۔ تو و تى وانگ ء زانگ ء نیمگاد لگوش ء گور بہ کن۔ تى مستریں مول
ہمیش انت کہ زندگىء جہل ء بُزراں گوازین۔ باندات وت جوان بیت۔۔۔“

”ہو! انچش حداء نام ء۔۔۔“

انچش نادیدہ دل ۽ تہانو کیس واہگے ۽ جہہ جنگ ات۔ بزاں آچہ اے غمانی
 بار ۽ جنجالاں آجو بونگ لوٹ ات ۽ جاہے ۽ روگ ۽ واستہ بے قرار ات۔ تاں کہ
 اے ڈولیں دلپڑوش ۽ کدینو کیس حیالاں دُور بہ بیت۔۔۔
 پدا آوتی کوٹھی ۽ پہ بے دلی شُت۔ آئی ۽ دیم ۽ چکنڈگ ۽ ارسانی ہواریں
 درانگا زے ات ۽ پدا پہ آرام ۽ دل واب کپت تاں کہ بیگاہ بُوت۔۔۔

V

یک اسپؑ گاڑی ؑے ڈنؑ ساڑی اوشتا تگ ات۔ ناد یہ وتی مات ؑ کو ٹھی ؑ
 سُت۔ آئی ؑ مات واب ات۔ آئی ؑ وتی مات ؑ مودان ؑ سماران ؑ آئی ؑ پیشانی چک
 ات۔ اے آئی ؑ کھیں جہان ات۔ پد ایک دمانے ؑ بے تواری ؑ اوشتا تگ ؑ پدؑ جہل ؑ
 پدیانکاں ایر کپت۔۔۔

ہور ؑ ایر داتا تگ ات۔ اسپؑ گاڑی ؑ کو چواں آپ ؑ میسیتنگ ات۔۔۔
 ”ناد یہ پہ تو ادا دگہ جا گہہ نیست۔۔۔“ بلگ ؑ در اینت۔ گس ؑ کارندہاں
 آئی ؑ سامان زرت ؑ اسپؑ گاڑی ؑ مان کنان گرت انت۔ ”اے موسم ؑ سفر ؑ روگ
 ؑ مردم ؑ سر پر نہ بیت۔ شر تر ہمیش انت کہ توبہ دار ؑ انوں مہ رو۔۔۔“
 ناد یہ دل ؑ لوٹ ات کہ پسو ؑ چیزے بہ گو شیت بلے لبز آئی ؑ گٹ ؑ گٹ
 ات انت۔

”خدا ؑ میارے۔۔۔ سلامتی برو ات۔۔۔“ بلگ ؑ پہ کو کار گوشت۔۔۔
 ”ساشا۔۔۔ گوں ماسکو ؑ رسگ ؑ حالاں بدے۔۔۔“
 ”شریں بلگ۔۔۔“
 ”جنت ؑ بانک شمسے ؑ نگہبان بات۔۔۔“

”ہو! موسم ؑ بچار۔۔۔“ نون ناد یہ دل ؑ تہا یک تز ندیں مار گے ؑ جہہ جت
 کہ آلوگ ؑ یل دیگ ؑ روگ ؑ انت۔۔۔ یکبرے آئی ؑ رابا ورنہ بوت کہ وتی بلگؑ
 مات ؑ گس ؑ یل دیگ ؑ چہ میتگ ؑ روگ ؑ انت۔۔۔ پد آئی ؑ حیالانی تہا انیدریؑ آئی
 ؑ پسؑ نوکیں گسؑ آئی ؑ تہہ ؑ بزؑ ہنگیں عکسؑ پُرسشتگیں بلورؑ ناں آئی ؑ رایشانی
 پرواہ ہست ات ؑ ننیکہ تُر سے ہست ات۔ ہرچی آئی ؑ دل ؑ پد اروان انت ؑ آئی ؑ

قد کسان انت۔ وہدیکہ آریل گاڑی ء ڈبہ ء سوار بوت ء ٹرین ء روگ بندات کت۔
 آئی ء گوشتگیں دؤر کہ چوکو ہے پیم ء مک ات لُرات ء کسانگیں سنگکے جوڑ بوت۔ یک
 پچیں آبدگے آئی ء دیم ء تالان بوہان ات۔۔۔ آئی ء ٹرین ء پچیں دریگ ء ڈن ء در
 چاران کت انت۔ ہر نیمگاسبزیں ڈگارات انت ء ٹیلی گراف ء تارات انت کہ آہانی
 سرامرگ نشتگ ات انت۔۔۔ وشی ء آئی ء وتی چم بندکُت انت۔ آئی ء دل ء اتک
 آپہ وتی آجوتی ء روگ ء انت علم ء آگہی ء حاتر روگ ء انت۔ اے ہماڈول ات کہ
 پیش زمانگ ء گوشت اش کہ کاسکے (Cossack) ء جوڑ بوگک ء روگ ء انت۔
 (کاسک جنگول ء شتریں بور سوار ء گوش انت)

پدا آئی ء کندگے جت ء گوں تزندیں چہبالے ء گوشت۔۔۔ ”شتر انت“
 ساشاء ہم گوشت ”سک شتر انت۔۔۔“

VI

گرماگ، ایراہت ء زمستان دُراہ گوست انت۔ ناد یہ پہ لوگ، مات، بُلگ
 ء ساشاء زہیرِیک بوت۔ چہ لوگ ء کاگد ء کراچ بند نہ بوت ء آہانی تہا مہر ء محبت ء
 درشان کم نہ بوتگ ات ء چہ ایثی ء ہے پدّرات کہ گوستگیں دلرنجی ہلاس بوتگ
 انت۔۔۔

مئی ء ماہ ات کہ آئی ء چکاس ہلاس بوت انت ء آئی ء پہ لوگ ء واتری ء
 لانک بست ء آئی ء دل ء ات کہ راہ ء ماسکو ء ساشاء گندک ء آئی ء کرّامان بہ تڑیت۔
 ساشا ہما پیش ء مردم ات۔ ہماریش، ہما مُود۔ ہما زنڈیں جلوہ ناکیں چم، ہما کوٹ ء ہما
 شلوار۔۔۔ بلئے گندگ ء آگیشتر تکا نسر ء تلگ ات۔۔۔ گیشتر لاگر ء پیر تر بوتگ ات۔۔۔
 آانگتہ گلگ ء ات۔۔۔ آنادیہ ء راعمر ء مستر درابوت۔۔۔

”او۔۔۔۔ بچارات۔۔۔۔ خدّاء قدرت منی دلبریں جنک نادیہ اتلگ“ آئی ء
 پہ کندگے گوشت۔۔۔

آساشاء پینینگ ء کوٹھی ء نشت انت۔ ہر نیمگا سگریٹ ء دوتانی بُوتالان
 ات ء پینینگ ء رنگانی بُوات۔ آدیتری کوٹھی ء شت انت۔ ہمودا ہم تمباک ء بُو
 ات۔۔۔ ہر نیمگانک ء گج کپتنگ ات انت۔ یک سارتیں سماوارے آپ ء پُرات۔
 زمین ء ٹیبل ء سرامر تلگیں مکس ات انت۔ ہر چیز ء گندگ ء ہے گمان بوت کہ
 ساشاوتی زندگی ء بے پرواہ انت۔ اگاں کسے آئی ء ذاتی زندگی ء احوال بہ کنت آچ
 گمان ء نہ انت ء ایوکا کندیت۔۔۔

نادیہ ءِ دَرّائینت ، ”ساشا۔ ہرچی لوگ ءِ بروبرانت زمستان ءِ پیسر منی مات پیٹرز برگ ءِ منی چارگ ءِ اہت ءِ آئی ءِ گوشتگ ات کہ بُلک ناراض نہ انت ءِ ایوکا منی کوٹھی ءِ روت ءِ دُعا ءِ نیک کنت۔۔۔“

ساشا ءِ آئی ءِ راپہ مہروانی چارات۔ آانگتہ جگگ ءِ ات وہدیکہ آئی ءِ توار گران گران ات۔

نادیہ آئی ءِ نیمگایک دَرّچ ءِ چاران ات ءِ آہے پکر ءِ تھاگارات کہ باریں ساشاسک ناڈزہ انت یاپہ شوق اے ڈول کنت۔۔۔

”دوستیں ساشا۔۔۔ منی دل ءِ توناڈزہ ءِ“ آئی ءِ دَرّائینت۔۔۔

”ناچش نہ انت۔۔۔ من ناڈزہ آں بلئے اینچوناں۔۔۔“

”ہو ساشا۔۔۔ تو سک ناڈزہ ءِ۔ تو پرچا ڈاکٹر ءِ پیش نہ بے۔۔۔ تو پرچا

وتی حیالدری ءِ نہ کنئے او منی دوستیں ساشا۔ تو پرچا وتارا اے وڑکتگ؟“ نادیہ ءِ پہ گزیوگ ءِ پریات گوشت۔ آئی ءِ دیم ءِ آئی ءِ گوشتگیں دور ءِ عکس پدربوت انت۔ آئی ءِ چمانی ارساں گلگل بست ءِ رچان بوت انت۔ گوست ءِ ندرگ پدا آئی ءِ دیم ءِ یک پہ یک ءِ پدربوہان بوت انت۔ انیدری ایندر تیج، دیوال ءِ جتگیں عکس، بلئے اے ڈزہ سک دُورشتگ ءِ آئی ءِ کسانی ءِ عکس ءِ ندرگانی تھاگار بوتگ ات انت۔ آئی ءِ گزیوگ ءِ سبب ایش ات کہ ساشانوں پیش ءِ مردم نہ انت آئی ءِ دروشم، آئی ءِ بزمش ہلاس بوتگ ات۔

”دوستیں ساشا۔ من ترا اے ڈول ءِ ناڈزہ چارات نہ کناں۔ من ترا اے

ڈول ءِ بارگ ءِ زردچک ءِ دیست نہ کناں۔ من پر تو چیزے کناں تو زانت نہ کنئے کہ منی دل ءِ تئی چے قدر انت ءِ توچے نہ کتگ منی واستہ۔۔۔ ساشا اے وہد ءِ منی دوست تریں ءِ نزمیکیں مردم یکیں توئے۔۔۔“

آسا شاء کر انشت، گپ ء تزان کنان بوت بلئے یک سالے ء گوزگ ء پد
آسا شاء اے سا شاء راہ ء رہند جتات انت۔ اے گوشے کو ہن بوتگ ات، زمانگے
پیسرے مردے ات۔ بزاں یک مُردگے۔۔۔ یا مُرتگ۔۔۔

”پونشی من وولگا (Volga) ء میتگ ء روگ ء اوں۔“ سا شاء گوشت ”
من اے واسطے روگ ء اوں تاں کہ کوموس (Koumiss) (مادگیں اسپ ء شیر)
بہ وراں۔ یک سنگتے ء آئی ء زال ہم منی ہمرائی ء کاینٹ۔ آئی ء زال باز شتریں
جتینے۔ من ہر وہد ء آئی ء جنین ء راسر پد کتگ کہ یونیورسٹی ء وانگ ء بہ رؤت، منی
واہگ ہمیش انت کہ آئی ء زند ء تہادیمروئی بیٹ۔۔۔“

کے دیرے گپ ء تزان ء پد آریل ء اسپشن ء شت انت۔ سا شاء پے آئی ء چاہ
ء سروپ گپت۔ وہدیکہ ٹرین رہادگ بوت گڑا سا شاء دست ء رومال ء سُربینان ء آئی
ء رارخصت کُت۔۔۔ بچکندان ات۔ نادیہ ء دیست کہ آئی ء پادسک لاگر بوتگ
انت۔ حُشکیں دار ء وڑا انت ء چد ء دیم آئی ء زند ء روچ کم انت۔

نادیہ نیم روچ ء وتی میتگ ء سر بوت۔۔۔ میتگ ء دمک ء راہ پڑاہ ات انت
وہدیکہ گس کسان گندگ بوت انت۔ راہ ء در ہورک ات انت۔ راہ ء آئی ء کس
دپ نہ کپت۔ ایوکا دراج ء سل کوٹیں جر من پیانو جنوک آئی ء دیست۔ دُڑاہیں
لوگانی سرادنز ء حاک مچ ات انت۔ آوتی گس ء سر بوت۔ پیریں زال گیشتر پیر تر
بوتگ ات۔ آئی ء تاں دیر ء نادیہ امبازاں زرت ء زارزار ء گزیت۔ پد آئی ء مارات
کہ بلگ انگتہ زند تر بوتگ۔۔۔

نینا ایوانونا، کے مستر ات۔ بلئے سک زند نہ ات۔ انچش کہ پیہمیتگ ء
گیمرتگ ات انگتہ آئی ء پُچ ڈولدار ات انت ء الماس ء مُنڈریگ چہ لنکال تڑپگ ء
ات۔۔۔

”منی پُل۔۔۔ منی پُل“ آئی ء گوں گیر آروکیں وڑے ء گوشت، پدا
 آشت۔ گزیوان بوت ہیج جبرئے نہ کت۔۔۔ اے راستے ات کہ دوئیں مات ء چک ء
 زانت کہ آدور گوست شُت ء نوں و اتربوت نہ کنت۔ نوں چاگرد ء تھا آہانی قد ء بالاد
 کتر بوتگ۔ آہانی عزت ء شرف پشت نہ کپتنگ ء نوں آکسے ء راوتی گیس ء لوٹ ات
 ء عزت دات نہ کن انت۔۔۔ انچو کہ آہانی سرا یک بدنای ء بہتامے ء لیگاریں داغ
 لیچیتنگ ء آئی ء شودگ ء پھک کنگ ارزان نہ انت۔۔۔

نادیہ بُرز ء وتی چند ء کمرہ ء شُت کہ آئی ء ہما نقش ء نگارات، ہما تحت، ہما
 دریگ ء ڈن ء ہما باگیچ ء ندرگ ات۔ پداشت ء حیالانی تھا گار بوت۔ کوٹھی ء تھا ہیج
 پیہیں وژدلیں واہگ ء دل سیری ء دی نہ بوتگ ء ات۔ آئی ء وشین چاہے وارت
 بلئے انچش کہ یک چیزے گار انت۔ بیگاہ ء آئی ء چادر پردات ء وپت بلئے تحت ء سرا
 ہم آرام نہ ات۔۔۔ دمانے ء پدینا ایوانونا آئی ء کرا تک۔ آگندگ ء پشومان ء دلرنج
 ات ء پدا آئی ء جُست کت!

”نادیہ۔۔۔ شربہ گوش باریں تو وتی بابت ء دلجم ء شات ء!“

”ہو منی مات۔ من دلجم!“

نینا ایوانینا پادا تک۔ آئی ء سرادم ء ونت ء پدا درائنت ء۔۔۔

”نادیہ منی دلگوش گوں مذہب ء فلسفہ ء انت۔ من ہر وہد ء فلسفہ واناں ء

ایو کا فکر ء خیال جنان۔۔۔ منی روج ء شپ ء ہے فکر ء خیالانی باوست ء اے گپ

تشتنگ کہ زندگی ء مثال یک روژنائی ء کہ شیشگ ء تھا بہ گوژیت دگہ ہیج۔۔۔“

”مات بہ گوش باریں بلگ چون انت؟“

”آشتر انت۔۔۔ اول سراں تئی روگ ء پد ء پداوہدیکہ کہ تئی ٹیلی گرام
اتکاں۔ آسک پریشان بوت۔ دل تڑک ات۔ شپ ء روج، تاں سئے سئے روج
کپتنگ ات۔ ورگی نہ ات۔ گپئی نہ ات۔ ایوکازانتے گزیوگ۔ بلئے نوں شر انت۔“
آپاد اتک ء کمرہ ء تھاگام جنان بوت۔

ٹک ٹاک۔ ٹک ٹاک۔۔۔ چوکیدار ء ٹلگ ء توار اتک۔۔۔
”نادیہ! من ترا پیسرا ہے گوشت کہ زندگی اگاں سادگیں وڑے گوزیت
شر تر انت۔ انچو کہ ایشی ء مثال سئے کنڈ ء پریم شیشگ ء پیم ء انت کہ وہدے
روژنائی ایشی ء تھا گوزیت۔۔۔ آہفت رنگ ء بیت ء ہر رنگ ء وتی وڑاچار ء پتا سے
بلئے سادگیں وڑے ء ایشی ء گوازیگ شر تر انت۔۔۔“

آئی ء ماس ء بازگپ جت بلئے نادیہ واب ء کپتنگ ات ء آواب کپت۔۔۔
جون ء ماہ سر بوت۔ نادیہ لوگ ء نشتنگ ات۔ ہمالوگ ء پیش ء رہندرات
انت بلک دائم ء چاہ ء سماوار ء کرا اندوک ات ء چاہ ء ورگ ء دزگٹ ات۔ نینا
ایوانوینا پیش ء مردم ات پہ آہنے ء واستہ بلک ء واز مندگ ات۔ آئی ء رشتہ محکم نہ
بوتگ ات انت۔ آئی ء فلسفہ ونت ء گپ جت۔ آئی ء بلک ء ڈن ء در کپگ مل کتگ
ات تاں کہ انیدری ایندر تیج ء آئی پت فادر انیدری آہاں دپ مہ کپ انت۔۔۔

نادیہ کے باگیچہ ء شت ء ڈن ء دمکاں در اتک۔ آئی ء دل ء میتگ چہ پیسرا ء
کوہن بوتگ۔ نوں ایشی ء نوک کنگ ء چیزے ء ودار انت۔ ایشی ء اے رسم بدل
کنگ لوٹیت کہ مردم یکے دومی ء رادیم پہ دیم ء بہادری گوشت بہ کن انت، کئے
راست انت ء کئے رد انت۔ آجوعیں دل ء آجوعیں حیاں بہ بنت۔ زوت ہے ڈولیں
زندے ء روج ٹک دنت۔ یک روچے کئیت کہ بلک ء اے لوگ ء نام ء نشان گار
بنت۔۔۔ ایشی ء چپ ء چاگرد ء سیم ء پل پُر شیت ء ایشی ء یک سل ء چلیں گسکی کوٹی

ئے، چار چار نو کرے، وپسگ، رسم ہلا س بیت۔ ہر کس اے گیس، بیجا کنت، ایشی، یات، تزانگ، بیگو، اہ بنت۔۔۔ پدانا دیہ ہماگپ، سک و ش بوت کہ وہدے آباگیچہ، رهاگ بہ بیت گڑاچہ پل، پشت، بچک آئی، راپہ تزن، پکنند توار بہ کن انت۔۔۔
 ”دِشثار۔۔۔ دِشثار۔۔۔“

یک روچے ساشاء کا گدے چہ سارا توف، (Saratov) اتک۔ آئی، گوں کزو، تکلیں لبز، انبشتہ کنگ ات کہ آئی، وولگا، سفر پہ وش گوستگ۔ بلئے چہ اودا، اتر بو نگ، پد اپدانا ڈراہ انت۔ ناڈراہی، آئی، گٹ شتگ۔ چہ گوستگیں پانزدہ روچ، ہسپتال، داخل انت۔ پہ ایشی، آئی، راوتی پیسرگیں پیش گشی، سرا یقین بوت۔ یکبرے پریشانی، آئی، را آوار جت بلئے پیش، وڑا عمیگ نہ بوت۔ پیٹرز برگ، آئی، بازیں دوست، بزاہندگ جوڑ بوتگ ات انت۔ ساشاء جاو، آئی، را دلوارگ نہ کت۔۔۔ ساشاء دوستی وتی جاگہ، بے درورات بلئے نوں آنزیکی، ڈور شتگ ات۔ شپ، آو اب نہ کپت، سہب، سراپا، اتک، دریک، دپ، نشت۔۔۔
 جہل، کوٹھی، تواراں آئی، را گڑینت۔ بلک، جاک، توار ات۔ آ چیزے جُست، پُرس کنگ، ات۔ پدایکے، گزیوگ، توار اتک۔ وہدے نادیہ جہل، شت تاں بلک چراغ، دیم، اوشتاتگ، دُعا وانگ، ات۔ کُند، یک ٹیلی گرامے ٹیل، سرا ایر ات۔ یکبرے اوشتات، کے بلک، کمرہ، تر، گردید آئی، ٹیلی گرام چست کت۔ بلک، گزیوگ، عبادت گوش داشت انت۔ ٹیلی گرام، انبشتہ ات کہ ذی سہب، الیگزینڈر تیمونچ عرف ساشا سارٹوف، چہ ناڈراہی، بیران بوتگ۔۔۔

بلک، نینا ایوانوینا، چرچ، شت انت کہ پہ آئی، سروس عبادت، بند، بوج بہ کن انت۔ نادیہ وتی کوٹھی، شت۔۔۔ ایک گز انیں حبالے، کپت ”اے راستے

ات کہ ساشاء برکت ء آئی ء زندء تہا یک آشوبے اتک۔۔۔ ساشاء آئی ء زند بدل
گت ء نوکیں راہے ء رہشونی دات۔۔۔ آئی ء زند بے سیت ، ایوک ء یک خلانی
مردمے ء رنگ ء تباہ بو نگ ء ات۔ آاے پرشتگ ء بندیں میتگ ء زند ء تہا برباد
بو نگ ء ات۔۔۔“ آئی ء حیال گت کہ آئی ء گو ستگیں و ہدچہ آئی ء یک کا گدے ء وڑا
تش تش بوت۔ پداستک ء پُر بوہان ء گوات ء پچی ء شت۔۔۔ آپدا ساشاء کمرہ ء
شت ء اوشات۔۔۔

”حدا ء میارے ساشا“

آئی ء حیال گت۔۔۔ نوں آئی ء حیلانی تہا نوکیں زند، زیداریں ندارگ ء
وشحالیں بانداتے ء ندارگے ودی بوہان ات کہ انگتہ بازیں راز پد رنہ ات انت۔ ہما
زند ء دمگ آئی ء را گوانک جنان ء چکان ات۔۔۔ آوتی بُرز ء کمرہ ء شت۔ باندات ء
سفر ء واستہ از باب ء بست انت۔ دومی سہب ء آئی ء وتی کہول ء مردم اجازت گت
انت ء یہ نوکیں زند ء بندات ء حاترا تمر دیں جذبگے ء راہادگ بوت۔۔۔
آئی ء یہ دل یہ مدامی میتگ یل گت ء نوکیں سفرے ء سرگپت۔۔۔

لاٹری ٹکٹ (The Lottery Ticket)

ایوان دیمتر اچ در میانی طبقہ ء مردے ات۔ آگوں وتی کہول ء جاہ مند
 ات۔ وتی زند ء کٹ ء کمائی ء دلجم ات۔ سالے دوازده صد آئی ء کٹ ء آمدن ات۔
 شبپ ء نان ء پد صوفہ ء سرا تچک ات ء حالتاک ء وانگ ء دلگوش ات۔۔۔
 آئی ء جنین ٹیبل ء پہک ء صاف کنگ ء دزگٹ ات ء ناگتہ در آئینتے۔۔۔
 ”باریں حالتاک ء بچار۔ لاٹری ء جار شنگ بوتگ کہ ناں! من بے خیالی ء نہ
 چارات۔۔۔“

”ہو! اتلگ انت؟“ آیوان دیمتر اچ ء در آئینت۔۔۔

”بلئے تئی ٹکٹانی وهد گوستگ؟“

”ناں من ہے سے شنبے ء دوارگ نوک کت انت“

”گڑا نمبر چچی انت؟“

”نمبر 26 ء در 9499۔۔۔“

”شتر باریں چاران ء۔ نمبر 26 ء در نمبر 9499“ ایوان دیمتر اچ ء بہہ
 لاٹری ء بحت ء کنگ ء نہ کنگ ء شون نیست ات۔ آئی ء ہچیر ہم ایشی ء سرا بازی نہ
 جت۔ آئی ء دل ء نہ لوٹ ات کہ نمبر بہ چاریت، واک ء واہگ ء نہ ات بلئے اے
 وهدی اگاں کار نیست ات ء حالتاک آئی ء دست ء ات گڑا آئی ء گوں وتی لنکک ء
 نمبر پٹاں کت انت۔۔۔

ناگتہ دومی رد ء چہ برز ء آئی ء جم 9499 ء سر کپت انت۔ آئی ء شک ء شبہ
 یا تزنن ء پیگورے ات بلئے اے نمبر ء گندگ ء گوں آئی ء راوتی چٹانی سراور نہ

بوت۔ آئیء حالتاک وتی کونڈانی سر ایرگت۔ آئیء دگہ نمبرء چندنہ چارات، گوش
نیگء وشیء ایر ریتلگء سار تیں آپے آئیء دل بندء ایر روان ات کہ آئیء معدہء
سر بوت۔ گوں بازوشء شتر کنیں مارشتےء آئیء گوانک جت۔۔۔

”ماشا 9499 هست انت۔۔۔“

آئیء جنینء کہ آئیء جوشء جذبگء چکاریں دپء دیم دیست انت گڑا
دلم بوت کہ تزنء مسکرائے نہ انت۔۔۔

”نہہ ہزار چار صدء نود نہہ؟“ چہ آئیء دستء ٹیبلء پھک کنوکیں پچ

کپت۔۔۔

”ہو۔ ہو۔ هست انت!“

”بلئے ٹلکء نمبر چارات!“

”ہو! با۔ ٹلکء نمبرے ہم هستیں۔ شریچکء صبر کن۔ پداچارانے۔“

آئیء چوبے صبریں زگےء وڑاڈرائنت۔

”حیر! مئے رد نمبر هست ات۔ تو بزاں کہ۔۔۔“ آئیء وتی زالء نیمگا چار

اتء پچندے جت۔ آئیء جنء پچندات بلئے انگتہ تکا نسات کہ ردء نمبر هست

انت بلئے ٹلکء نمبر باریں چون انت۔ آئیء نمبر چارگء جہد نہ کت۔۔۔ اُمیتء

حتء بابتء تزنیں خیال شیر کنء دلء لرزینگء ات انت۔۔۔

”خیر انت مئے رد انت“ ایوان دیمتر اچ گوشت، ”اُمیت ہمیش انت کہ

ماٹیتگ۔“

”شتر گڑا پدا بچارے“

”کمو ودار کن، وهد باز انت۔ ایٹیء من چاراں المء در کپیت۔۔۔ پداپہ

دلپروش بوگء وهد باز انت۔ منء یات انت کہ دومی ردء برزء نمبر هست ات۔

نوں تو بزاں کہ ایشی ۽ انعام ہفتاد ۽ پنج ہزار ات۔ اے بلا ہیں زرے ۽ زرے سرمایہ
مردم ۽ طاقت ۽ مزنی انت۔ یکس منٹ ۽ من رد ۽ نمبر ۽ چاراں اگاں 26 دیست۔
گڑبزاں مئے بحت انت ۽ ما کٹ ات۔۔۔“

مرد ۽ جن ۽ پہ بچندگ یکے دومی ۽ رابے تواری ۽ چارگ بناکت۔ ہمے
اُمیت ۽ کہ آکٹ انت آہانی دل ۽ تہا یک اُمیت ۽ بز مش ۽ زٹنے جلسکاں بوت۔
آہاں دگہ گپ نہ کت ناں کہ دگہ واب ۽ واہگے در شان کت کہ آاے ہفتاد ۽ پنج
ہزار ۽ چوں کن انت؟ چے بہا زور انت؟ آکجا سیل ۽ سواد ۽ روانت؟ آیوکا
نمبر 9499 ۽ 75000 ۽ بابت ۽ وتی حیالانی دنیا ۽ گارات انت۔ آہاں دمانے ۽ ہم
وژدلی ۽ حیال نہ کت۔۔۔

ایوان دیمتر اچ ۽ حالتک دست ۽ ات ۽ بان ۽ اے کٹڈ ۽ آکٹڈ ۽ تزان
ات۔۔۔ وہدے آچہ فکر اں در اتک گڑاپد اوتی دیم ۽ واہانی بابت ۽ در آئینتے۔۔۔
”بزاں کہ اگاں ما کٹ ات۔ اے یک نوکیں زندے ۽ بندات ات۔
اے ٹکٹ بانک تئی انت اگاں منی بہ بوتیں گڑا من چے کت؟ من اے وڑا ہفتاد ۽
پنج ہزار حرج کت انت۔ بیست ۽ پنج ہزار ۽ من زمین ۽ جائیداد ۽ سودا کت ۽ اسٹیٹ
۽ تہا زرجت انت۔ دہ ہزار من ایندگہ حرج ۽ در چانی تہاجت چو کہ گرد ۽ سیل
۽ سواد۔ لوگ ۽ نوک ٹہینگ، واہانی دیگ۔۔۔ آدگہ چل ہزار من بینک ۽ ایر کت
انت ۽ ایشانی ایوکا سود ۽ فاندگ وارت انت۔۔۔“
”ہو! جائیداد ۽ زمین باز جوان انت“

آئی ۽ زال کش ۽ نشت ۽ دست ۽ کٹ ۽ کت انت۔ پہ گچین تولا
(Tula) ۽ اور یول ۽ صوبہاں۔۔۔ مارادگہ گرماگی ویلائے پکار نہ انت بلئے اگاں
بیت گڑا ایشی ۽ آمدن سک باز انت۔۔۔“

ہے دمان آئی ء دیم ء وڑوڑیں عکس ء ندرگ آہاں ء روان بوت انت۔
 آسک سیر ء آباد انت۔ آئی ء چند و شمال انت، گل انت، جان سلامت ء جان ء گرم
 انت، گرماگ ء سوپ ء شور بہ ء ورگ ء پد ریکانی سرا دل پہ لاپ و پسگ۔ ریک
 سارت انت۔ دیم ء چمگ ء آپ تچان انت۔ آئی ء جنک ء بچک اے کش ء آکش ء
 لیب ء گوازی کنان انت۔ پد از ہگ ریکانی گوازی کنان انت۔ مرگانی رند ء تچان
 انت ء آہانی چور یگان۔ گران انت۔ آانچش وش انت کہ آئی ء دل گو شیت کہ سئے
 روج ء کار ء سرا یاکار گیس ء روگی نہ انت ء ہما ایش بہ کنت۔۔۔

آدیتر اہما ہے وڑاہہ و پست یا آنیگا بہ رؤت کہ بز گر کار ء انت یا ماہیگ
 گوں داماں گرگ ء انت۔ پدا و ہدیکہ بیگاہ بیت۔ ایک صابون ء ٹوالے زوریت ء
 وشیں آپ ء تھا جان شودیت، اوژناگ کنت ء وتی جان ء شری ء لتاریت۔ آپ ء
 تھا کسانیں ماہیگ آئی ء جان ء نگ جناں بنت ء آپ ء تھا تیزی ء روان بنت آہانی سر
 آپ ء شونزانی تھا گٹاں بنت پدا جان شودگ ء پد بزیں ملاہی ء ہوا ریں شیر چاہے
 وارت۔ گڈ سرا ہمساہگانی ہوا ریں بیگاہ ء سواد ء در کئیت ء انگوری شراب ء مزگ ء
 گپیت۔۔۔

”ہو! جانید اء گرگ باز شریں کارے“ آئی ء زال ء درائنت۔ آہم وتی
 دل ء تھا وشیں واب گندان ات ء انچش پد رات کہ آوتی حیالانی زر ء بکیتنگ۔ ایوان
 دیتر اچ ہم وتی وابانی تھا گرماگ ء ہلاسی ء پد وشیں موسم ء ہورانی حیالاں گارات۔
 موسم وش انت۔ ہور گوارگ ء ات۔ آدریاء لمب ء باگ ء تھا دراجیں پند جنان
 انت۔ سارتی آئی ء جان ء پتران انت ء آئی ء زمستانی گوہرے جان ء کپیت پدا
 ایک ٹوہیں بلورے ووڈکا تنگیت۔ پدا واد جتگیں کٹینگ ء چٹنی پر کتگیں بادرنگے دپ
 ء کنت ء دگہ یک گلاسے ووڈکا تنگیت۔ پدا گونڈو تچان ء کائنت ء آہانی دست ء یک

زندیں گزر کے، آگزرک ء زوریت ء بان ء تہہ ء صوفہ ء سراتچک دنت ء ژرت
ژرت ء ایشی وراں کنت۔ آصوفہ ء سراتچک انت ء یک عکساں نقش ء نگاریں
تا کبندے ء تا کاں لیٹنان کنت ء عکساں چاریت پدا آگوں ہمے تا کبند ء وتی دیم ء
گپیت، وتی واسکت ء بٹنان پچ کنت ء پہ آرام چمان بند کنت۔۔۔

سینٹ مارٹن (فرانس ء ہند) ء گرماگ سک وش بے انت۔ ہر وہد جہری
موسم انت۔ شپ ء روج ہور انت۔ انچش کہ دزچک گزیوگ ء انت۔ گوات
سارت ء وش انت۔ اسپ ء کچک ء بہ گر ہر ساہدار ترانت۔۔۔ اے ڈول ء ہرچی
دلپروش، ترسناک ء بے تمہبل ات۔

ایوان دیمتر اچ چہ وتی حیالاں در کپت ء گوں وتی زال ء دلگوش بوت۔۔۔

”ماشا! مردم در ملک ء تر ء تابے ء بہ رؤت چے گوشے؟“

پدا آئی ء حیال کت کہ سک وش انت کہ اگاں مردم گرماگ ء پد توم
کشان ء وداں زرباری فرانس، اٹلی یا ہندوستان ء سیل ء سوادے بہ رؤت۔۔۔
”من الم ء ڈن ء روگ ء بابت ء گوشاں بلتے یک برے ٹکٹ نمبر ء بچار۔
پچ کن باریں“ آئی ء زال ء گوشت۔۔۔

”صبر۔ صبر۔۔۔“ آپاد اتک ء کمرہ ء چپ ء چاگرد ء تر ء گرد کنان بوت ء

حیالاں پدا گر ء منج بوت۔۔۔

”چے فاندگ اگاں آئی ء جنین راستی ء ہمراہ بہ بیت۔ شر ہمیش انت کہ

مردم ایو کا سیل ء سواد ء سفر ء بہ رؤت۔ اے ڈولیں گزان ء سبکیں زالبول ء ہمراہی
وت یک جنجالے ہر دمان ء آئی ء کپگ ء ٹرنڈگ ہکل انت۔ پدا سبھیں راہ چکانی، ء
لوگ ء گپاں کنت ہر آنہ ء حرج کنگ ء وداں پورا آئی ء ساہ در کتیت ء پدانوک
حساب ء کتاب بنا کنت۔ ایوان دیمتر اچ ء حیال کت کہ آئی ء زال ٹرین ء آئی ء ہمراہ

انت آئی ء را گپڑے پارسل، بیگ ء سامان دست ء انت۔ آلازم گینسارت کشتان بیت، برے ٹرین ء بد عادیان کنت کہ آئی ء راسر دردے دانگے۔ برے ہے گلگ شانی ء کنت کہ آئی ء بازیں زرے حرج بوتگ۔ پداہر کجام اسٹیشن ء آئی ء راہہ گر میں آپ، نان ء نیمگ ء حاترا تچ ء تاگ کنگ کپیت۔ پدا آئی ء جند و تارا ہمشام کنت ء آئی ء ہم شدیک کنت۔“

”آہر آنہ ء سراچہ من بد گمان انت ء کینگ داریت“ ایک برے چہ وتی حیالاں دراتک ء وتی زال ء چاران بوت۔

”لاٹری ء ٹکٹ منی نہ انت ہمانگی انت۔ آگڑا پرچا در ملک ء روگ لوٹیت۔ آڈن ء چے کنت۔ آہمودا ہوٹل ء بند بیت ء منی جند ء ہم ڈن ء در کپگ ء داریت۔۔۔ من شر زاناں آئی ء۔۔۔“

زندگی ء اولی رنداں آئی ء باور بوٹگ ء ات کہ آئی ء زال پیر تر ء ز ند بوہان انت۔ آئی ء عمر گو زان انت، ہر وہد ء نہ وشیں بوئے کنت۔۔۔ وہدیکہ آئی ء جند و رنا انت ء دگہ عاروسے کنت۔ جان سلامت ء دل ء و رنا انت۔۔۔ راستی ء اے ڈڑا ہیں بے فاندگ ء بے کار انت کہ آپرچا در مکاں روگ لوٹیت۔ آچے کنت۔

منی باری ء نیپلز (اٹلی) ء روٹ یا جہندم ء۔۔۔ بہ روٹ منی چچی؟ بلینے مشکل ایش انت کہ اے منی دیم ء کنتگ انت۔ اے زرانی کنگ ء پدا من ء واز مندگ کنت۔ من ء ترس انت کہ ہرچی ایندگہ زالبول کن انت اے ہم زران زوریت ء کبل کنت۔ چہ منی چمان دورے کنت ء ہر آنہ ء وتی ذات ء تعلقہ اری ء نام ء کار مرز کنت۔۔۔

پدا ایوان دیمتر اچ وتی سیاد ء عزیزانی ترانگ ء کپت۔ اگان لاٹری کنگ ء حال شنگ بوت گڑا ڈڑا ہیں بد بخت ء خواریں سیال، تر و، ناکو، بزات گوہار، ڈڑا آہانی

گس ۽ یکجا مچ بنت۔ پدا چو پنڈوک ۽ وڑا آہانی لوگ ۽ کپ انت ۽ وتی منافقی گپ ۽
 بچکنداں دل ۽ گرگ ۽ جُہد کن انت۔ اے بد بختیں مردمان ۽ اگاں دستے شہارے
 گڑا گیشتر لوٹ انت بلئے اگاں بچ مہ دیئے گڑا بد دُعا دینت، بہتام جن انت ۽ ہر
 ڈولیس شیطانی کن انت۔۔۔

ایوان دیمتر اچ وتی سیال ۽ مردمانی یات ۽ کپت ۽ آہانی محبتگیس دپ ۽ دیم
 آئی ۽ خیال ۽ اتک انت۔۔۔ دُراہ چو گرسی کڑول ۽ گانڈوانت۔ پدا و ہدے خیالاں
 دراتک گڑا آئی ۽ راوتی زال بدرنگ ۽ بڑناک گندگ آہگ ۽ آت۔ یک ناد لکشی ۽
 بیزا ریں گمانے آئی ۽ دل ۽ جان ۽ شنگ بوت۔۔۔

”اے زر ۽ بابت ۽ بچ نہ زانت۔ اے وت چو ڈنگ ۽ تچ انت۔ اگاں زر
 ایشی ۽ دستاں کپت انت اے صدر و بل منی دست ۽ دنت ۽ آدگہ دُستاں کبل
 کنت ۽ چابی ۽ باریں کجا چیر دنت۔۔۔“

آئی ۽ پدا وتی جنین ۽ نیمگا چارات بلئے مہر ۽ محبت۔۔۔ بلکنہ پہ بدی ۽ نا
 وش۔۔۔ جنین ۽ ہم آئی ۽ راجارات آئی ۽ دل تہا ضد ۽ کینگے ات۔ آوتی پگر ۽ دیمتری
 کارانی خیال ۽ آت۔

آزانگ ۽ ات کہ آئی ۽ مرد ۽ واب ۽ خیال چہی انت ۽ آکئے انت کہ درشانی
 ۽ پیسر آئی ۽ کٹ ۽ سرا چم ۽ سک داتگ انت۔۔۔

آئی ۽ چمانی گندگ ۽ زانگ بوت کہ زال ۽ دل ۽ چہی انت بزاں آہے دل ۽
 گو شنگ ۽ ات کہ ”دگر ۽ کٹ ۽ سرا واب گندگ بازوش انت! بلئے نباہ کن ۽؟“

آئی ۽ مرد ۽ آئی ۽ چم سہر ۽ راہا دمان ۽ دُست کرت۔ آئی ۽ دل ۽ تہا ہم
 نفرت ۽ تزنیدیں پاہارے چست بوت۔ آئی ۽ زہر ۽ زہر حالتاک ۽ لاٹری ۽ تاکدیم تچ
 کت ۽ گوں زور ۽ وانان بوت۔۔۔

رد 9499 نمبر چل ۽ شش۔۔۔ بیست ۽ شش نہ انت۔۔۔

اُمیت ۽ نفرت ۽ مارگ ناگتہ ہلاس بوت انت۔ ایوان دیمتر اچ ۽ آئی ۽ زال
۽ دل بیگاہ کنگ ۽ وڑانہ انت۔ اے کو ٹھی تہار ۽ تنگ انت ۽ بیگاہ ۽ وار تگیں ورگ
آہانی دل ۽ سرایر انت۔۔۔

”اے چے شومی ۽ بوت؟“ ایوان دیمتر اچ ۽ دُڑا ہیں وش تہی حاکاں
ہوار بوت۔۔۔ ”اے کو ٹھی ۽ راچے بوتگ کہ چل انت ۽ پادانی چیر ۽ کاگد ۽ بوچانی
چُنڈاڑان انت ادانوں نندگی نہ انت۔ لعنت انت اے زندگی ۽ رامن رواں وت ۽ را
زندیس دُرچکے ۽ دُر نجان۔۔۔“

ہنگی مردم (A Borgins)

سُہب ۽ نہہ ۽ دہ بچ ۽ وہر انت۔ پولش ذات ۽ ریٹارڈ فوجی لیفٹیننٹ ایوان لائی شگیو سکی (Ivan Lyash ke vsky) زرباری صوبہ (روس) ۽ یک میتگے ۽ جاہمند انت۔ آد ۽ یک بن ۽ یہی مردے ۽ گس ۽ بُرزی تبک ۽ نشنگ۔ آئی ۽ وتی فوجی زند ۽ یک ۽ دورنداں سر ۽، لہتیں ٹپ وارنگ۔ مروچی آئی ۽ گندک ۽ میتگ ۽ سنگت (Franz Stepanitch Finks) فرانز اسٹپ فنکس اتلگ۔ اے مردک آرکیٹکٹ بزاں نقشہ جوڑکنو کے۔

دوئیں بُرزی تبک ۽ تاک ۽ دپ ۽ نشنگ ۽ گپ ۽ تزان ۽ انت۔ دوئیناں چہ دریگ ۽ جہل ۽ سرکش ات ۽ چارات۔ ڈن ۽ ٹوہیں گیٹ ۽ دپ ۽ لائی شگیو سکی ۽ لوگ ۽ واہند ۽ زمیندار نشنگ ات۔ آزند کیس ۽ پٹکیں مردے ات۔ گل ۽ گت ۽ لو نجان ات انت۔ بُن ۽ یہی ہے زمین ۽ مردم ات۔ آئی ۽ سبزیں شلوارے پادا ات۔ یک پنچے ۽ سر ۽ نشنگ ات۔ واسکٹ ۽ بٹن ۽ پچ ات انت۔ اے ہنگی ڈیہہ ۽ مردپہ بے گمان نشنگ ات ۽ وتی پاد ۽ ماتی لنک ۽ گوں دزلٹے ۽ کیچینگ ۽ ات، گوشے فکرے ۽ کپتگ ات۔

”عجب ذاتیں مردم انت، ترا گوشاں“، لائی شگیو سکی ۽ نرنڈان ۽ گوشت۔ آئی ۽ سر زمین ۽ اصلی وارث ۽ نیمگاز ہر کنگی چاران ۽ گوشت۔ ”اے سُہب ۽ تابگاہ ہے پنچ ۽ سراہہ جنگ ۽ نشنگ، ہچ کار نہ کنت، ہچ جاہ ۽ نہ روت۔ پیٹ انت ایٹی ۽ را، دست ۽ بستگ انت تاں کہ روچ برکت بہ بیت۔۔۔ ہچ کار نہ کنت۔ چشیں شوم۔ شر ہمیش ات کہ تی زربینک ۽ ایر بوتین انت، آہانی فاندگ بہ وار تین انت یا تی

مزنیں فارمے بوتیں۔ بس دگرے چم پر دارِ انت۔ کھول، جن ء چک گزن ء مُرتگ
 انت۔ وام ء گرانٹ۔ بس یلہ چری ء کوئکی انت۔۔۔ فرانزا سٹیفنچ! برے برے منی
 سرے ہوش روٹ دل گوشت چداں دور بہ کن ء تچک ء ایشی ء راکٹ ء بہ گرے اسپے
 چابک ء بہ زور شتریں ردے بہ گرے جُست ء بہ کن کہ تو پر چاکار ء روز گار نہ کن
 ء؟ پر چا ادا انتنگ ء؟“

بُنی مرد بے پرواہی ء چماں چست کنت ء لیفٹیننٹ ء نیمگا چاریت، دل
 ء لوٹیت کہ گپے بہ جنت بلئے آئی ء جان بڈی ء دومی سُچو کیں گرمی ء آئی ء دپ ء
 گپ درنیا انت۔ یک برے شتریں گہاسگے جنت، دست ء دپ ء داریت ء پدا بُرز ء
 آزمان ء چماں سک دنت کہ کبوتر گرماگ ء گوات ء بال انت۔۔۔

فنکز ء وتی کوٹیں سرے ہیدگوں رومال ء پہک کنان ء درائینت، ”یار تو
 ایشانی معاملہ ء وت ء تکانسر مہ کن۔۔۔ اگاں تو ایشانی جاہ ء بہ بے، چے کنتے، بے
 کاری انت، روز گار نیست، کاروبار، بیچارہ ہرچی تباہ انت۔۔۔“

”توڑے چونیں گپ جن ء“ لائی شگیو سکی ء پے تزند ی پپہ دات۔ پدا وتی
 چادر ء شتری ء ماں پتات۔ زہر گپت۔ ”بچار۔ کار نیست۔ روز گار نیست۔ وتی لوگ
 ء پر چاکار نہ کنت۔ جہندم بہ بیت۔ گیس ء کار باز انت۔ توڈن ء بچار۔ لوگ ء پترگ ء
 راہ کنڈ کنڈ انت۔ آہن ء پل ء بچار زنگاں سٹریگ۔ پدیانک نش نش انت۔ ایشاں
 کم کم ء شتر بہ کنت۔ آہن ء پل زنگ انت ء سستگ، ایشی ء اوڈ بہ کنت۔ غرق بہ
 بے۔ اے کاراں نہ زانت۔ باورچی خانہ ء بہ روٹ وتی جنین ء دست ء سُبک بہ
 کنت۔ آپ ء آرگ ء پر چانہ روٹ، اے کوٹک۔۔۔ بلئے نہ کنت۔ تئے واجہ فرانزا
 اسٹیفنچ! اے مرد ء شش ایکڑ زمین انت، یک نگرے ہم آباد نہ انت، ایشی ء

مُرگانی دارگ ء جاگہہ، لدیگانی واڑ ہرچی ہست بلئے کار ایشی ء مرگ انت۔ ہرچی
 حرابہ انت کپتگ۔ ایشی ء شتریں باگیچھے بلئے غیر آباد انت۔ چڈ ء لد اں بُرتگ۔ ایشی
 ء گس ء دیم ء باغ زہگانی گوازی جاہ انت۔۔۔ من ء بچار بس اے لوگ انت، یک
 ایکڑے زمین انت، من سلاد، تُرپ، پیماز، گہینچ، مولی، سونف ہرچی پہ وت ء کشتگ
 ء من ء پہ وتی ورگ ء بس انت۔ اے بیہیا چہ بازار ء بہا زوریت۔۔۔“

”ہو! واجہ۔ اے روسی ءے، اے ہچ کت نہ کنت۔“ فنکز ء گوں تہلیں
 بچندے ء درائنت۔۔۔

”رُوسی خونے۔۔۔ اے چہ بُن ء جان بد ء بہیسیا انت۔ اے زمین ء جر من
 یا پولینڈی مردم ء دست ء بد ءے گڑا بچار، انچش بہ کنت ءے کہ مرد ء چک ءے
 پچہ آورت نہ کنت۔۔۔“

سبز شلواریں جُنکی مرد ءے توم بہا کنوکیں جنکو ءے توار کت۔ چہ آئی ء یک
 کوپکے ء روچ گوار چکی توم زُرت ء ورگ ء بنا بوت۔۔۔

”گنہگارانی پدر بیچ انت۔۔۔“ لائی ٹگیو سکی ء پہ زہر کتنی گوشت، ”ایشانی
 یکیں کار ہمیش انت کہ توم بہ گر ء پاٹو کن ء بہ ور، سیاست ء سرا بٹاک بہ جن۔ ایشاں
 قہرے کپات۔۔۔“

سبز شلواریں مردک ء پہ حسد ء کینگ چاران ولائی ٹگیو سکی ء انچش بزانز
 گپت کہ آئی ء دپ گج ء گف بوت۔ آئی ء گوں پولینڈی گالوارے ء دپ ء ہرچی
 دراتک گوشان بوت، یک رد ء پہ آئی ء چہ دپ ء مار ء ڈول ء زہر ریچان ات۔ آئی ء
 چمانی کش ء گور گوات گپتگ ات انت۔ آروسی آل وڑ وڑیں نام ء پر بنداں توار ء
 ات۔ چش کہ ڈنگ، کوٹک، کم ذات، چار سد ء بیست ء دگہ دگہ۔۔۔ پداوتی پمان
 ء چپ ء چوٹ تڑینان ء وتی پولش سوگند ء ورگ ء وڑا آہاں دگہ دژمان ء بدیں لبز اں

نام بندان ات ، ”گنہگاریں ذات ، کچک ء شیطان ، مئے چے ہرچی بنت بہ
بنت۔۔۔“

آئی ء ڈراہیں زاہ ء دثرمان ہندی مردک ء گوشاں یک پہ یک ء کپان ات
انت بلئے آئی ء ہیچ پرواہ نہ داشت۔ آئی ء دل ء اے مسک ء وڑا تو ار ء انت ء آئی ء
گپانی پتسوکنگ پہ آئی ء عیسیٰ ات۔۔۔

فنکز ہمے کہ آئی ء دیوان ء اتک ، گڑا ہمے گپ ء زنگ ات انت ء پہ ہندی
مردماں اے واجہ کار ء زہر شانی ہمے ڈول ء گیش بوت انت بلئے مکر نہ بوت۔ ناگتہ
آئی ء ارحیال اتک کہ آئی ء رازوت و اثر بوئگی انت۔ آئی ء اجازت لوٹ ات بلئے
لائی شکیو سکی آئی ء را پہ زور داشت۔
”کجاروئے؟“

”من ء روئی انت ، جنکانی اسکول ء دیوال تر کیتنگ ہماچارگی انت“
”کے صبر کن۔ من وروالا (Varvara) راہ داتگ سماوار ء پر کنت۔ گئے
چاہ بہ ور گڑا برو۔۔۔“

فنکز ہمتل بوت گڑا لائی شکیو سکی پد اچاہ ء و ہد ء گپ ء تزان بندات کت ”
ایشاں گزائیں کار توریت ، بہ جن ء پہ زور کار بہ گر۔ پر چاکہ ابید اے ڈول ء اے ہیچ
پیم ء شر نہ بنت۔۔۔؛ منی گپاں بل اے شووم گپتنگ ء تووت جست بہ کن ، اے چہ
من ماہے ہفت رو بل اے گیس ء کریہہ گیپت۔ پدا اے مردمانی گوارا روت اے
ڈول گپ کنت کہ آئی ء گزارہ ہمیشانی سرا انت۔ اے سکیں بے ایمانیں مردم ء
ایشی ء حُدا بہ جنت۔۔۔، ناں ایشی ء کٹ ء کمائی ئے ، ناں دگہ آمدنے۔ اے ناں ایوکا
بے جان ء ہیکارے ، تباہ ء برباد انت ہم۔ ایشانی کار مردمانی رد دیگ ء دزوگ بندگ
انت۔ بس تڑانت چہ بینکاں وام زور انت۔ دگہ ہیچ شتریں کار کت نہ کن انت۔ اے

گوک زور آنت ء ماسکو ء دیم دینت یادگہ ایشانی کار ہمیش انت کہ در چکانی قوم ء
 مجگاں پر نچ انت ء تل کش آنت۔ پرے کاراں چے رسیت۔ ہچی۔ ایشانی سراں مجگ
 ء بدل ء خشکیں پونس مان۔۔۔ ایشانی ہر کارے پہ مفت انت۔ اے وتی ڈراہیں
 زران گار کن انت ء خشک ء دست ء کٹ ء کن انت ء نذ انت۔ ایشانی لوگ ء مڈی
 رہن انت دگہ نثریں مال ء مڈی ءے پہ ایشاں پشت نہ کپتنگ۔ اے ہرچی ء روپ
 انت ء ورا انت ء ایشانی لاپ پڑنہ بیت۔ ایشانی دہ ء تہانہہ مردم ریک باز ء ڈنگ انت۔
 زر ء پہ وام زور انت ء بدل دیگ ء باری ء تپ اش گپت۔ ایشانی پاد پڑتنگ انت کہ
 اے میتگ ء بینک ہم روپگ جتگ ء حالیک انت۔۔۔“

”زی من ایگوروف ء شتنگ اتوں۔۔۔“ فنکز ء وتی پولینڈی سنگت ء گپ
 پزوشت ء گپ ء سر حال بدل کت۔ ”ماپتاء لیب کت ء چہ آہاں شش ء نیم روبل
 کت ات۔۔۔“

”گڑابیا من تو دیم پہ دیم گوازی ءے کناں۔ بگندے من ء ہم بہ کت
 ءے۔۔۔“ لائی شکیو سکی ء درائینت۔

”ہو! ایک رندے شر انت‘ بلئے تو زانئے من ء اسکول ء کوٹھی ء چارگ ء
 روگی انت۔۔۔“ فنکز ء درائینت۔ لائی شکیو سکی ء فنکز جہل ء نشت انت آہاں
 دریگ ء دپ پچ کت ء آئی ء تاش ء پتہ آورت انت ء (Picquet) ء گوازی
 بندات کت۔۔۔

لوگ ء واجہ ء بنکی مردک نشتگ ات انت۔ آئی ء وتی پاد تچک کتگ ات
 انت۔ بازیں روچ گوار فحکی تومانی پوست آئی ء چپ ء چاگرد ء شنگ ء شانگ ات
 انت۔۔۔ ہے دمان ء گیٹ ء دومی نیمگا ء آئی ء ذات ء مردے پدربوت۔ آئی ء را
 زرد چکیں کوٹے گور ات۔۔۔ دوینان یکے دومی ء رلپجہ آورت۔۔۔

”سیمون نکلوچ چونے۔ من ۽ پرے جبر ۽ دلی وشی انت کہ مروچی بیچ
شعبے ۽ ترا مبارک بادی ۽ بہ دیاں۔۔۔“
”کیپٹن پٹروچ شمارا ہم مراد بات۔ بیاتھا۔ ادا گوہر انت۔“ پدا دوئیں ہمراہ
بوت ۽ دک ۽ گار بوت انت۔

آپتائی ۽ گوازی ۽ کارڈاں حساب ۽ بہر ۽ بنا بوت۔
”بچار۔ شوماں پدا سیاست بناکت۔ انگلستان ۽ بڈ ۽ کپتنگ انت، شر آئی ۽
بل منی شش دل ۽ پتہ انت۔۔۔“
”منی ہفت پان انت، منی پوانٹ؟“
”ہو! تئی انت!“

”شر گڑا تو ایشانی گیاں گوشدار کوہ کپ کن انت۔۔۔ بیکن فیلڈ ۽ دزمان
دیگ ۽ انت نہ زان انت کہ بیکن فیلڈ ۽ دیر انت مُرتگ۔۔۔“
”شر گڑا منی بیست ۽ نہہ انت۔۔۔“
”تئی باری“

”منی ہشت۔ نہہ۔ دہ۔۔۔“
”ہو! اے روسی عجیبیں مردم انت، کسے ۽ گوں ایشانی تب نہ کپیت۔۔۔“
”یا نزدہ۔ دوازہ“
”سی۔ سی ۽ یک“

”منی دل ۽ یکے شپپاگے بہ زوریت ایشاں جنان بہ کنت۔۔۔“
”تو باریں رانی دور داتگ۔ من ۽ خبر نہ کپتنگ۔“
”سینزدہ۔ چاردہ۔۔۔ سک ۽ گرم انت۔۔۔“
”پانزدہ۔۔۔“

اولیٰ پد، دومی، پد اسی گوازی بوت۔

فنکزر برگ بوت۔ آئی ء راپزوش ورگ ء تپے ء گپت ء اسکول ء دیوال ء

چارگ ء دل ء شت۔۔۔

لائی شگیو سکی ء لیب ء وهداں دلگوش تیوگا گوں ہندی مردمان ات کہ چے
کنگ ء انت۔ آدوئیں وتی گپاں مشکول ات انت۔۔۔ یک نج ء وهداں آئی ء لوگ ء
بورچی ء دز چک ء چیر ء پرزن گے چیر گپت ء آہان ء نان دات۔ آہاں، دار ء کاشکان
گوں ورگ وارت ء کیوئی مگسکانی گلینگ ء دز گٹ ات انت۔

”اے شیطان سک مست انت! منی کرااگاں وتا سے بوتیں، من اے

دوینانی سرتر کینت انت۔“

”منی پوائنٹ چارده انت ء تئی۔۔۔؟“

”من وهدے اے بد معاشاں گندیں۔ منی دل ء آسے روک بیت۔۔۔“

”چش جذباتی مبو۔ تئی جند ء واستہ شتر نہ انت“

”برداشت انت، مردم دگہ چے کت کنت۔۔۔“

دوئیں ہندی مردمان نان ورگ ہلاس کنگ ات، پہ بے تمہیلی پاد اتک

انت۔ سبز شلواری دیم تر ء اتک ء مینچ ء سرانشت۔ آانچش سست ء بے جان ات کہ

اے دمان نہ آدمان، ہلاس بوگی ات ء مرگ ء ودار ء ات۔ گوں آئی ء گندگ ء

پولینڈی مردک ء دل ء زہر گیشتر وڈ ات انت۔ آئی ء اوپار ء جواب دات، سرے

ڈن ء کش ات ء گوں زور ء وانک ء دات۔۔۔

”بہ ور۔ بہ ور لاپ ء تراکیں۔ چوزالبول ء وانڈہ ء ء کپتگ ء۔ پیپیں

لاپ ء۔۔۔ چہ منی نظر ء دُور بو۔ بد بختیں مردم۔ ترارو باہے بہ بارت۔۔۔“

روسی مردک ء آئی ء راہ تڑندی چارات۔ دگہ ہچ گپ ءے نہ گت۔ دستانی
لنک ءے آئی ء نیمگا سٹرینت انت۔۔۔ یک اسکولی بچکے چمودا گوزگ ء ات۔ آئی ء
رابتہ بد ء ات۔ اے آئی ء پجارو کے ات۔ ہندی مردک ء آتوارگت ء اوشٹارینت
بلئے آئی ء نہ زانت کہ چے بہ گوشت۔۔۔ ”شر باریں چے؟“

”ہچ؟“

”پرچا؟“

”ہو! باریں کجام مضمون گزان انت؟“

”ڈرست۔۔۔“ اسکولی بچک ء پسہ دات۔

”ہو! گڑاڈرچک ء لاطینی نام چی انت؟“

”آر بور۔۔۔“

”ہو۔ ہو۔ گڑاہرچی زانگی انت۔“ سبز شلواری مردک ء گوشت۔ ”اے

گزان انت۔ گزانیں کارے۔۔۔“

”تئی مات چون انت؟“

”شکر انت؟“

”شر بروات“

فنکزنانگتہ تزانگ ء کپت کہ اسکول ء دیوال ء چارگ ء کارپشت کپت۔ تنی

وہدی آئی ء دورو بل ء پزوش وارنگ ات۔

”اڑے کلام ء جت۔۔۔ سے نچ بوت ء من ہداول۔ من ء زوت روگی

انت۔ حُدا ء میارے۔“

”اڑے دیر نہ بوتگ۔ بہ مند۔ شام بہ کن ۽ پدا برو۔ وهد باز انت۔“ لائی
 ٹگیو سکی ۽ درائنت۔۔۔ فنکز ہے شرط ۽ اثناپ نہ کت ۽ جل ات کہ ده منٹ ۽ گیش
 ورگ نہ جنت۔

نان ورگ ۽ پد آئی ۽ رانچیں وابے ۽ گپت کہ پنج منٹ ۽ تہا صوفہ ۽ سرا
 تچک بوت ۽ واب کپت ۽ گرگ ۽ لگ ات۔ لائی ٹگیو سکی نیمروچ ۽ وپسگ ۽ ہیلدار نہ
 ات۔ آتاک ۽ دپ ۽ نشت ۽ ڈن ۽ روسی مردک ۽ چاران ۽ زاہ ۽ بد دیگ ۽
 بنا بوت۔۔۔

”اوبد ذات ۽ قوم۔۔۔ من حیراناں کہ اے سستی ۽ تئی ساہ پر چادر نہ
 کپیت۔ ناں کارے، ناں خیالے نئے کہ چاگردی شری ۽، ایوکا کپتنگ ۽ وارت۔
 آڈال۔۔۔“

شش نج ۽ فنکز واب ۽ پاد اتک۔

”سک بے وهد انت۔ اسکول ۽ چارگ ۽ باندارواں۔ نوں گڑا بیا دگہ
 گوازی ۽ کنیں۔ تاں کہ من وتی بیرے گپت بہ کنناں۔۔۔“
 شپ ۽ نہہ ۽ ده نج ۽ وهداں، آئی ۽ فنکز ۽ راجازت کت ۽ پدا گوں وت ۽
 گوشت۔۔۔

”ایشی ۽ قہرے کپات۔ ہیکیں جر من ۽۔ سبھیں روچ ۽ مئے سرا جو کہ
 انت۔ ہنج نہ کنت۔ پگار گپت ۽ ڈیوٹی نہ دنت۔ غرق بہ بات۔۔۔“ آئی ۽ چہ دریگ ۽
 سرکش ات۔۔۔

ملکی مردم چہ وتی جاگہ ۽ پاد اتلگ ات۔

آلم ۽ وپنگ ات۔ نوں دگہ مردے نیست ات کہ آئی ۽ سرا وتی زہریں
 پاہاراں بہ کشتیت ۽ کپ ۽ نرنڈ بناہ کنت، سبھیں روچ ۽ نرنڈنگ ۽ پداے وهدی دپ

عے بند بوتگ ات۔ بلئے انگتہ آئی ءوتی دل داشت نہ گت ءے بے گپ ءے حبر ءے یکیم نہ بوت۔ اتک ءے گرسی ءے سر ءے نشت ءے پاداں سرینان ءے نرنداں بوت۔۔۔ ”من سک رد کتگ کہ اے جاگہہ کر یہہ زرتگ۔ ڈراہ کوہن ءے پز شتگیں سامان آنت۔ ڈرستان ءے بُن دیگی انت، اے بے عزتی ءے۔“

آپادا تک ءے تحت ءے بوپ ءے سرا تچک بوت۔ پدا بوپ ءے یک اسپرینگے ءے را زہری ءے زور ءے دات۔ ءے دیم ءے کز چک کت ءے گوشت ءے۔۔۔ ”شوئیں اسپرینگ تو تیوگیں شپ ءے پے تزندى منى جان ءے بنداں سک بوہان بوتگ ءے۔۔۔ اے شپ ءے آرام تى ہر جان بوت۔ شرباندا سہب بہ بیت من چہ اے پز شتگیں بوپ ءے وتی جان ءے چٹینان ءے ڈن ءے چکلے دیاں۔۔۔“

آواب کپت۔ آئی ءے واب ءے دیست کہ روسی مردک، فنکز ءے کنہن آرام گرسی ءے سر الہڑ داتگیں آپ ریچان انت۔۔۔

مُود تراش (At The Barber)

سُہب ۽ مہلہ ہفت بج ۽ پیسر سر تراش میکر کوزمچ بلیو سٹکن ۽ دُکان پچ ات۔
 سر تراش ۽ جنڈیک چل ۽ لیگاریں بیست ۽ سئے سال ۽ ورنائے ات، بلئے آئی ۽ پچ ۽
 پوشاک وش رنگ ۽ ترپناک ات انت۔ آدزگٹ ات۔ الم ۽ ٹوہیں کار نیست ات
 بلئے گوں دست ۽ پچ ۽ صفائی کنان ات ۽ برے برے گوں دست ۽ لنکلاں ملسک ۽
 لوکال۔ گران ۽ جنان ات دیوال، کرسی ۽ ساماناں پہک کنان ۽ دمُردگ ات۔

مُود تراش ۽ دُکان، کسان ات، تنگ ۽ چل ات۔۔۔ دیوال ۽ کاگد جنوک
 ات۔ دوکسانیں دریگ ات انت کہ آہانی میانچی ۽ دروازگے ات۔ ایشی ۽ بُرز ایک
 گھنٹی ۽ جتگ ات کہ وت سراوت یک نہ و شیں توارے کتے۔ دیوال ۽ ٹوہیں
 آدینکے جنوک ات۔ ایشی ۽ تہا مردم ۽ رنگ ۽ دزو شم گیش بدرنگ ۽ بد ڈول پدڑ
 بوت۔ ہمیشی ۽ دیم ۽ مود ۽ ریشانی تراشگ ۽ ٹاپ کنگ ۽ ہر دُکیں کار بوت انت۔

یک کسانیں ٹیلے ات کہ آئی ۽ سراہر چیز بدرنگی ۽ ایرات۔ ہما ڈول ۽ میکر
 کوزمچ چل ۽ لیگاریں ات، اے ٹیبل ہم ہما ڈول ۽ چلی ات۔ مگراز، بلیڈ، ریزرز، سر رند
 ہرچی ہے کسانیں ٹیبل ۽ سراکتنگ ات۔ کم نہادیں پوڈر، ویکس ۽ وش بوہیں آپ ۽
 بوتل۔ یکجا بہ کتین انت ایشانی نہاد پانزدہ کوپک ۽ گیش نہ بوت۔۔۔

ناگتہ دُکان ۽ دروازگ ۽ چیسگلے جت ۽ بُرز ۽ گھنٹی ۽ توارے بتک، پیسریں
 مرد کے دُکان ۽ پُترت۔ آئی ۽ دپ ۽ دیم ۽ یک زالبولی شالے پتاگ ات۔

درا جیں اسپیتیں پسی پوست ۽ جوڑ کتگیں بُوٹ پادرات انت۔ اے
ایرا سٹ ایوانچ یاگوروف ات، یک زمانگے ۽ میکر ۽ ایشی ۽ گورا کارکتگ ات۔
مروچاں آریڈ پونڈ ۽ ہنداں جاہمند ات ۽ کبلانی اڈکنگ ۽ کارے کت۔

”اڑے ماکارشکا! چون ۽۔ ابا۔ سلامت ۽۔“ آئی ۽ گوں پترگ ۽ پے وش
درا ینت۔ ماکرانگتے گوں صفائی ۽ دزگت ات۔۔۔ آئی ۽ کاریل کت ۽ پیریں مردک
سلام ۽ دزوت کت ۽ یکے دومی ۽ راجک ات ۽ نشت انت۔

”چون دُوران ت ریڈ پونڈ ۽ تئی جاگہ کالوگا گیٹ“ آئی ۽ دم ۽ بالا کنان ۽ گوشت۔
”چون ۽ نا کو؟“

”وش وش نہاں بچا۔ تپ ۽ کشت ۽ ایرکت۔۔۔ ماہے بیت بونڈ ۽ باہوٹ بوتگاں؟“
”ہو! تو حال نہ داگ؟“

”چے بہ گوشاں۔ من گوشنگ کہ من مرچی مراں یا باندا۔ بلئے حیر۔ نوں
منی مود دزاج انت گڑاڈاکٹر ۽ سوج دات کہ ایشاں بہ تزا شاں۔ آئی ۽ گوشت کہ
اگاں ایشاں کوٹ مہ کنان گڑاشر نہ بنت۔۔۔ پمشکہ من مروچی مہلہ درکتاں کہ
اگاں مودان تزا شان گڑا میکر ۽ کرارواں کہ آپہ شری ۽ کنت اش۔ پدامنی وتی
پجاروک انت۔ شر ترانت۔ زرہم نہ گیپت۔ پمشکہ پند جنان ۽ پیدا کاں۔۔۔ کمیں پاد
پچ ہم بنت۔۔۔“

”بلئے واجہ! چُشیں گپ مہ کن۔ الم کنان ۽ بیابہ نند“

میکر ۽ آئی ۽ راکر سی ۽ سرانندگ ۽ سوج دات۔ یاگوروف آدینک ۽ دیم ۽
نشت۔ وتی دپ ۽ دیم ۽ شری ۽ سراچارات انت ۽ وش بوت۔ آدینک ۽ دیم ۽ آئی ۽
منگولی شبینگ، لنٹ، چوٹیں دیم، ٹوہیں پونز ۽ پیشانی ۽ مہہ جتگیں چم، پدرا ت
انت۔

میکر کو زچچ، ایک اسپیتیں چادرے آئی، گردن، سینگ، چپ، چاگرد، پتات، مودان، گوں مگراز، چنگ، بندات، گت۔

”من دُستیں موداں بہ تزاںشال“

”ہو! کوٹے کن، من، گرد، گردیں منگولے، وڑا جوڑ کن گڑا مود

شری، بربز، زُردانت“

”ترو چون انت؟“

”زرنگ انت! ساری، روج، میجر، زال، کیا پینگ، شتنگ ات۔ آہاں

یک روپے داتگ۔“

”واہ۔ یک روپے۔۔۔ گوش، بہ دار گوں۔۔۔“

”من داشتگ، بچار مئے گوش، نہ برے۔۔۔ اف تو گوشے۔۔۔ موداں

چش مہ گر۔۔۔“

”تو فکر مہ کن۔ بچ نہ بیت۔ اے مئے کار انت۔۔۔“

”باریں۔۔۔ اینا ایر اسٹونا۔۔۔ وش انت۔۔۔“

”منی جنک! آگل، بال انت۔ اڑے۔ تو پر چا نیا تک، ساری، ہفتنگ،

آئی، سانگ بوت۔۔۔“

”کئی سانگ؟“ آئی، مگراز، کار داشت، پتہ ترس، لرز جُست گت۔۔۔

”ایناء“

”چون؟ گوں کنے؟“

”نیشخن، پرو کونی پیٹروچ۔۔۔ آئی، ترو، ذلا ٹوینسکی لین، لوگے، نگہ دار

انت۔ شریں زالبولے۔ ماڈراہ اے سانگ، سک و شیں۔ دیم، ہفتنگ، سور انت۔

تراہر پیم، آہگی انت۔ مئے کو ہنیں دُستی مردے۔۔۔“

”اے چون زوت بوت۔۔۔ ایورسٹ ایوانچ۔۔۔“ میکرے دیم گشت ء آئی
 ء زبان لیل بوت۔ ”ایش۔ ایش۔۔۔ چونی ء بوت؟ من۔ من۔۔۔ دل ء ہمے
 داشتگ ات کہ۔۔۔ کہ۔۔۔“ آئی ء گپ گٹان ء درآہاں ات انت۔۔۔ ”پرچا؟ ایناء
 چوش گت۔۔۔ منی دل ء ارمان ات۔۔۔ اے وڑ چونی ء بوت۔۔۔“
 ”پرچا زاناں؟ ماشان۔ سانگ بوت دگہ چے؟ شتریں بچکے“
 میکرے کوزمچ ء پیشانی ء ہیدے ء سٹ ات۔ آئی ء مگرز ایرگت ء وتی پونزے
 کیچینان بوت۔۔۔ ”منی دل ء ارمان ات۔ من ء آسک دوست ات۔ اے وڑ چون
 بوت کنت۔۔۔ ایورسٹ ایوانچ!، تروء منازبان داتگ ات کہ اینا تئی انت۔ من ترا
 چوپس ء وڑ اعزت داتگ۔۔۔ تئی مود حشک ء چتگ انت۔۔۔ ہمار وچاں یات بہ
 کن۔ منی پس ء وفات گت من ترادہ روبل ء لوگ ء صوفہ دات۔ من ترادر آمدے
 نہ ماریتگ۔ تو کدی ایثانی بدل نہ داتگ۔۔۔“
 ”ہو! یات انت بلتے میکرے و تارا شری ء بچار تو ایناء مٹ نہ ءے۔ وتی کار ء
 بچار۔ نہ زڑے ء نیکہ نام ء توارے تئی کار سرے چنگ انت۔۔۔“
 ”گڑا شیخن ء چے ہست؟“
 ”ہو! شیخن یونین ء باسک انت۔“
 ”آئی ء پانزدہ صدر ہن داتگ۔ منی بچ نوں اے گپاں میل دے۔ گپ
 بوت ء شت۔ تو دگہ بانورے بچار۔۔۔ اے دنیا کسان نہ انت۔ جنک باز انت، تو
 دست چیا داشت انت؟ بیاشا باش موداں ٹاپ کن۔۔۔“
 میکرے کوزمچ حشک حد ات۔ ایک کنڈے ء نشت۔ آئی ء چہ وتی کیسگ ء
 رومالے کش ات ء گڑیوگ بناگت۔

”بیا تو چے کنگ ءے؟ مگر از ءہ زور یک برے منی سراپورا کن۔ پدا
 ہرچی گز بیت کئے بہ گزیہہ۔ دل ء سیر ءہ گزیہہ۔۔۔“
 میکر کوزیچ مگر از چست گت۔ یکبرے شرمی ء چارات ء پدا ایر ءے گت۔
 آئی ء دست لرزگ ء ات انت۔ آئی ءپہ گزیوگی گوشت، ”گوں من نہ بیت۔ من تئی
 سراپا گت نہ کناں۔ من ء شما ظالماں گار گت ء آئی ء راہم بد بحتی ء جت۔۔۔ مئے
 محبت شما ظالماں بر باد گت۔۔۔ برو چداں چے! من تئی شکل ء چارگ نہ لوٹاں۔“
 ”شر۔ من باند اکایاں۔ من سر ء کپ پشت کپتنگ۔ باند امہلہ کایاں۔ گڑا
 سر جم ءے بہ کن۔ من گوں کچی نیں ساتگیں سر ء رواں۔۔۔“
 ایر سٹ ایوانچ گوں نیم ساتگیں سر ء پادا تک۔ اے وڑا در آہگ ہم پر
 آئی ء گزان ات بلئے دگہ بچ راہ نیست ات۔ آئی ء شمال سراپاتا ء شت۔ میکر
 بڑگ ایو کاشت ء کیوئی گزیوان ات۔۔۔

دومی سہب ء مہلہ ایر است ایوانچ پدا تک۔۔۔
 ”چے لوٹے؟“ میکر کوزیچ جست گت۔۔۔
 ”میکر وشکا! منی پشت کپتگیں موداں بہ چن؟“

”شر! پیسرا کر یہہ ء ایر کن گڑا من مُفت بچ نہ کناں۔۔۔“

ایر است ایوانچ ء دگہ گپ نہ گت ء چہ آئی ء دکان ء در کپت۔ چہ ہماروچ ء آئی ء سر ء
 مودیک نیمگے ء ذراج انت ء یک نیمگے ء کسان انت۔ آئی ء دل ءپہ مودانی تزا شگ ء
 زردیگ زرزوالی انت ء ہے ودار ء انت کہ ساتگیں نیمگے ء مودوت مزن بہ بنت۔
 آئی ء وتی جنک ء سور ء گوں ہے موداں وت ء شر سُرینت ء ناچ گت۔۔۔

ناتا ہیر (An enigmatic Nature)

ریل گاڑیءِ اولیٰ درجہءِ ڈبہءِ تہا سہریں پوشءِ سیٹءِ سرائیک و ش رنگیں
 زالبولےءِ زان زانءِ سرائیکگءِ نشنگ ات۔ گزان قیمتی گوات گچینے آئیءِ دستان
 ات۔ آئیءِ پونزءِ گزان بہائیں قیمتی ہلکے ترپان ات۔ گٹءِ ہار سینگءِ تالان ات
 انچش کہ زرءِ تہا کسانیں بو جیگے بلئے آئیءِ جندنگلیگءِ پریشان ات۔

دیم پہ دیکی سیٹءِ سرائیک کمیشنءِ صوبائی سیکریٹری نندوک ات۔
 آوت یک نبشتہ کارءِ قلمکارے ات۔ ہر وہدءِ آئیءِ مردمانی ذاتی زندءِ بابتءِ نبشتہ
 کت کہ آہانءِ ناولءِ نام پر بست،ءِ پداایشانءِ راجی حالتا کانی تہا چھاپءِ شنگ ءِ
 کت۔ اے مرد دیکوئی جنکءِ چاران ات۔ گوں یک زانت کارےءِ دیدگاں دلگوش
 ات۔ آئیءِ ہر ڈولیس سُرءِ پُر، بے قراریءِ پریشان حالیں تبءِ مزاجءِ ہورتیءِ
 چاران ات۔ آہر چیزءِ سرپد بوتگ ات، پرچاکہ آاے ڈولیس مردمانی بابتءِ شر سر
 پدءِ زانت کارات۔ ایشانی نفسیاتءِ تب چہ آئیءِ چیر اندرنہ بوت انت۔

ہامانءِ سیکریٹری دیمءِ کنزرات۔ آئیءِ دست ءِ گپت ءِ بوسگ دیانءِ
 گوشت ءِ: ”تئی آزگ ءِ ذمہ واریں روح چہ اے چاگردءِ کش ءِ چیلاں درکپگ ءِ
 واستہءِ جہدءِ انت۔ تئی جہد آہنءِ ڈول ءِ مہر انت ءِ نہ ترسے۔ بلئے دل ءِ دور نہ دئے
 ءِ۔ تو سوب مند بئے۔ ہو!“

”ولادیمیر! منی بابت ءِ نبشتہ بہ کن۔ لازم نبشتہ بہ کن“ شر رنگیں جنکءِ
 گوں ملوریں بچکندےءِ درائینت۔ ”منی زندسک گزان بارءِ ہر ڈولیس رنگ ءِ چکار
 انت۔ من سک غمیگاں۔ گوشئے چہ دوستو فیسیکیءِ ناولے ءِ تاکد میاں درانگلاں۔

ولادیمیر منی روح ء دنیا ء دیم ء پیچ ء تالان بہ کن۔ تو نفسیات ء زانت کارے ء۔ ما
یک ساعتے ء ہمسفر نہ بوتگیں لیئے تو منی دل ء حال و ننگ انت۔“

”شر! کڑاوتی حالاں بہ دے۔ ترا گوشاں!“

”گوش دار! منی پت سک بڑگیں کلر کے بوتگ۔ آصاف دلیں مردے
ات۔ سکیں شیوار ء زانت کارے ات۔ من وتی غریبیں پت ء رانچ وڑا ایر نہ جناں۔
آئی ء شراب وار تگ۔ جو اجتگ۔ رشوت ء کپتنگ۔ منی مات ء بڑگ ء و ہد پہ نان
ء ورگ ء درگیجگ ء گوست۔ سک غریب بوتگیں۔ من ء وتی وڑا بوتگی ات۔ تو وت
زانے کہ بورڈنگ اسکول ء بدحالیں وانگ، بے نیں ناول وانگ ء عادت، ورنائی ء
ردی، ترس ء لرزیں مہر ء محبت، اے ڈراہ، مفتتیں واب ات انت۔ ہما ڈول ء کہ
مردم ء ایوک ء تہنا بہ کن انت ء زند ء بیہ ء واہگ چہ بن ء بہ سد انت۔ تو یک
قلہ کارے ء۔ تو زالبولانی بابت ء شری ء سر پدے۔ نا آسودگی منی ہوش ء بارت
، پرچا کہ من ہے ڈولاں کہ وشی ء حاتراوتی جند کشتگ۔ منی وشی ہما انت کہ منی جند
ء روح آجو ء آسودگ بہ بیت۔۔۔“

”شما باز مزن شان ء ٹوہ ات“ قلہ کار ء پدا آئی ء دست چک ات۔۔۔“ تو
بزان کہ من ترا بوسگ گرگ ء نیاں بلکنہ اے ہما مردم انت کہ آناوشی ء ڈکھاں
انگرتگتگ۔ باریں ترا لاسکو لکوف یات انت؟ آئی ء بوسگ؟“

”ہو! ولادیمیر! من ء دیر انت کہ پہ نام ء توار، سو ب مندی، مزن جاہ ء
آسودگی ء حاترا سرگرداناں۔ من ء چہ دزستیں زالبولان بڑرتر ء شرتریں ہند ء جاگے
پکار انت۔ اے پٹ ء لوٹ ء تہا من ء یک مزن عمریں جزلے دزکپت۔ آ باز سیر ء
آبادات۔ ولادیمیر، باور بہ کن کہ گوں آمرد ء نندگ وتی جند ء قربان کنگ ات۔
وتی واہگانی گٹ گیر کنگ ات۔ آئی ء امبازاں زورگ منی واستہ قیامت ء برابر ات۔“

آئی ء بگندے وتی ورنائی ء شری ء جنگ کتگ۔ من ہے حاترا اے گزائیں ساعتاں
 پہ تہمبل برداشت کرت کہ بگندے اے پیریں مرد زوت مرگ ء ہر جان بہ
 بیت۔۔۔ گڑامن وتی جندء زندء آجو بہ باں ء گوں ہما مردم ء ہوار بوت بہ کناں کہ
 منی زندء واہگ ء ارمان بہ بیت۔ اے وڑیں مردے ہست ولادیمیر، تو بز ان کہ
 اے ڈولیں مردے ہست انت۔“

ڈولدریں زال ء گوں تزندى وتی دست ء گوات گچین ء راگوات کناں
 کت۔ آئی ء دیم ملور ء چم ارسیک ات انت۔ آئی ء گپ برجاہ داشت۔ ”آخر ہے
 بوت کہ پیریں مرد مٹ۔ آئی ء منی واستہ بازیں مال ء دولت اشت۔ نون من چہ
 اے جزاء چٹ اتاں ء یک مگرے ء پیم ء آزات بوتان۔ ولادیمیر، اے منی وہد انت
 کہ گوں آجوتی ء زندء بہ گوازیںاں۔ انچوناں ولادیمیر! نون بز ان کہ وشى ء آسودگی
 منی دروازگ ء دپ ء اوشتاگ ء من ء توار ء انت نون وہد انت کہ من گوں ہما
 مردم ء ہو رہ باں کہ آمنی و ابانی تہانت ء منی مہر انت۔۔۔ نون آئی ء زندء ہمراہ بہ
 باں ء آئی ء واہگاں پیلو بہ کناں۔ آئی ء و ابانی بانک بہ باں۔۔۔ تاں کہ تاہیر بہ
 گراں۔ مئے زند چون بے تاہیر نہ وش ء بے فاندگ ء نگیگ انت۔

بلئے ولادیمیر اے ڈراہ چی انت۔ من ء ہے مارشت بیت کہ من تباہ ء
 برباداں۔ پد ایک بندشے منی راہ ء انت، پدا من گنداں کہ وشى چہ من دُور روان
 انت ء باز دُور انت۔ اُف۔ سکیں زہریں پریشانی ءے منی سرا اتلگ اگاں توبہ اش
 کنئے گڑادل تنگ ء رنج بہ بئے۔۔۔“

”گڑادگہ چے رنجے؟ چے تئی راہ ء جنجال انت۔ من ء بہ گوش، باریں؟“

”دگہ جر نلے۔ سیر ء آبادیں“

قلمکارء دل ایررتک آئیء دُڑا ہیں خیال دستء مُشتء یکجاہ بوت انت۔
 سائیکالوجیء زانت کارء دیمء کڑچکء پُرشانی گیش ولات۔ جنکء دیم گوات
 گیشنء چیرات۔ ریل گاڑیء انجنء توار جیسکان ات وهدیکہ دریگء دپء پردہء
 رنگ روتچء بنگء روتنائیء سُہر بوتگ ات۔۔۔

زندئیں ۽ لاگرس (Fata Thin)

آدوئیں سنگت ریل ۽ اسٹیشن ۽ ناگتہ دوچار کپت انت۔ ایشاں یکے بارگ ۽ دومی زندات، زندئیں ۽ نوکی نان وارنگ ات۔ آئی ۽ دپ چرپ چرپ ات، انچو کہ نوک سستگئیں چیری ۽ بہ بیت۔ آئی ۽ جان ۽ وشیں بوئے در آہگ ۽ ات۔ وھدیکہ بارگیں مردک نوک چہ ٹرین ۽ ایر کپتنگ ات ۽ آئی ۽ جان ہید ۽ بو کنگ ۽ ات، بازیں ڈاک ۽ پیتی ۽ ۽ بڈ ۽ بار ات۔۔۔ آئی ۽ رند ۽ بارگ ۽ برزیں زالے ہم ظاہر بوت کہ آئی ۽ لوگ بانک ات، زال ۽ پشت ۽ دراج برزیں بچکے چلنڈان ۽ پیداک ات کہ آئی ۽ زہگ ات۔۔۔

”پروفری! اڑے توے، او منی سنگت۔۔۔ زمانگے ۽ پد ظاہر بوتگ ۽،“

زندئیں مرد ۽ کوکار کنان ۽ آمازاں زرت۔۔۔

”یشا۔۔۔ او منی کسانئ ۽ یار، تو کجا گار بوتگ ۽؟“

دوئیں سنگتتاں یکے دومی ۽ راسے رند ۽ بگل گت ۽ گل ۽ بال بوت انت۔

بارگیں مرد ۽ درائینت: ”یار منی گمان ۽ نہ بوتگ کہ چوڈیک وریں، اے مزنیں

گپے بوت کہ ترادیسنتوں۔۔۔ وشیں روچ ات انت۔۔۔ بلئے تو ہماوڑ ۽ جوان ۽،

باریں حال کن سک بازردار بوتگ ۽ کہ ناں؟ تو سورکتگ کہ ناں؟ منی سور بوت

اے منی زال ۽ آ منی زہگ انت۔ اے منی زال لوزیا ۽ بچک نینیاں۔۔۔ لوزیا

جر من عیسائی راہ ۽ منو کے بوتگ۔۔۔ منی بچ نینیاں سیمی جماعت ۽ وانگ ۽ انت۔

بچابیا، میارمہ کن اے تی پت ۽ کسانئ ۽ سنگت انت۔“

نینیاں ۽ آپہ میار چارات ۽ سر ۽ کلاہ دیرگت۔۔۔

بارگیں مردء گپ بر جاہ داشت، ”اڑے ترایات انت کہ اسکول ء تراپہ
شیطان یات کرت اش، پرچا کہ تو یک رندے کتاب گوں سگریٹ ء داگ دات
ء صوتک۔۔۔ منا ہم نامے بستگ ات اش، پرچا کہ من آہان ء وڑوڑیں نام بستگ
ات۔ چونیں وشیں روج ات انت۔“ پدا آئی ء گوں وتی بیچ ء درائینت۔ ”نیتنیال
مہ ترس ابا۔ نژیک ء بیا۔ اے منی سنگت انت۔۔۔“

”باز وش باز شر۔۔۔ باریں حال کن چے کاروبار کنئے۔۔۔ دزگٹ ء
یا نشنگ ء؟“ زنڈیں مردء جُست گُت۔

”ہوڑے کار اوں۔ دہ سال بیت کہ جاگہے اسسٹنٹ ء جہت ء کارکنگ ء
اوں۔ پگار بس نہ بیت۔۔۔ بلئے زال ہم مدد کنت۔ ساز ء زمیل ء سبق وانینیت
ء ہیل دنت۔ من بیگاہ ء سگریٹی پاکٹ اڈکنناں، مئے گزران بونگ ء انت۔ اگاں تو
لوٹے دہ پاکٹ ء یکے مفت رسیت۔۔۔ انوں محکمہ ء مناد ابدل کتگ ء راہ داتگ
”منی گپ بوتال، وتی حالاں بدئے۔۔۔ تونوں الم کو نسلرے ء؟“

”ناں، ڈے پیر مرد، کسانیں جبرمہ کن۔ من اے وہدی مزینیں شوری ء
باسکاں۔۔۔ من دہ رند ء مزینیں میڈل گپتگ“ اے گپانی اشکنگے نہ بوت کہ بارگیں
مردء پورا ساہ درکپت، آئی ء توار گٹ گیر بوت، جندے نژاتک ء گزنج بوت، دیم
ڈے زرد تڑات، وتی جاہ ء بے توار ی ء تزک ء فک بوت۔ آئی ء توار گٹان گٹان
ڈراہان بوت۔۔۔ ”منی واجہ۔۔۔ منی میر۔۔۔ سک وش۔۔۔ منی کسانیں ء سنگت
چُشیں مزینیں مردے۔۔۔ ہی ہی ہی۔۔۔“

زنڈیں مردء دیم کزچک بوت، ”بس کن۔۔۔ توچے گپ جنئے۔۔۔ وتی
توار پرچی بدل کرت ءے، من ء تو سنگلتاں، منی مزنی وتی جاہ ء انچو مانجائی نہ
لوٹیت۔۔۔“

”ناواجہ۔۔۔ منابل۔۔۔“ بارگیں مردء زبان لرزگ ء ات۔۔۔ ”شما

مزن ات۔۔۔ مارا غریباں پجہ کارئے۔ اے منی بچ ء اے منی زال انت۔۔۔“
زندیں مردء لوٹ ات کہ آئی ء گوں تزدی ء مسکرا جواب بہ دنت، بلئے
آئی ء دیم ء انچیں بڑگ ء ہزیتگیں دزوشمے آڈرتگ ات کہ ہچ گوشگ نہ بوت۔۔۔
آئی ء دل بد بوت۔ وتی دیم ء ترینت ء پہ موکل ء دست ء ناوکشی ء شہار
دات۔۔۔ بارگیں مردء آئی ء ایوکا سئے لنکنک دست گپت ء پورہی ء جگ ات۔
دپ ء گپ ء درنہ کپت انت انچو کہ یکے کلکلی کنگ ء بہ بیت۔۔۔ آئی ء زال ء
بچندے جت ء تینیاں ء وتی سرء کلاہ دیرکت، انچش کہ سینان ء مزنیں وشئی ء
دز کپتگ۔

ٹپال (The Post)

شپ ۽ سٺے نج انت۔ ٲپالی ٲہ ٲپال ۽ برگ ۽ ٲپال گس ۽ ساٲی انت۔۔۔
 کو، ہنگس زحمے، آئی ۽ دست ۽ انت۔ کلاہ ۽ کوٹ ۽ ساٲی کتگ انت، ایوکا ٲہ اسپانی
 کو ٲوان ۽ ودار ۽ اوشتاگ تاں کہ زوت بیگ ۽ کاگدانی گونیاں گاٲی ۽ بہ لڈ انت ۽
 دیم ٲہ وتی منزل ۽ رها دگ بہ بنت، سٺے تمر دیں اسپ ٲہ گاٲی ۽ ٲگگ ۽ ساٲی ات۔
 دو می نیم گاٲپال گس ۽ کار مستر کر سی ۽ سر انشتگ ۽ کو ٲنڈان فارمے ٲر کنگ
 ۽ ات۔ گوشتگ ۽ لگ ات ”اٲے اگنا توف، منی بزاز تک ۽ ہم اسٹیشن ۽ روگی انت۔
 ٲچارے آئی ۽ گوں وت ڈاک ۽ گاٲی ۽ سوار کن بہ برگوں۔ قانون ۽ ردا جوان نہ
 انت کہ دریں مردمے ڈاک ۽ ٲچی ۽ بہ روت۔ بلٺے شما ٲونائی ۽ روگ ۽ ات، دگہ
 گاٲی ۽ ٲر ٲا کر یہہ بہ کناں؟۔۔۔“
 ”تیار بٺے“، یکے ۽ گو انک جت۔
 ”یا اللہ سوار بٺے۔۔۔ برو اللہ ۽ میارے“
 ”کجام ڈرائیور انت؟۔۔۔“
 ”سیمون گلازوف۔۔۔“
 ”بیا گٲار سید ۽ دز خط کن۔۔۔“

ٲوسٹ مین ۽ رسید دز خط گٲت انت، تہاری ۽ ٲپال گس ۽ کو ٹھی ۽ دیم ۽ اسپ
 ۽ گاٲی گوں سٺے اسپاں بندوک ات۔ ایسانی تہا یک اسپے برے ٲہ وٲے ٲاداں زمین
 ۽ جنان ات ۽ سر ۽ ٲنڈینگ ۽ ات۔ گوں ایٹی ۽ ہوار گردن ۽ بندو کیں گنٹھیانی توار
 تہارونکی ۽ ٹلنگان ات۔ اسپانی گاٲی تہاری ۽ سیاہیں ٹکے ۽ دزوشم ۽ درات انت۔ دو

مردمی ساہگ پہ ایٹی سواری ء رہادگ ات، اسٹوڈنٹ گوں وتی مز نیں بیگ ء ء
 پوسٹ مین۔۔۔ اے مرد ء بیڈی ءے روک کتگ ء کتگ ء ات۔ تہاری ء، گوں ہر
 کش ء بیڑی ء آس جڑ شکیت ء آئی ء ذرا جیں بزوت، سہر گیں دیم ء ذرا جیں پونز،
 بزیں بروانک، پد ر بوت انت۔ اے مرد گوں ڈاک ء گونی ء تھیلا ہانی بروبر کنگ ء پد
 زحم ء ایشانی سرا ایر کنت پداوت دز کگ ء اپس گاڑی ء سوار بیت۔۔۔ نودر برفہ
 ناد لگوشی آئی ء کرا سوار بیت بلئے ناگتہ آئی مک ناد لگوشی ٹپال کار ء لگیت آپہ حجاتی
 پہلی لوٹیت بلئے آجواب ء ہج نہ گو شیت۔۔۔ کیوئی سگریٹ ء کش۔ گران انت۔
 پوسٹ ماسٹر ڈن ء در کپیت۔ سردی ء نزا تگ، واسکٹ ءے گور ء انت، چپل ءے پاد
 ء انت۔ شہکار گے جنت ء گو شیت ”شہ بروات، پہ سلامتی، بچہ! مات ء آد گر مردماں
 باز سلام بدئے۔۔۔ تو۔۔۔ واجہ ہما پار سل ء بیگ ء بیحال مہ بئے۔۔۔“

نوں ڈرائیور وتی سیٹ ء نندیت۔ پونز ء ہونشار گے جنت، اپساں ہگل
 کنت، اسپانی گٹ ء ٹوہیں ٹلو ٹلنگ جن انت، کستریں ٹلو جواب ء ٹلنگیت۔ گاڑی
 رہادگ بیت۔ اسپانی گام تزدی ء کپان بنت۔

میتگ گزراں واب انت، میتگ ء دمک ء دریگ تہاری ء میم نہ بنت۔
 آزمان ء دیم ء استالانی روژناتی مر مر انک انت، گڈی شپ ء نوک ظاہر انت۔ کے
 وهد ء پد بام ء سہری شنگ بو نگی انت۔ سارتی مارگ بیت۔ چلگ ء موسم ء بندرات
 انت۔ نودر بر لوٹیت کہ سفر ء ذرا جی ء را کتر کنگ ء، گوں اے مرد ء کے گپ ء
 تزان بہ کنت۔۔۔

”گندے گرماگ ء اے وهد ء سہب بیت، بلئے بچار دنیگہ بام ء، گواہ
 نیست“ پدا آزمان ء نیمگ ء چماں شانک دنت ء گو شیت، ”آزمان ء چارگ ء مردم

زانت کہ تاک رتیچ ۽ چلگ ۽ موسم انت، راستیں نیمگ ۽ سئیں استال وت رهشون
انت، کہ یک رد ۽ کتار انت۔۔۔ اے بس ستمبر ۽ ماہ ۽ در کایت“

پوسٹ میں گپاں کمار نہ کنت، آزمان ۽ نہ چاریت، گوشے گوں آزمان ۽
چارگ ۽ استالاں حُب ۽ واہگ ۽ مہ بیت۔ آئی ۽ وتی دست گوں آستونکاں
پیڈیتگ ۽ گوش پتاگ انت۔ نودر بر پداگپ جنت۔۔۔ ”مرچی سک سرد انت۔
بانڈیں بام بہ دنت، توزان ۽ روتچ ۽ وهد ۽ در کیت؟“
”چے؟“

”من گوشیں روتچ کجام وهد ۽ ٹک دنت؟“

”پنچ ۽ شش ۽ نیام ۽“ ڈرائیور پسو دنت۔

ڈاک ۽ گاڑی اچ میتگ ۽ در کپتنگ، تہاری ۽ پچی میم نہ بیت۔ نوں ماہ ۽
گڈی دزو شم مستر ۽ استال روژنا در ابو نگ ۽ انت۔۔۔ سارتی گیشتر بوتگ، پوسٹ
میں ۽ وتار ۽ گیشتر نز آور تیگ، نودر بر جبر نہ کنت، سارتی چہ آئی ۽ پاداں چست بوہان
تان دست ۽ دیم ۽ تالان بوہان انت۔ اسپانی گام سست تر بوتگ انت، ٹلو ہم توار ۽ نہ
انت، انچش کہ سارتی ۽ شپ وتی امبازاں زرتگ۔ دمانے ۽ رند اسپانی پادانی آپے ۽
مان دیگ ۽ توار کیت، آپ ۽ تہا استارانی روژنائی ۽ عکس گندگ بیت۔ دمانے ۽ پد
اسپ گاڑی بزیں جنگلے ۽ گوزان انت۔ در چکانی لمب ۽ شامب نودر بر ۽ دیم ۽ لگان
انت۔ آئی ۽ دیم ۽ مو کوانی کد ام لیچان بنت، راہ راست نہ انت، گاڑی انچو روان
انت، گوشے نشہ انت ۽ تتر انت۔ ہروٹیں جاو ر پوسٹ میں ۽ اے مرد ۽ سینگ ۽
نقش بنت۔۔۔ راہ ۽ جنجال، دُرانی ترس ۽ دگہ دگہ۔۔۔

”منی دل ۽ شہاوڑوٹیں جاو ر گوں اے سفر ۽ دیستگ انت؟“

”ہاں ناں واجہہ؟“

نودربرء پء دلی واہگے جست کت، آئی ء اُمیت کش ات کہ بگندے پوسٹ
 مین اچ ہما قصبہاں چیزے بیان بہ کنت بلئے پوسٹ مین ء دپ ء دانکے درنہ کپت۔
 اے وهدء بام ء روژنائی تالان بوہان ات، کش ء گورء چیز کے پدّر بوہان ات انت۔
 ماہ کے مستر گندگ بوہان ات۔ جمبراں چاگرد کتگ ات۔ پوسٹ مین ء ڈرائیور ء
 دیم پدّر بوہان بوت انت۔ آئی ء دیم زہر ء پڑ، تزند ء نمب ء ترکتگ ات، پداچو
 فوجیانی دیم ء تہار تہارات۔ باریں پء ڈرائیور ء اگلے قہر انت یا اگلہ دو شیگیں کپگ ء زیم
 انت۔

”شکر انت کہ بام ء دات، ماراؤ سارتی ء پزوشنگ ات۔ زمستان مردم ء
 پڑوشیت ء ژند کنت۔۔۔“ نودربرء ڈرائینت۔۔ پوسٹ مین ء وتی مورک
 مھنت انت ء گوشت:

”تر اچینکہ گپ وش بیت، سفر ء اگاں گپ مہ کن ءے۔ شر تر انت۔۔۔“
 نودربرء دگہ ہچ نہ گوشت، چہ آئی ء گپاں کے دلپیر کہ بوت۔ روچ ٹک
 دیان ات، آزمان ء دیم ء روژنائی تالان بوہان ات، ماہ چیر بوتگ ات، جمبراں گلو آنکو
 شنگ ء شانگ ات انت، بلئے روچ ء پور ہی ء جان نیست ات، سہب ء سارتی بر جاہ
 ات۔ سہب ء سارتیں گوات ء ہما وڑاٹپالی (پوسٹ مین) پزوشنگ ات، ہما وڑا پء
 نودربرء گزان ات۔ آئی ء چم میتگ ء نیمگ ء شانگ دات انت۔ سہب ء سارتی ء
 ہرچی مان پتاتگ ات۔ دزچک ء کاہاں ء کمال ات کہ آہاں سارتی سگ ات
 گت۔ گوں اے خیال ء آئی ء جان ء پٹ پیسنر ات انت۔ روچ ء در آہگ ء انچو سما
 بوت ہچ نپے نیست ء روچ ہم واپینگ ات۔ ایٹی ء بز مشاں تزند ی مان نیست ات۔
 یک ماڑی ءے ء چاران ء آئی ء خیال کت کہ مردم سہب ء وشیں واب ء واب انت۔
 آہاں ڈٹ ء سارت ء گوہری ء ہچ سما نیست۔ ٹپال گاڑی ء اسپانی ٹلو ء توار کس ء پادنہ

کنت۔ کس ۽ پرواہ نیست کہ ٹپالی ۽ دیم مجھتگ۔ اگاں زالبولے پادبیت ہم دیم ۽ وتی
دومی دیم ۽ تزنیت، کمبل ۽ پردنت۔ بے میاری ۽ وپسیت۔ گر میں بوپانی واب، وش
۽ آراتی ۽ واب اے نیمگ ۽ پر آنیمگ ۽ کش ۽ وپسگ ۽ دست ۽ سر ۽ چیر ۽ کنگ ۽
وپسگ وش انت۔ پدا آلوگ ۽ کش ۽، تلاوگ ۽ حیال ۽ گور کنت ۽ حیال ۽ کیت کہ
چون کسانکیں ماہی سارتیں آپ ۽ تہا بڈوران ۽ در کایت۔

”اے بالکل قانوند ۽ لگتھمال کنگ ۽ برابر انت کہ درامدے بزور ٹپال ۽
گاڑی ۽ سوار بہ کن“ ناگتہ ٹپالو بڑانزگیت۔ دل ۽ لہڑے کش ات انت۔ ”اے گپ ۽
ہج اجازت نیست۔ بلئے مردم دارگ نہ بنت، وت سراوت تہا کپ انت۔ ہرچی
انت بلئے؟ منا اے گپ وش نہ بیت۔۔۔“ ناگتہ اے دڑا ہیں جبر آئی ۽ چہ دپ ۽ کش
ات انت۔

”شر تریں بلئے اگاں تو وش نہ بوتگ ۽۔ پیسر ۽ بہ گوشتیں۔۔۔ زورے نہ
ات، من نیاتکاں۔۔۔“ نودر بر ۽ پتسودات۔۔۔ بلئے پدا آئی ۽ ہج نہ گوشت۔ دیم ۽ نا
وش ۽ ناراض ات۔ وہدے اپس گاڑی اسٹیشن ۽ سربوت۔ گڑانودر بر ۽ شکر ۽ منت
گپت ۽ ایر کپت۔ تناوہد ۽ ٹپال والا ٹرین ۽ سر نہ بوتگ ات۔ نژیک ۽ ٹرین ۽ اسٹاپ ۽
سامان بروکیں پوریا گرنشتگ ۽ چاہ چائینکے ۽ گر میں چاہ ایر شانال ۽ واران ات انت۔
یک سامان بروکیں ٹرینے اوشتوک ات۔ سیٹ، کیرتج، پلیٹ فارم، دڑاہ سارتی ۽
شپ ۽ نمب ۽ جتگ ات انت۔ نودر بر اوشتاگ ۽ چاہے کوپ ۽ گلب گران ات۔
بلئے ٹپالی انگہ ہماوڑ ۽ د لگراں، دست ۽ مان آستونکاں مانپوشتگ ات انت۔ پلیٹ
فارم ۽ سر ۽ برے نیمگے روان وتی پادانی چیر ۽ زمین ۽ گول کافرین چماں چاران ات۔
باریں آچہ کئے ۽ د لگراں ات؟

چہ مردماں، وتی واری ۽، غریبی ۽، یاز مستانی شپ ۽۔

(ہلاس)